

Leslie L. Lawrence

A Karvaly árnyékában

1.

Becsuktam a bejárati ajtót, és a terasz felé fordultam. A reggeli napra kirakott asztalok mellett már üldögéltek néhányan, s ahogy az ajtó becsapódott, felemelték a fejüket, és felém néztek.

Néhány pillanatig haboztam, hogy köszönjek-e nekik; aztán úgy döntöttem, hogy az üdvözlés legsemlegesebb módját választom: biccentek, és morgok valamit. Gondoljanak, amit akarnak.

A hátamra vetett horgászbotok akadályoztak a mozgásban, és a kezemben tartott zsákkal majdhogy fel nem döntöttem az egyik asztalkát. Ennek persze az lett a következménye, hogy még azok is felbámultak rám, akik addig reggeli kávéjukkal voltak elfoglalva. Nagyjából éppen akkora feltűnést keltettem, amekkorára előre számítottam.

Ahogy a tó felé bandukoltam, megpróbáltam visszaemlékezni rá, hogy kiket is láttam a teraszon. A lányra a toloszékben határozottan emlékeztem; egy hatalmas termetű négerre is; aztán felmerült előttem egy korombéli asszony szigorú arca.

Hát nagyjából ez volt minden. A tó jó néhány kilométer hosszúságban a tengerparttal párhuzamosan húzódott, és kábé másfél kilométernyire volt a szállótól. A csak mérsékelten emelkedő hegyi ösvény nem okozott különösebb gondot még a gyalogtúrához nem szokott lábaknak sem.

Néhány percnyi gyaloglás után megfordultam, és visszanéztem. A szálloda, a „Macszacápa”, nagyjából alattam feküdt húsz-harminc méter mélységben. A terasznak azonban csak a negyede látszott, mivel az ösvény összevissza tekeredett a bokrok és a sűrű aljnövényzet között. Lassan caplattam tovább, és még az sem tudta elvenni a kedvem, hogy egy majd csészealj nagyságú pók pont a lábam előtt landolt az ösvényen. Mivel jobb a békesség, megvártam, amíg kényelmes araszolással eltűnik a fűben, aztán folytattam az utam.

Amikor megpillantottam a bokrok közül kivillanó tavat, az órára néztem. Éppen harminc perc telt el azóta, hogy elindultam a szállótól. A nap egyre magasabbra hágott az égi úton; tudtam, hogy újabb fél óra, és nyakunkon az elviselhetetlen forróság, amit csak a hús habok között lehet átvészelni megerőltetés nélkül.

Leballagtam a partra, megrugdostam egy kicsit a zöld fűvet, hogy nem rejtőzik-e valahol egy álmos kígyó, aztán leheveredtem. A nádasban madarak csiripeltek, és egy óriási szitakötő boldogtalan szúnyogokat kergetett.

A tó, amelynek a partján feküdtem, egészen a szomszédos faluig ért. A víz felett sirályok cikáztak, és egy-egy hal is feldobta csillogó testét a felszínre. Nem mondhatnám, hogy túlságosan szeretek horgászni, bár volt olyan időszak az életemnek, amikor nap-nap után kinn ültem a vízparton, és meredten bámultam az úszót vagy a kapásjelzőt. De még akkor is elsősorban az idegeimet pihentettem: nem akartam különösebb kárt tenni a halakban.

Feltérdeltem, és elkészítettem a szerelést. Aztán, amikor mindkét botom fogásra készen állt, visszaheveredtem a fűre, számba vettem egy fűszálat, és rágcsálni kezdtem.

Időt akartam adni azoknak, akik kíváncsiak rá, hogy mit csinálok a Ngolo-tó partján.

2.

Jó tíz percig heverészhettem a botjaim mellett, anélkül hogy különösebb mozgást észleltem volna a környéken. Eközben enyhe szellő rezegettette meg a nádszálakat, és a szitakötőnek is gyorsabban kellett mozgatnia a szárnyait, ha el akarta kapni a szél szárnyán vitorlázó szúnyogokat. A sirályok továbbra is vijjogva köröztek a víz felett; néha-néha belecsaptak a fodrozódó hullámokba, talán csak fürödni, talán éppen esedékes reggelijük után. Amikor aztán az egyik sirály alig pár méternyire tőlem belemerítette fejét a vízbe, úgy döntöttem, hogy előadhatom kis magánszámomat.

Felálltam, fejem fölé emeltem a botot, aztán vigyázva, hogy még véletlenül se tartsam egyenesen, messzire elhajítottam a készségeket.

A drága orsó elegáns zümmögésbe kezdett, ahogy a zsinór letekeredett róla, s csak akkor hagyta abba a muzsikát, amikor a fenékólom nagy csobbanással felverte a vizet. Elégedetten állapítottam meg, hogy ez volt a legrosszabb dobásom, amivel az elmúlt tíz év során dicsekedhettem. Mivel túl korán engedtem a zsinórt lefutni az orsóról, az ólom nem egyenes vonalban repült a tó belseje felé, hanem megpördült a levegőben, és jobb kezem irányába fordult.

Halkan elkáromkodtam magam, és dühös képet vágtam. Átcsaptam az orsót, és tekerni kezdtem a zsinórt. S igazán hálás lehettem a tó szellemének, hogy megúsztam beakadás és szakadás nélkül.

Felcsavartam a zsinórt, és újabb dobáshoz készülődtem. Most már jóval később engedtem el, így aztán az ólom pontosan a tó közepe felé repült volna, ha...

És én éppen erre a „ha”-ra számítottam. Minden valamirevaló horgász tudja, hogy a szelet is figyelembe kell vennie, ha eldobja a horgát. Ellenszélben ugyanis az a kellemetlen meglepetés érheti, hogy néhány lépésnyire az orra előtt pottyan be a fenékólom a vízbe. Oldalszélben viszont csak a szél tudja, hogy merre repül a szerelés.

Egy tapasztalt horgásznak azonban, ami a papírjaim szerint én is voltam, gyerekjáték kiszámítani a szél erősségéből, irányából és az ólom súlyából a dobás irányát és erősségét.

Mondom, egy tapasztalt horgásznak.

Elég az hozzá, éppen úgy dobtam be az ólmot, mintha szellő sem rebbentette volna a környéket, minek következtében a készség ha nem is a nádasban, de nem is messze tőle kötött ki.

Újra elkáromkodtam magam, és elkezdtem felcsavarni a zsinórt.

Nagyjából a felénél tarthattam, amikor enyhe, súrlódó lépteket hallottam a hátam mögött. Erőt vettem magamon, nem fordultam hátra, csak csavartam tovább a zsinórt.

- Van kapása? - szólalt meg mögöttem egy csengő női hang, s amikor megfordultam, majd kiejtettem a kezemből a botot.

Olyan ragyogó szőkeség állt mögöttem fémesen csillogó bikinijében, amelyet eddig leginkább csak képes magazinokban láttam. Ha egyáltalán voltak olyan csinosak, mint ez itt.

Néhány mozdulattal mellém csusszant, amit úgy kell érteni, hogy a partoldal tetején bikinije alsó részére ült, és bikiniféken leszánkázott mellém a partra.

- Helló - mondta, és felém nyújtotta a kezét.

- Helló - nyújtottam én is, de aztán gyorsan vissza is kaptam.

- Nem tesz semmit - mosolygott. - Magam is pecázom... Hozzászoktam a kukacokhoz.

Magam mellé engedtem a botom a fűre, aztán megszorítottam a kezét.

- Helló. Ez aztán a meglepetés!...

- Csak nem ismer valahonnan?

- Ó, nem. Csak... valahogy nem erre számítottam. Tudja, ha az ember afrikai horgásztúrára indul, azt hiszi, hogy csupa viharvert, öreg folyóparti csatalóval kell megosztania az élményeit. Erre maga...

Halkan, gyöngyözve felkacagott.

- Még hogy viharvert, öreg csatalovak! Tudja, mióta irtom a halakat?

- Mióta? - kérdeztem őszinte kíváncsisággal. Térde magasságában lefelé fordította a tenyerét.

- Nagyjából ekkora voltam, amikor az apám már rendszeresen magával hordott a tengerpartra. Még nem voltam tíz, amikor megkaptam életem első komoly botját. Na, mit szól hozzá?

Szóhoz sem tudtam jutni.

- Éjjel-nappal kint ücsörögtünk, ha esett, ha fűjt.

- Angliában? - kérdeztem tétován.

- Hollandiában. Ugyanis félig-meddig holland vagyok. Csak az anyám volt angol. Különben Mary Nautának hívnak.

- Engem Leslie-nek. Leslie L. Lawrence.

- Megmutatná a botját, Leslie?

- Természetesen.

Felvette a botomat, és vizsgálgatni kezdte. Aztán láthatóan elégedetten meghajtogatta a végét, és felém fordult.

- Bedobhatom?

- Csak tessék.

Könnyedén hátradöntötte és enyhe csuklómozdulattal elhajtotta. Kissé balra engedte az ólmot, de csak annyira, hogy a balról jobbra fúvó szél alákaphasson, és kiegyenesíthesse a zsinórt. Amikor az ólom lehullott, a zsinór is kiegyenesedett. Olyan egyenesre, hogy műszerrel sem lehetett volna kimutatni egyfoknyi eltérést sem közte, az ólom és a tó elképzelt közepe között.

- Így ni! - mondta elégedetten. - Csak dobálni jött ki?

- Az igazat megvallva... alig hoztam csalit magammal. Az előbb is csak azért nem akartam kezet nyújtani magának, mert a szokások rabja vagyok. Ma még hozzá sem nyúltam a kukacokhoz. Látja, üresek a horgaim!

- Hát akkor csak dobálózék - mondta. - Én inkább megmártom magam a vízben. Kicsit odébb megyek, nehogy engem találjon kifogni. Apropos, maga mióta profi?

Puff neki! Kíváncsi voltam, milyen képet vág a válaszomra.

- Néhány éve harmadik helyezett voltam a dobó-világbajnokságon, Svájcban.

Kicsit hosszabban felejtette rajtam a szemét, mint kellett volna, de különben az arcizma sem rándult.

- Ja, vagy úgy... Akkor maga igazán nagymenő, Mr. Lawrence. Ne haragudjék, hogy belekotárkodtam a dolgába. Már itt sem vagyok...

Ezzel, anélkül hogy hátranézett volna, eltűnt a nádas mögött.

Én meg, bár legszívesebben vele mentem volna pancsizni, nagyot sóhajtottam, és folytattam az ostoba dobálózást.

3.

Ki tudja, hányadszor veszélyeztettem már a nádas előtt bolyongó szitakötő testi épségét, amikor hangos horkantással leugrott valaki a mögöttem húzódó partoldalról, és anélkül hogy egyetlen szót is szólt volna, nekem rontott. Annyi időm maradt csak, hogy elejtsem a botot és félfordulattal elmozduljak a helyemről. Már-már emeltem az öklöm, hogy egy közepesen erős balegyenessel fűrödni küldjem, amikor támadóm hangos káromkodással elzúgott mellettem, megtorpant a vízparton, és ahelyett hogy nekem ugrott volna, leejtett botom után vetette magát.

- Maga pancser! - ordította, amikor megkaparintotta a botot. - Maga átkozott pancser!

Gyorsan leeresztettem az öklöm, aminek több oka is volt.

Először is maga a támadóm. Ha jól kihúzta magát, lehetett vagy másfél méter; ferde vállai között jókora púp éktelenkedett. Ezenkívül a tópart tetején még vagy hárman álltak, kimeredt szemmel bámulva ránk; köztük az a tolokocsis lány is, aki még a teraszon a szemembe tűnt.

- Adja ide azt a botot is! - parancsolt rám ellentmondást nem tűró hangon a púpos, majd amikor megkaparintotta, ledobta a lába mellé a fűre, felemelte az első, és óriási erővel elhajította a készséget. Szállt-repült a fenékódom, mígnem hangos csobbanással a vízbe hullott. Nagyjából oda, ahova a bikinis gyönyörűség hajította az előbb.

Hiába, csupa nagymenővel voltam körülvéve.

A púpos egy pillanatra megtorpant, gyönyörködött a hullámok között játszó zsinór látványában, aztán felvette a földről a másik botot, és az első után dobta. Ennek az ólma is ott csobbant az első mellett néhány centiméternyire.

A partszegély tetején nem mozdult senki; a tolokocsis lány és a többiek tátott szájjal bámulták a nem mindennapi látványosságot.

Ami engem illet, mikorra a második ólom is a vízbe hullott, már kifejezetten élveztem a dolgot. Nem így a púpos, akinek az arcára visszatért a düh, és fenyegetően rázta felém az öklét:

- Az ilyenek miatt borul ki az ember! A pancserok miatt! Maguk, maguk átkozott csirkefogók!

Egyre közelebb jött, és egyre közelebből rázta az öklét az orrom alatt. Már-már attól tartottam, hogy el is találja, amikor gyorsan megfordult, és szinte futva eltűnt a náddal borított partszakaszon.

Óvakodtam hátranézni; úgy tettem, mintha roppantul bántana az, ami az előbb történt. Szándékos lassúsággal húztam ki a horgokat, látszólag azért, hogy ezzel is időt nyerjek, mialatt lecsillapíthatom felindultságomat. A valóságban azonban igen kellemesen szórakoztam, és eszem ágában sem volt, hogy szívemre vegyem a dolgot.

Hiszen, ami azt illeti, számítottam is valami ilyesmire.

Amikor a második orsómra is felcsavartam a zsinórt, a hátam mögött, a part tetejéről leszánkázott valaki hozzám. Csak akkor fordultam feléje, amikor egészen mellém ért. Nagydarab, vöröses hajú, szeplős fiatalember volt. Egészen világos, könnyű tropikál öltönyt viselt, és műanyag szálakból fonott szivárványszínű nyakkendőt.

Ez utóbbira azért emlékszem ennyire világosan, mert ha utálok valamit nyakkendőben, akkor az a műanyag szálakból fonott szivárványszínű giccsparádé. Ennek ellenére nem tett rám rossz benyomást a gazdája.

Lecsúszkált mellém a vízpartra, rám nézett, aztán tétova mozdulattal a nádas felé mutatott.

- Ez... mi volt?

Megvontam a vállam.

- Ne tölem kérdezze. Gondolom, látott mindent odafentről.

- Hát ez az - mondta. - Éppen ez az. Látni ugyan láttam, de semmit sem értek belőle.

- Bravó - mondtam. - Akkor már ketten vagyunk.

- Mit akart magától?

Újra csak megvontam a vállam.

- Gondolom, azt, amit csinált. Bedobni a horgaimat...

- Na de ilyet - ámuldozott -, csak úgy egyszerűen!... Ki a fene lehet ez az ipse?

Most én néztem rá csodálkozva.

- Magával jött, nem?

- Velem ugyan nem! Amikor felértem a part tetejére, csak az a lány volt ott a kocsiában... A fickó akkor még nem volt sehol. Én csak akkor vettem észre, amikor magára ugrott. Alighanem ott lapulhatott valahol a bokrok között... Szóval azt mondja, hogy nem ismeri?

- Magát sem ismerem - mondtam nyomatékkal.

Akkor végre észbe kapott, és a haja tövéig elpirult, amitől az egész arca átalakult egy barátságosan mosolygó céklává.

- Ó, sajnálom... Igazán sajnálom. Borzasztó nevetlen vagyok. Csak, tudja, roppantul felzaklatott ez a dolog. Különben Gordon vagyok. Philip Gordon.

- Lawrence. Leslie L. Lawrence.

- Örvendek, Mr. Lawrence, és még egyszer kérem, bocsássa meg a nevetlenségemet. Ez a furcsa jelenet valahogy kizökkentett a normális ritmusomból. Fogalma sincs, hogy mit akartott magától?

Lassan kezdett feltűnővé válni az érdeklődése.

- Mondtam már, hogy alighanem csak be akarta dobni a horgaimat. Nyilván idegesítette a stílusom.

Csalódottan rázta meg a fejét.

- Ne haragudjék, de ez aligha ok arra, hogy... ilyen minősíthetetlenül viselkedjék valaki. Például én sem csináltam semmit, pedig...

- Pedig?

- Én a viláért sem...

- Csak folytassa nyugodtan.

- Nézze, Mr. Lawrence, tulajdonképpen nekem se tetszett, amit csinált, de hát... Jó ég, hát valamennyien voltunk kezdők, nem?

- Én nem vagyok kezdő - mondtam túlfűtött öntudattal.

Erre újra elvörösödött, mire villámgyorsan elneveztem magamban céklafejnek. Azt hiszem, soha nem adtam még senkinek sem találóbb nevet.

- Hát... izé... Én csak... Tulajdonképpen én nem is zavarom, Mr. Lawrence... Remélem, találkozunk az ismerkedési esten?

- Természetesen, Mr. Gordon.

Megfordult, és kísérletet tett, hogy elinaljon. Ebben a pillanatban azonban megzördült a nádas, és mindketten villámgyorsan arrafelé fordultunk. De nemcsak mi, hanem azok is fenn a partoldal tetején.

A nádas megzörrent, a nádszálak hajladozni kezdtek, és egyszerre csak felbukkant közöttük a szöke tünemény, enyhén vizes és ha lehet, még jobban a testére simuló bikinijében. A céklafejű eltátotta a száját, és olyan mozdulatokat tett, mintha hal lett volna, és éppen most húztam volna ki a Ngolo vizéből.

A lány kilépett a nádasból, és felénk intett.

- Mi az ördög van ott maguknál?

- Csak tréfálkozunk - mondtam, és fülemig húztam a számat. - Úgy látszik, tele vagyunk tréfás kedvű nyaralótárrsal.

Felemelte a hüvelykujját, és a vállán keresztül a nádas felé mutatott.

- Ez az örült a haverjuk?

- Azt az izé... kis termetű urat gondolja?

- Nem volt időm megnézni a termetét. Egyszerűen csak rám tört, mint egy víziló. Végigcsörtetett a parton, és se szó, se beszéd, végiggyalogolt a hátamon. Szerencséje, hogy eltűnt, mielőtt még szájon vághattam volna.

A céklaképző idegesen megigazította a nyakkendőjét.

- Kedves kisasszony... Ami azt az urat illeti, nincs szerencsénk, illetve... nem a barátunk. Ennek az úrnak itt... izé... kikapta a horgát a kezéből, és behajigálta a tóba. Közben minősíthetetlen hangot használt. Igazán sajnálom, hogy nem tudtam megakadályozni ezt az inzultust, de...

A lánynak fennakadt a szeme, és úgy bámulta a vöröshajút, mintha pöttyös fókát látott volna kirepülni a nádasból.

- Maga... kicsoda?

A céklaképű meghúzta a zakója alját, aztán néhány gyors lépéssel a lány mellett termett, megragadta az egyik kezét, és szertartásos mozdulattal csókot lehelt rá.

A szőke istennő meg csak állt kővé meredve, és arra sem volt ereje, hogy visszahúzza a kezét.

- Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Philip Gordon vagyok, Skóciából. Skócia horgászbajnoka. Segítségére lehetek valamiben?

A lány elnézett Gordon válla felett, és tekintete találkozott az enyémmel. Hogy mi minden volt a szemében, az külön tanulmányt érdemelne. Szeme sarkában ott csillogott a kitörni készülő nevetés, de a közepe táján mintha meghökkenés is bujkált volna.

- Én nem is tudom... - mondta tétován. - Talán ha visszakísérne a táskámért. Ha az az örült ismét nekem támadna...

A céklaképű öntudattal kihúzta magát, és - nem vicc! - karját nyújtotta a bikinis lánynak. Aztán megfordultak, és kart karba fűzve eltűntek a nádasban.

Felvettem a botjaimat, és nagyot sóhajtottam: kétségem sem férhetett hozzá, hogy komplett örültek közé kerültem.

Úgy döntöttem, hogy mára elég a mulatságból, és vállamra vettem a botjaimat, hogy visszatérjek a „Macskacápá”-ba. Pillanatig haboztam ugyan, hogy ne várjam-e meg, amíg kijönnek a nádasból, de aztán mégis úgy határoztam, hogy elindulok egyedül.

Hátat fordítottam a tónak, és két ugrással a partoldal tetején termettem. Ekkor tűnt csak fel, hogy a korábban idefenn álldogálók felszívódtak, és a tolókoksis lányt is csak akkor vettem észre, amikor majdhogynem belebotlottam a kocsijába.

Ha az előbb azt mondtam a bikinis csodával kapcsolatban, hogy rendkívüli jelenség, akkor most kénytelen vagyok megismételni a szavaimat. Mert ez a lány semmivel sem maradt el a másik mögött; kivéve persze a tolókoksit.

Ami azt illeti, alighanem kemény harcot vívtak volna egymással egy szépségversenyen, ahol csak derékig pontozzák a résztvevőket. Attól lefelé ugyanis merőben más volt a helyzet.

A lány rám emelte égszínkéék szemét, alsó ajkát beharapta, hogy előcsillantak hibátlan, hófehér fogai. Hangja kellemesen alt volt, az a hangszín, amely az örületbe kergeti a magamfajta muzikális férfiakat.

Persze kellemes örületbe.

A tolókoksi azonban szomorú irányba terelte a dolgokat. És a beszélgetést is.

A lány kiengedte alsó ajkát a fogai közül, és tanácstalanul, mondhatnám egy anyját kereső elveszett gyerek tekintetével nézett rám.

- Mr. Lawrence.

Föléje hajoltam, amennyire csak a botjaimtól tudtam.

Lágy pirosság ömlött végig az arcán, de micsoda különbség volt e között a pír között, és a között, ami a céklaképű arcát öntötte el cirka harminc másodpercenként!

- Mr. Lawrence... - mondta még egyszer, és mintha könny csillant volna a szeme sarkában.

- Parancsoljon, kisasszony.

- Monika Webster vagyok. Ne haragudjék, kérem, de...

Abbahagyta, és még kétségbeesettebben nézett rám. Ekkor valami megmozdult a fejemben, és egyre gyorsabban mozgolódott; végül is kialakult belőle egy halvány, ködös sejtelem.

- Leslie L. Lawrence-nak hívnak - mondtam gyorsan. - Itt lakom a „Macskacápá”-ban.

- Láttam reggel, amikor kijött a tóhoz - suttogta halvány, kesernyés mosollyal.

- És... egyedül van itt? - kérdeztem óvatosan, és amennyire tőlem tellett, igyekeztem úgy viselkedni, mintha észre sem venném, hogy nyomorék.

- Ugyan - mondta most már leplezetlen keserűséggel. - Egyedül képtelen lennék megtenni ekkora távolságot. Különösen dombnak felfelé. Manuel... segít nekem normális körülmények között.

- Értem.

Zavartan tépdeste a lábára borított vékony takaró szélét, majd újra rám emelte a szemét, és látható erőfeszítéssel rátért a lényegre.

- Hát... az a helyzet, Mr. Lawrence, hogy csúnyán benn maradtam a pácban. Manuelnek megfájdult a gyomra, és én a mai napra lemondtam a szolgálatairól. Tulajdonképpen eszem ágában sem lett volna lejönni a tóhoz, ha a reggelinél Warren úr nem erősködik, hogy látnom kell a tavat reggeli napfényben... Ugye érti?

- Természetesen.

- Hát... látja... ez lett belőle. Warren úr kitolt ide, aztán eltűnt. Szó nélkül elviharzott, és őszintén szólva fogalmam sincs róla, hogy mikor jön vissza, és hogy visszajön-e egyáltalán.

- Warren úr?

- Ma reggel láttam életemben először... Lehet, hogy könnyelműség volt tőlem... Csak, tudja, az én helyzetemben...

- Tehát Warrennek hívják?

- Miért? Maga nem ismeri?

- Honnan ismerném?

- Istenem, pedig meg mertem volna esküdni rá. Amikor feltolt ide a partoldal tetejére... egészen jól láttuk magát, hogy mit csinál. Illetve... őszintén szólva, lehet, hogy csak én láttam, mert Warren úr azonnal eltűnt. Tudja, mögöttem állt, így aztán nem is vettem mindjárt észre. Valamit éppen kérdeztem tőle... de nem válaszolt. Akkor megéreztem, hogy már nincs is mögöttem.

- Megérezte?

- Vagyis... inkább megsejtettem. Bár én sok mindent előre megérezek. Azt mondják, hogy a nyomorékok bizonyos szervei sokkal fejlettebbek, mint az egészségeseké. Így vagyok én a megérezésekkel.

Tanácsosabbnak láttam visszakanyarodni a púposhoz.

- Szóval csak úgy egyszerűen felszívódott. Nem tartja furcsának?

- Dehogynem - mondta, és lehajtotta a fejét. - Őszintén szólva megérdemeltem. Nem kellett volna elfogadnom az ajánlatát.

- Azt mondja, hogy jól látott mindent?

- Igen. És hallottam is minden szót. Onnan tudtam, hogy magát Lawrence-nak hívják... Hallottam, amikor Mr. Gordonnak bemutatkozott.

- Na és az az idősebb pár?

- Ők csak később érkeztek, Mr. Gordon után... Akkor már egyedül ültem a kocsiban. Éppen akkor bukkantak fel mellettem, amikor Mr. Warren... hm... kiugrott a bokrok közül, és... odarohant magához. Hallottam, hogy Mrs. Sanders felkiált a meglepetéstől, és én csak akkor vettem észre őket... Addig... hm... magát figyeltem.

- Mondja, Miss Webster... Maga szerint miért ugrott nekem az az örült?

A lány néhány másodpercig tétovázni látszott, aztán őszinte elszántsággal nézett a szemembe.

- Nézze, Mr. Lawrence. Nekem aztán igazán nincs jogom hozzá, hogy másokat bíráljak... De úgy tűnik, elvesztette az uralmát az idegei felett. Már a reggeli kávénál is észrevettem.

- Maguk eszerint együtt kávéztak.

- Egy asztalnál. Tudja... az én asztalomra éppen rásütött a nap, míg a többieké még árnyékban volt. Manuel tolta ehhez az asztalhoz a kocsimat, mert én nem félek a naptól. Egyszer csak odajött Warren úr, és bemutatkozott. Megkérdezte, hogy szabad-e odaülnie hozzánk... Talán nem kellene elmondanom, de... csak úgy remegett az egész ember.

- Remegett?

- Mintha hideg rázná. Előbb azt hittem, hogy fázik. Ami persze nevetséges itt Afrikában, de hát éjszakára eléggé lehül a levegő. Szóval azt hittem, hogy fel akarja melegíteni magát a napon... azért kéredezkedett oda hozzánk.

- Na és most már nem hiszi?

- Később - mondta tünődve -, hogy úgy mondjam, megváltozott egy kissé a véleményem... Az a benyomás alakult ki bennem, hogy Warren úr... hát, istenem...

- Valami baj van vele?

- Nem is tudom. Talán betegek az idegei. Remegett a keze, amikor a kávéért vagy a cukorért nyúlt... Mintha... nem is tudom...

- Mintha?

- Nevetséges. Azt akartam mondani, mintha félne valamitől. De hát ez igazán nevetséges...

- Félni inkább nekem lenne okom, hiszen ő akart befojtani a vízbe.

Ez volt az a pillanat, amikor először elmosolyodott.

- Na, azt azért talán mégsem. Egyszerűen csak...

- Egyszerűen csak majdnem beverte az orrom!

Most, hogy a lány már megtalálta, aki hazatolja, kezdett felengedni a hangulata.

- Nézze, Mr. Lawrence... Maga nem volt még soha úgy, hogy legszívesebben fel akarta volna öklelni az egész világot?

- Lehetséges. Már nem emlékszem.

- Biztosan volt, csak szálljon magába egy kicsit. Olyankor úgy érzi az ember, hogy legszívesebben... Eh... Ha meglát az ember valakit, aki szerencsétlenkedik valamivel... Kedve lenne odarohanni hozzá, kitépni a kezéből, és megcsinálni helyette. Ilyenkor hajlamos azt hinni az ember, hogy a világ minden baja, köztük persze a magáé is, a tehetetlenek miatt van.

Leplezetlen csodálkozással bámulhattam rá, mert feleszmélt, elpirult, és lehajtotta a fejét.

- Persze - mondta csendesen - maga most azt hiszi... azt kérdezi magától, hogy honnan tudhatja mindezt egy nyomorék. Tudja, nem voltam mindig ilyen, mint most.

- Miss Webster, én igazán...

Gyorsan, keményen a szavamba vágott.

- Hallgasson meg, kérem! Gyülölöm ezt az átkozott kíméletet! Hát nem érti? Csak a testem nincs rendben, a lelkem tökéletesen egészséges.

Lehajtottam a fejem, és nem válaszoltam.

- Apám farmján történt. Ausztráliában. Kilovagoltam, és nem vettem észre a kifeszített drótsövényt... Megsérültek az idegpályák a gerincoszlopomban. Éppen három éve... Azelőtt pedig... Anyám halála után én tartottam kezemben a farmot. Elhiheti, nem volt fenékgig tejfel az életem, így aztán előfordult, hogy már reggel depresszióval és fejfájással ébredtem. Úgy éreztem, ha nem tud kitörni belőlem valami, menten felrobbanok. Aztán kimentem a tehénekhez, ahol néhányan az elromlott fejőgépekkel vacakoltak. Nézttem egy darabig, ahogy szöszmötölnek, és éreztem, hogy egyre feszül bennem valami, mígnem elveszítettem az uralmat magam felett, odaugrottam a fejőmunkásokhoz, kiragadtam kezükből a gépet, és... odavágtam valamihez, vagy... szóval úgy viselkedtem, mint egy örült. Azok meg szegények azt hitték, hogy meghibbantam, vagy hogy nem tetszik a képük. Pedig hát... azt sem tudtam, hogy kicsodák.

Kénytelen voltam kapitulálni az érvelése előtt.

- Tehát azt mondja, hogy Warren nem rám utazott. Oké, megnyugtató. Csak még azt mondja meg, hogy ez a... nem túl erős fizikumú fickó hogyan tudta feltolni magát az ösvényen?

Tudtam, hogy nem valami udvarias a kérdésem, de hát éppen az előbb adta tudtomra, hogy nem szereti, ha nyomoréknak nézik.

- Hát... először még én is aggódtam, hogy nem fogja bírni. De aztán... nem volt semmi probléma. Mr. Warren sokkal erősebb annál, mint amilyennek látszik.

Eközben a nap egyre magasabbra hágott az égen, s éreztem, hogy lassan, de biztosan elérkezik a visszavonulás ideje. Oldalt léptem, hogy közelebb kerüljek a kocsik hátsó részéhez, de akárhogy is forgolódtam, a szék és a botok akadályozták a mozgásban.

Miss Webster oldalt fordította a fejét.

- Kérem... Ha a botok zavarnák, itt a kezem mellett talál két bilincset. Éppen arra valók, hogy a horgászbotokat hozzájuk erősítsék.

Újra csak paff voltam a csodálkozástól.

- Maga... izé... horgászik?

Csendesen, kuncogva felnevetett.

- Mit gondol, miért jöttem ide Ausztráliából? Olvastam a hirdetést, hogy a Ngolo valóságos horgászparadicsom. Feltétlenül itt akartam lenni már az idény kezdetén, amíg még van hal a tóban.

Kinyitottam a számat, de aztán be is csuktam, anélkül hogy egy árva szó is kijött volna rajta. Miss Websternek azonban alighanem igaza lehetett a megérzéseit illetően, mert mintha a vesémben látott volna.

- Most persze azt gondolja, hogy hogyan lehet tolókokból horgászni. Hát biztosíthatom, hogy egészen jól. No persze a körülményekhez képest. Különben is mindig van mellettem valaki, ha esetleg történne valami... Mondjuk, ha akkora hal akadna a horgomra, hogy attól kellene félnem, beleránt a vízbe.

Nevetve mondta, amit mondott, de csak a süket nem hallotta hangjában a feneketlen kétségbeesést. Letérdeltem a kocsni mellé, hogy ráerősítsem a bilincsekre a botjaimat.

S ez volt a szerencsém.

A következő másodpercben ugyanis két lövés dörrent gyors egymásutánban, s a golyók ott süvítettek el a fülem mellett néhány centiméternyire.

4.

Térdelő helyzetemből úgy vágtam magam hasra, hogy az arcom befűródött a homokba. A következő pillanatban aztán már fel is emelkedtem, s félvakon a szememet maró homokszemcséktől megragadtam a kocsni kerekét, és betaszítottam a bokrok közé.

- Maradjon a kocsiban! - ordítottam Websterre, mintha bizony módjában lett volna szegény nőnek elmenekülni; aztán magam is beugrottam egy hosszúra nőtt bokor árnyékába, és megpróbáltam kitörölgetni szemeimből a homokot. Mire úgy-ahogy kész lettem, elszállt tízhúsz másodperc, és odalenn a paron még mindig nem mozdult semmi. Webster kisasszony csendben lapult az árnyékban, én pedig megpróbáltam kitalálni valamit.

Ebben a pillanatban remegni kezdett odalenn a nád, és előbb Nauta kisasszony, majd a céklaféjű bukkant ki a nádszálak közül.

Mivel nem várhattam meg a naplementét a bokor árnyékában, kellemetlen érzéssel a gyomromban, de felemelkedtem, és két ugrással leszánkáztam a másfél méteres partoldalon. Azok ketten azonnal észrevettek, de valahogy nem derült fel az arcuk, ahogy megpillantottak.

A céklaképű komoran összehúzta a szemöldökét, amitől még répábbá változott az arca.

- Hé, Lawrence! - kiáltotta felém, és érezhető megdöbbenés vibrált a hangjában. - Maga lövöldözik itt összevissza?

Ekkor értem melléjük. Széttártam a kezem, és feléjük mutattam a tenyerem.

- Nem mondanák meg, hogy mivel?

- Akkor meg mi volt ez?

- Kétségkívül lövés. Még hozzá kettő, egymás után.

Miss Nauta megborzongott, és a nádas felé mutatott, ahonnan az előbb másztak ki.

- Itt lőtt valaki...

- De hiszen ott maguk voltak!

- Mégis onnan lóttek. Talán csak néhány méternyire tőlünk.

A vöröshajú csodálkozva pillantott a lányra.

- Valóban? Én pedig esküdni mertem volna, hogy Mr. Lawrence felől jött a hang.

- Dehogyan. Biztos vagyok benne, hogy a közelünkben lőtt valaki. Lehet, hogy vadkacsára?

Olyan komor képet vághattam, hogy Gordonnak arcára fagyott az ellenkezés.

- Maguk együtt voltak egész idő alatt? - kérdeztem mogorván.

- Természetesen - nyögte a lány.

- És, ha szabad kérdeznem, mit csináltak?

A céklaképű újfent elvörösödött, ha lehet, még jobban, mint eddig bármikor.

- Mr. Lawrence - kezdte kissé magas, kamaszos hangon, ami nála feltehetően a mélységes felháborodás jele volt -, Mr. Lawrence, hogy jön maga ahhoz, hogy... No de ilyet! Hallja-e, maga aztán nem túl udvarias!

- Ide figyeljen - mondtam erre határozottan, és megragadtam a vállát -, engem nem az érdekel, hogy maguk mit csináltak, etyepetyéltek-e vagy sem, csupán az, hogy a lövés pillanatában látták-e egymást. Világos?

Gordon válaszolni sem tudott a felháborodástól, Nauta kisasszony azonban a kezdeti megszeppenés után gyorsan visszanyerte bátorságát, és amikor megszólalt, éles és hideg volt a hangja, mint egy első osztályú Wilkinson penge.

- Hát, ha kíváncsi rá, Mr. Lawrence, közölhetem, hogy nem etyepetyéltünk, hogy a maga finom kifejezését használjam. Lenn ültünk a paron, és Mr. Gordon éppen a Lochnessi-tóról mesélt. Kielégíti a válaszom?

Nagyot nyeltem, és megtöröltem a homlokom.

- Eegen. Kielégít. Tökéletesen kielégít. Ennél jobban már nem is elégíthetne ki.

Ekkor újra megváltozott az arca. Elröppent róla a méreg, és visszalopakodott a mosoly a szája szegletére.

- Megijedt, mi? Azt hitte, hogy magára lóttek?

- A dolog egyáltalán nem olyan vicces, mint amilyennek látszik. Kétségkívül megijedtem, ahogy szíveskedett észrevenni. Csakhogy meg is volt az okom az ijedségre. Ugyanis valóban rám lóttek. Méghozzá kétszer. Ott sivitottak el a golyók a fülem mellett. Szerintem ez éppen elég ok arra, hogy lehervadjon az arcomról a farsangi vigyor.

Úgy álltak előttem, mint két szépen fejlett sóbálvány, habár vörös képű sóbálvány viszonylag ritkán fordul elő a szakirodalomban.

- Ezt... ezt... komolyan mondja?

- Olyannyira komolyan, hogy ennél komolyabban már nem is mondhatnám. Különben Webster kisasszony a tanúm.

- Webster kisasszony?

- A tolókcocsiban.

- Nem lehetne kicsit érthetőbben?...

- Webster kisasszony a nyaralótársunk. Nem látta még?

- Nem én!

- Mellette álltam, amikor eldördültek a lövések. Mondhatom, hogy igencsak közel jártak a golyók a fejemhez.

A céklaképű még feljebb tolta kockás kalapját a fején.

- És nem lehet... hogy mégiscsak véletlen volt? Mondjuk, valaki vadkacsázik, és... célt tévesztett. Előfordulnak ilyen átkozott pecek az életben, nem?

Idegessé vált, ahogy a szél a nádas mozgatta mellettünk, és mindegyre rejtőzködő fegyvercsövet véltem felfedezni a nádszálak között.

- Pech mindig előfordul - mondtam nyugtalanul. - Csak egyvalami sántít az érvelésében, Mr. Gordon.

- Éspedig?

- Az, hogy leszámítva egyéb körülményeket, nem szoktak revolverrel vadkacsára vadászni, nem gondolja?

Nagyot nyelt, aztán megadóan bólintott.

- Hát nem. De miből gondolja, hogy revolverből lőttek?

- Megismerem a hangját, Mr. Gordon. Azonkívül mondtam már, hogy ott füttyültek el a golyók a fülem mellett. Mégpedig golyók, és nem sörétek.

A céklaképű ekkor meglepő változáson ment át: elkomorult, kalapját a szemére húzta, és merev léptekkel a nádas felé indult. Miss Nauta halkán elsikkantotta magát, én pedig amilyen gyorsan csak tudtam, utánavettem magam. Gordon közben lehajolt, és mire melléje értem, már jókora száraz faágat szorongatott a kezében.

- Mi a fenét jelentsen ez? - förmedtem rá.

- Mr. Lawrence... Ha minden úgy van, ahogy maga mondja, akkor egy örült bolyong itt a nádasban, és szép sorjában leszedhet valamennyiünket. Nincs más megoldás: szeme közé kell néznünk a fickónak!

- Ezzel? - böktém a husáng felé.

- Miért? Tud jobbat?

Ördöge volt, nem tudtam. Ennek ellenére nem nagyon fűlt hozzá a fogam, hogy csak úgy, ukmukfukk nekirontsak a nádasnak.

- Ide figyeljen - mondtam, és megpróbáltam visszatartani. - Szerintem nem túlságosan bölcs dolog most bemenni oda.

Újra előretolta az állát, amitől határozottan bulldogszerűvé vált barátságos céklaképe.

- Hát, ha akar, csak maradjon itt. Utálom a neveletlen embereket. És abszolút neveletlenség nádasokban rejtőzni és ismeretlen emberekre lövöldözni. Ezt feltétlenül meg kell tudnia!

Ekkor valahonnan, talán a kék égből érkezett nyugalom szállt rám. Rádöbentem ugyanis, hogy az, aki le akart számolni velem, alighanem réges-régen kerekelt oldott, és azóta már valószínűleg a „Macskacápa” felé igyekszik. Hosszú percek óta, amióta csak a nádas szélén álldogálunk és a szánkat koptatjuk, alkalma lett volna korrigálnia a tévedését. S hogy mégsem

tette, annak alighanem két oka lehetett: az egyik, hogy veszélyesnek érezte a helyzetét, hiszen mindenki felfigyelt a lövésekre, a másik pedig, hogy talán nem is akart lelőni.

Esetleg csak figyelmeztetésnek szánta a golyókat.

5.

Gordon még mindig harcias képpel szorongatta a husángot, mint százezer évvel korábban ősei mamutvadászat idején. Úgy gondoltam, hogy bár a merénylőnek valószínűleg csak hült helyét találjuk, talán mégsem lesz felesleges átkutatni a nádast.

- Oké - mondtam, és beleegyezően biccentettem. - Lehetséges, hogy igaza van. Tényleg nem tűrhetjük, hogy valaki csak úgy összevissza lövöldözzön.

- Akkor gyerünk!

- Várjon egy pillanatra - húztam vissza -, Webster kisasszony egyedül van odafenn. Nem lenne a segítségére? - fordultam a szőke angyalhoz.

Miss Nauta összehúzta a szemét.

- Nem. Magukkal megyek.

Erre viszont a céklaképű kezdett tiltakozni.

- Ez lehetetlen. Ez abszolúte lehetetlen! Egy hölgy nem teheti ki magát ilyen veszélynek. Ha már az az illető volt olyan neveletlen, és...

- És ha az az illető is nő volt? - vágott a szavába a lány.

Gordon eltátotta a száját a meglepetéstől.

- Ez képtelenség! Izé... gondolja?

- El tudom képzelni. Azt hiszem, Mr. Gordon, maga nem ismeri túl jól a nőket!

A céklaképű arca kigyulladt és világított, mint egy szégyenlős lampion kínai újévkor.

- Ó, de hát, eh!... Ez egészen egyszerűen nevetséges!... Ez...

Gyorsan felmáztam a partoldalra, hogy megkeressem a bokrok között Webster kisasszonyt. A kíméletlenül megtaszított kocsikét, egymástól kábé méternyire álló fatörzs közé szorult, és Miss Webster látható erőfeszítéseket tett, hogy kiszabadítsa magát. Amikor kibukkantam a bokrok közül, éppen az egyik fatörzsnek támasztotta a kezét, és megpróbálta hátrébb tolni a kocsiját.

Odaugrottam hozzá, és két erőteljes rántással kiszabadítottam szorult helyzetéből.

- Ne haragudjék, Miss Webster, hogy kíméletlen voltam, de gyorsan kellett cselekednem.

Komolyan a szemembe nézett.

- Magára lőttek?

- Alighanem.

- Tudja, ki tette?

- Fogalmam sincs.

- És... ha én voltam a célpont?

Kicsit meglepődtem, hiszen ez eddig még meg sem fordult a fejemben. Ki gondolt volna rá, hogy egy nyomorékot...

- Lenne valakinek oka rá?

Lassan megrázta a fejét.

- Tudtommal nem. Itt főleg nem. Odahaza talán nem szeret mindenki, elég gazdag is vagyok ahhoz, hogy irigyeljenek, kifejezett ellenségről azonban nem tudok.

Valami olyasmit akartam még kérdezni tőle, hogy nincs-e örököse, akinek érdekében állna megszabadulni tőle - hiszen minden valamirevaló detektívtörténetben ez az egyik legfontosabb indítók -, nem jutott azonban időm rá, mert odalentről felhangzott Gordon kiáltása.

- Hé! Lawrence! Mi lesz már?

- Ez meg mit akar? - suttogta Miss Webster.

- Mindenáron körül akar nézni a nádasban. Szerinte egy jól nevelt úriember nem lövöldözik ismeretlen személyekre.

Futó mosoly suhant át az arcán, aztán újra elkomorult.

- És... nem túl veszélyes ez?

- Nem hiszem. Aki lőtt, alighanem hetedhét országon túl jár már azóta.

- Gondolja?

- Valószínű.

- És ha mégis a nádasban dekkol, és csak magukra vár?

- Hát... Nem is tudom. Mr. Gordonnál van egy jókora husáng, és alighanem én is keresek magamnak egyet.

Ekkor a takarója alá nyúlt, matatott egy kicsit, s amikor visszahúzta a kezét, tekintélyes nagyságú revolver sötétlett benne.

- Mr. Lawrence... kérem, vigye ezt magával!

Ostoba képet vághattam, mert gyorsan magyarázkodni kezdett.

- Ugyan mi van ezen csodálkoznivaló? A magamfajta sokszor kerülhet kellemetlen helyzetbe, mint például az imént is. Különben az itteni hatóságok engedélyezték, hogy fegyvert hordjak. No, vegye már el!

- Na és maga? Csak nincs még egy belőle?

- Nincs. Addig behúzódok ide az ágak közé. Engem ne féltsen!

- Oké! - mondtam, és gyorsan betoltam a bokrok alá. Ebben a másodpercben újra felharsant Gordon hangja.

- Lawrence! Hol az ördögben bujkál már?

Mire leértem hozzájuk, Miss Nauta kezében is ott meredezett már egy husáng, míg a harmadikat a céklaképű felém nyújtotta.

- Itt a fegyvere, gyerünk!

Miss Webster revolvere határozott magabiztosságot kölcsönzött, és bár felmerült bennem a gondolat, hogy esetleg megmutatom nekik is, idejekorán meggondoltam magam. Minél kevesebb fegyver keveredik bele ebbe a játékba, annál jobb. A fegyvereknek ugyanis az a dramaturgiai szerepük, hogy ha már megjelentek, el is süljenek. Én pedig átkozottul nem szeretem, ha stukkerokat sütögetnek a közelemben!

Megálltunk a nádas szélén, és mielőtt még elmerültünk volna benne, megpróbáltam tájékozódni.

- Mekkora a nádas?

- Nagy - mondta a vörösképű, és határozatlanul intett a husánggal.

- Tudja, hol a vége?

- Fogalmam sincs.

- Én tudom - mondta Miss Nauta. - Az előbb végigcsörtettem rajta. Kerestem valami kellemes kis tisztást, ahol nyugodtan... hm... napozhat az ember.

- És?

- Legalább háromszáz lábnyira van a vége. Van ott egy tisztás, egy horgász helyfele. Csakhogy a mögött még magasabb a partoldal, és a tetejéről... oda lehet látni. Nem óhajtottam, hogy akárki is... ugye értik? Ehelyett megmártóztam a vízben, aztán éppen azon gondolkodtam, hogy továbbmegyek, amikor meghallottam a kiabálást és az a kis fickó végigtaposott rajtam.

- Tehát háromszáz lábnyira lehet a vége... És tovább?

- Alighanem a horgász helyen túl újabb nádas kezdődik.

- Oké - mondtam. - Csak egyet tehetünk. Mivel a nádas nem szélesebb húsz lépésnél, ha csatárláncot alkotunk, hárman is át tudjuk fésülni... Azt ajánlom, csak óvatosan. Hátha mégis találkozunk valakivel.

Úgy alakítottuk a láncot, hogy Gordon kerüljön a vízhez legközelebb, én a partoldal alatt haladtam, míg a lány kettőnk között csörtetett. Jól tudom, óriási ostobaság volt az egész, de hát mit tehettem volna? Ha nem megyek velük, egyedül is bemásznak a nádba. És esetleg nem vesznek észre valamit, amit észre kellene vennünk.

Számításom szerint a nádas közepe felé járhattunk már, és őszintén szólva messze kalandoztak gondolataim a Ngolo partjától, amikor Gordon ordítása térített magamhoz.

- Hé! Álljon csak meg, ember! Az úristenit! Álljon meg, ha mondom!

Villámsebessen előrántottam Miss Webster revolverét, és arrafelé vágattam, ahonnan a céklaképű kiáltását hallottam. Futás közben előbb egy gödörbe, majd pedig Miss Nauta előretartott husángjába botlottam: de még ezek az apró kellemetlenségek sem tudták feltartóztatni rohamomat. Úristen! Ha ez mégis talált valakit!

Körülbelül Nautával egy időben értem a vízpartra. A nádszálak szétcsapódtak az orrom előtt: első pillantásom Gordon keskeny hátára esett, és feje fölé tartott husángjára, amellyel lesújtani készült. Annyi időm maradt csak, hogy megragadjam a végét, másik kezemmel pedig visszadugjam Webster fegyverét a zsebembe.

Miss Nauta halkán felsikoltott, amikor meglátta Gordon áldozatát.

A púpos a hátán feküdt, karját védekezőn tartva maga elé.

- Elég! Hagyja békén, Gordon! - ordítottam rá, és letérdeltem a kis emberke mellé. Warren szemei megrebbentek, s amikor földet értem mellette, éppen akkor nyitotta ki őket.

- Mit... akarnak... tőlem? - nyöszörögte, és bizonytalan kísérletet tett, hogy felemelkedjék.

Mutatóujjamat a mellének szegeztem, és visszanyomtam a földre.

- Csak nyugalom. Hátha megütötte magát.

Váratlanul gyors mozdulattal elkapta az ujjamat, és félrelökte. Aztán úgy ugrott fel, mintha rugók taszították volna a magasba.

- Kutya bajom, értik! Hagyjanak békében, a fenébe is!

Gordon újra felemelte a husángját, és csak remélni mertem, hogy nem fog valamelyikünk fejére verni vele.

- Azért néhány kérdésre felelnie kell... hm... Mr... izé - morogta. - Neveletlen dolog másokra lövöldözni. A jólneveltség tiltja az ilyesmit, még azok számára is, akik bizonyos... hm... alacsonyabb társadalmi rétegekből származnak.

Warren eltátotta a száját, úgy bámult Gordonra.

- Micsoda? Mit zagyvál ez itt összevissza?

Eközben aprócska vérpatak kezdett csordogálni a feje búbjáról az orra mellett lefelé. Meglehetősen csúnya és visszataszító látvány volt. Mint a fejből csorgó vér egyáltalán.

A púpos az arcához, majd a fejéhez kapott, és sikerült is gyorsan szétmaszatolnia a vért. Aztán látható rémülettel maga elé emelte vörös kezeit, és elhaló hangon suttozta.

- Úristen... Vér!

Néhány lépést tett a víz felé, majd a parton lekuporodott, kockás zsebkendőt szedett elő a zsebéből, megvizesítette, és lassú, öreges mozdulatokkal mosni kezdte a fejét.

- Mi az ördögöt csinált vele? - fordultam a vörösképűhöz.

- Hát... alighanem lecsaptam. Egyszerre csak ott volt előttem. Esküdni mernék, hogy éppen akkor hajított valamit a vízbe, vagy elrejtett valamit a nádtorzsák közé. Ha kicsit kotorászunk, lehet, hogy megtaláljuk a fegyvert, amivel magára lőtt.

- Csak úgy, szó nélkül leütötte?

- Dehogyan - morogta némi büntudattal a hangjában. - Előbb felszólítottam, hogy álljon meg. Nem hallotta?

- Csak azt hallottam, hogy ordít valakire.

- Nahát. Amikor a fickó meglátott, se szó, se beszéd, felugrott, és el akart inálni. Ráordítottam, hogy álljon meg, de esze ágában sem volt, hogy megtegye. Erre aztán odasóztam egyet. Mért, maga mit csinált volna a helyemben?

Válasz nélkül hagytam a kérdését, és inkább a kis ember felé fordítottam a figyelmemet. Még mindig a fejét mosta, és láthatóan esze ágában sem volt, hogy lelépjen.

Odaguggoltam mellé a földre, és őszinte részvétellel néztem rá.

- Mr. Warren...

- Mit akar?

- Azt hiszem, beszélnünk kellene egymással.

- Kiknek?

- Gondolom, önnek és nekünk...

- Semmi beszélivalóm sincs magukkal.

- Azt hiszem, téved. Történt egy s más az elmúlt percekben, ami arra készítet bennünket, hogy beszédbe elegyedjünk egymással.

- Mondtam már, hogy nincs semmi mondanivalóm!

Ekkor a céklaképű sietett a segítségemre, és pedig újra csak dorongját emelgetve.

- Ide figyeljen! Ha nem nyitja ki a száját, úgy csapom fejbe még egyszer...

Ránéztem, és sikerült is hosszabb időre belefojtanom a szót. Olyannyira, hogy sértődötten leeresztette a bunkót, megvonta a vállát, és közelebb húzódott a lányhoz. Láthatóan levette rólam a kezét.

- Mr. Warren - próbálkoztam újra -, nem messze innen gyilkossági kísérlet történt. Csaknem a fejembe röpítettek két golyót!

Nem látszott az arcán megdöbbenés.

- Na és? Mi közöm nekem ehhez? - kérdezte szárazon, és felemelkedett ültéből. - Csak nem azt akarja mondani...

- Semmit sem akarok mondani, de szeretném, ha tisztáznánk néhány apróságot.

Felém villantotta apró, ravasz szemeit.

- És milyen jogon, ha szabad kérdezni?

Gordon nem bírta ki, hogy közbe ne vágjon:

- A bunkó jogán!

A kis emberke néhány pillanatig tétovázott, aztán megadóan bólintott.

- Oké. Kérdezzen. De...

- De?

- Remélem, tisztában vannak vele, hogy feljelenthetem önöket személyes szabadság korlátozása, fegyveres támadás és még legalább tíz különféle indok alapján. És átkozottul lehetséges, hogy meg is teszem!

- Rendben van, Mr. Warren. Ha a kérdéseim után még lesz kedve feljelenteni, kérem, csak tegye. Tehát válaszol?

- Kérdezzen, maga örült!

- Először is. Kicsoda maga?

- Tudja a nevem, nem?

- Tudom. De csak azt és semmi többet.

- Mit akar még tudni? Horgász vagyok, mint maguk - ezzel élesen a szemembe nézett, és esküdni mertem volna, hogy gúnyos fény lobban fel az övében. - Azért jöttem ide, amiért maguk. Brazíliában élek, mi a fenét akar még tudni?

- Miért ajánlotta fel a „Macskacápá”-ban Webster kisasszonynak, hogy kitolja a tó partjára?

Úgy meglepte a kérdésem, hogy eltátotta a száját, és csak hápogni tudott.

- Hát... hát... miért, istenem, miért? Mert az a mafla, nagy fekete legény megbetegedett, és a kisasszony panaszkodott, hogy egyedül marad egész napra. Megsajnáltam, ezért!

- Webster kisasszony azt állítja, hogy maga ajánlkozott.

- Persze hogy én ajánlkoztam - vicсорította ki apró, fehér fogait. - Mit tehettem volna? Hülye fejemmel odakéredzkedtem az asztalához, ő meg rám varrta magát. Maga mit tett volna a helyemben? Kénytelen voltam felajánlani a segítségemet. Ennyi az egész.

- Aha. Akkor később miért lépett le?

Kiült arcára a kétségbeesés, és összekulcsolta a kezeit, mintha imádkozni akarna.

- Mondja, mi a fenét akar még tőlem? Egyszerűen csak ott hagytam, mert egy időre egyedül akartam maradni. Úgysem tud elmozdulni onnan. Arról panaszkodott, hogy nem gyönyörködhet a kilátásban. Hát tessék! Feltoltam a legszebb partszakaszra, és magára hagytam egy kicsit. Mi van ezen csodálkoznivaló?

Tulajdonképpen valóban nem volt semmi.

- Most már csak arra vagyok kíváncsi, hogy miért rontott rám a parton?

Csodálkozva rám meresztette a szemét, és tétován motyogta:

- Maga volt az?

- Miért? Mit gondol, kinek a horgait szórta a tóba?

Fájdalmas arccal megtapogatta a feje búbját, és megrázta a fejét.

- Őszintén szólva, fogalmam sincs róla. Amikor azt a nőt ott hagytam a kocsijában... hm... akkor vettem észre egy fickót a parton. Akár maga volt az, akár nem, meg kell mondanom, hogy nála nagyobb balfácánt nem láttam még életemben. Sohasem hallott még róla, hogy a dobásnál figyelembe kell venni a szélirányt, a szél sebességét?...

- Mr. Warren - szakítottam félbe -, szabadna megkérdeznem, mi köze magának ahhoz, hogy én hogyan dobálom be a horgaimat?

Rám nézett, szóra nyitotta a száját, aztán meggondolta magát, lehajtotta a fejét, és csak néhány másodperc múlva válaszolt.

- Attól tartok, igaza van. Valóban semmi. Talán kissé idegesebb vagyok a szokottnál. Remélem, nem azt az incidenst nevezi gyilkossági kísérletnek?

- Egyáltalán nem. Amikor behajigálta a horgaimat, hova ment?

- Ide. A nádasba.

- Miért éppen ide?

- Miért, miért? - emelte fel a hangját, hogy szinte már kiabálásnak tűnt. - Azért, mert elegendem volt magukból, mindannyiukból! Abból a nőszemélyből is a kocsiban, az ostoba fecsegéséből, és magából is a parton. Hogy nem lehet azt a rohadt horgot egyenesen bedobni a vízbe!?

- Közben majdnem agyontaposta a kisasszonyt!

Warren Miss Nautára nézett, de nem volt a szemében szemernyi büntudat sem.

- Valóban? Nem emlékszem.

- Azután mit csinált?

- Leültem a partra, és megpróbáltam megnyugodni.

- Azt akarja mondani, hogy Miss Webster és én izgattuk fel annyira, hogy így kiborult tőle?
Ekkor már ordított, mint a fába szorult féreg.

- Mi közük hozzá? Ha tudni akarják, elegendem van mindenkiből! Hagyjanak már a francba!...
Karjára tettem a kezem, de undorral lerázta magáról.

- Mr. Warren. Ebből a nádasból kétszer rám lőttek. Esetleg Miss Websterre. Van ezzel kapcsolatban valami mondanivalója?

Vadul felüvöltött, és mielőtt még megakadályozhattuk volna, futásnak eredt. Közben visszafordította a fejét, és torkaszakadtából ordította:

- Nincs és ezerszer is nincs! Azt hiszik, hogy egy rohadt golyót is pazarolnék magukra?!
Dögöljenek meg, ahányan csak vannak!

Utolsó szavai után eltűnt a nádasban, csak a mögötte összecsapódó nádszálak hajladoztak csúfondárosan.

A vörös megmozdult, hogy utánavesse magát, de útját álltam.

- Hagyja csak, Gordon. Úgysem tud kiszedni belőle semmit. Különben is mi oka lett volna rá, hogy rám lőjön?

- És ha őrült?

- Nem hiszem. Túlpörgette magát, ennyi az egész.

- Köszönöm szépen. És ha a tolókoksis lányra lőtt?

- Arra sem volt semmi oka.

- Honnan tudja ilyen jól?

- Magától Miss Webstertől. Csak reggel ismerkedtek össze. Odakéredzkedett az asztalához; előtte pedig soha nem látták egymást. Maga is hallotta, hogy Brazíliából jött, Miss Webster pedig ausztrál.

Eldobta a husángot, és nagyot fújva feje búbjára tolt a kalapját.

- Na, jó! Tudja fene, nem nyugtatott meg valami nagyon, de hát tényleg nincs bizonyítékunk.
Hacsak...

- Hacsak?

- A pisztoly! Amikor rábukkantam, itt ült a parton, és éppen úgy nézett ki, mintha el akart volna rejteni valamit. Jöjjenek csak ide!

Leguggoltunk, és vizsgálgatni kezdtük a partot. A Ngolo kék vize közvetlenül ott fodrozódott az orrunk előtt; néhány méternyire tőlünk szitakötők lebegtek, és a szaporán le-lecsapó sirályok mintha minket bámultak volna.

- Nos? - fordultam az újdonsült Sherlock Holmeshez.

Gordon megvakarta az állát.

- Hát... itt nem látszik semmi. Azaz... csupa lábnyom az egész. De hátha a vízbe dobta. Csak úgy egyszerűen beledobta, és kész.

- Eegen. Meglehet. De miért kellett ahhoz leülnie?

- Fogalmam sincs.

- Azonkívül miért kellett volna idefutnia a vízparthoz? Ha be akarta volna dobni a fegyvert a tóba, messzebből is megtehetette volna.

Gordon csodálkozva bámult a szemembe.

- Hallja-e, maga aztán igazán furcsán viselkedik! Úgy tesz, mintha nem is a maga füle mellett füttyültek volna el a golyók. Ha sokat gondolkodnék, a végén még arra lyukadnék ki, hogy Warrent védi!

Egészen a tó szélére térdeltem, és kinyújtottam a kezem, hogy beleértsem a vízbe, amikor kétségbeesett, elhaló sikoltás hasított a csendbe.

- Segítség! Gyilkos! Segít...

Elöl én futottam, mit sem törődve a mindegyre szemembe csapódó nádszálakkal, közvetlenül mögöttem Gordon, leghátul pedig Nauta. Úgy éreztük, egy örökkévalóság óta futunk már az embermagasságnál is magasabbra nőtt nádszálak között, amikor végre elfogyott a nád és velem együtt a levegőnk is. Szó szoros értelmében úgy zuhantunk ki arra a tisztásra, ahol jó félórával ezelőtt a túlpörgött Warren dobálta be a horgaimat.

Meggörnyedve álltam, és legszívesebben két kézzel kapkodtam volna a levegőt. A vörösképű a fülemben zihált, és valami káromkodásfélét préselt ki a fogai közül.

Néhány szippantás után felegyenesedtem, és felnéztem a partoldalra; készen rá, hogy újult erővel futásnak eredjek a bokros irányába, ahol Miss Webstert hagytam a tolókosijában.

Amit azonban odafenn láttam, belém fojtotta a lélegzetet. Miss Webster kocsija lassan, kényelmes kocogással kigördült a bokrok árnyékából, nagyot huppant a partoldal tetején, és egyre gyorsuló futással megindult lefelé. A kerék minden egyes fordulatóval nőtt a sebessége, s a végén már szinte repülni látszott. Miss Webster félrebillent fejjel, élettelenül ült a kocsiban, amely bármelyik pillanatban felfordulhatott. A nyomorék lány szőke haja kibomlott, s mint arannyal futtatott esküvői fátyol úszott a levegőben.

Miss Nauta vadul felsikoltott, és karomba vágta a körmeit. Gordon szájából hörgésféle szakadt ki; kalapját réges-régen elvesztette, s szivárványszínű nyakkendőjéből is csak halvány csík látszott félrecsúszott zakója alatt.

A partoldalon lerohanó kocsis hatalmasakat ugrott, ahogy az útjába kerülő apróbb kövek vagy göröngyök megdobták. Legalább ötven mérföldes sebességgel vágatott a víz felé, s úgy tűnt, nincs akadály, amely megállíthatná...

Megragadtam Gordon karját, és a víz felé mutattam:

- Gyorsan! Törődjék a lánnyal, én pedig... - s be sem fejezve a mondatot, arrafelé rohantam, ahol Miss Webster kocsija legurult a partoldalról.

Néhány ugrással a part tetején termettem, s amikor a bokrok közé vettem magam, újra a kezemben éreztem Webster revolverét. Zihálva bámultam jobbra-balra, de nem láttam semmit, ami gyanút kelthetett volna bennem. Felettem madarak énekeltek a fák koronáján, a bokrok között színesedő virágokon lepkék kergetőztek; egyszóval tökéletes volt az idill.

Csak hát némi kívánnivalót hagyott maga után az a kellemetlen tény, hogy a merénylő, vagy már azóta gyilkos, itt lapulhat a közelemben, és újabb áldozatára les.

Nekitámasztottam a hátam egy vastagra hízott fatörzsnek, és a pisztolyt magam előtt tartva megpróbáltam hallgatózni, hátha valami elárulja, hol rejtőzik az emberem. A madarak csicsergésén és a sirályok távoli kiáltásain kívül azonban nem hallottam semmit, ami felkelthette volna a gyanakvásomat.

S ekkor ismét rám tört az a furcsa érzés, amit nem lehet elmagyarázni annak, aki még soha nem érezte, és amire talán nincs is logikus magyarázat. Csak aki annyit bujkált mindenre elszánt ellenség elöl, mint én, csak az tudhatja, hogy bizonyos idő után az ember megéri, van-e fegyver a közelében, vagy sem.

S most, ahogy ott álltam a fatörzs mellett, és kezemben tartottam a revolvért, mint egy vízfakasztó varázsvesszőt, úgy éreztem, semmiféle veszély nem leselkedik rám. Hiába hajladoztak a bokrok ágai, és hiába hallgatott el a madár csicsergés, tudtam, hogy a mérénylő, vagy a gyilkos, alighanem már messzire jár.

Ez a felismerés új ötletet plántált a fejembe. Villámgyorsan ellöktem magam a fától, és néhány másodperccel később már kapaszkodtam is felfelé. Szerencsémre afrikai tölgy volt, amelynek olyan a törzse, mint egy hosszában kettéfűrészelt létra: átlag húsz centiméterenként állnak ki belőle az elszáradt és letört ágak végei. Tizenötig ha számolhattam magamban; máris fenn kucorogtam a lombkorona közepe táján, és csak arra kellett vigyáznom, hogy le ne pottyanjak róla. Lovaglólásban helyezkedtem el egy megtermett ágon, lábfejemet beakasztva az aljába. A savanyú képű, kósza majmok jót röhögtek volna rajtam, ha látnak, a madarakon kívül azonban nem mozdult élőlény a közelemben.

Óvatosan széthajtogattam a levelektől roskadozó ágacskákat, és megpróbáltam kilesni közülük.

Az afrikai tölgy, bár nem állt közvetlenül a partoldal tetején, kimagaslott a körülötte elterülő bozót és serdülő facsometék sűrűjéből. Néha mintha zavaros kiáltozást hallottam volna a tó felől; a sűrű lombkorona azonban úgy megszűrte a zajokat, hogy csak találgathattam, mi lehet odaát.

Ameddig csak elláttam, bokrokkal borított domboldal terült el alattam, amely mintegy fél mérfölddel lejjebb füves, ligetes pusztaságba váltott, s alighanem egészen a tengerpartig húzódott. A rendkívül erős napfény ellenére enyhe, kékesszürke pára szálldosott a pusztaság fölé, mintegy másfél lábnyi magasságban. Először füstnek néztem, aztán rájöttem, hogy alighanem vízpára, amely a növények leveleiről emelkedett a magasba. Fel nem foghattam ugyan, honnan kerülhet egyetlen éjszakán ennyi víz a levelekre, de most nem volt időm a természet műhelyének csodálatára. Sokkal kíváncsibbá tett az a lábait szaporán szedegető emberpár, amely korát meghazudtoló fürgeséggel igyekezett az ösvényen a „Macskacápa” felé.

Még jobban kimeresztettem a szemem, hogy megfigyeljem a mozgásukat, a jobbra-balra hullámzó kék köd azonban eltorzította a képet, s furcsán fel is nagyította, mintha csak délibáb vetítette volna a levegő vásznára őket.

A magasabbik kissé meghajtotta a derekát; karjai majdnem a füig lógtak teste mellett; hosszú, lábait kacsázva rakta egymás mellé, mint aki csak ritkán fanyalodik arra, hogy három-négyszáz lépésnél többet tegyen meg gépkocsi nélkül. Alacsony, vékony alak haladt szorosan a nyomában, és ahogy a jelekből kivettem, alighanem megállás nélkül beszélt a másikhoz. Az elöl futó férfi hátra-hátrafordította a fejét, és bár a száját nem láttam, meg mertem volna esküdni, hogy ingerülten vissza-visszaszól. Ezt látszott alátámasztani kezének gesztikuláló mozgása is.

A rohanó pár kétségkívül a Sanders házaspár volt, akik nem sokkal ezelőtt még itt álltak a partszakasz tetején, és tátott szájjal figyelték, ahogy Warren kitepte kezeimből a botot.

Igazán kíváncsi lettem volna rá, mi készítette őket erre a gyors visszavonulásra.

Sandersék éppen eltűntek a kanyarodó ösvényen a domboldal mögött, amikor az egyre jobban ritkuló kék ködben gázolva újabb alak bukkant fel, nem messzire onnan, ahol a házaspár felszívódott. Ha lehet, még magasabb volt, mint Sanders, és talán erősebb fizikumú is. Kár, hogy csak néhány másodpercre tudtam szemügyre venni, ha egyáltalán annak lehet nevezni azt a tevékenységet, amellyel megpróbáltam elkülöníteni a bokrok zöldjétől.

Úgy tűnt, mintha Sandersék után lopakodott volna, de természetesen merő véletlen is lehetett, hogy éppen akkor bukkant fel a látómezőmben, amikor ők eltűntek. S ráadásul azt sem tudtam megállapítani, hogy milyen az öltözéke; nyaralóvendég-e, vagy a környékről valaki.

A hosszú, testes alak előbb arrafelé fordította a fejét, ahol Sandersék mögött összezárult a ködfüggöny, majd visszanézett, megmerevedett, és egyetlen ugrással eltűnt a szemem elől.

Éppen azon gondolkodtam, hogy ideje lenne lekászálódnom, amikor egy negyedik személy is felbukkant, és ez is éppen ott, ahol a „Macskacápá”-ba vezető ösvény elkanyarodik a kék köddel borított domboldal mögött.

Az apró árnyék előredőlt, és meg mertem volna esküdni rá, belekapaszkodik egy bokorba, hogy el ne essen. Néhány pillanatig úgy is maradt, előregörnyedve, aztán kiegyenesedett, és gyorsan forgatni kezdte a fejét előre-hátra.

Igyekeztem minden erőmet a szemeimbe koncentrálni, amivel csak azt értem el, hogy egyszerre mindkettő könnybe lábadt. Dühös káromkodással törölgettem ki őket, és amire úgy-ahogy ismét láttam velük, az apró hapsi már nem volt sehol. Felszívódott, mint a többiek.

Rövid ideig még ott dekkoltam az ágon, és vártam, hátha felbukkan még valaki, de amikor semmi sem mozdult, lecsusszantam a fáról. Fél füllel hallottam ugyan, hogy a zakóm vagy a nadrágom halkán és szemrehányóan megreccsen, de most nem értem rá apróságokkal törődni. Nyakamba szedtem a lábam, és meg sem álltam a partoldal tetejéig.

Szegény Miss Webster pocsékul nézett ki, de szemei nyitva voltak, és amikor megpillantott, bágyadtan rám mosolygott.

Visszamosolyogtam én is, pedig azon az örvendetes tényen kívül, hogy élve látom, igazán nem sok okom volt a mosolygásra.

Miss Webster járgánya még mindig a vízben lebegett öt-hat lépésnyire a parttól, s csupán fogantyúkkal magasított hátulsó része mutatta, hogy odalenn kocsiban folytatódik az egész. Tulajdonosa takarójába burkolózva ült a parton, mellette Miss Nauta szorgoskodott; vizes haján szikrázva törtek meg a napsugarak.

Néhány lépésnyire tőlük ott állt Gordon is; kalap és immár szivárványszínű nyakkendő nélkül; tetőtől talpig vizesen. Vörös haján zöld hínárszalak pihenték ki fáradalmaikat, s úgy festett, mint Poszeidón tökrészeg udvaronca, aki, hogy urát bosszantsa, felhúzta magára egy tengerbe fulladt vasárnapi csónakázó használt ruháját.

Leugrottam a part tetejéről, mire Miss Webster felemelkedett, és megpróbált felállni, de Nauta határozottan visszanyomta.

- Legalább még néhány percig maradjon nyugton, kedvesem.

Odaballagtam Miss Websterhez, és mint jó fiú szamárköhögésből gyógyult kishúgának, megsimogattam a fejét: - Jól van?

Szomorú, fáradt mosollyal nyugtázta érdeklődésemet.

- A körülményekhez képest.

- Nem kellene orvosért szaladnunk?

Határozottan megrázta a fejét.

- Ugyan. Ostobaság. A fürdőn kívül kutya bajom. - Aztán elpirult, zavartan csipkedni kezdte takarója szélét; előbb Gordonra, aztán rám nézett.

- Én nem is tudom... de... alighanem Mr. Gordon mentette meg az életemet.

- Tényleg?

Gordon zavarában pipacská lényegült, aztán ugrálni kezdett a jobb lábán, és úgy tett, mintha a vizet próbálná kirázni a füléből.

- Ugyan... Szóra sem érdemes. Izé... Tudják, milyen kellemes ilyentájt a víz?

Nauta feltérdelt Webster mellől, és csípőre tette a kezét.

- És maga? Maga hol a pokolban bujkált?

- Tettem egy rövid kis sétát a környéken. Apropos! Elmondanák, mi történt magukkal, amíg én indiánosdit játszottam a bokrok között?

Gordon a földet bámulta, vagy inkább reménytelenül szétázott hasítottbőr cipőit.

- Mr. Gordonnak köszönhetek mindent. Ha Mr. Gordon nem ugrik utánam... hát egészen biztosan belefulladok.

- Ugyan... izé... azaz... - morogta a skót, és egyre céklább lett az arca.

A szőke istennő megvonta a vállát, és a tóra mutatott.

- Szerencse, hogy nincsenek benne krokodilok.

Nagy nehezen sikerült kihúznom belőlük, hogy amikor ráordítottam Gordonra, azonnal a kocsijába vetette magát, de olyan szerencsétlenül, hogy nem sikerült megállítania. Mire fel-tápáskodott, a lány már a tóban fürdött, eszméletlenül. Állítólag néhány másodpercen múlt az egész. A horgászhelynek kiképzett parányi öblöcskében legalább tizenöt-húsz láb mély a víz, és a céklaképűnek éppen az utolsó pillanatban sikerült elkapnia Webster haját.

- Hát... akkor most mi legyen? - kérdezte tétován Gordon, és mellém telepedett.

- Fogalmam sincs - mondtam őszintén.

- Látott legalább valamit?

- Az égvilágon semmit.

- Akkor mi a fenének húzta el olyan gyorsan a csíkot?

- Volt egy olyan érzésem, hogy Miss Webster kocsija nem magától indult vándorútra.

Hallgattunk egy sort, s amikor úgy láttam, hogy kezdenek megnyugodni, Webster kisasszony-ra mosolyogtam.

- Miss Webster... Nem tudom, van-e annyi ereje, hogy elmondja, mi történt, vagy inkább...

A nyomorék lány meglazította magán a gőzölgő pokrócot, és őszintén meglepett, hogy mennyire ura már önmagának: mintha nem is pár perccel ezelőtt húzták volna ki a halál szájából.

- Természetesen, Mr. Lawrence. Bár... nem hiszem, hogy sokat tudnék mondani. Hiszen olyan villámsebessen zajlott le minden. Amikor maguk elmentek, ott maradtam a bokrok árnyékában. Maga kiszabadított a fatörzsek közül; így aztán már magam is tudtam mozgatni magam.

- Egyedül?

- Belekapaszzkodtam a bokrok ágaiba, és egyre feljebb húztam magam a partoldal teteje felé. Tudtam, hogy nem lenne szabad, de... egyszerűen nem bírtam ki, hogy tétlenül az árnyékban lapuljak, amíg maguk... - megcsuklott a hangja, lehajtotta a fejét, és gyorsan megigazította magán a takarót.

Nem szóltam semmit, de elismeréssel adóztam fizikai és lelki erejének, hogy a bokrok árnyékából az ágakba kapaszkodva feltornázta magát azzal a dögnehez kocsival a partoldal tetejére. De hát végül is kisportolt farmerlány volt, és az az átkozott baleset csak a lábait bénította meg, a karját nem. Pillantásom izmos, barna kezére esett, amely megállás nélkül tépdeste a takaró szélét, és könnyedén magam elé tudtam képzelni, ahogy minden segítség nélkül felküzd magát a partoldal tetejére.

- Már majdnem felértem oda... amikor úgy éreztem, túl könnyen gurul a kocsim. Pedig még meg kellett tennem vagy tízlábnyit a tetőig. Arra gondoltam, hogy talán a lendület visz előre, de akkor egyszerre csak... megéreztem, hogy valaki ott van mögöttem, és... - kezébe temette az arcát, és megrázkódtak a vállai. - Ó, rettenetes volt, higgyék el, rettenetes!

Csak álltam előtte, és nem mertem hozzáérni. Néhány másodperc múlva elvette kezét az arca elől, és már újra nyugodtak és fegyelmezettek voltak a vonásai.

Miss Nauta leguggolt hozzá, és átölelte a vállát.

- Ne vegye annyira a lelkére, no. Hiszen már nincs semmi baj.

Webster rámosolygott, és úgy tűnt, végleg erőt vesz magán.

- Szóval megéreztem, hogy ott van valaki mögöttem, és ez a láthatatlan valaki tolja a kocsimat a partoldal teteje felé. Megpróbáltam hátrafordítani a fejem. De ekkor... ekkor...

Nagy lélegzetet vett, úgy folytatta:

- Ekkor megragadta a fejem, jobban mondva a tarkóm, és előrenyomta... azt hittem, ki akarja törni a nyakam.

- Mondott valamit?

- Semmit. Egyetlen szót sem. Csak a fogát csikorgatta. Ó, istenem, milyen rettenetes is volt!

- Nem látta az arcát?

- Nem.

- Amikor megpróbálta hátrafordítani a fejét, nem pillantotta meg véletlenül a kezét?

Lassan, elgondolkozva megrázta a fejét.

- Sajnos nem. A tarkómat szorította olyan erővel, hogy azt hittem, eljött az utolsó pillanatom.

- Értem. És azután?

- Csak arra emlékszem, hogy sikoltozni kezdtem. Azt hiszem, amikor megragadta a tarkóm, akkor értettem meg valójában, hogy meg akar ölni.

- Ekkor kezdett gyilkost kiabálni?

- Alighanem. Bár erre már nem emlékszem pontosan.

- És... Gondolja, hogy Mr. Warren volt, aki lelökte magát?

Végre kimondtam a kérdést, amely percek óta kimondatlanul is ott lebegett fölöttünk.

Félrehajtotta a fejét, aztán megadóan széttárta a karját.

- Bárcsak tudnám. Bárcsak észrevettem volna valamit.

Miss Nauta a tóra bámult, aztán felemelkedett, és nyitott tenyérrel a combjára csapott.

- Nem tudom elhinni! Egyszerűen nem tudom elhinni. Mi oka lenne rá, hogy megölje magát vagy Mr. Lawrence-t... Azonkívül... egy egészen kicsi ember. Gondolják, hogy csak úgy egyszerűen fel tudta volna lökni a kocsit a partoldal tetejére?

- Már hogyné tudta volna - morogta Gordon, és elégedetlenül vizsgálgatta foszlányokká ázott hasítottbőr cipőjét. - Hiszen ő tolta Miss Webstert a tóhoz, és... hm... meglehetősen könnyedén.

Ezzel aztán el is akadt a beszélgetés. Csak álltunk, álldogáltunk egészen addig, amíg úgy nem éreztük magunkat, mint a főtt krumpli. Végül is Miss Nauta bemászott a vízbe, és Gordon segítségével kihalászta Webster kocsiját.

Már a parton volt a járgány, amikor szomorúan konstatáltam, hogy horgászbotjaimnak csak a roncsai függenek az oldalbilincseken. Szakadozott horgászsinórgubancok keveredtek a kerekek küllői közé, és egy fehér, karika formájú kapásjelző büszkén virított az ülés közepén.

Miss Webster és Nauta bevonultak a nádasba, hogy rendbe szedjék magukat. Nauta meglepő ügyességgel kezelte a béna lányt, és csak a jó megfigyelő vehette volna észre, hogy Miss Webster lábai mozdulatlanok, és hogy könnyű posztócipőinek orra két párhuzamos vonalat húz a Ngolo partjának homokjába.

6.

Amíg a kocsi száradt és a lányok öltözködtek, az enyhén fodrozódó hullámokat bámultuk. Jó darabig egyikünk sem törte meg a csendet, végül Gordon volt az, aki megmozgatta immár meztelen lábának nagyujját, és halkán megszólalt.

- Tudja, kire gondolok, Lawrence?

- Na, kire?

- Magára.

- Rám? Roppant megtisztelő, de attól tartok, nem egészen értem.

- Dehogynem. És tudja, mire gondoltam magával kapcsolatban?

- Fogalmam sincs róla. Elmondja?

- Arra, hogy milyen ügyesen kérdez.

Magamban elmosolyodtam, de továbbra is adtam az ártatlant.

- Attól tartok, Mr. Gordon, nem egészen értem.

Újra megmozgatta a lábujjait, aztán mélyet sóhajtott.

- Úristen! A kedvenc cipóm. Különben dehogynem érti. Érti maga azt nagyon is jól!

- Úgy gondolja, hogy...

- Úgy gondolom, hogy maga profi, Lawrence! S valami olyan játék folyik itt körülöttem, aminek nem ismerem a tétjét. Vagy tévednék?

Lehunyta a szemét, és odatartotta az egyre kellemesebben fúvó szellőnek.

- Honnan veszi ezt? - adtam a felháborodottat. - És egyáltalán, mit ért az alatt, hogy profi?

Kinyitotta a szemét, és rám kacsintott.

- Piszok okos vagyok, mi? Pedig nem erről van szó. Egyszerűen csak arról, hogy a bátyám vizsgálóbíró odaát. Érti már? Évtizede olyanok között forgolódok, akik... ugyanúgy kérdeznek, mint maga. Ravaszul, hátulról mellbe, és mégis ördögien céltudatosan. Éppen úgy, mint maga.

Meghajtottam magam ültőmben, és látszólag kényszeredetten elmosolyodtam.

- Nyert, Gordon. Remélem, számíthatok a diszkréciójára?

Elengedte a füle mellett a kérdést.

- Zsaru?

- Nem. Ámbár bizonyos értelemben igen. Valakik megbíztak, hogy nyomozzak ki valamit itt a környéken. S ahhoz képest, hogy csak tegnap este érkeztem, meglehetősen mozgalmasnak ítélik a jövőt. Nem gondolja?

- Hát... a jelekből ítélve. És ezek az események összefüggésben vannak azzal a dologgal, ami miatt magát ideküldték?

- Fogalmam sincs. Amint olyan jól észrevette, éppen erre próbáltam rájönni, amikor feltettem a kérdéseket. Csak hát... semmivel sem lettem okosabb tőlük.

- Tudja valaki... vagy valakik, hogy maga itt van és dolgozik... hm... valamin?

- Erre sem tudok válaszolni. Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. Ugyanis az a helyzet...

Ebben a pillanatban megzördült a nádas, és a hölgyek visszatértek. Gordon felemelkedett, halkán füttyentett, és megpróbálta feltolni kalapját a feje búbjára, de csak a levegőbe bökött. Tarka kockás kalapja ugyanis még ott hevert néhány lépésnyire tőlünk a napon.

Nem tagadom, volt is mit nézni rajtuk. Miss Nauta rózsaszín szalaggal kötötte hátra aranyhaját, s a hosszú lófarok a derekát verte. Világoskék, skandináv szemében az ég tükröződött, telt, talán a kelleténél icipicit nagyobb keblei türelmetlenül feszegették tarka csíkos fürdőruháját.

Ha a lábától eltekintünk, Miss Webster sem igen maradt le mögötte. Árnyalatnyival volt csak sötétebb a haja, mint Nautáé, szeme zöldessárga volt, mint ki tudja milyen féldrágakő, dereka karcsúbb, mint a másiké, és az arca is szabályosabb.

Gordon szolgálatkészen felugrott, s besegítettük Webster kisasszonyt a kocsijába.

Néhány percig tébláboltunk még a parton; ami engem illet, megpróbáltam összeszedni horgászbotjaim maradékát, de végül is igen gyászos eredménnyel kellett lezárnom próbál-

kozásomat: vagy újat veszek valahol, vagy befellegzett a Ngolo-tavi horgászatnak, mielőtt még egyáltalán elkezdhettem volna.

Visszafelé menet Miss Nauta ragaszkodott hozzá, hogy ő tolja Webster kocsiját, így aztán minden különösebb teketória nélkül hátramaradhattam Gordonnal. Annyira engedték csak előre a lányokat, hogy néhány ugrással könnyedén elérhessük őket, ha bármi is történne, bár meg voltam győződve róla, hogy ezen a napon már nem történhet semmi.

Csak az Isten a megmondhatója, hogy mekkorát tévedtem.

Miss Nauta könnyedén, erőlködés nélkül tolt a kocsit; néha-néha előrehajolt, és mondott valamit Websternek. Az egyre erősebben fúvó kellemes szél azonban elvitte a hangot a „Macskacápa” felé, s csak egy-egy véletlenül erre tévedt, kósza szófoszlány jutott el a fülemig.

- Nos? - folytatta a parton abbamaradt beszélgetésünket a céklaképű. - Lehet, hogy ennek a bulinak maga van a közepében?

Haboztam egy kicsit, aztán megfogtam ázott zakója hajtókáját.

- Ide figyeljen, Gordon. Egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy megbízhatom-e magában. Az a tény, hogy a testvére vizsgálóbíró vagy micsoda, még nem jelent semmit.

Óvatosan lefejtette kezem a zakójáról, és rövid kotorászás után egy átlátszó, műanyag tokba csomagolt igazolványfélémet nyújtott felém.

- Itt van. Még szerencse, hogy nem ázott pacallá. Londonban nem gondoltam, hogy ruhástul fogok fürödni Afrikában.

Elvettem a tokot, és rápillantottam. Az igazolvány jobb felső sarkában Gordon képe díszelgett, természetesen kalapban és szivárványszínű anyag szálakból fonott nyakkendőben.

- Elég ízléstelen - morogtam.

Eltátotta a száját a meglepetéstől.

- Mi az ördög?...

- A nyakkendője!

Röhögött, elvette tőlem az igazolványt, és visszadugta a zsebébe.

- Meg van elégedve?

- Ahogy az ember egy újságíróval meg lehet.

- Nincs jó véleménnyel rólunk?

- Ellenkezőleg. Alighanem örülök, hogy az utamba tévedt. De mondja csak... maga tényleg horgász?

- Tényleg.

- És valóban horgászni jött ide?

- Hát... ezt azért nem mondanám.

- Maga is benne van valami buliban?

Összeráncolta a homlokát, és grimaszt vágott.

- Nem hinném. Bár elvileg lehetséges.

- Még csak egyetlen kérdést. Ha nemcsak a horgászat vonzotta a Ngolo partjára, micsoda még?

Elhallgatott, majd megrántotta a vállát.

- Végül is miért ne mondhatnám el, nem igaz? Amint a flepnimből is láthatja, egy katolikus lap munkatársa vagyok. Azzal bíztak meg, hogy tanulmányozzam az Angolában végbemenő változásokat. Hogy milyen az egyház helyzete, az egyszerű emberekhez közel álló alsópapság milyen álláspontot foglal el az új kormányt illetően, milyen az egyház és Lisszabon viszonya stb. Ezekről kellene cikksorozatot írnom. Persze összekötve a kellemeset a hasznossal.

- A cikkírást a horgászattal?

- Pontosan.

- Hm. Lehetséges, hogy...

- Micsoda?

- Akadhatnak olyanok, akik meg szeretnék akadályozni, hogy a maga sorozata megjelenjék?

Bizonytalan képet vágott, aztán megrázta a fejét.

- Értem, hogy mire gondol. Nézze... hogy is mondjam? Nem vagyok konzervatív, de különösen baloldali sem. Ha politikai helyzetemet kellene meghatároznom, alighanem valahol a liberalizmus centruma körül foglalnék helyet. Nagyjából a lapom is itt található az angol sajtó palettáján.

- Értem.

- Azonkívül a főszerkesztőmön és néhány kollégámon kívül senki nem tudja, hogy Angolában vagyok. Következésképpen olyanok sem, akiknek esetleg érdekükben állhatna, hogy ne jelenjék meg a cikksorozat, amiről különben még magam sem tudom, hogy mit fog tartalmazni. Éppen ezért elképzelhetetlennek tartom, hogy rám utazna valaki. Vagy legalábbis *szinte* elképzelhetetlennek.

- Mit jelent az a „szinte”?

- Hát... nem is tudom. Talán tényleg akadnak olyanok, akik azt szeretnék, hogy forduljon vissza a történelem kereke, de ezek már Lisszabonban is kevesen vannak. Az angolai kérdés nem létezik többé.

- Ennyi az egész?

- Ennyi. És maga?

Csak rövid ideig töprengtem, hiszen már percek óta készen volt a válasz a fejemben.

- Hallott már valaha Fernando de Rouge-ról?

- Nem én. Kicsoda a hapsi?

- És a „Crabus Maximus”-ról?

- Az meg mi az ördög?

- Hát akkor figyeljen ide. Elmondok magának egy tanulságos történetet.

Meglassítottuk a lépteinket, mert Nauta kisasszony is csökkentette valamelyest az iramot.

- Fernando de Rouge spanyol-portugál-francia eredetű felfedező vagy kalandor volt - azt hiszem, a kettő egyre megy -, aki jó kétszáz évvel ezelőtt bejárta Angolát.

- Most, ahogy mondja, mintha rémlene valami.
- Biztosan hallott róla. Szóval Fernando de Rouge annak idején elvetődött ide, a Ngolo partjára is. Ha tud portugálul, minden nagyobb könyvtárban megtalálhatja az útleírását.
- Köszönöm, nem tudok.
- Nos, amikor mintegy háromévnnyi távollét után visszatért Lisszabonba, kincseit a királyi udvar rendelkezésére bocsátotta.
- Mit talált a jóember? Gyémántot?
- Sok mindent. Különösen növényeket, lepkéket, és gyémántot is. De ez most mind nem érdekes.
- Hát akkor mi az érdekes?
- A „Crabus Maximus”.
- Azaz?
- Fernando de Rouge egyszerű faládába csomagolva akkora óriásrákot vitt a királyi udvarba, mint a legnagyobb óriásteknős. Lehetett vagy százötven kiló.
- Micsoda! Egy rák?
- Úgy van. Ezért nevezték el „Crabus Maximus”-nak, azaz óriásráknak.
- Fantasztikus!
- Úgy bizony. A dolog egyetlen szépséghibája, hogy a rák útközben megdöglött, és már csak a hulláját tudták megbámulni az érdeklődő udvari népek. Sőt a tudomány óriási pechjére később ez is szőrén-szálán eltűnt.
- Mi a fene? Mikor?
- Ki tudja. Száz évvel később már biztosan nem volt meg. Mindenesetre én azt a feladatot kaptam, hogy nézzek utána itt a tónál a „Crabus Maximus”-nak.
- Megőrült? Maga felül egy több évszázados mesének? És ha még meg is találná, mit érne vele?
- Akinek a birtokába kerül egy élő „Crabus Maximus”, annyit kérhet érte, amennyit csak akar. Tízmilliót, húszmilliót, ötvenmilliót. Természetesen az élő példányért. Képzelve csak el, mi történne például, ha dinoszauruszt árulna valaki Los Angelesben egy utcasarkon.
- Úgy érti, hogy ezért durrantottak magára?
- Legalább négy-öt olyan állatesempészbandáról tudok, amelyek mindegyike, ha törik, ha szakad, óriásrákot akar szerezni magának.
- És ön?
- Én egyszerű biológus vagyok. Általában rovarokkal foglalkozom, de kedvelem a vízi-állatokat is. Londonban, a Nemzetközi Környezetvédelmi Hivatalban bíztak meg, hogy nézzek szét a Ngolo környékén... és sajnos valószínű, hogy küldetésem nem maradt olyan titokban, ahogy szerettem volna. Én jelentem pillanatnyilag a legnagyobb veszélyt a csempészekre. Ha sikerült ugyanis bebizonyítanom, hogy a rák létezik, az angolai kormány természetvédelmi területté nyilvánítja a környéket, és elrendeli fokozott védelmét. Ha viszont kinyírnak, időt nyernek, és esetleg kihalászhadják az összes rákot, ha egyáltalán létezik a „Crabus Maximus”.
- És ezt csak ilyen egyszerűen mondja?

- Amikor elvállaltam a feladatot, nem voltak illúzióim; tudtam, hogy mire vállalkozom. S amikor nem sokkal ezelőtt elsüvítettek a golyók a fülem mellett, meg voltam győződve róla, hogy megkaptam az első figyelmeztetést.

- Hogyhogy meg volt? Most már nincs?

- Nem vagyok annyira biztos a dolgomban. Elvégre a második merénylet ismeretében feltételezhetjük, hogy a golyókat Miss Websternek szánták.

- Gondolja?

- Nem tudom. Mintha kicsit magasan húztak volna el a kocsí felett. Persze az is lehet, hogy a merényletöt megzavarta valaki.

- Megzavarta?

- Úgy van. Tétélezzük fel, hogy a nádasban rejtőzködött, és csak a pillanatra várt, hogy kinyírhassa Webstert. Egyszerre aztán megjelent a kocsí a partoldal tetején az én kíséretemben... A merénylet előhúzza a revolverét, és célba vette a lányt. S amikor éppen meghúzza a ravaszt, valaki felbukkant a közelében, esetleg rá is támadt. A golyók célt tévesztettek, emberünknek pedig menekülnie kellett, mert az a másik üldözőbe vette.

- Honnan veszi ezt a marhaságot?

- Miért marhaság?

- No de... Mi is ott voltunk a nádasban, amikor eldőrdültek a lövések.

- Csakhogy maguk egymással voltak elfoglalva. A merénylet nyilván észrevette önt és Miss Nautát, és úgy helyezkedett, hogy ne zavarhassák. Esetleg egész idő alatt szemmel tartotta magukat.

- Ne vicceljen, Lawrence. Rajtunk és Warrenen kívül nem volt más a nádasban. Eszerint vagy Warren lőtt... vagy nem is tudom, ki. Hiszen maga sem látott mást, nem igaz?

Haboztam, hogy, kijátsszam-e a lapomat, aztán úgy döntöttem, hogy kijátsszom. Kockáztatás nélkül nem megy a dolog.

- Csakhogy mások is bujkáltak odalenn.

Meghökkenve torpant meg mellettem.

- Hogyhogy?

- Amikor Miss Webster kocsija belerohant a tóba, emlékszik, hogy futásnak eredtem, fel a partoldal tetejére?

- Na és?

- Felmásztam egy fára, és amennyire csak lehetséges volt, szemügyre vettem a környéket.

- Úristen! Mondja már, mit látott, mert szétmegyek a kíváncsiságtól!

- Csak a „Macskacápa” felé nyílt szabad kilátásom; a másik oldalt eltakarta a lombkorona. Nos, először is Sandersékat láttam, amint a hotel felé igyekeztek.

- Stimmel. Csakhogy ők már korábban elhagyták a helyszínt.

- Honnan tudja?

Töprengve vakarta meg a feje búbját.

- Honnan is? Azt hiszem, onnan, hogy amikor a Warren-féle inzultus után leugrottam magához, Sandersék megfordultak, és elindultak. Úgy van. Most már biztos vagyok benne, hogy így történt.

- Maga szerint tehát Sandersék azonnal megfordultak, és hazaindultak a hotel felé, amikor maga lejött hozzám a partra?

- Így igaz.

- Ebben az esetben Sanderséknak már régen haza kellett volna érniük addigra, amikor én felmáztam a fára. Főleg, ha futottak.

Ismét eltátotta a száját, mint aki nem akar hinni a fülének.

- Mit csináltak?

- Futottak.

- Na ne! Mister Sanders és a felesége?

- Nézze, én nem ismerem őket, de aligha elpuhult emberek. Mr. Sanders erős, kisportolt alkat, és a felesége sem látszik gyenge teremtsnek. És ami a futást illeti, hát tényleg futottak. Ehhez mit szól?

- Hihetetlen. Ebben a hőségben? Én nem is tudom, mit mondjak - nyögte.

- Tehát Sandersék is ott lehettek a közelben. Vagy ők zavarták meg a merénylőt, vagy...

- Vagy?

- Hm. Esetleg ők lőttek. Aztán menekültek, ahogy csak bírtak.

- Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy...

Kénytelen voltam megnyugtatni, annyira elvesztette a fejét.

- Mr. Gordon. Nyugodjék meg, kérem. Ne felejtse el, hogy csak hipotéziseket gyártunk, még-hozzá egymás között. Lehet, hogy annak, amit feltételezünk, semmi, de semmi köze a valósághoz. Csak találgatunk.

- Igen... csak találgatunk. De akkor is nevetlenség másokról feltételezni olyasmit, amit esetleg nem követtek el, nem gondolja?

- Na és két gyilkossági kísérlet nem elég nevetlenség?

Hallgatott egy sort, aztán megadóan bólintott.

- Persze hogy az! Folytassa, kérem.

- Meg kell mondanom, hogy nemcsak Sandersékat láttam a fáról.

- Jézusom! Kicsodát még?!

- Nem tudom. Egy ismeretlen pasast. Ott loholt Sandersék mögött, talán negyven-ötven lépésnyi távolságban.

- Úgy érte, hogy Sandersékat üldözte?

- Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. Az is lehetséges, hogy ő is menekült valaki elől.

Már csak motyogni tudott; úgy látszik, túl sok volt neki a hipotézisekből.

- Ő... is... valaki elől?

- Úgy van. Hamarosan felbukkant ugyanis Warren. És hogy a dolog még szebb legyen, ő is futott. Ennek az ismeretlennek a nyomában. Na, mit szól hozzá?

Megállt, és megragadta a karom.

- Megesküszik, hogy a saját szemével látta mindezt?

- Nyugodjék meg, igen jó a szemem. Tévedés kizárva.

- Egyszerűen elképesztő, amit mond.

- Viszont ez a fura népvándorlás megmagyaráz egy egész sor dolgot.

- Például?

- Például, hogy magukon kívül igenis még mások is voltak a nádasban! Figyeljen csak ide, megpróbálom rekonstruálni a történeteket. Persze ez is csak hipotézis lesz. És ha lehetséges, ne vonja kétségbe a jólneveltségemet.

- Majd igyekszem - morogta komoran.

- Tehát, lenn horgászom a parton, maguk pedig a partoldal tetejéről figyelnek. Warren észrevétlenül eltűnik, bemegy a nádasba, és...

- De hát miért, az istenért?

- Ő maga mondta, hogy elege volt a világból, az emberekből, mindenkiből. Egy csendes zugot keresett, ahol elbújhat.

- Miután buzgón felajánlotta, hogy eltolja Webster kisasszonyt a tóhoz?

- Azt állítja, nem így történt a dolog. Állítólag Webster akaszkodott rá. Mindenesetre egyszerre csak elege lett Websterből is, és lesietett a tópartra. Mondjuk, leheveredett a víz partjára, és bámulta a szitakötőket.

- No de, ember, kifelejtí, hogy előbb majdnem a Ngolóba taszította magát.

- Ennek alighanem nincs jelentősége. Éppen az útjába kerültem, és... egyszerűen csak túlpörgette magát. Bedobta a horgaimat, lerámolt a sárga földig, és csak aztán hevert le a szitakötők szomszédságában. Oké. Feltétlenül ez a helyes sorrend.

- Na és azután?

- Azután? Maguk kijöttek a nádasból, majd visszamentek. Valószínűleg egészen közel voltak hozzá. Ezután dördültek el a lövések. Tegyük fel, hogy Warren mégsem a szitakötőket nézegette, hanem meghallotta, hogy valaki kószál a nádasban. Vagy egyszerűen csak belebotlott a merénylőbe, amikor az éppen célzásra emelte a fegyverét. Elképzelhető, hogy Warren felpörgetett idegállapotában nem is tudott nyugodtan heverészni, hanem mint megvadult bika vágatott ide-oda.

- Ezt alighanem hallanunk kellett volna.

- Igen, csak hogy maguk nem figyeltek. Még nem eléggé száraz ahhoz a nád, hogy erősen zörögjön.

- Maga szerint akkor ki a merénylő?

- Lehettek Sandersék is... És, az a másik is, aki Sandersék után futott. Vagy éppen Warren elől.

- Oké. Most már csak az a kérdés, hogy ha a lövések után mindenki elmenekült, csak mi maradtunk a környéken, ki lökte Miss Webstert a tóba?

- Ki tudja? Van valami ötlete?
 - Nincs. De megenged egy kérdést, Lawrence?
 - Csak tessék - intettem nagyvonalúan.
 - Mit fogunk most csinálni?
 - Hogyhogy?
 - Mi magunk indítunk nyomozást, vagy kihívjuk a rendőrséget?
- Úgy tettem, mintha gondolkodnék, aztán felvontam a vállam.
- Nézze, kedves Philip... Éppen ön mondta, hogy embereket gyanúsítgatni meglehetősen nagy... izé... neveletlenség. És nekünk az égegyadta világon semmi bizonyítékunk nincs senki ellen. Az egyetlen Warren az, aki végül is valamelyest felelősségre vonható az inzultusért. No de ehhez nem feltétlenül szükséges a rendőrség.
 - Csak ezt szerettem volna tudni. Másrészt viszont van egy aggodalmam.
 - Éspedig?
 - Ha valami nagy disznóság van itt készülöben... mondjuk, a „Crabus Maximus” miatt, akkor itt hamarosan, hm... ne adja isten, de komoly dolgok is történhetnek.
- Megálltam, és megszorítottam a karját.
- Igen bölcs, amit mond, Philip, de alighanem feleslegesen izgatja magát.
 - Feleslegesen?
 - A legközelebbi rendőrség öt mérföldnyire van, a tengerparti városkában, ahol pontosan három rendőr teljesít szolgálatot. Azt hiszem, kitűnően kiismerik magukat a dzsungelban, de ne tápláljon illúziókat bűnügyi képzettségüket illetően. Szerintem jobb, ha mi magunk vesszük kezünkbe az ügyet.
 - Aha. És hogyan képzeled a dolgot?
 - Egyelőre nagyobb baj nem történt. Nyissa ki a szemét és a fülét, és ha valami olyasmit lát vagy hall, amiről úgy érzi, hogy nekem is tudnom kellene róla, azonnal értesítsen.
 - Ezért mondott el mindent nekem?
 - Ezért. Értse meg, Gordon, segítőtársra van szükségem.
 - Köszönöm, hogy rám gondolt. De nem volna okosabb másokat is a bizalmába avatni, például Miss Nautát?
 - Egyelőre nem. Nem akarok bajt hozni rá. Mert azt tudnia kell, Philip, aki nekem segít, lehet, hogy bizonyos veszélynek teszi ki magát. Ugye érti?
 - Természetesen.
 - Na és?
 - Hát... majd csak kibírom valahogy. De valamit meg kell ígérnie!
 - Éspedig?
 - Ha megtalálja a „Crabus Maximus”-t, és élve megússzuk a dolgot, én adhatok hírt elsőnek róla. Megígéri?
- Előrenyújtottam a kezem.

- El van boronálva.

Belecsapott, aztán a lányok felé intett.

- És ők?

- Le kell beszélünk őket, hogy nagydobra verjük a történeteket. Találjon ki gyorsan valamit, hogy miért kell hallgatniuk.

- No... de... miért éppen én?

- Maga az újságíró, nem? Maga szokott mindenféle jól fésült sztorikat kiagyalni.

- Ez övön aluli ütés volt, Lawrence - nyögte, és bánatosan elmosolyodott. - De azért majd csak kitalálok valamit.

Meggyorsítottuk a lépteinket, és hamarosan utol is értük a lányokat. Miss Nauta megállította a kocsit, és úgy fordította, hogy Webster is láthasson bennünket.

A nyomorék lány bágyadtan elmosolyodott, és zavartan tépkedni kezdte takarója szélét.

- Tudják, én arra gondoltam, hogy... talán nem kellene pánikot keltenünk odalenn a hotelban. Mi lenne, ha befognánk a szánkat? Hiszen lényegében nem történt semmi.

- Semmi? Ez azért talán mégiscsak túlzás - mondta Nauta felháborodottan, és összeszorította a száját. - Magának az semmi, hogy majdnem belefojtották a tóba?

- Talán csak ostoba tréfa volt. Ahogy Mr. Warren Mr. Lawrence-ra is rátámadt, és később semmire sem emlékezett, lehet, hogy valami ilyesmi történt velem kapcsolatban is. Talán azt sem tudja, hogy mit csinált.

- Na és a lövések?

- Hiszen nem találtak el senkit.

- De bárkit eltalálhattak volna!

Nauta segélykérően nézett ránk, de ez egyszer hiába. Gordon meztelen lábujjainak látványába mélyedt, én pedig kénytelen voltam vállalni az áruló hálátlan szerepét.

- Miss Nauta - mondtam komolyan, és igyekeztem minél meggondoltabb tónust adni a hangomnak -, Miss Websternek alighanem igaza van. Felesleges pánikot keltenünk a „Macskacápá”-ban.

Ingerülten eleresztette a kocsit, és öklével a levegőbe csapott.

- A fene egye meg magukat! Hát nem maguk voltak azok, akik a legjobban fel voltak háborodva? Mr. Gordon szerint a legnagyobb neveltlenség másokra lövöldözni és hölgyeket vízbe fojtani, vagy nem ezt mondta?

- Hát... tulajdonképpen... izé...- morogta Gordon.

Nauta még egyszer végignézett rajtunk, aztán lebiggyesztette az ajkát.

- Nos, jó - mondta. - Tulajdonképpen a maguk dolga. Mr. Lawrence-ra lőttek rá, és nem énám, Miss Webstert akarták a tóba fojtani, és nem engem. Nyugodjanak meg, ha velem szemétkedtek volna, a maguk minden igyekezete ellenére is a nyakukra hoznám a rendőrséget. De ha maguknak így is jó!... Csak meneküljön a bűnös!

Sértődötten megfordult, megmarkolta a kocsitól a tolorúdját, és méltóságteljesen felszegett fejjel megindult a hotel felé.

Én pedig Gordonnal ott baktattam mögötte, és valahogy nem akaródzott megtörnünk a csendet.

Úgy vonultunk be a „Macskacápa”-ba, mint valami szomorú, szavát vesztett gyászmenet.

7.

Az ismerkedési estét kilenc órára hirdették. A csoport előző este érkezett, így még nem volt alkalmunk ismeretséget kötni egymással. A „Cook-iroda” hozott bennünket a tóhoz, Afrika „legcsodálatosabb horgászparadicsomához”.

A „Macskacápa” amúgy kedélyes kis szállodácska volt. Mindössze két alacsony ablakos emelkedett ki a környező fák és bokrok közül; az első emelet magasságában széles terasz húzódott, tarka ernyős asztalkákkal, színes műanyag székekkel. A teraszról levezető lépcsősor pedig abban az ösvényben folytatódott, amely egészen a Ngolóig vezetett.

A „Macskacápa” a múlt század utolsó éveiben épülhetett, magába ötvözve a régi portugál gyarmati stílust; rengeteg tirádával és hatalmas erkéllyel; valamint az afrikai célszerűséget, amely elsősorban az építőanyag kiválasztásában nyilvánult meg. A hotel teteje ugyanis fa-borítást kapott, akárcsak az erkélyek oldalfalai, s egyáltalán jóval több fa volt rajta mindenütt, mint másutt, ahol portugálok építkeztek.

A hotel mellett a parkban néhány melléképület emelkedett, fehérre meszelt falakkal, aprócska ablakokkal: ezekben lakott a személyzet; kertészek, pincérek, sőt még maga az igazgató is.

Az úgynevezett ismerkedési estére a „Macskacápa” nagytermében került sor. Az óriási hodályba a földszintről nyílt a bejárat, nem messze a portától. Onnan, ahol én ültem, kényelmesen ráláthattam a barna bőrű portásra, aki unottan szivarozott a pult mögött, és csak néha-néha pillantott be az ismerkedőkre a nyitott ajtón keresztül.

Kilenc óra előtt néhány perccel csaknem megtelt a terem. S mivel szigorúan csak a szobaszámomnak megfelelő asztalnál foglalhattam helyet, kíváncsian vártam, kik lesznek a szomszédaim. Az egyik sarokból az egyre növekvő szivarfüstön keresztül Gordon vörös céklaképe világított felém, de sem Miss Nautát, sem pedig a többieket nem tudtam felfedezni.

A nagyterem végében aprócska színpad húzódott, mely egy mennyezetre erősített reflektorral volt megvilágítva. Pontosan kilenc órakor megcsendült valami csengőféle, mire úgy-ahogy elcsendesedett a terem. A színpadhoz legközelebb álló asztaltól magas, jól fésült fiatalember emelkedett fel, és fellépett a színpadra. Itt-ott felcsattanó bágyadt taps fogadta, de neki ez is elég volt ahhoz, hogy füléig húzza a száját örömeiben.

- Köszönöm, köszönöm, hölgyeim és uraim! - hajlongott, mint egy harmadrendű színész egy másodrendű mulatóban, aztán csendet intett, mintha eget-földet rengető tapsorkán ellen kellett volna védekeznie.

- Hölgyeim és uraim, engedjék meg, hogy a „Cook-iroda” nevében szeretettel üdvözlöm önöket a rejtelmek és az álmok földjén, Afrikában. Önök most ott vannak, ahova az európai és amerikai embert évszázadok óta ősi vágyak hajtják: a mindig ragyogó nap, az áthatolhatatlan dzsungel, az elefántok és az oroszlánok földjén. Gratulálok önöknek, hölgyeim és uraim, hogy ezt az utazást választották. Higgyék el, itt sokkal többet kapnak a pénzükért, mint bárhol másutt a világon!

Valahol, nem messze mögöttem, felmordult egy rekedtes basszus.

- Érdekes. Tavaly szóról szóra ugyanezt mondta a fickó Indiában!

Többen rápisszegték, mire sértődötten elhallgatott.

- Az én feladatomban csak annyi, hogy mint az utazási iroda megbízottja, mindenben a rendelkezésükre álljak. Ami pedig a további programot és a lehetőségeket illeti, nos, ezt mondja inkább a „Macskacápa” hotel igen tisztelt igazgatója, Emilio Vega úr. Kérem, Vega úr, fáradjon a színpadra!

A füligérszájú lelépett a deszkákról, és ahhoz az asztalhoz ugrott, ahol korábban ült. Színpadias mozdulattal megfogta egy éppen felállni készülő idősebb úr könyökét, és hangsúlyozott udvariassággal felsegítette az emelvényre.

Emilio Vega végigsimított ezüst haján, megvakarta horgas orrát, megigazította makulátlan fehér inge elején trónoló fekete nyakkendőjét, és erősen latinus akcentussal beszélni kezdett.

- Hölgyeim és uraim! Amint Wernon úr elmondotta, én vagyok a „Macskacápa” igazgatója, a nevem Emilio Vega. Önök csak szólítsanak Emiliónak. A barátaim ugyanis így szólítanak.

Gyenge taps jelezte, hogy itt-ott méltányolták a kedvességét.

- Ami pedig a hotelt illeti, száz kilométeres körzetben ez a legjobb hotel. Ugyanis ez az egyetlen.

Erősebb lett a taps, többen el is kaccantották magukat.

- Amint hallottam, önök valamennyien, vagy szinte valamennyien, horgászok. Bizonyára tudják, hogy nem messze innen található a Ngolo-tó, a világhírű horgászparadicsom. S bár általában tilos rajta a horgászat, a szálloda vendégei mentességet élveznek a tilalom alól. Ha körülnéznék, láthatják, hogy alaposan fel vagyunk szerelve. A játékteremben kártyaasztalok, biliárd és elektronikus játékok állnak a rendelkezésükre. Esetleges egyéb, hogy úgy mondjam, intimebb játékok számára nem tudunk különtermet biztosítani, azt mindenkinek az egyéni találékonyságára bízunk.

- Elég dörzsöltek vagyunk, hapsikám! - harsogta valahonnan egy hang, amely már elég reszelős volt ahhoz, hogy érezni lehessen rajta néhány dupla whisky erejét.

- Aki mégis unatkozna, bemehet a tengerparti városkába, bár igazat szólva, ott még annyi szórakozás sincs, mint itt. Fürödni is kellemesebb a Ngolóban, mivel a tengerben cápák is előfordulhatnak, és a velük való találkozás a régi portugál álmoskönyvek szerint ártalmas lehet az egészségre. Végezetül, hölgyeim és uraim, önök minden baleset ellen biztosítva vannak, kivéve a hölgyeket...

- Micsoda? - kiáltotta egy női hang. - Hol itt az egyenjogúság?

- No de kérem - emelte fel tréfás felháborodással a hangját Vega. - Ha engednék végigmondani! Tehát, mindenki biztosítva van minden ellen, úgymint: darázscsípés, kígyócsípés, cápaharapás, csak a hölgyek erkölcsi nincsenek bebiztosítva arra az időre, míg férjeik a Ngolo partján pecáznak. Most pedig mindenkinek kellemes szórakozást kívánok!

Emilio Vega lelépett a színpadról, és ezzel kezdetét vette az önfeledt szórakozás. A portásfülke felől fehér egyenruhába bújt, tányérsapkás zenészek nyomakodtak a terembe, hogy elfoglalják helyüket az emelvényen.

Kilenc óra már jóval elmúlt, de még mindig egyedül ültem az asztalomnál. Kezembe vettem az étlapot, és gondosan kiválogattam a vacsorát. Amikor a pincér felvette a rendelést, és éppen távozni készült, hatalmas árnyék takarta el előlem a fényt, és sztentori hang recscent a karcsú, fekete képű legényre.

- Egy lépést se, fiú! Marja a gyomrom a pia, és ilyenkor rohadtul morcos tudok lenni! Megengedi, cimbora?

Felpillantottam, mivel a barátságos megszólítás minden kétséget kizáróan nekem szólt.

- Parancsoljon - mondtam, és felbámultam rá. Meg kell hagyni, csodaszép darab volt! Lehetett vagy két méter magas, és testvérek között is legalább száznegyven kiló. Enyhén gyűrött fülei és lapos orra ifjúkori viadalokról árulkodtak.

Leroskadt az egyik székre, és kezébe vette az étlapot. Forgatta jobbra-balra, aztán türelmetlenül összecsukta.

- Túl hosszú, és amíg végigolvasom, kiszárad a tejbepapi. Maga mit kajál? - fordult hozzám. Kicsit elkedvetlenített ugyan, hogy éppen ezzel a bölénnyel kerültem egy asztalhoz, de bizonyos mértékig mulattatott is a dolog. Végül is tépett fülei nem akármilyen múlttról beszéltek.

- Egész csomó mindenfélét - mondtam meggyőződés nélkül. - Óhajtja, hogy felsoroljam?

- Egy frászt! - vakkantotta. - Magának olyan becsületesen mulya pofája van, hogy biztosan az ízlése is harwardi. Tudja, mit, fiam? Hozza nekem ugyanazt, amit ez az úr rendelt magának! Aztán egy üveg whiskyt és két üveg pezsgőt.

A pincér arca enyhén megrándult, de udvariasan meghajolt.

- Igenis, uram.

Amikor a fiú eltűnt, az óriás összedörzsölte a tenyerét, és elégedetten dörmögte.

- Na, ezen is túllennénk! Különben Trevor Dewey vagyok a régi szép időkből.

Én is megmondtam a nevem, és a kezem egyszerűen eltűnt az óriás lapáttenyerében.

A fiú nemsokára feltűnt a láthatáron, letette a whiskyt és a két pezsgőt az asztalra. Lecsavarta a kupakot, és éppen hozzálátott, hogy töltsön, amikor Dewey határozottan eltolta a kezét.

- Maga csak nézzen a kaja után, fiam. Dewey papa majd szervírozza a piát!

Szakavatott mozdulatokkal csinált két duplát, tett bele valami kis jeget is, aztán az egyiket nekem nyújtotta, a másikat pedig megmarkolta.

- Csirió, cimbora.

Szinte nyelés nélkül tüntette el a piát, s bár vacsora előtt nemigen szoktam inni, úgy gondoltam, most az egyszerű igazán kivételt tehetek.

Dewey gyorsan kiöntötte a másik dupla adagot is, és hozzálátott, hogy kibontsa a pezsgőt. Amikor a második whisky is kikötött előttem, elérkezettnek láttam az időt, hogy tiltakozzam. A lapátkezü azonban figyelemre sem méltatott: mintha csak darázs zümmögött volna a füle mellett.

- Ne nyugtalankodj, cimbora - morogta, miközben beleszagolt a pezsgősüvegbe. - Ma Dewey papa vendége vagy. Igyál, nyuszi!

Belekóstolt a pezsgőbe is, aztán hirtelen fennakadtak a szemei; nehézkesen feltápászkodott, és bamba mosolyra húzta a száját.

- Parancsoljanak, kérem. Éppen két szabad helyünk maradt. Remélem, bevesz a bendőjük egy-két duplát vacsora előtt.

Felnéztem, és egy pillanatra megsűrűsödött a tudómban a levegő. Az asztalunk mellett ugyanis a Sanders házaspár állt, és döbönt képpel bámult tépett fülű asztaltársamra.

A lapátkezű még mindig mosolygott, én pedig felpattantam, és félrehúztam a székem, hogy Sandersék helyet foglalhassanak velünk szemben. Mrs. Sanders leplezetlen aggodalommal pislantott a férjére, aki még mindig habozott, hogy elfogadja-e szomszédom invitálását. Végül is nagyot sóhajtott, és megérintette felesége könyökét.

- Ha megengedik. Joseph Sanders vagyok. Ő a feleségem, Emma.

A birkózó meghajolt, hogy előrenyújtsa a kezét, miközben leverte a sótartót, és az egyik pezsgősüveg is megbillent. Ha gyorsan el nem kapom, szegényebbek lettünk volna egy igazi francia champagne-nyal.

- Dewey vagyok. Az ördögbe is... Trevor Dewey. Mond ez magának valamit, uram?

Sanders megigazította felesége székét, megvárta, amíg az asszony helyet foglal, aztán maga is lecsüccsent.

- Mr. Lawrence, nemdebár? - kérdezte felém fordulva.

- Bocsánat - mentegetőztem. - Éppen most akartam bemutatkozni. Leslie L. Lawrence vagyok. Dewey felmordult, és Sanders karjára tette a kezét.

- Mintha már találkoztunk volna valahol, cimbora.

Sanders sötétre sült, keskeny arcán nem látszottak érzelmek. Ritkuló, szőkés haját oldalra fésülte, és ettől valahogyan fiatalabbnak tűnt, mint amennyi valójában lehetett. Fiatalabbnak még a feleségénél is.

Dewey még mindig Sanders karján tartotta a kezét, mintha csak annak zakója alól elővillanó arany mandzsettagombjaiért vagy régimódi, drágakövekkel kirakott karkötőrájáért nyúlt volna.

- Mintha mi már találkoztunk volna valahol - ismételte makacsul, és látható erőfeszítéssel fürkészte Sanders arcát.

- Többször is, ha jól emlékszem - mondta Sanders, majd elhúzta a kezét, és átnyújtotta az egyik étlapot a feleségének. - Parancsolj, darling.

A férjénél legalább két-három fejjel alacsonyabb és idősebbnek tűnő asszony elvette a menükártyát, és azon nyomban bele is merült a tanulmányozásába, mintha csak előlünk menekült volna.

Dewey gyorsan felhajtott egy whiskyt, aztán türelmetlenül felemelte a mutatóujját.

- Maga azt mondja, hogy már többször is találkoztunk. Akárhogy is töröm a fejem, nem tudok rájönni, hogy hol! Nem bökné ki végül is, cimbora!

Sanders felemelte fejét az étlapjáról, aztán felhúzta a szemöldökét.

- Hol is? Hát, ha jól emlékszem, New Yorkban, aztán San Franciscóban, Los Angelesben és még másutt is, bizonyára.

A tépettfülű nagyot horkantott, és kikerekedett a szeme az izgalomtól.

- Esküdni mertem volna, hogy maga is a brancsból való. Ezért volt olyan ismerős a képe, öreg bandita. Melyik hóháyónak az istállójában dolgozott?

Sandersnak arcizma sem rándult Dewey nem kifejezetten irodalmi stílusától.

- Egyikben sem. Többnyire ott ültem a ring mellett, és...

- Sanders! - szakadt ki a kiáltás Deweyből, és elkomorult az arca. - Az ördögbe is! Joseph Sanders! Sose hittem volna, hogy egyszer Afrikában találkozunk!

- Igazat szólva én sem.

- Pedig tudja, mennyit kerestem magát? A Billy Stockmann-féle meccs után. Hátralévő fél életemet odaadtam volna, ha akkor el tudom kapni!

- Szerencsére nem tudott - morogta Sanders, és letette az étlapot. - De most itt vagyok, és...

Dewey gyorsan lehajtott még egy adag whiskyt, ezúttal az enyémet, de tévednek, ha azt hiszik, hogy haragudtam érte.

- Igen, itt van... De mit kezdjek most már magával? - suttogta, és megremegett a hangja a sajnálattól. - Sok-sok éve kiszálltam a buliból. Eljártak felettem az évek. És akkor... akkor indultam meg lefelé, amikor maga megveretett azzal az átkozott, hígvelejű Stockmann-nal! Pedig jobb voltam, sokkal jobb voltam nála, még a vak is látta. Csak maga nem. Igaz, Sanders?

Mrs. Sanders letette, vagy jobban mondva lehajította az étlapot az asztalra, és mint valami feldühödött fúria támadt Deweyre.

- Mit akar a férjemtől, Dewey? Nem az az ütődött Billy Stockmann indította el magát a lejtőn, hanem a pia! Ezt már akkor is tudta mindenki. Ha kevesebbet ölelgette volna az üvegeket, gyufaszállá téphette volna Stockmann. De maga, ahelyett hogy a kesztyűjét koptatta volna, a digó lányokat hajszolta a China Town mellett.

A tépettfülű félig felemelkedett, és úgy remegett a szája széle, mintha legalább negyven fokra ugrott volna a láza.

- Hé! Álljon csak meg a menet! Magának mi köze ehhez, cicus? Ez férfiak dolga, és...

Mrs. Sanders azonban egyetlen intéssel elhallgattatta. De az is lehet, hogy szigorú, szinte már-már kegyetlen nézése fojtotta bele a bunyósba a szót.

- Én is ott voltam minden mérközésen, Dewey. A férjem mögött ültem, és...

- A szóke, lófarkas csaj! - robbant ki Deweyből.

Mrs. Sanders szigorú arcán mintha halvány mosoly suhant volna át.

- Az *voltam*. És most fejezzük be a vitát. Maga akkor már lefelé menő ágon volt, Dewey. Stockmann-nak feleannyi esze sem volt, mint magának, csak sokkal egészségesebb és józanabb volt, mint maga. A maga reflexeit akkor már kikezdte a pia. Jó, ha öt balegyeneséből egy bejött. Ha vigasztalni akarja magát, csak tegye, de az igazság ez, Dewey. Sanderst pedig hagyja békén!

Szerencsére a pincérfiú éppen ekkor ért az asztalunkhoz, és amíg felvette Sandersék rendelését, Deweynek is és nekem is volt időnk elgondolkozni egy s másón. Hogy Dewey mire gondolt, csak találgathattam, az én gondolataim viszont úgy tántorogtak a fejemben, mintha ringlispílen töltötték volna az elmúlt percek. Ki gondolta volna például a méltóságteljes Sandersról, hogy a profi bokszbancsban dolgozott, szigorú arcú felesége pedig „szóke csaj” volt hajdanán, aki láthatóan legalább annyit konyított a bunyóhoz, mint a férje.

- Azért... igazán nem volt szép magától, Sanders - motyogta Dewey némiképpen meghunyászkodva. - Elismerem, hogy az az átkozott pia... És Carmela is... az a kis kurva... átvágtak a digók. Azért akkor jobb voltam Stockmann-nál. Én... akkor... agyon akartam verni magát, Sanders... most már nincs harag.

Egyre bizonytalanabb lett a keze járása, ahogy a whiskyket töltögette, és egyre halkabb a hangja is. Lelki szemeimmel már láttam, amint a hátunkon cipeljük fel az emeletre, de ebben a pillanatban megszólalt a zene, táncparkettra szólítva a táncolókat.

Ahogy megcsörrent a cintányér és felsikoltott egy elektromos gitár, Dewey megrázta a fejét, és mintha elszállt volna szeméről a jótékony, bamba homály.

- Bocsássanak meg - mondta, és lassan felemelkedett. - Alighanem ugrabugrálok egy kicsit. - Ezzel enyhén ingadozva belemerült a füstbe.

Alighogy Dewey eltűnt, megjelent a pincér a vacsorával. Gondosan telepakolta az asztalt kisebb-nagyobb tányérokkal és számtalan evőeszközzel. Bár a lehajított dupla whisky alaposan elvette az étvágyamat, nekiláttam, hogy mentsem, ami menthető. A kaviár friss és ízletes volt, s a vadkacsát is puhára sütötték. Egyedül a mártással nem voltam kibékülve: mintha túl sok lett volna benne a paradicsom és kevés a curry.

Addig, ameddig a zene szólt, nem volt különösebb gond a társalgással. Amikor azonban jó tízpercnyi játék után rövid időre elhallgatott, mindhárman úgy éreztük, hogy a szótlanság udvariatlanságnak tűnhet a másik kettő szemében.

Végül is én voltam, aki megtörte a csendet.

- Kicsit elázott - mondtam, és arrafelé mutattam, ahol Dewey eltűnt. - Ha jól értettem, bokszoló volt?

Sanders bólintott, a felesége pedig elfordította a fejét, amikor ránéztem.

- És izé... nagy bunyós volt?

Sanders gyorsan letette a kanalát vagy a villáját, amit éppen a kezében tartott, és az asztalon átnyúlva megragadta a karom.

- Mr. Lawrence. Beszélnem kell önnel!

- Joseph! - emelte fel a hangját az asszony, és előrehajolt a székében. - Joseph, nem megmondtam, hogy...

- Az istenfáját, Emma, be kell végre látnod, hogy beszélnem kell veled!

- Joseph! - kiáltotta, vagy ekkor már inkább sikoltotta Mrs. Sanders. - Kérlek, ne! Ne avatkozz más dolgába, Joseph!

Csodálkozva láttam, hogy az asszony szeme sarkában könnyek csillognak.

- Ó, Joseph! - hallottam újra a hangját. - Hányszor mondjam neked, hogy csak a saját dolgoddal törődj... Ha mindig is ezt tetted volna... - s szavai elfulladtak az izgalomtól.

A környező asztalok ekkor már jótékony füstbe burkolóztak; aligha láthatta akárki is, hogy mi történik a szomszédságukban. A zene ismét megszólalt, a gitárok sírni kezdtek, s a dobok tompa puffanásába belekacagott a szaxofon.

Sanders átkarolta a feleségét, feltámogatta, s amikor az asszony teste szinte a karjaiban feküdt, lenézett rám. Nagy, barna szemei átfürték a szivarfüstöt.

- Bocsásson meg, Mr. Lawrence. Azt hiszem, fel kell kísérem a feleségem. Az utazás kissé kimerítette.

- Gyakran előfordul az ilyesmi - próbáltam az arcomra erőltetni egy együttérző mosolyt.

- De azért feltétlenül beszélnem kell magával - mondta gyorsan. - Fontos, hogy beszéljünk egymással, érte? Legyen félóra múlva a kertben. Addigra a feleségem elalszik, és...

Ezzel felnyalábolta az asszonyt, és eltűnt vele az asztalok között.

A zene tovább rikoltzott, én pedig csak ültem mozdulatlanul, és megpróbáltam kitalálni, miről akarhat velem beszélni Sanders.

Nem kellett sokáig törni a fejem, hogy rájöjjek a megoldásra.

8.

A pezsgősüveg felénél tarthattam, és alighanem azon töprengtem, hogy miféle meglepetéseket hozhat még a mai este, amikor apró árnyék tűnt fel mellettem. Bár, mondom, sokféle meglepetésre számítottam, gondolni sem mertem rá, hogy a púpos is felbukkanhat a közelemben. Pedig az a rövid kis árnyék, amely szétkergette a szivarfüstöt és engedély nélkül az asztalomhoz telepedett, Warren volt. Az a Warren, aki a látszat szerint, nem is sokkal ezelőtt, belém akart eresztetni két golyót.

- Nem bánja, ha idecsüccsenek néhány percre? - kérdezte, és óvatosan körülkémelt.

- Csak csüccsenjen - morogtam meglehetősen barátságtalanul.

Rám nézett, és apró, hegyes kis orra úgy járt, mint a foxiké, ha rókaszagot éreznek.

- Mr. Lawrence... Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek... és hogy... hm... megmagyarázzak egy-két dolgot, ami reggel történt.

- Valóban?

- Elnézését kell kérnem a délelőtti incidens miatt. Tudja... alaposan kivannak az idegeim. Az utóbbi időben összejött minden. Azt hiszem, nem is voltam teljesen magamnál. Kérem, bocsásson meg. És ha lenne olyan kedves, kérjen bocsánatot a nevemben attól a fiatalembertől is, aki fejbe ütött a nádasban. Próbáltam megkeresni, de nem találok sehol. Ugye megteszi?

- Természetesen - mondtam nagyvonalúan, és üres pohárért nyúltam, hogy megkínáljam pezsgővel.

- Nem, köszönöm. Olyan gyógyszert szedek, hogy egy kortyot sem ihatok. És különben is... nemigen kedvelem az alkoholt.

Felhajtottam a magam poharát, és amíg ittam, egyre az arcát figyeltem: apró, hegyes kis orra megállás nélkül szimatolt a levegőben.

- Tudja... az a nő teljesen kiborított. Persze hogy én ajánlottam fel neki a tavi túrát. Csakhogy egész úton megállás nélkül fecsegett. Éreztem, hogy egyre feljebb megy bennem a pumpa. Jó ismerőse?

- Egyáltalán nem. A parton láttam először.

- Mindegy, ha a rokona lenne is, elmondanám. Kibírhatatlan nőszemély!

Elhallgatott, és az asztal lapjára bámult.

- Már az ösvényen arra gondoltam, hogy kiborítom a kocsijából, és ott hagyom. Jó, tudom, szörnyetegnek látszom, de bánom is én! Csak egy hajszál választott el tőle, hogy megtegyem! De nem tettem meg. Nem is tudom, hogy miért. Csak toltam tovább, fel a tetőre. Már előre

kirázott a hideg, ha rá gondoltam, hogy nekem is kell majd visszatolnom. Ha ott lett volna az a mafla fickó, a gondozója, két kezemmel fojtottam volna meg!

Alig tudtam elrejtetni a mosolygásomat. Manuelt, Webster kisasszony gondozóját legalább kétméteresnek és százhusz kilónak saccoltam, s ahogy elképzeltem, amint Warren megkísérli megfojtani, egyre feljebb kúszott a torkomban a nevetés.

- Leültem a bokrok közé, és lenéztem a partra. S ekkor megláttam magát: a többit már tudja. Egyszerűen elvesztettem a fejem, mintha valami démon költözött volna belém. Higgye el, azt sem tudtam, kicsoda maga. Később még az arcára sem emlékeztem. Egyes-egyedül csak azt láttam, hogy... hm... nem úgy dobja be a készségét, mint én. Bocsásson meg, ez történt. Többet nem tudok mondani.

- És azután?

- Hogyhogy azután?

- Miután engem ott hagyott és berohant a nádasba.

- Semmi. Megpróbáltam lehiggadni, de nem sikerült. Egyszerre csak rám tört az a vörös hajú fickó egy bunkóval. Azután meg maguk jöttek, maga és egy hölgy. Hiszen tudja.

- Nem hallotta a lövéseket?

- Milyen lövéseket?

- Valaki... hm... kétszer is elsütötte a revolverét.

- Mondtam már, olyan idegállapotban voltam, hogy sok minden kiesett a fejemből. Az is például, hogy... izé... megtapostam azt a hölgyet. Lehet, hogy úgy volt, de nem emlékszem semmi ilyesmire.

- Mr. Gordon azt állítja, hogy amikor rábukkant önre, a parton ült, és... mintha megpróbált volna a vízbe rejtteni valamit.

Idegesen rezzentek meg az orrcimpái.

- Ugyan, dehogy! Egyszerűen csak az arcomat akartam lehűteni. Nem is értettem, hogy mit akarnak tőlem. És, Mr. Lawrence...

- Igen?

- Kérjen bocsánatot a hölgytől is... akit, hm... hiszen tudja.

Felpattant, megszorította a karom, és mielőtt még megakadályozhattam volna, eltűnt az asztalok között.

Újabb pohár pezsgőt töltöttem magamnak, s amikor egy hatalmas árnyék magasodott fölém, már fel sem néztem, csak teletöltöttem egy üres poharat, és felnyújtottam a fejem fölé.

Az árnyék elvette, hallottam, hogy kortyol néhányat, és leteszi az asztalra. Letette, és közben ottfelejtette a kezét.

Én meg csak néztem-néztem, és nem ment a fejembe, hogyan sültetett le Dewey ennyi idő alatt ilyen feketére.

Ahogy aztán gyorsan felpillantottam, megértettem mindent. A kétméteres árnyék ugyanis nem a hajdani profi volt, hanem Manuel, Miss Webster gondozója.

Rám mosolygott barátságos fekete arcával.

- Leülhetek, uram?

Furcsa, szokatlan akcentussal beszélte az angolt, amely valahogyan mégis hasonlított Miss Webster angolására, annak ellenére, hogy az utóbbi ausztrál volt, Manuel pedig feltehetően angolai.

- Foglaljon helyet, Manuel - mondtam udvariasan, és helyet mutattam neki.

- Maga tudja a nevem? - kérdezte csodálkozva, miközben lecsücscent mellém.

- Miss Webster említette. Mintha azt mondta volna, hogy elrontotta a gyomrát.

Elmosolyodott, s mély, gurgulázó nevetés bukott ki a torkán.

- El, az szentigaz! Csak a kisasszony meg ne tudja, hogy mitől!

Eléggé ostoba képet vághattam, mert újra csak felnevetett.

- Képzelse... bár most vagyok errefelé először, találtam néhány ismerőst. Meghívtak egy kis partira; tudja, olyan kis helyi partira. Aztán ott mindenfélét összeettem. A fene se tudja, miket. Már régen elkerültem a falumból. Annak idején még a pörkölt sáskát is megettem. Azóta, sajnos, elszoktam tőle. Megnyomta a gyomrom a delikatesz.

Elkomolyodott a képe, és óvatosan megnyomkodta a hasát az asztal alatt.

- Miss Webster ideges lenne, ha megtudná, hogy miket zabáltam összevissza. Tudja, ő nem szereti az ilyesmit. Nagyon gondos asszony. Azt kell egyek, amit ő, és azt is iszom. Félt, hogy ha megbetegszem, nem lesz, aki a gondját viselje. Bizony.

- Gondolom, megszidta, hogy megbetegedett.

Felemelte a kezét, és hevesen tiltakozni kezdett.

- Nem, nem! Ugyan, dehogy! Miss Webster nem zsarnok. Ő szeret engem. Félt, hogy valami bajom lesz, és inkább itthon maradt volna, hogy engem ápoljon, de az a kicsike úr annyira erősködött, hogy kiviszi. Ekkor vele ment. Én meg lefeküdtem... és azután hallottam, hogy mi történt odakinn a tónál.

Elszürkült az arca, és összeszorult az ökle az asztalon.

- Hallottam, hogy valaki belelökta a kisasszonyt a tóba. Ha én ott vagyok, nem ússza meg élve! Az én törzsemben az ilyen embert mérges kígyók közé vetették. De ha én ott lettem volna, még kígyó sem kellett volna. Pusztá kézzel csavartam volna ki a nyakát!

Ahogy az asztalon nyugvó összeszorított, tekintélyes nagyságú ökleire tévedt a tekintetem, meg voltam győződve róla, hogy nem a levegőbe beszél.

- Aztán azt is hallottam, hogy magára is rálőtt az az ember. Vagy azt is a kisasszonynak szánta?

- Nem tudom, Manuel - mondtam az igazságnak megfelelően.

- Maga nem látta? - kérdezte kíváncsian.

- Sajnos nem láttam senkit és semmit. Lehet, hogy csak véletlen volt.

- És ki csinálta a véletlent? Én nem hiszek véletlenül a levegőben repkedő golyókban. Véletlenül még a keselyű sem röpköd a levegőben, az is pontosan tudja, hogy mit akar. Hát még egy golyó!

Volt valami az érvelésében, meg kell hagyni.

- De nem ezért jöttem - mondta az óriás, és komolyan a szemembe nézett. - Azért jöttem, hogy megköszönjem, amit Miss Websterért tett. Ha valami baja történt volna, engem biztos bíróság elé állítanának. Hiszen felelősséget vállaltam érte.

- Szóra sem érdemes, Manuel - nyugtattam meg. - Hol ismerkedett meg Webster kisasszonnyal?

- Ó, hát Luandában. Webster kisasszony jó ismerős ott. Fontos üzleti kapcsolatai vannak. Tudja, valamit szállítanak a farmjáról Luandába.

- Értem.

- Régebben egy kórházban dolgoztam, odaát Mozambikban. Orvos szerettem volna lenni, de nem volt elég pénzem hozzá. Ez még a portugál forradalom előtt történt. Később Luandába mentem, és egy műtőben dolgoztam tovább, és pénzt kerestem, hogy Lisszabonba menjek tanulni. Aztán jött a forradalom, aminek én nagyon örültem, de vele együtt jött az infláció is, és a pénzem nem ért már semmit...

Bár néha nehézkesen fejezte ki magát angolul, szemléletes volt az előadása, és lényegre törő.

- Ekkor egy doktor a kórházban ajánlott nekem egy állást. Azt mondta, van egy ismerőse a turisztikai hivatalnál, aki mozgássérült turisták mellé kísérelőket keres. Kellett a pénz, hát jelentkeztem. Már második éve csinálom. Így ismerkedtem meg Miss Websterrel.

- Nem unalmas?

- Mikor hogy. Ha a pártfogoltam ideges természetű, néha nehéz kibírni. De Miss Webster nem ilyen, ő egy angyal.

Rágyújtott, s miközben öngyújtója lángját a cigarettájához tartotta, felcsúszott az inge ujja, és kék, kidudorodó tetoválásfélét pillantottam meg a csuklóján.

- Maga milyen törzsből származik?

Kifújta a füstöt, aztán elmosolyodott.

- Ó, talán nekem nincs is törzsem. Pedig apám nagy főnök volt. Csak hát volt vagy hatvan fia, és ezek közül csak egy vagyok én. Már kisgyerek koromban missziós iskolába kerültem... aztán később gimnáziumba. Nem is emlékszem az apámra, egyáltalán.

Ott nyugodott előttem a keze a furcsa tetoválással. Mintha egy kígyót ábrázolt volna az elnagyolt kép, amely a nap felé nyújtja a nyelvét. Körülötte pedig mintha nyílveszők lettek volna elszórva körbe-körbe.

Manuel néhány szippantás után elnyomta a cigarettáját, és felemelkedett.

- Még egyszer ezer köszönet, Mr. Lawrence.

Körülnézett, kifújta a füstöt, aztán mint aki komoly elhatározásra jutott, lehajolt hozzám.

- Az a kicsi volt! Az a gonosz kis törpe! Elcsalta Webster kisasszonyt, hogy megölhesse. Még nem tudom, hogy miért, de nyugodt lehet, megtudom... És akkor... kiegyenesítem a púpját, esküszöm!

Újra leöntöttem egy pohár pezsgőt, és megállapítottam, hogy jó tíz percem maradt még a Sandersszal megbeszélrt randevúig. Éppen azon töprengtem, hogy a maradék időt a kertben töltssem-e vagy idebenn, amikor megremegett a föld, és hangos zihálással Dewey tűnt fel az asztal mellett, Miss Nautával a nyomában. Az exboksizó karjánál fogva rángatta a lányt, aki

hasztalan próbált kiszabadulni a szorításából, és csak akkor nyugodott meg valamelyest, amikor megpillantott engem.

- Hé, nyuszika! - bömbölte az alaposan beszívott Dewey. - Nézd csak, kit hoztam!

Odarántotta a lányt az asztalomhoz, és megveregette a fenekét.

- Bemutatom a barátomat, Mr... izé, mindegy, ő a cimborám, és kész. Jól riszálsz, cicababa!

Miss Nauta bátorságra kapva jelenlétemtől, elhúzódott Deweytől, és szabad kezével csattanós pofont kent le neki. Gyorsan összehúztam a lábam, hogy Deweyre vethessem magam, ha bántalmazni próbálná Nautát; a bokszolónak azonban esze ágában sem volt megfenyíteni engedetlen táncosát. Ellenkezőleg. Elengedte a lányt, megvakarta az arcát, aztán barátságosan rávigyorgott.

- Úgy kell nekem! Egy tiszta pont már az első menet legelején. Sokra viheted még, cicababa!

Miss Nauta eltátotta a száját felháborodásában, én meg jónak láttam, hogy közbeavatkozzam.

- Hé, figyeljen csak ide, Dewey! A hölgy hozzám tartozik.

A bokszoló arcáról lelohadt a mosoly.

- Nahát! Te meg a cicababa összetartoztok? Mi a csoda! Mért nem mondtad, nyuszi?

Miss Nauta kihúzta magát, és fensőbbsege magasából nézett Deweyre.

- Mr. Akárki! Vegye tudomásul, hogy maga tökrészeg!

- Tudomásul van véve! - harsogta Dewey, és beleordított a füstbe: - Hé! Pincér! Még pezsgőt!

Kénytelen voltam felállni; megfogtam a zakója fazonját, és magam felé húztam.

- Ideje lenne, hogy abba hagyja a piálást, Dewey! A hölgy utálja, ha molesztálják!

A volt profi nagyot sóhajtott, leroskadt a székére, és bánatosan motyogta:

- Én molesztálom?... Meg vagy te húzatva, nyuszi!

- Nyuszi? Ki az a nyuszi? - szimatolt a levegőbe Miss Nauta.

- Alighanem én - mosolyogtam savanyúan.

A lánynak kikerekedett a szeme, és kirobbant belőle a nevetés.

- Nyuszi! Hát ez csoda jó!

A bokszoló felemelte a fejét, és megpróbálta úgy beállítani a szemét, hogy lehetőleg Miss Nauta kerüljön a fókuszába.

- ...Hát, nem aranyos? Igazi nyuszi, és... - ezzel lekoppant a feje az asztalra, és ott is maradt.

- Hol szedte össze? - bökött rá Nauta.

- Itt az asztalomnál. Szomszédok vagyunk, sajna. Na és maga? - kérdeztem vissza csúfondárosan.

- Elkapott a füstben. Megfogta a kezem, és mire védekezhettem volna, már itt is voltunk.

- De hiszen azt mondta, hogy... izé...

- Mit mondott?

- Hogy maga jól riszál.

Összevonta a szemöldökét, és dühösen meredt Dewey tarkójára.

- Mondtam már, hogy nem táncoltam vele. Eszem ágában sincs egy ilyen részeg disznóval... riszálni, hogy a maguk helyénvaló kifejezését használjam!

- Akkor biztosan összetéveszti valakivel. Úgy ment el az asztaltól, hogy kiugrabugrálja magát. Nem csodálnám, ha ott hagyta volna a táncosa, és... hát... hm... maga akadt az útjába.

Töltöttem neki is és magamnak is egy pohárka pezsgőt.

- Csirió!

- Csirió! - mondta, és hozzáértette pohara alját a bokszoló fejéhez. - Honnan a fenéből ismeri ez Sanderst?

Megakadt a torkomon a pezsgő, és beletellett néhány másodperc, amíg kiköhögtem azt a pár cseppet, ami cigányútra szaladt.

- Honnan veszi, hogy ismeri? - kérdeztem még mindig fuldokolva, némileg kékre vált arccal.

- Onnan, hogy együtt sétálgattak a kertben. Most jutott csak az eszembe, láttam én már ezt a marhát azelőtt is, mielőtt idehurcolt magához. Képzelve csak, ott álltam a recepciónál, és megpróbáltam megmagyarázni annak a fafejűnek, hogy utálok az Earl Greyt. Akármit, csak azt a bergamottos vacakot ne! Akkor mentek el mellettem. Tudj' isten, nem látszott ennyire részegnek. Sőt egyáltalán nem. Gondoltam is magamban, hogy íme, a mi egyik feltételezett merénylőnk szerzett egy csinos kis testőrt magának. Isten bizony azt hittem, hogy a fickó Sanders gorillája! Hát nem úgy néz ki ezzel a kivasalt ábrázatával?

- Mikor volt ez?

- Mikor? Kábé negyedórával ezelőtt. De mi a fenétől lett ilyen izgatott?

- Randevúm van Sandersszal - szaladt ki a számon.

- Randevúja? Mi a fene!

- Illetőleg - és megpróbáltam visszakozni - az a helyzet, hogy egyszer már találkoztam vele egy külföldi versenyen, és...

- Mikor van randevúja?

- Hát... nagyjából ezekben a percekben.

Beleivott a pezsgőjébe, és a pohár karimája felett csúfondárosan nézett rám.

- Kár. Pedig arra gondoltam, hogy esetleg mi is randizhatnánk egyet odakinn.

- Semmi akadály, csak...

- Siessen, jóember! A maga Sandersa már bizonyára epedve várja magát. Azóta kinn szobrozik, amióta ez a szépfiú visszajött.

- Hogyhogy? - képedtem el.

- Mondtam már, hogy Sandersszal együtt mentek ki a kertbe. Úgy összebújtak, mint a szerelmesek. Aztán egyedül jött vissza. Mit gondol, meddig tart az ismerkedési estjük?

- Azt hiszem, csak pár percig.

- Oké. Akkor negyedóra múlva maga után megyek. Hátha marad még számomra is valami mondanivalója!

9.

Ahogy kiléptem a légkondicionált világból a kertbe, megcsapott a trópusi este forrósága. Messze volt még az az idő, amikor a talaj felett végigfutnak az apró kis hűvös léghullámok, elviselhetővé téve az éjszakai hőmérsékletet. Egyelőre rekkenő volt a hőség, és a messzeségből egész hangorgiák áradtak, a kert felé. A fák magasában éjszakai madarak füttyögtek, s a kórusból, mint rekedt szoprán, kihallatszott a kuvik izgatott kiáltozása.

Felettem a déli félteke furcsa csillagai ragyogtak, s a hold is éppen most kezdte meg vándorútját az égen. A gyöngykavicsal felszórt utak fehéren verték vissza a fényét, s valahol a magasban két óriási fehér csillag között aprócska sárga pont száguldott hangtalanul: talán repülőgép, talán távközlési műhold.

Szótlatlanul bámultam a felettem pislogó csillagokat, és majdhogynem belegyalogoltam egy keskeny kis patakba, amely közvetlenül a lábam előtt csobogott. Aprócska fahíd vezetett át rajta, és gömbölyded, néhány négyzetméternyi tóba torkollott, amelyen szép, kerek zsemleként tükröződött az égi utazó.

Átkeltem a hidacskán, és néhány lépést tettem a személyzeti lakások felé. A nagy, fehér épület ablakai sárga fényben égtek; a lehúzott függönyök mögött fekete árnyékok mozogtak.

Mr. Sandersnak nyomát sem láttam, visszafordultam, és a tavacsát megkerülve bevettem magam a fák közé. A tó túlsó oldalán egyre sűrűbb lett a homály, és ahogy a hotelből eltávolodtam, egyre magasabbra nőttek körülöttem a bokrok. A fehér gyöngykavicsos ösvények óriásira hízott, hófehér kígyóra emlékeztettek, és mintha még a sziszegésüket is hallottam volna.

A „Macskacápa” felől ideszűrődött a zene, éppen a *Siboneyt* játszották, és a dalba belebelevágó kurjongatásból arra következtettem, hogy egyre emelkedettebb odabenn a hangulat.

Letöröltem a homlokomon gyülekező izzadságcseppeket, és megpróbáltam kitalálni, hogy melyikük lehet a Karvaly? Talán Sanders, vagy a felesége? A bokszoló, vagy Manuel? Esetleg Miss Nauta, vagy Warren?

Megráztam a fejem, és igyekeztem elkergetni a tolakodó kérdéseket. Akárki is, nem tartozik rám! Nekem az a feladatom, hogy biztosítsam a munkáját...

Ekkor újra felhangzott az a furcsa nesz, amit már az előbb is hallottam, és amiről azt hittem, hogy csak a képzeletem játéka és nem a bokrok között kanyargó gyöngykavicskígyó hívogató sziszegése.

Arrafelé fordultam, ahonnan a hangot hallottam, és kezem lassan a farzsebem felé kúszott. Egy darabig ott is ragadt, aztán dolgavégezetlenül visszafordult, öreg 38-asom ugyanis ott lapult a bőröndöm mélyén a szobámban, hiszen ki gondolta volna, hogy az ismerkedési esten fegyverre lesz szükségem. A sziszegés újra felhangzott, és én kénytelen voltam reagálni rá.

- Van itt valaki? - kérdeztem félhangosan, és óvatosan előreléptem, hogy benézzek a bokrok közé. Már ez az egyetlen lépés is alapvető változást idézett elő a környezetemben: odafenn a fák összehajtották a lombjaikat, előttem pedig összezárultak a bokrok.

A zenekar még mindig a *Siboneyt* játszotta, bár ide már csak erősen megszűrve jutottak el a hanghullámok. Közvetlenül a lábam mellett tücsök ciripelt, és a fejem felett halk susogásba kezdtek a falevelek.

Éreztem, hogy újra gyöngyözni kezd a homlokom, és a zsebem felé nyúltam, hogy megtöröljem a zsebkendőmmel, amikor ismét felhangzott a sziszegés. Néhány méterre tőlem

megmozdultak a szorosan egymás mellé nőtt bokrok, és a tejfehér holdfényben mintha egy emberi test sötét sziluettje bukkant volna fel előttem.

- Hé! Van itt valaki? Maga az, Sanders? - kérdeztem, és megtorpantam a bokorsor előtt.

- Lawrence... Jöjjön! - suttogta egy rekedtes hang, amelyben képtelen voltam felismerni Sandersét.

Most sajnáltam csak igazán, hogy nincs velem a stukkerom. Jó öreg 38-asom, amely annyi csávából kihúzott már, nyugodt álmát aludta bőröndöm mélyén, és valószínűleg fogalma sem volt róla, hogy mekkora szükségem lenne rá.

Néhány pillanatig tétováztam, míg keresztülfutott agyamon a gondolat, hogy hátha csak csapda az egész; hátha csak azért csalnak a bokrok közé, hogy megöljenek.

Hátam mögé sandítottam, de nem láttam az ösvényen senkit. Hm. Lehet, hogy csapda, de az is lehet, hogy nem. Mindenesetre még mindig élek, pedig az egyre erősödő holdfényben én vagyok a világ legjobb céltáblája. Aki a bokor mögött lapul, rég leszedhetett volna, ha akar, és ha hangtompítót használ, még a madarak sem riadtak volna fel a fákon.

Nagyot szippantottam a már valamivel hűvösebb levegőből, széthajtottam az ágakat, és benyomultam a bokrok közé. Éreztem, hogy lágy pókháló burkol be, és egy levélről nyálkás csepp hullott az arcomba.

- Maga az, Sanders? - ismételtem egyre türelmetlenebbül. - Az ördögbe is, mire való ez a bújócska?

Mivel még mindig nem mozdult semmi, újabb lépést tettem előre. Közvetlenül a lábaim előtt kigyózott a kerti ösvény, amely a bokorcsoportot megkerülve kanyarodott errefelé. Megvontam a vállam, és már-már azon voltam, hogy kilépek az ágak mögül, és visszamegyek a tavacska felé, amikor halk, reszelős suttogás hangzott fel közvetlenül mögöttem.

- Ne forduljon hátra! Ne forduljon hátra, mert megölöm!

Szavaival egy időben éreztem, hogy valami undorítóan kemény tárgy fúródik a hátamnak, közvetlenül a medencecsontom fölött. Késnek saccoltam, mivel ahhoz túlfélvél vékony volt, hogy revolvercső legyen.

Olyan mozdulatlaná merevedtem, mint az a bizonyos sóbálvány Szodomában. S hogy a hasonlat még tökéletesebb legyen, alighanem a só sem hiányzott rólam, legalábbis az izzadságomból, amely pillanatok alatt elöntött.

- Ne mozduljon, mert meghal! - suttogta újra a hang, és bárhogyan is figyeltem, nem tudtam rájönni, hogy hallottam-e már valaha is.

- Eszemben sincs - nyögtem bénultan, és azt már csak magamban tettem hozzá, hogy legalábbis addig, ameddig...

Befejezni már nem tudtam magasröptű gondolataimat, mert az ismeretlen abbahagyta a suttogást, és megszólalt, most már jóval hangosabban, de fátyolos, rekedt hangon.

- Ne próbálja meg kitalálni, hogy ki vagyok. És főleg, ne csináljon ostobaságot. Ha nyugton marad, nem fenyegeti veszély.

Tompán kongott a hangja, és ahogy mondta a szövegét, egyszerre két dologra jöttem rá. Az egyik, hogy alighanem sálat kötött az arca elé, a másik, hogy halvány, alig érezhető akcentussal beszél az angolt.

- Régóta szerettem volna már megismerkedni magával, Lawrence.

- Régóta? Hiszen csak tegnap jöttem.

Felnevetett halk, száraz nevetéssel, és én olyasféle fenyegetést és könnyörtelenséget éreztem a hangjában, hogy önkéntelenül is meglepett mozdulatot tettem. Az a kemény valami a medencecsontom felett szinte a húsomba vágott, és a hang is komorabb lett egy árnyalattal.

- Ne ostobáskodjék, Lawrence. Ismerem magát, tudom, hogy nem követ el feleslegesen csacsiságot.

- Ha meghúzza a ravaszt, felveri a madarakat - blöfföltem, és lazítottam testem feszültségén.

- Na látja - mondta, és egy leheletnyit hátrahúzódott a hegyes tárgy a fenekem fölött. - Különben ne féltse a madarakat. Egy egyszerű kis injekciós tűt nyomtam a hátának. Ugye, ismeri ezt a trükköt?

Bólintani sem mertem, csak álltam mereven, és óvakodtam megmoccanni.

- Az injekciós tűben nyílméreg van - folytatta szenvtelenül. - Egy kis taszítás, és maga halott. A madarak pedig tovább csiripelnek. Oké?

- Oké - nyögtem.

- Így már más - helyeselt. - Tehát beszéljünk. Én kérdezni fogok, maga pedig felel.

- Mit akar tudni, az istenért? - nyögtem, és őszintén szólva nem éreztem magam valami fényesen. - Igazán rossz vicc, amit csinál.

Lelkem mélyén talán még mindig abban bízom, hogy egyszerre csak elneveti magát, és eldobja azt a kis valamit, amivel a derekamat nyomkodja, és amiről azonnal kiderül, hogy csak egy száraz fadarab.

A remény azonban nem sietett valósággá válni; az ismeretlen, nem nevette el magát, és az injekciós tűből sem lett fadarab. Sajna.

- Hálás lennék, ha befejezné a bohóckodást, Lawrence. Maga nagyon jól tudta, amikor idejött, hogy vadászni fognak magára, és maga vállalta ezt a veszélyt. Így van?

Nem válaszoltam, hiszen sejtettem, hogy ez még csak a bevezetés.

- Valami nem fér a fejembe. Mindent tudok magáról, többet, mint gondolja. És éppen ezért nem tetszik nekem valami. Vagy hazugok a hírek, amik magát istenítik, vagy pedig... valami nagy átverés van a dologban. Nem igaz?

- Fogalmam sincs, miről beszél - mondtam mogorván, és úgy döntöttem, legjobb, ha támadásba megyek át. Talán sikerül kiugratnom a nyulat a bokorból. - Ide figyeljen - folytattam, és igyekeztem, hogy őszintén csengjen a hangom -, valóban fogalmam sincs róla, miről beszél. Ha nem rossz tréfa ez az egész, és tényleg injekciós tű van a hátam mögött, akkor kénytelen vagyok felvilágosítani, hogy rossz kéglin kopogtat. Bár a nevem valóban Lawrence, a többi nem stimmel. Horgászni jöttem ide, és semmi másért. Lehet, hogy összetéveszt valakivel. Talán egy másik Lawrence-szel?

- Na, elég a hülyéskedésből! - mondta keményebben, és úgy látszott, sérti a módszer, amellyel próbálkoztam. - Valóban, igaza van, térjünk a tárgyra. Pontosan tudjuk, miért jött ide.

- Horgászni - böktek közbe.

- Megkérhetném, hogy egy kis időre fogja be a száját? Csak néhány mondat erejéig, amikből azonnal látni fogja, hogy nem blöffölök. Nos, figyeljen, Lawrence. Maga Leslie L. Lawrence,

a második világháború elhárító tisztje. A RAF, a Brit Királyi Légierő veteránja, a Távol-Kelet elismert szakértője, ezenkívül bogarász és a keleti nyelvek professzora. Vagy tévednék?

Mozdulatlanul vártam, nem szóltam semmit.

- Maga az utóbbi időben visszavonult, és látszólag csak a bogaraival és sziklafelirataival törődik. Tudományos cikkek tucatjai jelzik, hogy megszálltként dolgozik néhány problémán. Aztán egy-két hónapra váratlanul eltűnik londoni lakásáról, és senki sem tudja, hogy hova. Ezek az eltűnések felkeltik bizonyos körök érdeklődését, olyanokét, akik figyelemmel kísérik mindazokat, akik azokban a forró években a Távol-Keleten tevékenykedtek, és élve megúszták a meleg napokat. Nem mond ez magának semmit?

- Nincs mit mondanom.

- Az utóbbi időben furcsa dolgok történtek ezen a vidéken. Csupa véletlen, mi? Fordulat Lisszabonban, aztán az angolai függetlenség. Majd bizonyos ENSZ-határozatok és néhány eltűnt hajó a partok mentén. Még mindig azt állítja, hogy nem tud semmit?

- Fogalmam sincs, miről beszél!

- Nos, akkor figyeljen tovább, Lawrence. Tudomást szereztünk róla, hogy... hm... valaki elindult ide, a Ngolo partjára, hogy utánanézzon bizonyos dolognak... valaminek, ami eltűnt. Igaz, Lawrence?

- Nem tudom.

- Dehogyanem. Maga elvállalta a feladatot, és fedőnevet is kapott. Úgy bizony, Lawrence, maga lett a „Karvaly”.

Szorult helyzetem ellenére csaknem elnevettem magam.

- Micsoda?

- Úgy bizony. Kár tiltakoznia, kedves Karvaly.

- Honnan veszi ezt az ostobaságot? - kuncogtam, és igyekeztem, hogy hallja is a kuncogásomat.

- Vannak embereink itt is, ott is.

- Akkor csak annyit mondhatok, hogy legjobb lesz, ha az embereit szurkálja meg nyílméreggel. Most hallom először ezt az idióta nevet! Mi az, hogy Karvaly?

Habozott egy pillanatig, és csak alig tudtam visszatartani magam, hogy fel ne lélegezzek. Egész beszélgetésünk alatt most éreztem először, hogy elbizonytalanodik.

- Rendben van, beismerem, a többi mind igaz - ütöttem tovább a vasat -, valóban az vagyok, akinek tart, vagy legalábbis majdnem. Mindenesetre pihenni jöttem ide, méghozzá aktív pihenésre. A Környezetvédelmi Intézet küldött. De mivel a megbízatásom nem nyilvános, erről nem mondhatok többet.

- A „Crabus Maximus”-ügy?

Úgy tettem, mintha szörnyen megrémültem volna.

- Mi az, maga tud róla?

Éreztem, hogy elmosolyodik a kendő alatt.

- Azt hiszi, bedőlünk ilyen ostobaságnak? Tehát. Ajánlatot szeretnék tenni önnek.

- Már említettem, hogy...

- Fogja be a száját, és hallgasson végig. Ha életben hagyom, akkor csakis azért, mert nem vagyok egészen biztos benne, hogy maga-e a Karvaly vagy sem. Ha biztosan tudnám, amit maga elkeseredetten bizonygat, hogy tudniillik nem maga az, akit keresek, már régen halott lenne. Egyes-egyedül azért nem ölöm meg, mert van rá esélyem, hogy mégiscsak maga rejtőzik a fedőnév mögött. Ha így van, akkor maga pizszokul dörzsölt, nagyfiú. Akkor magára nekünk roppant szükségünk van. Érti, Lawrence?

Szótlanul bólintottam.

- Tehát. Ajánlatot teszek magának, Karvaly.

- Éspedig?

- Dolgozzon nekünk.

- Ki az a nekünk?

- Tudja azt maga jól. És még valamit. Mi készpénzzel fizetünk. Ha akarja, milliókat. Sokkal többet, százszorta többet, mint amennyit bármikor is kapott. Gondoljon öreg napjaira, Lawrence. Néhány font nyugdíj és az esős, penészes London! Nem kellemesebb az örök tavaszban, egy tiszta virágos kis farmon? A veteránra is ráfér egy kis pihenés.

- Kétségkívül.

- Ne hamarkodja el a választ, Lawrence. Később majd eljövök érte. Kap negyvennyolc órát. Ha ezalatt nem tud dönteni, vagy megpróbál átvágni, elbúcsúzhat a virágos kis farmjától, sőt a penészes Londontól is. Remélem, megértettük egymást?

Lassan-lassan mintha világosság kezdett volna gyúlni az agyamban. Mintha hallottam volna már ezt a hangot, ezt a furcsa, idegen kiejtést, még hozzá nem is olyan régen. Talán percekkel vagy órákkal ezelőtt? S bár legszívesebben túllettem volna már az egészen, mégis szerettem volna újra hallani a hangját.

- Mi a biztosíték, hogy nemcsak ugratás az egész? Nem tudom ugyanis, hogy kicsoda maga.

- Erre egyelőre ne is legyen gondja. Hallhatta, hogy mindent tudok magáról. Ami pedig az ugratást illeti, hm... azt hiszem, hamarosan meg fog győződni róla, hogy halálosan komoly a dolog. - Halkan elkuncogta magát, aztán nyomatékosan megismételte: - *Halálosan.*

Éreztem, hogy hideg kúszik fel a hátgerincemen, és a nyál is megsavanyodik a számban.

- Ha döntöttem... hol kereshetem magát?

- Emiatt ne fájjon a feje. Ha eljön az ideje, újra találkozunk. Legyen egészen nyugodt. Most pedig...

- És ha nem én vagyok a Karvaly? Ha mégis összetéveszt valakivel?

A hegyes tárgy nyomása megerősödött a medencecsontom felett.

- Imádkozzék, hogy ne így legyen! Mert ha mégis így lenne, akkor magának vége! Menjen előre az ösvényen, és legalább másfél percig ne nézzen hátra! Isten önnel, Karvaly!

10.

Végigmentem az ösvényen, megkerültem a bokorcsoportot, és hallgattam, hogy csikorog a gyöngykavics a cipőtalpam alatt. Óvakodtam hátrafordulni, és egészen addig meg sem mozdítottam a nyakam, amíg csak el nem értem a tavacskáig. Biztos voltam benne, hogy dörzsölt profival van dolgom, és ha hátrakukucskálnék, úgyis csak a holdfényt és az ösvény kígyóvonalát látnám magam mögött.

A madarak még mindig álmosan csiripeltek a lombok között, de a zenekar már réges-régen nem a *Siboneyt* játszotta. A kuvik fáradhatatlanul nyomta a szövegét, és enyhe éjszakai szellő rebbentette meg a fűszálakat.

Leroskadtam a tavacska melletti székre, és tenyerembe hajtottam a fejem. A játszma tehát megkezdődött. Nem volt véletlen, ami reggel történt. A lövéseket nekem szánták. Vagy mégsem? Meg kellett volna kérdeznem az ismeretlent, ha egyáltalán válaszolt volna rá.

Lehajoltam, fölemeltem egy gömbölyű kavicsot, és belehajítottam a tóba. Apró hullámok születtek a csobbanás nyomán, kihúzódtak egészen a partig, és hátukra vették a tejfehér holdsugarakat. Úgy hintáztatták őket, mint szorgalmas hintalovak kis gazdáikat.

Van tehát negyvennyolc órám. Ha ez alatt az idő alatt nem jutok dűlőre, megölnek.

Most fordult meg először a fejemben London óta, hogy talán kár volt elvállalnom a megbízatást. Ha akkor nemet mondok, most nyugodtan ülhetnék kedvenc bogaraim között a múzeumban, vagy fejthetném az ázsiai sziklafeliratokat. Mégis, ahogy felajánlották, tétovázás nélkül igent mondtam. Talán az elmúlt évtizedek köteleztek erre, talán valami más. Nagyot sóhajtottam, és felhagytam a sopánkodással. Nem sokra megyek vele, ha szemrehányásokat teszek magamnak. Ha már elkezdtem, végig is kell csinálnom!

Önkéntelenül felemeltem az ujjam, hogy sorba vegyem a tennivalókat. Először, továbbra is magamra kell vonnom a figyelmet, hogy a Karvaly nyugodtan dolgozhassék. Másodszor pedig egyáltalán nem voltam meggyőződve róla, helyesen tették-e, hogy eltitkolták előlem, ki a Karvaly. Most éreztem csak igazán, hogy szükségem lenne valakire, akiben megbízhatom, s aki szükség esetén a segítségemre siet.

S ahogy törtem a fejem, egyre több nyugtalanító gondolatom támadt. Úristen, hiszen még nem találkoztam senkivel, akivel kellett volna, ehelyett nyugodtan üldögélek itt, mintha semmi dolgom nem lenne a világon! Nauta azt mondta, hogy tíz perc múlva utánam jön, és...

Felugrottam, és futni kezdtem az ösvényen a szaxofonhangok felé. Sanders!

Megkerültem egy bokorcsoportot, s közvetlenül előttem felbukkant az alkalmazottak háza. Az apró ablakokban még mindig fények égtek, és a függönyök képernyőin fekete árnyékok mozogtak.

Megtorpantam egy másodpercre, és az ablakokra bámultam. Ez a rövidke szünet éppen elég volt ahhoz, hogy meghalljam a mögöttem közeledő lépéseket. Villámgyorsan eltüntettem magam egy fa törzse mögött; onnan lestem ki a fehér fényben fürdő kavicsösvényre.

További két-három másodperc múlva halk beszédfoszlányokat hallottam, majd kocsinyikorogást, végül az ösvény kanyarulatában feltűnt Miss Webster Manuellel.

- Nem volt túlságosan könnyű, legalábbis kezdetben - mondta Manuel, miközben lassan elhaladtak rejtekhelyem mellett. - Bár, ami engem illet, nem panaszkodhatom. Én már egészen korán missziós iskolába kerültem. Inkább azoknak gyűlt meg a baja a páterokkal, akik később kerültek iskolába.

- Maga hisz Istenben, Manuel? - kérdezte halkán Miss Webster.

Manuel hallgatott egy kicsit, aztán habozva morogta:

- Valamiben kétségtelenül hiszek. Csakhogy, tudja, a szellemek világából nem könnyű átlépni az egyetlen isten világába.

Aztán mondott még valamit a missziós iskoláról, majd eltűntek az ösvény kanyarulatában, és a hangjuk is elveszett a bokrok mögött.

Már-már azon voltam, hogy előbújok és folytatom az utam, amikor ismét megcsikordult a gyöngykavics. Gyorsan visszalapultam a fa árnyékába; éppen idejében ahhoz, hogy ne zavarjam meg Mr. Warrent, aki fejét mélyen leszegve, mint a boldog indiánidők nyomkeresője, szorosán Manuel és Miss Webster nyomában haladt. Ha nem lett volna az út leszórva gyöngykavicssal, valóban azt hihettem volna, hogy nyomokat olvas. Így azonban sokkal valószínűbbnek tűnt, hogy egyszerűen csak a fejét lógatva gondolkozik, mint egy aranyplecsnival kitüntetett vadászkutya, ha a vadászkutyák egyáltalán tudnak gondolkodni.

E rövid ideig tartó kinológiai eszmefuttatás elég volt ahhoz, hogy Warren is eltűnjön a szemem elől. Kitornáztam magam a fa mögül, és rezignáltan vettem tudomásul, hogy ismét lépteket hallok a kanyaron túlról.

Lassan kezdtem úgy érezni magam, mint egy antik óra ingája, amely meghatározott időközönként, ha tetszik, hanem, visszatér kiindulási pontjára. Sajna az én kiindulópontom egyre nyirkosabb és pókhálósabb lett, és minden kíváncsiságom ellenére kezdett elegendő lenni a sétálókból, akik megmagyarázhatatlan kényszernek engedve mindegyre errefelé veszik az útjukat.

Óvatosan kinyújtottam a nyakam a fa mögül, és ki mást pillantottam meg, mint Miss Nautát, amint lábujjhegyen állva lopakodott az alkalmazottak háza felé. S bár nem voltam biztos benne, hogy okosan cselekszem-e, elhagytam kellemes kis pókhálós búvóhelyemet, és kipenderültem eléje az ösvényre.

- Kukucs!

Nauta elhaló kiáltást hallatott, megtántorodott, és ha nem ugrom oda hozzá, egészen biztosan elterül a gyöngykavicsra. Így azonban a karjaimba omlott, és ha nem is volt pehelysúlyú, nem mondhatnám, hogy kellemetlen érzés volt, ahogy ott pihegett a mellemen.

A kellemes pihegés sajnos csak néhány szempillantásig tartott. Gyorsan összeszedte magát, rám kerekítette a szemét, összeszorított öklével eltolt magától, és akkorát sóhajtott, hogy valószínűleg közelgő tornádót sejtettek a bodrok között szorgalmasan röpdöső éjszakai bogarak.

- Mondja, gyakran vannak ilyen hülye viccei?

- Talán nem tiszta a lelkiismerete? - kérdeztem büntudatos mosollyal.

Elhúzta a száját, mintha ecetbe nyalt volna, és valószínűleg arra gondolt, hogy aligha így képzelte el a randevúkat.

- Szerintem senkinek sem lehet elég tiszta a lelkiismerete - mondta, és végigsimított a haján. - Magának ez a stílusa?

- Micsoda?

- Hogy fák mögött bujkál, mint valami kiérdemesült szatír? Nincs véletlenül savanyúcukorkája?

Benyúltam a zsebembe, kihúztam a zsebkendőmet, és összecsavartam, mint egy cukros staniclit.

- Dehogynem - mondtam. - Magának hoztam. Vegyen belőle.

Megrázta szőke haját, amely zuhatagként omlott a vállára. Láttam, hogy összehúzza a szemét, és a zsebkendőre sandít. Nyilván fogalma sem volt róla, mire akarok kilyukadni.

Mindenesetre közelebb lépett hozzám, és kinyújtotta a kezét a zsebkendő felé. Gyanútlanul jött egyre közelebb, egészen addig, amíg csak a karjaimba nem vettem. Ott egy pillanatig mintha megmakacsolta volna magát, de amikor a számhoz ért a szája, már feladta az ellenállást.

Jó fél perc múlva kibontakozott az ölelésemből, és elismerően felnyögött.

- Gratulálok, cukros bácsi.

Megfogtam a kezét, hogy továbbinduljak vele az ösvényen, de néhány lépés után megtorpant.

- Mondja... nagyon sajnálja?

- Micsodát? - kaptam fel a fejem.

- Hát a cukrait.

- A cukraimat?

- Adjon még egyet, maga ostoba!

Bár őszintén szólva nem szokásom csókolózás közben másra figyelni, most mégis meghallottam, amint a kanyarulat mögött ismét csak felnyikorgott a gyöngykavics. Eltoltam magamtól, és szó nélkül húzni kezdtem a fák közé. Tett ugyan kelleetlenül néhány lépést, de közvetlenül a rejtekhelyem előtt a földnek feszítette a lábát, mintegy felnyergelés előtt álló csikó.

- Nem! Itt nem akarom! Inkább odafenn, de én itt nem szívesen...

Kénytelen voltam szájára tapasztani a tenyeremet és berántani a fa mögé. És csak amikor a sötét árnyék kibukkant a kanyar mögül, akkor jött rá, hogy egészen más az ábra, mint amire gondolt.

A fekete árnyék közben tisztességesen kivilágosodott; vörös haja aranyként világított a holdfényben, szivárványszínű műanyag szálakból font nyakkendőjén vakító színekben verődtek vissza a sugarak, s kockás kalapja vidáman trónolt a feje búbján. Kétségkívül derűs jelenség volt; mintha csak egy kabaré színpadán állt volna, színes reflektorfényektől megvilágítva.

Mondom, vidám és kellemes jelenség volt.

Eltekintve a nagy kaliberű pisztolytól, amelyet maga elé tartott, és amely fenyegetően csillogott szivárványszínű nyakkendője mellett.

Éreztem, hogy szívem hölgye legszívesebben elvisitaná magát, ezért kénytelen voltam fokozni a szorítást egészen addig, ameddig csak le nem fejtette a kezem a szájáról.

- Oké! - suttogta. - Ne izguljon, nem fogok, kiabálni. Maga szerint... ki ez?

- Gordon, ki lenne?

- Dehát... pisztollyal?

- Amint látja.

- Mondja, az istenért, mi folyik itt? Egy szót sem értek az egészből. Ó, Leslie, én valami szörnyűséget sejtök, mintha...

Gordon léptei nyomán felsírtak a kavicsok, majd ahogy eltávolodott, a sírás is abbamaradt. Éreztem, hogy valamit kellene mondanom a lánynak, valami vigasztalót, bátorítót, bár, őszintén szólva, nekem sem ártott volna egy kis vigasztalás.

Immár végérvényesen kibújtunk a fatörzs rejtekéből. A személyzeti épületben ajtó csapódott, és valaki elkiáltotta magát. Még távolabbról, talán a hosszú, fehér ház mögötti bozótosból válaszoltak neki, mire megismétlődött az ajtócsapódás, és újra néma csendbe borultak a habfehér utak.

Belekaroltam Nautába, aki oldalához simult és a vállamra hajtotta a fejét. Úgy andalogtunk a „Macskacápa” parkjában, mint régi, sok vihart megélt szerelmesek.

Ahogy megkerültünk egy bokorcsoportot, ismét fülünkbe vágott a zene. A zenekar az *Oh my sailort* játszotta iszonyú hangerővel, s mintha a szaxofon sírása és egy húros hangszer rekedt nyöszörgése közül Trevor Dewey senkiéhez nem hasonlítható basszusát véltem volna kihallani. Miss Nauta megsóválta a fejét, mint aki semmit sem ért, és suttogva megkérdezte:

- Találkozott a barátjával?

- A barátommal?

- Csak tréfáltam. Sandersszal akart beszélgetni, nem?

- Ő akart velem. Kijöttem a megbeszélt időpontban, de nem találtam sehol. Végigkutatam utána az egész parkot... mondhatom, nem volt üres, de Sandersnak nyomát sem láttam.

- Komolyan beszél?

- A legkomolyabban.

Felnevetett, de nem tűnt valami vidámnak a nevetése.

- Jó. Hát ha így akarja! És ha szabad kérdeznem, mivel töltötte idekinn az idejét?

- Mondtam, hogy Sanderst kerestem.

Összecsücsörítette a száját, és cuppantott egyet a levegőbe.

- Na ne mondja! Tudom, hogy nincs jogom beleavatkozni a magánügyeibe, de... Meg kell mondanom, hogy követtem magát.

- Mi az ördög - s úgy felszisszentem, mintha kígyó csípett volna meg. - Mit csinált?

Lehajtotta a fejét, és biztosan el is pirult.

- Hát... csak jöttem maga után. Ne gondolja, hogy kémkedni akartam, vagy ilyesmi, hiszen azt csinál, amit akar. De miután úgyis randevünk lett volna, és én olyan szörnyen unatkoztam odabenn. Csak álltam a recepciónál, és nem tudtam, hogy mit kezdjek magammal. Maga meg úgy ment el mellettem, mintha egy szépen faragott oszlop lettem volna.

Nagyot nyeltem, de nem szakítottam félbe.

- Láttam, hogy sétálgat a tavacska körül, meg minden. Egy darabig még mentem maga után, aztán amikor eltávolodott a tótól, visszafordultam.

- Még szép.

- Tudja, miért?

- Megtisztelne, ha megmondaná.

- Mert attól félttem, hogy... hm... valami olyat látok, amit nem lenne szabad. Ugye érti, mire gondolok?

- Nem egészen - mondtam az igazságnak megfelelően.

- Ó... hát, arra gondoltam, hátha nem is igaz, amit mondott. Hátha... valami nő van a dologban. Egyszerűen nem akartam azt a látszatot kelteni, mintha rá akarnék akaszzkodni magára.

- Na és nem akar? - kérdeztem, talán egy kissé érdekesebben, mint szabad lett volna.

Rám emelte a szemét, és halvány könnyöregsféle csillant meg benne.

- Miért beszél így velem? Igazán nem érdemeltem meg, hogy...

Gyorsan a karjára tettem a kezem.

- Oké, oké, ne vegye a szívére. Aztán még mit látott?

Nem is sejtette szegényke, mennyire kíváncsi vagyok a válaszára.

- Mondom, hogy semmit. Itt a tó partján elkapott a jólneveltség, amely szerint undorító dolog mások után leskelődni. Így hát futni hagytam magát. Láttam még, amint eltűnik az egyik útkanyarban. Aztán...

- Aztán?

- Feladtam a vadászatot. Leültem a tó mellett az egyik székbe, és ott is maradtam.

Lehunytam a szemem, és magam elé képzeltem a tavacskát, amely a valóságban sem volt ötven lépésnél messzebbre tőlünk, bár éppen eltakarták a magasra nőtt bokrok.

Lelki szemeim előtt megjelent a csörgedező patakocska a fahíddal, a kis tó és...

- Székeket mondott? - kérdeztem gyorsan. - Hiszen a tó partján csak egyetlen szék áll!

Hevesen megrázta a fejét, és még el is nevette magát.

- Ugyan, dehogy. Csak az az egy látszik. A többi egészen be van tolvá a bokrok alá. Nyilván a nap elől vitték oda, aztán otffelejtették. De mi az, mi baj?

Önkéntelenül is összereztem, amit megéreztem a karomon.

- Azt mondja, hogy több szék is áll az árnyékban? Akkor lehet, hogy Sanders...

Félrehajtotta a fejét, és szinte pajkosan nézett rám.

- Na, látja? A hazug embert előbb utoléri, mint a sánta kutyát. Még szerencse, hogy bevallott mindent. Maga ugyanis nem találkozhatott Sandersszal.

- De hát...

- Csitt! Ne mondjon semmit. Nem tudom, hogy kivel és mit csinált a bokrok között, de hogy Sandersszal semmit, az biztos.

Ahogy kezdtem felfogni szavai értelmét, belém hasított egy gondolat, vakító fényességgel, mint egy közepes erejű villámcsapás.

Megszorítottam a karját, hogy felszisszent.

- Ide figyeljen... Nagyon fontos lehet, amit mond. Maga tehát azt állítja...

- Sanders végig ott ült mellettem. Csodálkoztam is, hogy maga nem vette észre. Csak ment a kerti úton lehajtott fejjel, mintha igazából nem is Sanders érdekelné. Én meg egyszerűen nem

értettem, hogy ő miért nem szól magának. Őszintén szólva most sem értem. Hagyta, hadd tűnjön el a bokrok között. Persze ahogy meglátott engem, lehet, hogy meggondolta magát. Lehet, hogy feltűnés nélkül és négy szemközt szeretett volna találkozni magával. Igazán sajnálom, ha elrontottam volna valamit.

Újra csak kénytelen voltam megszorítani a karját.

- Ide figyeljen... az ördögbe is! Tehát látta a hátamat, amint eltűnök a bokrok között. Gondolja, hogy Sanders is látta?

- Egészen biztosan. Mindenképpen látnia kellett. Mondtam már, csodálkoztam is, hogy nem csatlakozik magához.

Én viszont ekkor már egyáltalán nem csodálkoztam semmin.

- Aztán?

- Aztán amikor maga eltűnt, én előjöttem, és odaültem mellé... illetve majdnem mellé. Talán két székkal odébb. Köszöntem is, de ő válasza sem méltatott. Csak nézett arrafelé, amerre maga eltűnt. Egyáltalán nem valami barátságos pasas. Elég kulturáltnak látszik, meg minden, de... szóval nem az esetem. Alighanem túl nagyképű. És az az öreg bútordarab az oldalán!

- Meddig maradt Sanders közelében?

- Hát... egészen addig, ameddig maga vissza nem jött.

- És... hm... látott valakit arrafelé?

- Hogy láttam-e? Majd mindenkit, akit ismerek.

- Ne tréfáljon, kérem!

- Miért tréfálnék? Először is... Miss Webstert toltá arra az a fickó, na, hogy is hívják?

- Mindegy. Különben Manuelnak.

- Nahát. Csakhogy ők nem arra mentek, amerre maga. Arrafelé el sem férnének, hiszen annyira összeszűkül az ösvény.

- Igazán? És hogy volt tovább?

- Hát... Webster és Manuel eltűntek. Erre én mondtam valamit Sandersnak, hogy kellemes este van, vagy valami efféle, de az csak dörmögött, ha dörmögött egyáltalán. Pukkadj meg, bunkó, gondoltam magamban, és hátat fordítottam neki. Jól tettem, mi? Behunytam a szemem, és nagyot nyeltem.

- Ekkor jött Warren.

- Warren?

- Közvetlenül maga után. Ő is, mint a vadászkutya. Beleszagolt a levegőbe, és... Esküszöm, az a pasas szag után megy. Mondom, beleszagolt, és uzsgyi! Maga után... Nem mondom, egy kicsit aggódtam is magáért; a délelőtti buli miatt nem is egészen alaptalanul.

- Kösz.

- De azért nem sokáig. Maga fél kézzel hamburgert csinálna belőle. Nem igaz?

- Ez minden?

- Dehogyan. Ezután jöttek a többiek.

- Kicsoda még, az isten szerelmére?

- Hát... Például Mrs. Sanders.

- Ezt nem mondhatja komolyan!

- De bizony komolyan mondom. És képzelje, az a neveletlen a feleségének sem szólt, pedig a nő biztosan őt kereste. Bár, ha jobban belegondolok, a helyében talán én sem szóltam volna.

- Azután?

- Ahogy a nagyságos asszony eltűnt, jött a közös haverunk. Mondja, ez most már mindig detektívesdit fog játszani?

- Kicsoda? Gordon?

- Ühüm. Mert akkor is stukker volt nála. Csak akkor még nem tudtam.

- Hogyhogy? Nem beszélne értelmesebben?

- Csak most tudom, hogy stukker volt, mivel az előbb láttam nála. Akkor csak azt láttam, hogy valami fekete van a kezében, de álmodni sem mertem volna, hogy fegyver. Őszintén szólva arra gondoltam, hogy talán megint egy fadarabot szorongat a markában, mint délelőtt.

- Mit csinált Gordon?

- Ment a többiek, azaz maga után. Amikor tiszta lett a levegő, én is felálltam, és gondoltam, hogy amíg vissza nem tér, járok egyet. Csakhogy ekkor maga már jött is visszafelé. Kicsit mintha ideges lett volna, és ettől valahogyan én is ideges lettem. Nem is tudnám pontosan megmagyarázni, hogy miért. Hagytam, hogy újra csak elmenjen mellettem. És az a legfurcsább, hogy Sanders is hagyta.

Megmarkoltam a karját, és az arcához hajoltam.

- Mary... Kérhetnék magától egy nagy-nagy szívességet?

- Jaj, istenem - nyögte felelet helyett.

- Próbálja megőrizni a nyugalját. És arra kérem, hogy bármit mondok is, ne kezdjen el sikoltozni. Megígéri?

Szótlatlanul bólíntott, mire elengedtem a karját, és arrafelé mutattam, ahol a bokrok mögött a tavacska feküdt.

- Maga szemrehányást tett Sandersnak, hogy udvariatlan volt, és nem válaszolt az üdvözlésére, sőt nekem sem szólt, amikor két ízben is szinte karnyújtásnyira mentem el mellette. Nos, kedves Mary, ennek roppant egyszerű oka van. Mr. Sanders ugyanis, ha a szimatom nem csal, már akkor halott volt, amikor maga letelepedett melléje. Mit csinál, az istenért? Hát nem megígérte, hogy nem fog sikoltozni??!

11.

Bár készséggel elismerem, rendkívül neveletlen dolog elől szaladni, míg egy hölgy magas sarkú szandáljában ott botladozik mögöttünk, ez esetben kénytelen voltam füttyülni a jól-neveltségre. Mindenesetre bíztam benne, hogy Gordon nem les bennünket valamelyik fa mögül, hogy aztán később szememre hányja neveltetésem hiányosságait.

Miss Nauta ott kacszázott mögöttem, és többször is felnyögött, ahogy bele-belerúgott az ösvénykígyó kavicsaiba. Bár, amint mondtam, tisztában voltam mindennel, lehetett egy-két

ezrelékes esélyem rá, hogy Sanders még nem lehelte ki a lelkét. Ebben az esetben pedig elszuttoghat még egy nevet vagy valamit, amit akkor látott, amikor...

Ha egyáltalán látott valamit.

A tavacska békésen fürdött a holdfényben; a tó felett fújdogáló enyhe szellő még túlságosan gyenge volt ahhoz, hogy megfodrosítsa a felszínét. A víztükör fölé hajló fák magasában halkán suttoztak a levelek, és a korábban még gondtalanul pittyegő madarak, úgy látszik, álomra szenderültek.

Megtorpantam a parton, megvártam, amíg Nauta nyögve és zihálva mellém ér, belekapaszkodik a karomba, és levegő után kapkodva a vállamra borul. Arca verejtékben úszott; szeme sarkában lassan gyülekezni kezdett a hőségben megolvadt szempillafesték.

Megfogtam a kezét, hogy megnyugtassam, aztán így, kéz a kézben megkerültük a tavacsát és az üres széket, amely még mindig árván, gazdára várva hevert a holdfényben. A tó fölé hajló fák árnyékában további négy vagy öt, kényelmes, nádból vagy valami gyékényféléből fonott szék állt katonás sorban, egymástól mintegy másfél méternyi távolságban. S ahogy a szemem kezdett hozzászokni a félhomályhoz, azt is ki tudtam már venni, hogy a székek üresek, csak a hozzám legközelebb esőben ül valaki; merev felsőtesttel, arccal a tó felé fordulva.

Eleresztettem Mary kezét, és ugyanezzel a mozdulattal megálljt is parancsoltam neki. Aztán én is megálltam, és előrehajoltam, hogy jobban lássak. Mivel még nem akartam közel menni hozzá, messziről kezdtem szólongatni:

- Mr. Sanders! Mr. Sanders, maga az?

A mozdulatlan alak mintha biccentett volna, de ebben a pillanatban a többi szék is hullámszerűen kezdett, ahogy a lassacskán feltámadó szellő megmozgatta a föléjük boruló faágakat.

Néhány gyors lépéssel mellette termettem, és immár közletről is meggyőződhettem róla, hogy Miss Nautának igaza volt. Szomszédja, aki nem válaszolt az üdvözlésre, minden kétséget kizáróan Sanders volt.

Ezenkívül nekem is igazam volt. Abban tudniillik, hogy Mr. Sanders olyannyira halott volt, hogy ennél jobban már nem is lehetett volna.

Ezt bizonyította egyébként az az injekciós tű is, amely a holdfényben megcsillant a hónalja táján.

Ekkor Miss Nauta ismét sikoltozni kezdett, mire az ágak szétnyíltak, és a bokrok közül Gordon lépett elő műanyag szálakból szőtt szivárványszínű nyakkendőjében, kockás kalappal a feje búbján és egy 42-es magnummal a kezében, amelynek a csövét egyenesen a fejemnek szegezte.

Mit sem törődve a rám irányított revolvercsővel, megfogtam Sanders kezét. Merev és nyirkos volt, mint egy hajnalban talált fadarab. Szempillái félig lecsukódtak; homályos szemei a holdfényben fürdő tavacsára néztek.

Óvatosan eleresztettem hűlő kezét, aztán felemelkedtem, éppen akkor, amikor felcsattant Gordon hangja.

- Ne mozduljon! Tegye fel a mancsát, de gyorsan!

Ahelyett hogy engedelmeskedett volna, végigjártattam a szemem a többi széken, majd a székek mellett a földön, hogy nem talállok-e valamit, aminek esetleg később hasznát vehet-

ném. S mivel a gyilkos az injekciós tűn kívül az égegyadta világon semmit sem hagyott a helyszínen, dühösen elkáromkodtam magam, és ráütöttem az egyik szék karfájára.

- Rakja fel a ronda mancsait, és maradjon is úgy, mert átlyukasztom a koponyáját! - fenyegetőzött Gordon, és félre nem érhető mozdulatokat tett a pisztolyával.

Elöntött a mérég, és már-már éppen azon voltam, hogy felkapom az egyik széket, és nem törődve a veszéllyel a fejéhez vágom, amikor észrevettem, hogy Gordon revolverének a csöve nem is felém, hanem a tőlem balra eső bokrok közé mutat, ahonnan ebben a pillanatban kászálódott ki valaki.

Rövidre vágott barna haján néhány leszakadt levél trónolt; nyakkendője hátracsúszott, s félig holdfényben, félig árnyékban lebegő arca szürke volt, mintha viaszból öntötték volna. Engedelmesen az ég felé tartotta mindkét karját, és rémült, pillantás nélküli szemekkel bámult a halott Sandersra.

Warren volt. A kis púpos Warren.

Egyelőre halálos csend uralkodott a fák alatt, és csak arra a pillanatra várt, amikor a dolgok törvénye szerint átmehet rémült sikoltozásba és fergeteges káromkodásba. Annak ellenére, hogy jól ismertem a dolgok természetét, egyelőre én is csak álltam, mintha földbe gyökerezett volna a lábam. Pedig, igazság szerint, mintha puskából lőttek volna ki, úgy kellett volna rohannom a „Macskacápa” nagyterme felé, ahol még mindig harsogott a vidám zene.

Rohannom, hogy ha lehet, megakadályozzak egy második gyilkosságot.

A kényelmetlenül hosszúra nyúlt, fenyegető csendet a kavicsösvény ropogása szakította meg. Arrafelé fordítottuk a fejünket, ahonnan a hang hallatszott, talán Gordon volt az egyedüli, aki csak fél szemét merte megkockáztatni, míg a másikat a karjait még mindig engedelmesen az ég felé tartó Warrenon tartotta.

A nyikorgás egyre erősödött, s az ösvény mögül először Miss Webster kocsijának az orra, aztán maga a nyomorék lány, végül pedig Manuel bukkant elő. Webster átszellemült arccal hallgatott, és olyasféleképpen hajtotta félre a fejét, mintha egészen átadta volna magát a holdfényes éjszaka varázsának. Manuel csendesen lépkedett mögötte, már amennyire ez a nyikorgó kavicsokon egyáltalán lehetséges volt, és látszott a mozgásán, hogy a világért meg nem zavarná gondozottját álmodozásában.

Mi azonban, sajna, megzavartuk. Miss Webster halkán felkiáltott, amikor meglátott bennünket, és a különben mindig óvatos Manuel olyan erővel rántotta vissza a kocsit, hogy Webster majdhogynem kizuhant belőle. Láttam, ahogy mindkét kezével a kocsi pereme után kap, belekapaszkodik, és kedves, szomorkás arcához nem illő rémülettel igyekszik kitalálni, mi történhet az orra előtt.

- Jó estét, uraim. Történt valami?

Ez volt a pillanat, amikor felengedett a görcs valamennyiünkben. Szerencsére Mary nem folytatta a sikoltozást, hanem leroskadt az egyik székre, megfelelő távolságra a halottól, és kezeibe temette az arcát.

Beletúrtam a hajamba, aztán akkorát ordítottam, hogy azt hiszem, beleremegtek a fejem feletti ágakon a madárfészkek.

- Tegye már el azt a rohadt revolvert! Mit akar? Még nem volt elég?...

Alighanem elfulladhatott a hangom, mert nem jött ki több szó a torkomon.

- Eszemben sincs - mondta Gordon nyugodtan, és továbbra is Warrenra fogta a stukkerét. - Elkaptam a nyavalyást! Ezt már nem ússza meg szárazon!

Webster kisasszony Manuel kényszeredett segítségével közelebb gurult, és értetlenül bámult Gordonra.

- De hát... mit követett el ez az ember?

- Mit? Semmi különöset. Csak kinyírta Sanderst!

A lány csak ekkor vette észre, hogy a székben csendesen és mozdulatlanul üldögélő Sandersszal valami nincs rendben.

- Úristen! Csak nem?...

- De bizony! - bólintott Gordon, és fenyegetően megrázta pisztolyát. - Még szerencse, hogy észrevettem!

Éppen valami rendkívüli csúnyát és meglehetősen nevetlen dolgot akartam hozzáválni, amikor Warren is megszólalt, úgyszintén remegő, de azért nem mondhatnám, hogy ijedt hangon.

- Maga megőrült! Tegye el azt a pisztolyt, mert... szabadítsanak meg tőle, kérem! Ez az ember komplett örült! Már reggel is majdnem agyonütött egy bunkósbottal.

- Meg kellett volna tennem, istenemre mondom! - dühöngött Gordon. - Akkor még élne Sanders. Ha akkor agyoncsapom!...

Végre egészen magamhoz tértem, és kezdett nagyon is elegendem lenni az egészből.

- Mondtam már, hogy hagyja ezt a hülyeséget! - förmedtem újra Gordonra. - Hogyan jut eszébe éppen Mr. Warrent gyanúsítani?

- Ne vicceljen, Lawrence! Ahogy maguk ideértek, itt termett ez az alak is. Ott leselkedett a bokrok között. Szerencsére észrevettem. Maga szerint normális, hogy folyton mások után császkál?

Nagyot nyeltem, és kedvem lett volna megkérdezni, hogy ő vajon ki után koslatott ezzel az elefántölővel, de türtőztettem magam. Egyszer, ha a dolgok maguk is úgy akarják, mindenre fény derül. Ennek ellenére nem engedhettem, hogy a fegyverével handabandázzon.

- Ide figyeljen, Gordon - rimánkodtam neki. - Sanders már legalább félórája halott. Azt hiszem, másodpercekkel azelőtt ölhették meg, hogy Miss Nauta leült melléje.

- Mit beszél? - képedt el a céklaképű. - Miss Nauta? - Megcsóválta a fejét, aztán ismét összeszedte magát. - Akárhogyan is van, nem tetszik nekem ez a fickó. Mit mászkál a bokrok között? Reggel a nád, este pedig a bokrok, és mindig csak mások után. Biztos vagyok benne, hogy ő nyírta ki Sanderst!

- Mi a bizonyítéka rá?

- Hogy mi? Hát amiket elmondtam.

- Ide figyeljen - mondtam újra, és megpróbáltam úgy beszélni vele, mint egy debilis gyerekkel a korrekciós iskola második osztályában a hullafáradt, vérszegény tanító néni. - Ezen az alapon mindenki megölhette. Ráadásul maga is. Én is láttam magát kivont stukkerrel mászkálni az ösvényen!

- Hát maga is mások után leselkedik, Lawrence?

Csak legyintettem; igazán nem volt időm a lelkivilágával törődni. Mindamellet jobbnak láttam, ha nem vonom meg tőle a bizalmamat.

Félretoltam a revolvercsövet, és hozzáhajoltam.

- Itt maradna, amíg én... hm... elintézek valamit?

Megtörölte a homlokát a keze fejével, aztán beleegyezően biccentett.

- Hát persze... Csak azt nem értem... Illetve most, amikor itt mindenféle dolgok történnek, hova az ördögbe megy?

Megfogtam a pisztolyát, feléje fordítottam, úgy, hogy a magnum csöve a hasának nyomódott.

- Tegye el ezt a vacakot, és tartsa szóval a többieket, amíg visszajövök. Lehetőleg ne engedjen elmenni senkit. Oké?

- Oké hát! De végül is mi az ördög, ami annyira sürgős? Megmondaná?

Megfordultam, és már csak a vállamon keresztül szóltam vissza.

- Persze. Hiszen nem titok. Megpróbálom megtalálni a másik hullát!

Utolsó pillantásommal még felmértem a terepet: Warren éppen ebben a másodpercben eresztette le a kezét, és úgy tűnt, most már Gordonnak sincs ellene kifogása. Manuel meg-röknyödve bámult a kocsni felett a skótra. Miss Nauta pedig arcát tenyereibe temetve, magába roskadva üldögélt, mintha elveszítette volna legszebb, briliánsokkal kirakott fülbevalóját. Egyedül a hulla viselkedett kifejezetten méltóságteljesen: arcát még mindig a tó felé fordította; félig nyitott szemeiben a hold fehér fénye csillogott.

Megrázkódtam egy kicsit, aztán hanyatt-homlok rohanni kezdtem a „Macskacápa” felé.

A nagyteremmel szemben nyitva volt az ajtó, így már messziről beláthattam a porta melletti rövidek folyosón keresztül. Odabenn, ha lehet, még nagyobb volt a füst: mintha vulkánkitörés kezdetét jelezte volna. Óvatosan kikerültem egy meglehetősen egyértelmű helyzetben összefonódott párt, leráztam magamról egy vállamra boruló részeget, rácsaptam egy, a füst mögül kinyúló karra, amely minden különösebb indok nélkül belekapaszkodott a zakómba, s néhány ugrással volt asztalomnál termettem, ahol nagyjából még minden ugyanúgy volt, ahogy jó félórával ezelőtt ott hagytam.

A vacsora maradványai eltakarítatlanul, piszkos rendetlenségben heverték a tányérok, az asztalon, a poharakban, sőt még az asztal alatt is. A hamutartóban Dewey vastag szivarja hevert csonkig égve.

Úgy tűnt, semmi sem változott azóta, amióta elindultam, hogy a kertben találkozam Sandersszal.

Dewey is éppen úgy feküdt a tányérok között; kezeit előrenyújtva, félrebillent fejjel, mint korábban.

Mondom, majdnem ugyanolyan volt minden, mint amikor elhagytam az asztalt.

Talán csak az a tompán csillogó injekciós tű nem volt még akkor itt, amely most ott fénylett közvetlenül Dewey hónalja alatt. És a volt profi bokszoló akkor még lélegzett.

Mit tagadjam, bár sejtettem, hogy mire számíthatok, kicsit megfordult velem a világ. No nem azért, mintha nem szoktam volna meg a hullák látványát, sajna, volt elég alkalmam rá a Távols-Keleten. Magam legalább száz fejtelten tetemet temettem el Sanghajban néhány nap alatt. Csakhogy akkor valamivel fiatalabb voltam, és sokkal optimistább. Akkor még nem gondoltam arra, hogy a halál az utolsó stáció, és az élet megismételhetetlen.

Megemeltem Dewey fejét, és úgy fordítottam, hogy kipróbálhassam szemreflexeit. S mivel sehol sem volt elemlámpa a közelemben, kénytelen voltam megelégedni az öngyújtójával, melyet sikerült kihalásznom a zsebéből. Meggyújtottam, és a szemébe világítottam.

Néhány másodperc múlva elfújtam a lángot, megtöröltem az öngyújtót egy kendővel, majd visszacsúsztattam a zsebébe. Kihúztam az injekciós tűt az oldalából, letettem a földre, ráléptem, és elégedetten hallottam, amint hangos recsenéssel szétmállik a talpam alatt. Eligazgattam a tányérokat, felegyenesedtem, és megpróbáltam arrafelé botorkálni, ahol a szállodaigazgató asztalát sejtettem.

Két-három percnyi kemény ökölharc árán sikerült átverekedni magam a táncolókon, és felbukkanni Emilio Vega asztalánál, ahol ekkor már csak egyetlen alak ült: a Cook-iroda félig elázott idegenvezetője. S bár ahogy odaléptem mellé, azonnal konstatáltam, hogy nem lesz könnyű szót értenem vele, nem láttam más megoldást, mivel a portás sem tűnt sokkal használhatóbbnak. A Cook-megbízott nyitott szemekkel meredt a füstbe, és egész teste valami, alighanem csak általa hallható zenekar muzsikájára vonaglott. Annál is inkább furcsa volt ez az egyszemélyes diszkó, mivel a mi zenekarunk ekkor már egy lágy, kellemes angolkeringőt játszott.

Föléje hajoltam, és megráztam a vállát.

- Hé! Ébredjen, főnök! Kérdezni akarok valamit!

Legnagyobb ámulatomra abba hagyta az ülve rázást, felém fordult, és világos, érthető hangon megszólalt.

- Mit, uram?

Gondolatban bocsánatot kértem tőle, bár üveges szemei még mindig ellentmondtak feltűnően józan hangjának.

- Hol találom Emilio Vegát?

Megrázta a fejét, de ettől semmivel sem lett értelmesebb a tekintete.

- Mi az ördögöt akar tőle?

- Sürgősen beszélnem kell vele. Magánügy. Érti?

Megbiccentette a fejét, mint aki évtizedek óta hozzászokott a vendégek legsürgősebb és leg-halaszthatatlanabb kívánságaihoz.

- Értem. De attól tartok, hogy ez most lehetetlen. Senhor Vega lefeküdt. Ha valami panasza van, mondja el nekem, hátha tudok rajta segíteni. Iszik valamit? Itt vannak az üvegek... Nos, ki vele! Összeveszett valakivel? Vagy sürgősen kégli kellene?

- Nem erről van szó - mondtam. - Másról. Ennek ellenére beszélnem kell Vega úrral.

Jóindulatúan a karomra tette a kezét, és megrázta a fejét.

- Higgyc el, nem lehet. Nem rajtam múlik, de nem lehet.

Leültem mellé, kezembe vettem a kezét, megpaskoltam, és mélyen a szemébe néztem. Úgy látszik, lehetett valami a nézésemben, ami nem tetszhetett neki, mert megpróbálta kihúzni kezemből a tenyerét, és a hangja is elvesztette rábeszélő, pedagógusjellegét.

- Mi az, mit akar? Mi az istent taperolja a kezem? Engedjen el, ha mondom! Megveszett, ember? Jaj, fáj! Megőrült? Mit akar, maga idióta?

Ekkor már úgy szorítottam a kezét, hogy belefehéredtek a csontjai.

- Hol van Vega? Vegával akarok beszélni!

- 204-es szoba, maga örült! De nincs egyedül. Ne lepődjön meg, ha szétveri a pofáját!... Meg is érdemli, maga eszelős!

Eleresztettem a kezét, mire gyorsan elkapta és a szájába dugta az ujjait.

- Ha maga normális, akkor megeszem a kalapomat! Mi az istent akar Vegától, mi?

Kettesével véve a lépcsőfokokat, felviharzottam a második emeletre. S csak amikor lihegve nekidőltem a 204-es szoba melletti falnak, döböntem rá, hogy akár liften is jöhettek volna.

Hallgatóztam egy kicsit, de az ajtó túl vastag vagy túl párnázott volt ahhoz, hogy akármi is kihallatsszék a folyosóra. Miután kilihegtem magam, ökölbe szorított kezemmel megvertem az ajtót.

Első ütésemre még semmi nem mozdult odabenn, aztán amikor már vagy fél perce záporoztak ökölcsapásaim a deszkára, halk oroszánordításra emlékeztető zaj kelt odabenn.

- Carramba! Ki a hétszentség az?

- Egy vendég! Jöjjön ki, Senhor Vega! Sürgős beszélőnivalóm van magával!

Keserűen felkacagott, aztán már jóval közelebről és jóval szelídebben bömbölte:

- Tűnjön el, hapsikám! Hát van magában emberi érzés! Majd holnap megbeszélünk mindent!

- Most kell beszélünk!

Résnyire kinyílt az ajtó, és megjelent benne Vega kellemesen ősz oroszánfeje.

- Kicsoda maga egyáltalán?

Végigmért, és megpróbálta kitalálni, ki lehetek: részeg, vagy hülye, vagy csak egy hisztérikus milliomos.

- Mi az ábra?

- Öltözzék fel, és jöjjön velem.

- Eszem ágában sincs - mondta nyugodtan. - Amíg meg nem mondja, miről van szó.

Éppen kinyitottam a számat, amikor odabentről felhangzott egy vékony egércincogás.

- Emmy!... Emilio! Mi az, kicsikém? Azt mondtad, hogy olyat mutatsz, amelyet még soha nem láttam... meg azt, hogy sokat, sokat, sokat!... Mi az, Emilio?

Vega zavartan megköszöri a torkát, és halkabbra fogta a hangját.

- Láthatja, hogy nem vagyok egyedül. Mi az úristen kell magának?

Erre én is halkabbra vettem a hangerőt.

- Sajnálom, Senhor Vega. Odalenn megöltek valakit.

Ha láttam még valaha elképedt arcot, akkor az az övé volt. Elegánsan stuccolt bajusza alatt megremegtek égőpiros ajkai, és halálos sápadtság öntötte el az arcát.

- Viccel? - kérdezte lassan. - Udvarias ember vagyok, de nem nagyon csípem a hülye vicceket. Főleg éjszaka és ilyen körülmények között.

- Eszemben sincs tréfálni. Közlöm magával, hogy teljesen józan vagyok, és hogy legalább annyira utálom a hülye vicceket, mint maga. Amit mondtam, sajnos igaz. Szép lassan átalakul a hotelja hullaházzá!

Emilio Vega szempillantás alatt csodálatos metamorfózison ment át. Élveteg, piros ajkai összeszűkültek, s szemei, amelyek még az elmúlt pillanatok látványától ellágyulva nyugodtak rajtam, megkeményedtek; pillantása hideg lett és furcsán okos.

- Oké - mondta. - Egy perc, és itt vagyok!

Gyorsan becsukta az ajtót, és még az ígért perc sem telt le, amikor teljesen felöltözve, megfésülködve és alighanem meg is mosakodva ott állt mellettem a folyosón.

Az ördög sem tudja, hogyan csinálta.

Egymás nyomában zúgtunk le a lépcsőn: én futottam elől, ő pedig utánam.

- Tud valaki róla? - kérdezte, miközben elrohantunk a portásfülke mellett.

- Egyelőre nem sokan - mondtam. - Gondoltam, magának szólok legelőbb.

- Jól tette, átkozottul jól tette - lihegte. - Hol van a hullája?

- A tavacska mellett. Itt jobbra, és...

Mire felocsúdtam, már ő volt elől és én mögötte. Bizonyára úgy gondolta, hogy neki mint igazgatónak joga van átgázolni a szépen ápolt fűvön, a virágokon, sőt még a kis patakon is; így aztán fittyet hányva minden parkok közlekedési szabályainak, jóval gyorsabban értünk a tó mellé, mint ha a kanyargós kavicsösvényt választottuk volna.

Amikor kibújtunk az utolsó bokorcsoport mögül, és végre felcsillant előttünk a víz ezüstös tükre, úgy tűnt, hogy az égvilágon semmi sem változott azóta, mióta itt hagytam őket. Gordon még mindig kezében tartotta a magnumot; Manuel Miss Webster fölé hajolt, és megigazította a takaróját; Warren csak állt lecsüggesztett fejjel, mint aki a kivégzésére vár; és Miss Nauta is mozdulatlanul gubbasztott a székén.

No és természetesen a hulla is ugyanott ült, ahol a gyilkos hagyta.

Vega a jólneveltség írott és íratlan szabályainak megfelelően meghajtotta magát.

- Az igazgató vagyok. Mi történik itt, az istenért?

Szavaira nem válaszolt senki; bizonyára arra vártak, hogy én szólaljak meg először. S már-már nyitottam volna a számat, amikor Warren gyorsan elkapta előlem a szót.

- Szóval maga az igazgató? - kérdezte élesen.

- Szóval én - bólintott Vega. - De most az a helyzet, hogy...

- Panaszt óhajtok tenni bizonyos vendégek felháborító viselkedése miatt! - vágott szavába a púpos. - Egyszerűen felháborító, ami itt történik! Ha ez így megy tovább, kénytelen leszek visszakövetelni a pénzem. Világos?

Emilio Vegának megrendült a szeme sarka, de csak megsimította oldalra fésült haját, és csendesen kérdezte:

- Mi a problémája, uram?

Warren kinyújtott ujjával Gordonra mutatott.

- Ez az ember! Ez az ember örült!

- No de kérem - emelte fel a kezét Vega. - Most, amikor állítólag megöltek valakit...

- Engem az egy cseppet sem érdekel! - kiáltotta a púpos. - Aki halott, az halott! Én még élek, és el szeretném kerülni, hogy hullá legyek.

- Hogy érti ezt, uram?

- Úgy, hogy ez az ember reggel óta koslat a nyomomban ezzel a rohadt nagy pisztollyal. Maga szerint ez normális dolog?

- Nem. Egyáltalán nem az - mondta fanyarul Vega, aztán Gordonhoz fordult. - Izé... Nem tenné el legalább addig a stukkerját, amíg valamennyire is tisztázódnak a dolgok? Különben is, van fegyverviselési engedélye?

- Mit gondol? - morogta gorombán Gordon, de engedelmesen zsebébe süllyesztette a magnomot.

Vega horkantott egyet, de ezzel még nem volt vége Warren kellemetlenkedéseinek.

- A dolog ezzel egyáltalán nincs elintézve - háborgott a kicsi, és a pisztoly eltűnésén felbátorodva közelebb lépett Vegához. - Követelem, hogy a fickót távolítsák el a hotelből, különben én magam leszek kénytelen távozni!

Vega eközben felfedezte a székeikben mozdulatlanul ülő alakokat, és úgy tűnt, megpróbálja kitalálni, melyik lehet a hullá kettőjük közül.

Nézte néhány pillanatig őket, aztán lassan visszafordult Warren felé.

- Attól tartok, uram, hogy innen egyhamar nem távozhat senki. Azon kívül, hogy a sarkában mászkált, mit csinált még ez az ember?

- Mit? - rikácsolt Warren, mint egy dühödt kotlós. - Hát, először is, délelőtt fejbe vágott egy marha nagy fadarabbal!

- Igaz ez? - fordult Vega elhúlt képpel Gordonhoz.

A vörösképű komolyan bólintott:

- Igaz!

- No... de miért, az ég szerelmére?

- Megvolt rá az okom.

- Hallja? - dühöngött Warren. - Megvolt rá az oka! És maga azt akarja, hogy én egy ilyen alakkal lakjak egy fedél alatt!

- No de uraim! - igyekezett visszanyerni méltóságát a megrendült igazgató. - Erről ráérünk majd később is elcsevegni. - Felém fordult, és a székek felé intett: - Melyikük az?

Ugyanebben a pillanatban már feleslegessé is vált a kérdése, mert a felénk közelebb eső székben megmozdult Miss Nauta, megrázkódott, és felállt.

- Rettenetes! - morogta félhangosan, és újra megrázta a remegés. - Istenem, micsoda iszonyat!

Erre már Warren is abbahagyta a panaszkodást, és valamennyiünkön végigfutott az a kellemetlen érzés, ami akkor szokott jelentkezni, ha erőszakos halállal haltak tetemével kerül közelebbi kapcsolatba az ember.

Vega megkerülte a lányt, és odasétált Sanders mellé. Csípőre tette a kezét, és úgy nézett le rá, mintha az ő műve lett volna az egész. Megcsóválta a fejét, aztán hozzám fordult.

- Biztos, hogy halott?

- Fogja meg - biztattam. - Maga is látni fogja.

Ha valaki figyelmesen hallgatta volna a hangom, bizonyára kiérzett volna belőle valami enyhe kárörömet. Igazán kíváncsi voltam, hogy ez a kikent-kifent, öregedő szépfiú, gügyögő amerikai csajok playboya mit kezd egy lassan merevedő hullával. Vega azonban habozás nélkül lehajolt Sanders mellé, megfogta a kezét, megtapogatta, aztán belenézett a szemébe, és lemondóan intett.

- Hát ez tényleg halott. - Majd gyorsan felpillantott rám: - Különben jó évtizedig harcoltam a függetlenségi háborúban. Nem egy barátomat a saját kezemmel kapartam el. Ki talált rá a holttestre?

- Én - nyögte halkán Nauta. - Legalábbis azt hiszem - tette hozzá aztán bizonytalanul.

- Mikor vette észre, hogy halott?

- Hát... Ami azt illeti... Tulajdonképpen észre sem vettem. Illetve *őt* észrevettem, de nem tudtam, hogy halott.

- Aha. És ki volt az, aki tudta is, hogy az?

- Alighanem én - dünnyögtem.

- Si, senhor... Hogy is hívják magát?

- Lawrence. Leslie L. Lawrence.

- Rendben van, Mr. Lawrence. Tehát ön bukkant rá a hullára. Mikor lehetett úgy körülbelül?

- Körülbelül húsz perce.

- És... miből gondolta, hogy megölték?

Hallgattam egy-két pillanatig, hiszen sok mindenről mesélhettem volna neki. S bár most már jóval szimpatikusabbnak tűnt, mint korábban, mégis megtartottam magamnak, amit tudtam. Legfőképpen azt, hogy engem is megtámadtak és megfenyegettek, arról nem is szólva, hogy valaki kifejezetten felhívta figyelmemet szavai *halálos* komolyságára.

- Az injekciós tűből - mondtam.

Kinyitotta a tenyerét.

- Ebből?

Úgy vette ki a tűt Sanders testéből, hogy észre sem vettem.

- Vigyázzon! - kiáltottam rá önkéntelenül is - a tű...

Gyorsan a szavamba vágott.

- Legyen nyugodt! Szóval maga szerint is ezzel oltották ki az életét. Hm... Eszerint mi a teendő?

- Értésíteni kell a rendőrséget! - rikácsolta Warren. - Legalább lesz valaki, aki megvéd ettől az idiótától!

- Nana! - mondta fenyegetően Gordon, és céklaszín öntötte el az arcát - Még egy ilyen szó, Warren, és...

A púpos összehúzta magát, és berántotta fejét a vállai közé. A holdsugár, amely ferdén, a „Macskacápa” felől sütött ránk, a kavicsösvényre rajzolta az árnyékát. Majdnem felkiáltottam meglepetésemben; de egy aprócska felhőfoszlány úszott a hold elé, és ez éppen elég volt ahhoz, hogy belém fojtsa a kiáltást.

Emilio Vega a zsebébe nyúlt, kihúzott egy cigarettát, meggyújtotta, és a hold felé fújta a füstjét.

- Meg kell mondanom, hölgyeim és uraim, hogy amióta csak a „Macskacápa” megkezdte a működését, ez az első eset, hogy ilyesmi történt. A dolog roppant sajnálatos és igen kellemetlen. Nem is tudom, mit mondjak, hiszen egyáltalán nem vagyok rá felkészülve.

- Igaza van Warrennek - mondta ekkor Webster kisasszony, és előrehajolt a tolószékeiben. - Én ugyan nem sok vizet zavarok, de én is azt tanácsolnám, hogy hívják ki a rendőrséget.

- Várjunk csak, várjunk! - vágott közbe gyorsan Gordon. - Tudomásom szerint minden szállodának van detektívje. Hallja, Vega? Magának is van?

Az elegáns portugál újra nagyot szippantott, aztán bólintott.

- Nekünk is van, természetesen.

- Hát akkor? Miért nem *tőle* kérdezi meg, hogy mit kell ilyenkor csinálni?

Vega megpöccintette a cigarettacsikket, és borús képpel bámult Gordonra.

- Hogy miért nem a detektív intézkedik? Rém egyszerű a dolog, Mr. Gordon. A detektív pillanatnyilag alszik.

- Akkor ébressze fel, az úristenit neki!

Vega megvonta a vállát.

- Felébreszthetem, de sokra nem megyünk vele. A detektívünk ugyanis pontosan tizennyolc éves. Azonkívül most tanul írni.

- Hogyan? - fittyedt le a skót szája.

- Mr. Gordon... gondolom, ön nem sokat tud erről az országról. Itt még éppen hogy csak véget ért a háború, és a portugálok nagy része hazament. Mit gondol, egy csapásra pótolni tudjuk őket? Nekünk ez a fiú jutott. Néhány éve még percenként kockáztatta az életét a forradalomért, amit különben most is bármikor megtenne. De kinyomozni egy gyilkosság tettesét? Azt hiszem, alaposan meghaladná a képességeit.

- Hát akkor mit tegyünk? - kérdezte a céklaképű tanácstalanul. - Melyik a legközelebbi város?

- A tengerparti. Porto Silva.

- Na és... ha onnan kérnénk segítséget?

- Ott csak igazgatási iroda van. Persze azért rendőr is akad... alighanem kettő vagy három. Nagyjából olyan, mint a detektívem.

- Úristen! Csak nem hagyjuk futni a gyilkost?

Emilio Vega megcsóválta a fejét, és olyan képpel nézett rá, hogy Gordon, ha lehet, még vörösebb lett tőle.

- Mr. Gordon. A határ mentén naponta gyűjtanak fel falvakat... ölnék embereket, asszonyokat és gyerekeket. Persze semmilyen gyilkosság nem maradhat megtorlatlanul. Ahogy visszamegyek a szobámba, azonnal felhívom Lobitót, és kérek valakit, hogy jöjjön ide, és csináljon rendet.

- És... meddig tarthat, amíg az a valaki ideér?

Vega széttárta a karját.

- Az a körülményektől függ. Ha sok a dolguk odafenn, márpedig mostanában átkozottul sok, beletelhet néhány napba, amíg megérkezik.

- És addig?

- Addig? Addig meg kell próbálnunk magunknak úrrá lennünk az eseményeken. Először is, mindenki vigyázzon magára. Én sajnos aligha tudom megtalálni a gyilkost. És még valamit. Ha lehetséges, ne keltsenek pánikot.

- Csak nem képzeli, hogy eltitkoljuk, ami itt történt? - háborodott fel Warren. - Hiszen akárki is a tettes, itt kószál közöttünk. Szerintem igenis kötelességünk figyelmeztetni mindenkit. Ami engem illet, máris pakolok, és...

- Alighanem félreérti a helyzetet, Mr. Warren - mondta bágyadtan Vega. - Amit mondtam, az nem kérés, hanem... hogy úgy mondjam, parancs.

Warren élesen, fülsértően felkacagott.

- Maga? Maga akar parancsolni nekem? Vegye tudomásul, hogy én brazil állampolgár vagyok, és jogom van bármikor elhagyni az országot. Itt az útlevelem! Különböznék köpök gyilkosra és áldozatra egyaránt! Horgászni jöttem ide, és ebben nem fog megakadályozni senki, megértették? Sem gyilkos, sem hulla. Most pedig jó éjszakát!

Ezzel megfordult, és indulni készült volna, de Gordon megállította.

- Álljon csak meg, apafej!

S bár az „apafej” nem kifejezetten illett a púposra, Warren mégis megtorpant, és gyűlölettel teli tekintettel nézett vissza Gordonra.

- Ez az utolsó alkalom, hogy szóba állok magával! - mondta nyomatékosan, és felemelte mutatóját. - Az olyasféle csirkefogókat, mint maga, otthon a kutyáimmal szoktam szét-tépetni. Most pedig elegendem volt valamennyiükből! A jövőben levegőnek nézem magukat, és ha lehet, maguk is kíméljenek meg a megjegyzéseiktől!...

Visszafordította a fejét, és végérvényesen menni készült. Ebben azonban megakadályozta valami, ami odaszorult a nyaka és az inggallérja közé, ott, ahol hatalmas ádámcsutkája járt lefelé, mint egy öregségére meghibbant ételfelvonó az elvarázsolt kastély személyzeti szárnyán.

S ez a valami Gordon elefántölőjének a csöve volt.

A céklaképu egyik kezével a magnumát fogta, másikkal megfordította a púpost úgy, hogy az, mint vállfán a zakó, lógott a karján.

- Ide figyeljen, maga kerti törpe - sziszegte soha nem hallott dühvel. - Lehet, hogy Brazíliában kutyákkal tépetne szét, de ha egy szót is elpofázik bárkinek arról, ami itt történt, istenemre

mondom, szétloccsantom az agyát egy golyóval. Megértette!? Esküszöm, hogy nem viccelek! Eggyel több vagy kevesebb gyilkosság itt már nem számít!

Ellökte Warrent, aki térdre esett, majd fájdalmas sziszegéssel feltápászkodott, és eltűnt a bokrok között.

Úgy szívódott fel, mint a nyílméreg: gyorsan és megállíthatatlanul.

12.

Gordon morgott valamit, aztán visszatette zsebébe a pisztolyát, mi pedig zavartan bámultunk egymásra. Végül is Vega törte meg a csendet.

- Hát akkor hogyan tovább?

Mary visszaült a székbe, és úgy fordult, hogy még csak véletlenül se nézhessen Sandersra.

- Gondolják, hogy... el lehet titkolni a többiek előtt?

- Szerintem beszélni fog a kis fickó - szólalt meg ma este először, leplezetlen rosszindulattal a hangjában a fekete Manuel.

- Végül is... célszerű-e egyáltalán eltitkolni? - suttogta Webster kisasszony.

Emilio Vega megvakarta a fejét.

- Hát... őszintén szólva, nem tudom. Én csak azt szeretném megakadályozni, hogy ez az örült berohanjon, és pánikot csináljon. Végül is törődniem kell a szállodám jó hírével. Azt azonban magam is kétlem, hogy hosszabb ideig el lehetne titkolni a többiek elől.

Itt volt a pillanat, amikor elérkezettnek láttam az időt, hogy átvegyem a dolgok irányítását.

- Mr. Vega - siettem a segítségére. - Szerintem is az a legfontosabb, hogy ne keltsünk pánikot. Senkinek sem tenne jót, ha kihirdetnénk az ostromállapotot. Mindenképpen ki kell húznunk addig, amíg ide nem ér valaki Lobitóból, aki átveszi az irányítást. Egyetért velem?

- Hát persze.

- Akkor a következőket javaslom: fogjuk meg a néhai Sanderst, és vigyük valami nyugalmasabb helyre, hiszen bármelyik pillanatban felbukkanhat valaki.

- Úgy van.

- Van valami... hm... csendes és hűvös hely a szállodában, ahova el tudjuk helyezni?

- Hát... őszintén szólva... Talán a hűtőkamra - derült fel hirtelen az arca. - Bár az élelmiszerek miatt...

- Ez a maga dolga - mondtam. - Mr. Gordon, ön és én elvisszük a megboldogultat oda, ahova maga mutatja, azután pedig megpróbálunk beszélni Mrs. Sanderssal... és megpróbáljuk meggyőzni, hogy...

Vega aggódalmasan pislantott hátra, mert valahonnan a távolból, a bokorsorokon túlról harsány nevetés hasított a csendbe. Úgy látszik, a mulatozók közül többen is meglegelték a szivarfüstöt, és sétára indultak a kellemesen langyossá szelídült parkban.

Miss Webster felnézett Manuelra, aki bólintott, és megtolta a kocsit. A lány félig hátrafordította a fejét, és rekedten suttogta.

- Énfelőlem nyugodtak lehetnek. Sok szerencsét!

Gordonra kacsintottam, és éppen indulni készültem, hogy felkapjuk Sanderst, amikor Miss Nauta hátralökte a székét, felugrott, és odarohant hozzám. Úgy vetette magát a karomba, mintha száz éve nem láttuk volna egymást.

- Ne hagyjon itt, könyörgök, ne hagyjon itt! Magával akarok menni! Nem akarok egyedül maradni! Nem bírnám ki egyedül értse meg!

Vega megsimogatta őszülő bajuszát, és mosoly csillant a szemében. Gordon zavartan nézett félre, és köhécselt, mintha szúnyogot nyelt volna.

Óvatosan lefejtettem magamról a lányt, és gyengéden megsimogattam az arcát.

- Jól van, no. Maradjon nyugodtan mellettünk. Bár ez a látvány...

Újra felcsattant a kacagás, de már jóval közelebről. Villámgyorsan Sandershoz ugrottam, és bármennyire is elszoktam már az ilyesmitől, felemeltem, és a jókor érkező Gordon segítségével átöleltem. Éppen idejében ahhoz, hogy szembetaláljuk magunkat egy négy- vagy öttagú társasággal, amely éppen ebben a pillanatban dülöngélt át a patakocska hídján.

- Helló, fiúk! - bömbölte egy sztentori hang. - Vannak erre oroszlánok?

Vega is a halott karja alá nyúlt, így aztán már hárman támogattuk, mint jó testvérek a kocsmában elázott apukát.

A hasonlat, úgy látszik, nem lehetett egészen rossz, mert a hangoskodók megtorpantak, és együttérzően bámultak bennünket.

- No nézd csak! - mondta az, aki az előbb az oroszlánokat kereste. - Egy már kidőlt a sorból. Mi van, öregfiú, erős a levegő?

Vega barátságosan intett a szabad kezével.

- Beszívott a haver. Úgy eltűnt, azt hittük, sosem találjuk meg.

A társaság hölgytagja csiklandósan felkacagott.

- Juj! Pedig az nagyon veszélyes! Mondja, uram, vannak erre oroszlánok?

A hoteltulajdonos arcán szétterült a hivatali ártalom.

- Sajnos, hölgyem, oroszlánokkal nem tudok szolgálni. Egy-kétszáz kilométerrel északabbra. Arrafelé minden éjszaka megesznek valakit. Ha arra jár...

Gordon rúgása elsüvített a térdem mellett, és telibe találta Vegát. Az ősz hajú playboy nagyot szisszent, aztán bocsánatkérő mosollyal elkészönt a kíváncsi amazontól:

- Sajnos, el kell vinnünk a havert. További jó szórakozást!

Még kiabáltak valamit utánunk, de mi óvakodtunk hátrafordulni. S már-már elértük a „Macskacápá”-t, amikor meglepett és szinte felháborodott sikoltásféle ért utol bennünket.

- No de Johnny! Mit nyúlkálsz, és kitől akarsz megvédeni? Hiszen az a vén muksó is megmondta, hogy errefelé nincsenek oroszlánok!

Csak látták volna Emilio Vega arcát!

Pillanatokkal később megtaláltuk a bejáratot, amely a személyzeti lakások melletti hűtőkamrába vezetett. Vega belökte az ajtót, és ahogy átléptük a küszöböt, kellemesen hideg levegő csapott az arcunkba. A távoli sarkokban aggregátok zümmögtek; a hatalmas, teremnyi

pince közepén óriási ládák álltak halomban, angol és portugál nyelvű feliratokkal az oldalukon.

- Erre gondoltam - morogta Vega, és a cuccok felé intett. - Ez itt mind pia meg kaja. Talán valamelyik dobozba...

Csendesen simogattam Nauta haját, aki mintha elszunnyadt volna a vállamon. Gordon feltolta feje búbjára a kalapját, és egy hatalmas, szinte koporsónyi ládára mutatott, amelyben a felirat szerint zöldborsókonzervek voltak.

- Ehhez mit szólna, főnök?

A többi már úgy ment, mint a karikacsapás. Ahogy aztán végül megcsikordult a zár mögöttünk, egyszerre lélegeztünk fel, mintha ezzel az aktussal véget is ért volna a mai nap.

Pedig jószérével csak most kezdődött.

13.

Emilio Vega megsimogatta izzadó bajuszát, és elégedetten pislantott ránk.

- Ezzel meg is volnánk. Egyelőre sikerült elejét venni a pániknak. Maguk szerint mi a következő lépés?

Gordon és Nauta rám néztek; Mary olyan álmos és törődött arccal, hogy nem lehetett kétséges a válaszom.

- Legelőször is ágyba kísérijük Miss Nautát - majd amikor Gordon vigyorgó képére esett a tekintetem, kénytelen voltam helyesbíteni: - ...azaz a szobájába.

A nagyteremből még mindig dőlt a füst, és a zenekar megállás nélkül játszott. Az órára pillantottam: tíz óra múlt pár perccel, pedig esküdni mertem volna, hogy lassan reggel felé jár.

Ahogy az ajtó becsukódott Mary mögött, a lépcső korlátjának dőltem, és megvártam, amíg körém gyűlnek, mint két árva csirke a kotlós köré.

- Ide figyeljenek! Ez csak a dolgok egyik fele volt. A másik még csak ezután jön.

Gordon eltátotta a száját, és megvakarta az állát.

- Hogyhogy az egyik fele?

- Valaki mást is elkaptak ma este.

- Úgy érti... hogy megöltek még egy embert?

Gyorsan megráztam a fejem.

- Azt hiszem, még él. Legalábbis azt vettem észre, hogy... - S néhány szóban elmondtam, amit Deweyről tudtam.

Vega homlokára borsó nagyságban ültek ki a verejtékcseppek.

- Ember, maga megőrült! Ha megsebesült az a pasas, akkor előbb vele kellett volna törődnünk.

- Jöjjenek csak gyorsan! Majd később megmagyarázok mindent! Gordon, kérem, hagyja a pisztolyát, úgysem megy vele semmire.

Átcsörtettünk a hallon, ahol előreengedtem őket, és csak utánuk léptem be a nagyterembe. Közvetlenül a bejárat előtt szorosan egymáshoz simult párok táncoltak, és a szivarfüst könyörtelenül a szemünkbe mart: a mennyezetre szerelt, lassan forgó ventilátorok képtelenek voltak megbirkózni a holland és kubai szivarok bűdös felhőivel. Áttörtünk a táncolókon, és rövid tétovázás után rátaláltam az asztalomra, ahol egy órája még mit sem sejtve fogyasztottam a vacsorámat, s melynek maradékai között most az exbokszoló feküdt, félrebillent fejjel, látszólag békésen szundikálva.

Vega felhorkant, és Deweyre meredt.

- Ez volna az?

Gordon szokása szerint feltolta kalapját a feje búbjára, és szótlanul bámulta az asztalt, majd gyorsan lehajolt, és felemelt a földről valamit. Megforgatta az ujjai között, aztán felém nyújtotta.

- Ehhez mit szól, Lawrence?

Kezembe vettem a fecskendő maradékát, és úgy tettem, mintha most látnám először. Vega átdugta a fejét a vállam felett, és a fülembe szuszogott.

- Carramba! Delfin legyek, ha ez nem ugyanolyan fecskendő, mint amilyennel azt a muksót nyírták ki a tónál!... Vigyázzon, ember! Ha ez is méreggel volt töltve!...

Előhalásztam egy zsebkendőt a nadrágzsebemből, belecsavartam a pravaz maradékát, aztán Vegának adtam.

- Tegye ezt is a másik mellé.

Vega elvette, zsebre dugta, gyorsan letérdelt a földre, és nagyot kiáltott.

- Itt van!... Itt van a többi is! Mintha rálépett volna valaki.

- Valószínűleg rá is lépett - morogta Gordon.

- Gondolja, hogy megelőzött valaki bennünket? Esetleg kihúzta a pasiból?

Gordon megcsóválta a fejét, de nem szólt semmit. Én Dewey fölé hajoltam, és Vega zseblámpájával bevilágítottam a szemébe.

- Nos? - bökött oldalba a portugál.

- Él - mondtam. - Legalábbis szerintem. Ha orvost tudnánk keríteni, talán megússza: Van orvos a szállodájában?

- Ha speciális szállodaorvosra gondol, nincs. A könnyebb eseteket magam kezelem. Egyáltalában kevés az orvos ebben az országban. Mondtam már, hogy a portugálok hazamentek.

- Hiszen maga is portugál.

Vega belenézett Dewey szemébe, aztán megrázta a fejét.

- Hát én ehhez nem értek. Felőlem akár halott is lehet... Ja, hogy én is portugál vagyok? Ahogy vesszük, Mr. Gordon. Nekem már a nagyapám is itt született, az ő apja pedig Brazíliából vándorolt be. Akármilyen lesz is itt, engem semmi sem köt az anyaországhoz. Különben, amint mondtam, orvosunk, az nincs. De talán a vendégek között akad valaki.

- Porto Silvában sincs orvos?

- Fogalmam sincs. Csak nem értem, hogy miért...

Összesöpörgettem a széttört fecskendő darabjait, s amikor kész voltam vele, felszedtem a földről, és beletettem egy hamutálcába.

- Ha lehetséges, olyan orvost kell keresnünk, aki nem volt itt a mai estén. Ugye, érte? Elvégre orvos is gyilkolhat!

- No persze - morogta Vega. - Minden bizonnyal. Akkor hát nincs más választásom, mint hogy Porto Silvából vagy Lobitóból kell hívatnom valakit. De hogy tudnak-e küldeni?...

Gordon még mindig csípőre tett kézzel állt Dewey mögött, és láttam, hogy erősen foglalkoztatja valami. Végül is felénk fordította céklaképét.

- Mondja, gondolkodott már azon, hogy miért élte túl ez a fickó a mérgezést, ha egyáltalán túlélte?

- Na miért? - kérdezte Vega.

- Szerintem nem sikerült a merénylet. Figyeljenek csak ide! Mr. Lawrence azt állította odakinn, hogy a mérgező ölte meg Sanderst. Valóban, valami fekete maszat van a tű végén, és a pontosabb vizsgálat bebizonyíthatja, hogy így volt-e vagy sem. Nos, ha így volt, akkor nyilván Deweybe is ugyanazt a mérget nyomták. Logikus, nem?

- Eddig igen.

- Csakhogy Sanders meghalt, Dewey pedig nem. Kómában van, vagy mi a csoda.

- Alighanem - bólintott Vega.

- Nos, akkor van egy elméletem. A gyilkos idelopózkodt Dewey mögé, és amíg az az asztalra borulva feküdt, oldalába szúrta a tűt. Eddig világos?

- Egen.

- Csakhogy valami történhetett közben, ami megzavarta. Vagy Dewey ébredt fel, és próbált ellenállni, hiszen nem mindennapi ereje van a fickónak, vagy...

- Vagy?

- Valaki más zavarta meg. Ahogy bennünket is megzavarhat bárki bármelyik pillanatban. Tegyük fel, hogy Dewey magához tért, amikor az illető beleszúrta a tűt. Esetleg maradt annyi ereje, hogy kirántsa magából, és a földre dobja. A gyilkos pánikszerűen elmenekült, talán azért, mert ugyanebben a pillanatban vége lett a táncnak, és a párok kezdtek visszaszállingózni a parkettről. A tű viszont ott hevert a földön, és a visszatérők közül valaki rálépett. Ez megmagyarázná, hogy miért nem Dewey hátában találtuk, miért a földön.

Vega megvakarta az állát, és elgondolkozva dörmögte:

- Hát... éppenséggel elképzelhető, de ebből még nem derül ki, miért maradt életben a fickó.

- Talán azért, mert kisebb méregadag jutott a szervezetébe. Ne felejtse el, a tű azonnal ki is esett belőle, ahogy beleszúrták.

Csodára klappolt minden. Azt hiszem, ez volt életem egyik legsikerültebb rendezése.

- Hova vigyük a fickót? - kérdezte végül is Vega. - Nem kellene igyekeznünk? Hátha itt hal meg a szerencsétlen.

- Ha eddig kibírta, alighanem ezután is kibírja. Egyelőre kómában van. Fel tudná ébreszteni a detektívet?

- Fel hát!
 - Akkor csináljuk a következőt: maga menjen előre, és ürítsenek ki egy szobát.
 - Felesleges, hiszen van üres.
 - Oké. Melyik?
 - Például a 214-es.
 - Rendben van. Nyitassa ki, mi pedig felvisszük a fickót. Azonnal ébressze fel a detektívet. Van fegyvere?
 - Persze hogy van.
 - Normális?
 - Ha egy géppisztoly magának normális.
 - Rendben van. A fiú üljön a géppisztollyal az ágya mellé, és el ne mozduljon onnan. Esetleg meg lehetne szervezni, hogy váltsák valakivel egymást?
- Vega megvakarta az állát, és tünődve nézett a szemembe.
- Úgy gondolja, hogy újra megpróbálják eltenni láb alól?
 - Lehetséges. Egyelőre nem világos, hogy miért akarták kinyírni. No, és az sem, hogy miért nyírták ki Sanderst. Azonkívül azt sem tudjuk, hogy Dewey meglátta-e a merénylőjét. Mert ha így van, akkor igencsak kellemetlen percei lehetnek most annak a csirkefogónak.
 - Ha egyáltalán tudja, hogy Dewey él - vetette közbe Gordon. - Szerintem nem tudja. Nyugodtan iszogot a nyavalyás, mert azt hiszi, hogy Deweyvel is végzett. De ha holnap megtudja, hogy nem halt meg, alighanem mindent megpróbál, hogy eltegye láb alól.
 - Csakhogy addigra itt lesz az orvos - mondta Vega - A fickót pedig elviszik.
- Válasz helyett Dewey karja alá nyúltam, és intettem a skótnak, hogy megkezdhetjük a szállítást. Immár másodízben egy órán belül.
- Vega eltűnt a füstfüggöny mögött, mi pedig araszoló léptekkel cipeltük a vállunkon a bokszoló tekintélyes súlyú testét. Amikor elhaladtunk egy-egy asztal mellett, az üveges szemekkel iszogatók ránk emelték tekintetüket, de nem volt senki, aki jelentőséget tulajdonított volna nekünk. Hiszen világos volt a képlet: elázott társunkat cipeljük jól megérdemelt pihenőjére.
- Mire felértünk az emeletre, a 214-es már nyitott ajtókkal fogadott bennünket. A szoba közepén Vega állt, mellette egy majd kétméteresre nyúlt legény, marcona képpel, terepszínű egyenruhában, vállán rövid, bottáras géppisztollyal.
- Ez Paolo - mutatta be a detektívet a tulajdonos. - Nyugodtan rábízhatják a fickót. Ide élő ember be nem teszi a lábát!
- A legény erre még marconább képet vágott: nyilvánvalóan bizonyítani akarta rátermettségét.
- Paolo miatt nyugodtak lehetnek - bizonygatta Vega. - Inkább megöleti magát, semhogy ne teljesítse a feladatát. Egyéb, uraim?
 - Mrs. Sanderst kellene értesítenünk.
- A szállodás a fejéhez kapott, és elszürkült az arca.
- Úristen! Egészen megfeledeztem róla. Gondolja, hogy nekem mint a tulajdonosnak illenék...

Úgy tettem, mintha engem is kellemetlenül érintene a dolog, de végül is beletörődve vállat vontam.

- Hát... tulajdonképpen én is megtehetem. Magának még úgyis lesz egy kis dolga, Vega. Jobban tenné, ha elintézné a telefonokat.

A portugál szemmel láthatóan megkönnyebbült.

- Az Isten meghálálja majd magának, Lawrence. A szobájában lesz?

- Minden bizonnyal.

- Hányas is a magáé?

Megmondtam, mire bólintott, és kikísért bennünket a folyosóra.

Dewey egyedül maradt Paolóval.

14.

A portás a pultra borulva aludt, így egyszerűbbnek tűnt, ha magunk szolgáljuk ki magunkat. Felütöttem a vendégeknyvet, kikerestem Sandersékat, és megállapítottam, hogy csaknem a szomszédaim. Mindössze négy szobával laknak arrébb, mint én.

Gordon egy gyufaszálat rágsált, és úgy tűnt, esze ágában sincs tágítani mellőlem. Gondolkodtam egy sort, aztán úgy döntöttem, hogy semmi értelme se lenne, ha elküldeném. Az elkövetkezendő időkből úgyis szükségem lesz valakire, és ha már őt szúrtam ki magamnak, miért ne avassam a bizalmamba.

A skót tovább rágsálya a gyufát, és csak úgy mellékesen morogta felém:

- Mondja csak, Lawrence. Ez az egész, úgy értem, a gyilkosság is, összefüggésben lehet a maga óriásrájkjával?

Nem voltam biztos benne, de mintha gúnyosan csengett volna a hangja.

Halkan kopogtattam az ajtón, aztán óvatosan lenyomtam a kilincset. Odabenn mintha megmoccant volna valami: megcsörrent a biztonsági lánc, és halvány fény szűrődött ki a kulcslyukon a folyosóra.

- Mrs. Sanders - mondtam, és az ajtóhoz hajoltam, hogy ne kelljen kiáltanom. - Mrs. Sanders! Kérem, nyissa ki!

Gordon a feje búbjára tolt a kalapját, és elgondolkozva rágsálya a gyufaszálát. A folyosó végén ajtó csapódott: valaki önfeledten énekelt a zuhany alatt.

- Mrs. Sanders - próbálkoztam újra. - Feltétlenül beszélnem kell önnel!

Végre egészen határozottan megmozdult valami odabenn. Lépések suhantak a vastag szőnyegen, aztán villanykapcsoló csattant, és erős fény vágódott ki az ajtó alatt.

- Mit akar tőlem? - kérdezte egy sírásba csukló hang, amely egyáltalán nem emlékeztetett a „szőke, lófarkas csajéra”. - Kicsoda maga egyáltalán?

- Lawrence - mondtam, és igyekeztem lágyan duruzsolni, mint az ápoló a bezárkózott, önvészélyes örült ajtaja előtt. - Bizonyára emlékszik még rám. Én vagyok az, aki...

- Emlékszem. Mit akar tőlem?

- Nem engedne be bennünket, Mrs. Sanders?

Csend lett néhány másodpercre, és olyasféle hangokat hallottam belülről, mintha sírna valaki.

- Ki az a bennünket? - kérdezte végül, legyőzve sírását.

- Mr. Gordonnal... egy barátommal vagyok itt. Nagyon fontos lenne, Mrs. Sanders, hogy beszéljünk egymással.

- Rendben van - hüppögte, aztán hallottam, hogy lehullik a biztonsági lánc, és egy pillanattal később már ki is tárult előttünk az ajtó. - Jöjjenek be.

El voltam rá készülve, hogy Mrs. Sanders hálóingben vagy legalábbis fürdőköpenyben fogad bennünket, így aztán enyhén szólva meglepődtem, amikor az ajtónyitás után egy útiruhába öltözött, elegáns nő állt előttünk. Gordonra pillantottam; a céklaképű vissza rám. Neki is ugyanaz a meglepetés tükröződött az arcán.

Mrs. Sanders gondosan beakasztotta mögöttünk a biztonsági láncot, és háttal nekünk, a fal mellett húzódó sezlon felé intett. Néhány másodperc múlva felénk fordult, és már azzal sem törődött, hogy potyognak a könnyei. Az egymás után legördülő könnyecseppek vékony utacs-kákat vágtak az arcára felrakott púderrétegben, és bizony ezen a késő esti órán nem nyújtott valami szép látványt Mrs. Sanders. Gondolom, nem sok emlékeztetett belőle arra a hajdani, lófarkas csajra, akire Dewey még annyi év múltával is csodálattal gondolt vissza.

- Mit akarnak tőlem? - kérdezte immár másodszer, és szavai enyhe zokogásba fulladtak. - Azt akarják velem közölni, hogy a férjem... - és újra rázni kezdte a sírás.

Gordonra pillantottam, aki azonnal lesütötte a szemét. A meztelen igazság az volt, hogy én is szerettem volna minél messzebb lenni ettől a szobától és a szerencsétlen Mrs. Sanderstől.

- Mrs. Sanders - hallottam saját behízelt hangom. - Tudom, hogy rettenetes csapás ez önnek. Ennek ellenére szeretném a segítségét kérni.

Oldalra nyúlt, az ágya mellett álló kis asztalkára, felvett egy lapos, fekete táskát, felkattintotta, kihúzott belőle egy zsebkendőt, és lassú, óvatos mozdulatokkal megpróbálta felitatni a könnyeket a szeme alól. A művelet azonban csak részben sikerült, mivel a könnyecseppek felszáradtak ugyan, de a púderban vágott utacsok ott maradtak, s mint függőleges óriási ráncok satírozták be az arcát. Sok mindennek volt mondható szegény Mrs. Sanders ezekben a percekben, csak vonzónak nem. Furcsa módon én mégis vonzódtam hozzá.

- Mit akarnak tudni? - kérdezte halálos fáradtsággal a hangjában. - Mindent elmondok, amit tudok. Most már úgymint mindegy.

- Ez az úr Mr. Gordon - mutattam a céklaképűre. - És... hm... a szálló vezetősége azt szeretné, hogy amennyire lehetséges, járjunk végére ennek a szörnyű ügynek. Addig is, amíg megérkezik valaki, aki kinyomozza, hogy mi történt egyáltalán.

- Maga... rendőrségi ember, Mr. Lawrence? - kérdezte halkan.

- Nem vagyok semmiféle rendőrség tagja - mondtam az igazságnak megfelelően -, de a háborúban a hírszerzőknél dolgoztam, és hát... ismerem valamennyire a rendőrségi munkát. Mr. Gordon pedig...

Gyors kézmozdulattal szakított félbe.

- Rendben van, Mr. Lawrence. Megengedi, hogy rágyújtsak?

Tűzet adtam neki, és ahogy az első szippantást lenyelte, láthatóan megkönnyebbült. Még mintha a mély, könnyek vágta ráncok is elsimultak volna az arcán.

- Mrs. Sanders... Volt valami határozott célja annak, hogy ideutaztak ezen a nyáron?

Gyorsan megrázta a fejét.

- Semmi. Ennek semmi. Bárhova elutazhattunk volna.

- Akkor miért éppen ide jöttek?

- Teljesen véletlenül. Minden nyáron elutazunk valahova, sőt néha tavasszal is, vagy éppen ősszel. Ahogy kijön a lépés. Ezen a tavaszon például Norvégiában voltunk.

- Miért esett a választásuk éppen a Ngolo-tóra?

- Azt hiszem, ezt a férjem... - Megrendült az arca, és megcsuklott a hangja is. - Ezt ötöle kellett volna...

- Máskor is a férje szokta megtervezni az utazásaikat?

Erőt vett magán, és igyekezett tárgyyszerűen válaszolni.

- Többnyire igen. Hacsak nekem nem volt valami határozott kívánságom.

- Például?

- Például egy kiállítás megtekintése, vagy egy teniszmérkőzésé. Esetleg egy profi nehézsúlyú döntőé. Ilyen esetekben természetesen megválogattuk az úticélunkat.

- Értem. Hosszú ideig dolgozott a férje a profibrancsban?

- Hát... vagy negyven évig.

- És ön?

- Én?

- Dewey mintha azt említette volna, hogy önt is ismeri a szorítók környékéről.

Felsóhajtott, és újra elfutották szemét a könnyek.

- Dewey... Istenem, de régen is volt! Nos, hát tulajdonképpen én is a szorítók árnyékában nőttem fel. Az apám is a profibrancsban dolgozott, és a bátyám is. Sandersszal is ott ismerkedtem meg. Ő akkor Joe Pattman menedzsere volt, az apámék meg éppen ellene dolgoztak. Először egy tárgyaláson láttam, amikor... hm... megpróbáltak bizonyos dolgokat egyeztetni. Gondolom, tudja, ez mit jelent?

Bólintottam, hogyne tudnám. Az ilyesfajta „megbeszéléseken” döntenek el az eredményeket, és osztoznak meg a várható hasznon.

- Szóval... ekkor láttam először. A megbeszélés közben apróbb vita támadt. Valaki ököllel Sanders arcába vágott. Később én ápoltam. Aztán minden úgy történt, ahogy lenni szokott. Hiába volt ő Capulet én meg Montague, egymásba szerettünk, és mivel a mai Amerika törvényei valamivel humánusabbak, mint a középkori Itáliáé, házasságot is köthettünk. Még az apai áldást is elnyertem. Sanders pedig átjött a mi brancsunkba menedzsernek.

- Voltak ellenségei a férjének?

- Nézze, Mr. Lawrence... Aki a bunyó körül dolgozik, óhatatlanul akadnak ellenségei. A másik brancs, bizonyos bokszolók, akik menőnek képzelik magukat, és arra várnak, hogy maga világbajnokká tegye őket, lecsúszott kis senkik, pénzüket vesztett szépfiúk, egyszóval rosszakaró akad bőven.

- Olyan is, aki hajlandó gyilkolni?

Szétártá a karját, és nagyot szívott a cigarettájából.

- Ki tudná megmondani? Nyilván voltak köztük olyanok is, akik gondolkodás nélkül lelőtték volna, ha tehetik. Legalábbis első dühükben. Amerikában sokkal kevesebbet is ölnek.

- Gondolja, hogy...?

Határozottan megrázta a fejét.

- Ha arra gondol, hogy volt-e valaki, aki bosszút esküdött a férjem ellen, határozott nemet kell mondanom. Ha lett volna ilyen, korábban is megölhette volna. Sanders jó tíz éve visszavonult a profi bulitól, és azóta csak a vagyonunkból élünk. Mindenki elfelejtette már, még az is, aki annak idején esetleg a vérét kívánta. Tudja, a brancsban gyorsan megy a felejtés. Valaki elveszíti a pénzét, és a győztes véreére szomjazik, a következő meccs aztán elmos mindent: a friss nyereségek vagy veszteségek feledtetik a régít. És különben is... Tíz évig nem történt semmi. Még csak fenyegető levelet sem kaptunk.

- Térjünk csak rá Deweyre - próbálkoztam egy némileg új ösvénnyel. - A vacsoránál elhangzott valami, ami megütötte a fülem. Önök már korábban is ismerték egymást?

- Igen - mondta kelletlenül. - Tudtuk, hogy ki volt Dewey.

- Közelebbről is ismerték?

- Közelebbről nem. Azaz... csak annyira, amennyire az ember egyáltalán a versenyzőket ismerheti.

- Tehát nem ismerték jól - gondolkodtam hangosan. - Pedig ő mintha azt mondta volna...

Idegesen szippantott a cigarettájából, mint aki halálosan unja az egész Dewey-ügyet és a kiérdemesült profikat általában.

- Nézze... Lehet, hogy Dewey látásból ismert bennünket, és ez így is van rendjén. Elvégre a férjem menedzser volt, illett is, hogy ismerjék.

- Önre is igen jól emlékezett.

- Talán azért, mert nem olyan sok nő ugrál a szorítók szélén... bár manapság már egyre több. És abban az időben... hm... meglehetősen jól mutattam. Amit ma már talán nem is olyan könnyű elképzelni.

Ahogy mondta, mintha cseppnyi keserűség remegett volna a hangjában.

- Saját bevallása szerint is legszívesebben megölte volna Mr. Sanderst.

- Mondtam már, hogy ez nem jelent semmit! - csattant fel. - Ezren vannak, akik ezt mondják, és mégsem tesznek semmit.

- Vannak, akik mégis megteszik.

Nem válaszolt, csak felhúzta a vállát, mire magam is beláttam, hogy ezen az úton aligha jutunk előre. Már csak azért sem, mert Dewey is áldozat, akárcsak Sanders. Mindezek ellenére valami mégis fúrta az oldalamat.

- Mrs. Sanders. Elmesélné, hogy is volt az a dolog, amikor Dewey megharagudott a férjére? Mintha valami sportszerűtlenséget emlegetett volna. Mintha...

Az asszony újra nagyot szívott a cigarettájából, megrázta a fejét, hogy hosszú, ősz fűrtjei kiszabadultak kontyából és a vállára omlottak.

- Nem is tudom, pontosan hogyan történt - suttogta, és mintha az elmúlt percek nyugalma után ismét rátört volna a bánat. - Régen volt, talán igaz sem volt.

- Dewey nem felejtette el.

- Persze, hiszen az ő bőrére ment a játék. Nézze csak, Mr. Lawrence, a profi bokszt nem kis-asszonysport. Még akkor sem, ha ez látszólag ellentmondásban van azzal, hogy én is ott töltöttem fél életemet a szorítók környékén. De hát nemcsak a meccsek kívánnak jó idegeket és... néha jó gyomrot is, hanem mindaz, ami két mérkőzés között történik. Nem tudom, érti-e, mire gondolok? Akkortájt Dewey napja már lemenőben volt. Ha jól emlékszem, túl volt a harmincon, megereszkedett, elpocakosodott, és jócskán ivott is. Persze azért vérbeli profi volt; ha egyszer odaütött valahova, kék folt maradt a helyén. Volt akkoriban egy új fiú, bizonyos Billy Stockmann, akiben sokan fantáziát láttak. Csakhogy Stockmann még tapasztalatlan volt, bárki megverhette az öreg rókák közül, annak ellenére, hogy övé volt a jövő. Stockmann történetesen a férjem felfedezettje volt, és ő elhatározta, hogy beveti a mély vízbe... Ehhez viszont biztosítania kellett a megfelelő körülményeket. Tudja ez mit jelent?

- Nem nagyon - mondtam őszintén.

- El kellett intéznie, hogy Stockmann megnyerje az első komoly mérkőzését. Hogy önbizalmat kapjon. Ehhez pedig kellett találnia egy menedzsert, aki hajlandó feláldozni, persze nem ingyen, valamelyik lefelé tendáló menőjét az új csillag oltárán. Érti már?

- Hát úgy nagyjából.

- Sanders érintkezésbe lépett Dewey menedzserével. Elmondta neki, hogyan áll a buli, és felajánlotta Stockmann első tíz meccsének harminc százalékát, ami jóval több volt annál, amit Deweyből még ki tudott volna hozni. A menedzser ráállt, és úgy menedzselte Deweyt, hogy semmiképpen ne nyerhessen Stockmann ellen.

- Ezzel a vereséggel, gondolom, megindult a hanyatlás útján.

- Így valahogy. Bár... a sorsát így sem, úgy sem kerülhette volna el. Legfeljebb pár hónappal lerövidült számára az idő. Mondtam már, hogy erősen leszálló ágban volt.

- Tehát mégiscsak volt oka gyűlölni a férjét - makacskodtam.

- Mr. Lawrence, ön rosszul ismeri ezt a társaságot. Akkor persze hogy gyűlölte a férjemet, de a lelke mélyén tudta, hogy mindennek így kellett történnie.

- Így kellett?

- Természetesen. Mit gondol, Dewey hogy emelkedett fel annak idején? Pontosan úgy, ahogy Stockmann. Neki is megvettek egy meccset, és őt is gyűlölte akkor egy kiégett öreg senki. Azt is mondtam már, hogy ehhez a világhoz jó idegek és hasonlóan jó gyomor kell.

Előrehajoltam a sezlonon, és igyekeztem az agyamba vésni arcának minden rezdülését.

- Mrs. Sanders... Tudja, hogy Dewey ellen is merényletet követtek el?

Rám meredt, aztán ajka elé kapta a kezét, és halkán felsikoltott:

- Nem! Ez nem lehet igaz!

- Miért nem? - kérdeztem gyorsan.

- Úristen! - suttogta, és nem válaszolt a kérdésekre. - Úristen! - és ismét folyni kezdtek a szeméből a könnyek. - De hát miért?

- Éppen az összefüggésekre szeretnék fényt deríteni - mondtam. - Önök tehát lejöttek vacsorázni, meglátták Deweyt, és nem örültek neki. Így volt?

- Így.

- Azonnal felismerték?

- Én azonnal... s azt hiszem, a férjem is.

- Ennyi idő után?

Felvette zsebkendőjét, és megtörölte vele előbb a szemét, majd az orrát.

- Nekem... nagyon jó az arcmemóriám, akárcsak a férjemnek. Azonkívül... meglehetősen gazdag fényképgyűjteményünk van a régi időkből. Nincs olyan valamirevaló bunyós, akinek ne állna előttem az arca.

- Az *akkori* arca.

- Természetesen. De higgye el, Dewey nagyon keveset változott.

Gordon idegesen fészkelődött mellettem; gondolom, rájött a mehetnék. Térdére tettem a kezem, és nyugalomra intettem.

- Mrs. Sanders - folytattam sóhajtva -, tudom, hogy nehéz, nagyon nehéz. Legszívesebben én magam is itt hagynám ezt az egész horgászparadicsomot a fenében. De ha azt akarja, hogy elkapjuk a férje gyilkosát, tisztában kell lennem néhány dologgal.

Szétmaszatolta arcán a könnyeket, és lehajtotta a fejét.

- Oké - nyögte -, folytassuk.

- Ön azt sejtette velem, hogy a férje semmi körülmények között nem társalgott volna Deweyvel a régi időkről. És ha Dewey lerohanta volna? Hogy, mondjuk, félrészezen is, de beszélgetni akart volna esetleg arról a bizonyos mérközésről?

- Nézze... A férjem bizonyára megtalálta volna a módját, hogy lerázza. Ebben szegény Sanders nagy művész volt. Higgye el, nem tartott volna tovább néhány másodpercnél.

Hátradőltem a sezlonon, és tovább figyeltem az arcát.

- Akkor mivel magyarázza, Mrs. Sanders - kérdeztem lassan, anélkül hogy egy pillanatra is levettem volna a szemem róla -, mivel magyarázza, hogy a férje ma este jó tíz percet beszélgetett Deweyvel a parkban... és esze ágában sem volt lerázni. Mintha csak régi és kellemes ismerősök lettek volna.

Felkapta a fejét, kikerekedett a szeme, és őszinte megdöbbenés ült ki az arcára.

- Ez... ez egyszerűen lehetetlen. Honnan veszi ezt a bárgyúságot?

Széttártam a karom, amennyire Gordontól tudtam.

- Bárgyúság, nem bárgyúság, ez történt, Mrs. Sanders. Mr. Sanders, miután felkísérte magát ide, lefelé jövet találkozott Deweyvel. Alighanem a porta előtti előcsarnokban. Lehet, hogy véletlenül, de az is lehet, hogy Dewey szándékosan várt rá.

- De hiszen Dewey részeg volt!

- Ki tudja? Mindenesetre tudta, hogy mit csinál.

- Kitől hallotta ezt az... egészet?

- Van egy tanúnk, aki látta őket, amikor eltűntek a parkban. Egymás mellett mentek ki az épületből, élénken beszélgetve, mint régi jó barátok. Dewey bele is karolt az ön férjébe. Aztán öt-tíz perc múlva Dewey egyedül jött vissza.

Újra elfutották szemét a könnyek.

- Higgye el, erről semmit nem tudok - mondta szinte rimánkodva, és összekulcsolt kezeit felém nyújtotta. - Az égvilágon semmit. Amikor feljöttünk ide... jó éjszakát kívánt, és visszament.

- Csak úgy egyszerűen?

Elhallgatott, és összezárta a száját. Vékony ujjai zsebkendője szélét tépdesték, és ajka többször is megrándult, mintha mondani akarna valamit, de az utolsó pillanatban megálljt parancsolt magának.

- Mrs. Sanders... Nagyon fontos, hogy ne hallgasson el semmit. Kérem... Minden apró mozzanat döntő lehet.

Felemelte a fejét, és bólintott.

- Nos, jó. Most már úgymint mindegy, őszintén szólva, volt közöttünk egy kis szóváltás.

- Szabadna tudnom?

- Önnel kapcsolatban, Mr. Lawrence.

- Velem?

- Igen, önnel.

- Arról volt szó, amit a férje mondani akart nekem, és ön szerette volna megakadályozni?

Újra bólintott.

- Igen. Nem akartam, hogy a férjem bármit is elmondjon magának.

- Megmondaná, hogy miért?

Megcsuklott a hangja, amint óriási erővel préselte ki magából a szavakat.

- Mert... nem akartam, hogy valami baja essék. Féltettem a férjem, Mr. Lawrence... Ó, istenem!... Bárcsak megfogadta volna a tanácsomat!

Gordon nagyot szusszantott mellettem, de én semmiképpen sem hagyhattam abba a kérdezősködést.

- Mrs. Sanders... Volt valaha is a férjének valami... mondjuk, kellemetlensége amiatt, hogy beleavatkozott olyan dolgokba, amelyek... hm... nem feltétlenül tartoztak rá?

Lehajtotta a fejét, és hallgatott, mire kénytelen voltam tovább folytatni.

- Amikor maguk odaültek az asztalhoz, és Deweyvel volt az a kis incidensük... ön azt mondta a férjének, hogy... pontosan már nem tudom idézni, de valami olyasmit, hogy már máskor is volt baja, mert mások dolgába ütötte az orrát. Mrs. Sanders... Szeretném, ha elmondaná, mi van e mögött. Higgye el, minden jelentéktelennek tűnő apróság igen fontos lehet!

Tovább tépkedte zsebkendője szélét, aztán megremegett a szája széle, és halkán, rekedten suttozta:

- Esküszöm, hogy nem tartozik ehhez az ügyhöz. Nem is tudom, miért hoztam akkor elő, talán mert megijedtem. Nem kellett volna figyelmeztetnem rá. Igazán úgy viselkedtem, mint egy hisztériás liba!

Megrázta a fejét, aztán már sokkal értelmesebben folytatta:

- Még akkortáiban történt, amikor Sanders aktív volt. Valószínűleg tudja, hogy a profi bokszt egy részét a maffia, más részét pedig különböző szindikátusok irányítják. Egy alkalommal valaki, a neve úgysem mondana önnek semmit, bajba került, még hozzá elég nagy bajba. Valószínűleg az életéről volt szó. Ekkor az illető Sandershoz fordult, hogy segítsen rajta.

- És ő segített?

Mrs. Sanders szomorúan bólintott.

- Segített, vagyis, jobban mondva, megpróbálta. Talán hihetetlen, de... inkább papnak kellett volna mennie, mint ökölvívó-menedzsernek. Mindig mindenkiért kiállt, még akkor is, ha ezzel a saját érdekeit veszélyeztette.

Szipákolt egyet, aztán folytatta.

- Ez az illető, akiről szó van... valami pénzzel tartozott a szindikátusból valakinek. Sandersnak sem volt annyi pénze, hogy kisegítse, azt azonban vállalta, hogy megpróbál beszélni azokkal az emberekkel.

- Na és sikerült?

- Sajnos meglehetősen balul ütött ki a dolog. Sanders megjelent a találkán... ahol leütötték, és formálisan elrabolták. Csak három nap múlva engedték szabadon, amikor kiderült, hogy semmi köze az ügyhöz. Ráadásul még meg is fenyegették, hogy ha még egyszer beleüti az orrát a szindikátus dolgába... hát akkor...

- Akkor?

- Betonba öntik, és leeresztik a tenger fenekére. És mi tudtuk, hogy azok nem tréfálnak.

- Gondolom, Mr. Sanders ezek után óvakodott más ügyeibe avatkozni?

- Ő? Rosszul ismeri maga Sanderst... illetve ha ismerte volna, nem kérdezne ilyet. Naponta akaszzkodott valaki a nyakára, hogy intézze el neki ezt meg azt.

- És ő megtette?

- Megtette volna, ha én nem vagyok mellette. Hiszen abban telt el az életem, hogy megpróbáltam visszatartani a meggondolatlan lépésektől.

Ördög tudja, miért, de egyszerre csak sajnálni kezdtem a néhai Mr. Sanderst. A fenébe is! Igazán nem lehetett főnyeremény az élete, ha ennyire vigyázták minden mozdulatát, bár, őszintén szólva, nekem sem ártott volna valaki, aki visszatart a meggondolatlan igentől, amikor felajánlották ezt a maszatos ügyet. Mégis, ha választanom kell, alighanem a saját életemet választom. Isten óvjon bárkit is attól, hogy olyan őrangyala legyen, mint Mrs. Sanders! Nemhiába mondják, hogy akit óvnak a lágy tavaszi szélről, azt előbb-utóbb a nyári hurrikán ragadja magával. Hát szegény Sanderst elragadta, annyi szent!

- Ezért figyelmeztette tehát a férjét - motyogtam, de gondolataim már egészen másutt jártak. - Mrs. Sanders... - mondtam aztán hirtelen - mi volt az, amit Mr. Sanders el akart mondani nekem?

Legnagyobb meglepetésemre engedelmesen bólintott, és megtörölte a szemét.

- Azt akarta tudatni önnel, hogy ki lőtt magára a tóparton.

Gordonnak lefittyedt a szája a meglepetéstől, és őszintén szólva én sem vághattam valami intelligens képet. Meg voltam ugyanis győződve róla, hogy Sandersné asszony önmagára is alkalmazza a férje számára előírt szabályokat, és ő sem avatkozik abba, ami nem az ő dolga. Most azonban, hogy minden különösebb teketória nélkül kibökte az est legfontosabb mondatát, szinte beleborsózott a hátam.

- És... ki lőtt rám?

- Fogalmam sincs. *Nekem* ugyanis nem mondta el. Csak annyit mondott... *akkor...* hogy látott valamit, és azt el kell mondania önnek. Természetesen megkérdeztem, hogy miért éppen önnek. Először nem mondott semmit, aztán csak annyit válaszolt, és azt is meglehetősen ingerülten... hogy kötelessége megakadályozni egy gyilkosságot.

- Gyilkosságot?

- Meg volt róla győződve, hogy aki magára lőtt, meg fogja ismételni a dolgot. Általában újra próbálkoznak, ha az első balegyenes nem sikerül.

Nyugodtabb körülmények között talán élveztem volna, hogy a profi bokszból meríti a hasonlatait, most azonban az volt a legfontosabb, hogy amennyit csak lehet, megtudjak a délelőtti színjátékról.

- Mrs. Sanders. Önök ott voltak reggel, amikor az a sajnálatos... hm... incidens történt. Elmondaná néhány szóval, mit látott?

Megköszöri a torkát, és esdeklő tekintettel nézett rám.

- Először is magát, amint a vízbe dobálta a horgait.

- Tett a férje valami megjegyzést?

- Ha jól emlékszem, semmit. Csak állt, és nézte a tavat... na és természetesen önt is. Egészen addig, ameddig meg nem jöttek a többiek.

- Név szerint?

- Mindegyiküket nem ismerem. Csak Mr. Gordont. Azt hiszem, ő állt közvetlenül mellettünk.

- Látta, amikor Warren úr - a púpos - leugrott a partoldalról és nekem rontott?

Megrázta a fejét, és a szőnyegre bámult.

- Csak akkor vettem észre, amikor már maga mellett állt, illetve amikor kikapta a botot az ön kezéből. Annyira meglepett, hogy alighanem fel is sikoltottam. Sanders megfogta a kezem, és... nem is tudom, hogyan történt. Amikorra felocsúdtam, Warren úr már bevetette magát a nádasba... és Mr. Gordon lement magához. Ekkor még tébláboltunk egy kicsit, és én hiába kérdezgettem Sanderst, csak a vállát vonogatta. A magam részéről meg voltam győződve róla, hogy az a kis termetű férfi örült, de Sanders a védelmébe vette.

- Csakugyan?

- Na, nem túlságosan komolyan. Valami olyasmit mondott, hogy egy szakembernek fizikai fájdalmat jelent, ha kontárokra kell pazarolnia az idejét. Természetesen tudtam, mire gondol, hiszen nincs szörnyűbb, mint két amatőr kínlódása odabenn a ringben, akikben szemernyi tehetség sincs.

- Eeegen... És ezután?

- Továbbmentünk, és a nádas olyan pontjához érkeztünk, ahonnan már nem lehetett látni a maga tisztását. Talán félóra is elmúlhatott az említett konfliktus óta, mi még mindig a tavat néztük: a szitakötőket, a sirályokat és azokat az apró kis állatkákat, amelyek a hullámok között úszkáltak. Mondhatom, olyan csodálatos volt minden, hogy egészen megfeledkeztünk magukról. Felfedeztük a parton a madárvártákat, és elhatároztuk, hogy másnap korán ki-megyünk oda egy távcsővel, és meglessük a pelikánokat. Ekkor dördült el a lövés... illetve két lövés.

- Erre, gondolom, felocsúdtak az álmodozásból, és...

- És önt láttuk ott, talán két-háromszáz méterre tőlünk, a partoldal tetején, amint a nyomorék lány kocsija mellett a földre vetette magát. Legalábbis én ezt láttam.

- És Mr. Sanders?

Megtörölte az orrát, és csüggedten lehorgasztotta a fejét

- Hát... Sanders alighanem mást is láthatott, sőt egészen biztosan. Én csak arra emlékszem, hogy felsikoltottam és eltakartam a szemem.

Ha lett volna időm, elgondolkodhattam volna, hogy vajon annak idején a ring szélénél is ilyen lágy szívű volt-e, hiszen egy-egy mérkőzés alig-alig különbözik az előre megfontolt szándékkal elkövetett emberöléstől.

- Tehát Mr. Sanders látta, hogy ki lőtt rám vagy Miss Websterre, és el is akarta mondani nekem. Eszerint valószínűleg ez a gyilkosság indítóoka. Hacsak...

- Hacsak?

- Amikor felkísérte magát a férje ide a szobába, és lezajlott maguk között az a bizonyos, hm... szóváltás, meddig maradt idefenn?

Felhúzta a vállát, és az ablakra nézett, amelyen át beragyogott a szobába a hold.

- Pontosán nem tudom. Talán néhány perc múlhatott el... esetleg valamivel több. Nem számoltam az időt.

- Hát mit csinált?

- Féltém.

S ezt olyan egyszerűen mondta, mintha csak arról számolt volna be, hogy felrázta a vánkókat - egyiket a másik után.

- Félt?

- Bármennyire is furcsának tűnik, féltém. Sejtettem, hogy valami borzalmas történik velünk még a mai napon.

- Úgy érti, hogy esetleg ön is látott valamit?

- Nem, hanem...

- Hanem?

- Nézze, Mr. Lawrence, én hiszek a megérzésekben. Még sohasem csalatkoztam bennük. Sok mindent előre megérzek, ami történni fog... és sajnos többnyire a rosszat.

Butaságnak tűnt az egész, de én mégiscsak tovább feszegettem a dolgot

- Értem, Mrs. Sanders. És... végül is hogyan történt?

- Hogy lementem? Mondtam már, hogy ültem idefenn, és egyszerre csak azt éreztem, hogy nagy bajban vagyok. Csak ültem, és úgy éreztem, mintha valaki egy hatalmas, vizes lepedőt borított volna rám. Borzongott a bőröm, és mégis száraz volt mindenem, mint a tapló. Csak borzongtam, és tudtam, hogy a szörnyeteg itt leselkedik ránk, és bármelyik pillanatban lecsaphat a mancsával.

Gordonra pillantottam, ő meg vissza rám. Körülbelül ugyanazt fejezhette ki a tekintete, mint az enyém, hogy tudniillik szegény Mrs. Sandersnak alighanem alapos pszichiátriai vizsgálatra lenne szüksége.

Legnagyobb megdöbbenésemre ekkor elnevette magát rövid, szinte káromgó nevetéssel.

- Most persze azt hiszik, hogy bolond vagyok, mi? Pedig semmi sem áll távolabb tőlem, mint hogy higgyek a természetfelettiben. Csakhogy a capitoliumi ludak is megéreztek a földrengést, és senki sem vetette még a szemükre, hogy bolondok voltak, vagy pláne idealisták. A szörnyeteg pedig, amit említettem, nem valami fantom, hanem maga a szerencsétlenség.

- Igen. Így már világos - morogtam.

- Sanders elment, én pedig itt kínlódtam, és éreztem, hogy utána kell mennem... És azt is éreztem, hogy már késő.

- Micsoda?!

- Tudtam, hogy már késő. - Zsebkendőjét a szájába harapta, de még így is megcsikordultak a fogai. - Nevessen ki, ha akar, vagy csináljon bármit, én nem bánom, de valakinek el kell mondanom. Ó, istenem... miért büntetsz engem?... Higgye el, Lawrence, amikor becsuktam magam mögött az ajtót, és kinn álltam a folyosón, már tudtam, hogy Sanders halott!

Behunytam a szemem, és igyekeztem visszanyerni a lélekjelenlétem. Annyi szuggesztivitás volt az előadásában, hogy szinte magam előtt láttam, amint kinn áll a félhomályos folyosón, a korlátba kapaszkodik, és *tudja*, hogy a férje, akit alighanem a világon a legjobban szeretett, halott. A keleten töltött évtizedek megtanították rá, hogy tiszteljem azokat a jórészt még ismeretlen erőket, amelyek bennünk munkálkodnak, és eszem ágában sem volt kinevetni, vagy szépszissel fogadni mondandóját. Ennek ellenére mégiscsak kellett lenni valahol egy racionális oknak, amely megindította benne a megérzések láncolatát.

- Máskor is előfordult már, hogy előre megérezett valamit?

Kivette a zsebkendőt a fogai közül, és visszajejtette az ölébe.

- Megéreztem az apám halálát is. De hát érdekes ez?

Naná, hogy érdekes volt, mint minden, aminek bármi kis köze is lehetett az eseményekhez. Ennek ellenére sürgetett az idő.

- Lehetséges, hogy a merénylet és Dewey megjelenése okozták az ön... izé... megérzését?

Engedelmesen bólintott.

- Lehetséges.

- Mi történt ezután?

- Lementem a lépcsőn, ki az udvarra.

- Miért nem a nagyterembe?

- Hiszen hallottam, amikor ön és a férjem a parkba beszéltek meg találkát.

- Igaz.
 - Lementem... és... egyenesen a tóhoz mentem.
 - A tóhoz?
 - Igen.
 - És... miért éppen oda?
 - Nyilván nem hinné el, ha azt mondanám, hogy azért, mert kényszerített valami, hogy oda menjek.
 - Valami?
 - Igen. Ugyanaz a megérzés, amely a férjem után küldött, és amely tudatta velem, hogy Sanders halott.
 - Eegen. Tehát a tóhoz ment. Találkozott útközben valakivel?
 - Senkivel.
 - Egészen biztos benne? Gondolkodjék, Mrs. Sanders. Nagyon fontos lehet, hogy nem látott-e valakit... akárkit, aki arrafelé járt.
 - Nem láttam senkit. Csak a... a... - megremegett a hangja, ahogy rekedten suttogta - tónál.
 - Kicsodát?
 - Azt a szőke hölgyet, aki délelőtt ott volt a Ngolónál is.
 - Miss Nautát?
 - Nem mutatkoztunk be egymásnak.
 - Értem. És... mit csinált Miss Nauta?
 - Egy széken ült... nem messze a... a... férjemtől.
- Gordon nagyot sóhajtott, és alighanem én is.
- De hát... azok a székek árnyékban voltak, és ön a holdfényben állt. Hogyan vette észre mégis őket, hiszen még én sem...
 - Én nem *láttam* semmit, Mr. Lawrence. Egyszerűen *tudtam*, hogy ott ül. Megálltam néhány pillanatra, és akkor pillantottam meg a kisasszonyt és a... férjemet.
 - Odament hozzájuk?
 - Nem. Miért mentem volna?
 - Hogyhogy miért? Hiszen...
 - Mr. Lawrence, az istenre kérem, higgyen nekem. Nem tudom logikus magyarázatát adni annak, amit tettem. Éreztem, hogy ott a férjem, és megálltam.
 - Aztán? - sürgettem.
 - Aztán már azt is tudtam, hogy a férjem halott.
 - Tudta vagy érezte?
 - Nálam a kettő ugyanaz.
 - Látta az injekciós tűt is? - kérdeztem vigyázatlanul.

Hallottam, hogy Gordon megmoccan mellettem, és készenlétbe helyezi magát arra az esetre, ha az asszony segítségére kellene sietnünk. Sandersnénak halotti sápadtság öntötte el az arcát.

- Injekciós tűt? Azt mondja, hogy injekciós tűvel ölték meg? Ó, istenem... - s ismét csak patakokban kezdtek ömleni a könnyek az arcán.

- Nem láttam semmit... semmilyen tűt - zokogta. - Egyszerűen csak... láttam, hogyan ül. Soha nem szokott úgy ülni... És akkor tudtam, biztosan tudtam, hogy csak a halott Sanders ülhet úgy.

Meg sem moccantunk: dermedten ültünk, mint a jégcsapok az eresz alatt.

- Akkor továbbmentem. Ne kérdezze, hogy miért. Egyszerűen továbbmentem. Tudtam, hogy vége mindennek, Sanders nincs többé, és vele együtt az én életemnek is vége. Mit kerestem volna ezután már mellette? Az már nem Sanders volt, nem a férjem, hanem egy hulla. Egy közönséges hulla. Értik? Sanders nincs többé. Mi közöm egy ismeretlen hullához? Visszajöttem, és azóta itt vagyok. Mit tehetnék mást?... Ez minden, amit mondhatok.

Felemelkedtem, és meglehetősen szerencsétlenül eléje álltam.

- Mrs. Sanders. Ha bármire szüksége lenne... Esetleg Miss Nauta feljöhetne önhöz, és...

Tagadóan megrázta a fejét, és ő is nehézkesen felemelkedett.

- Nem, köszönöm. Sokkal jobb, ha egyedül maradok.

Haboztam egy kicsit, aztán végül mégiscsak kiböktem, amiről nem tudtam pontosan, hogy feltétlenül ki kellene-e böknöm.

- Mrs. Sanders... Kérem, azonnal elmegyünk, csak még egy mondat erejéig hallgasson meg. Arról van szó, hogy akik Sanderst megölték, lehet, hogy... azt hiszik, hogy ön is tud valamit. Vagy ön is látta azt, amit a férje látott. Ért engem, Mrs. Sanders?

Rám emelte könnyekkel teli, okos szemeit.

- Azt akarja mondani, hogy az én életem is veszélyben van?

- Hát... tulajdonképpen igen.

Megcsóválta a fejét, és könnyein keresztül rám mosolygott szelíd, lemondó mosolygással.

- Mr. Lawrence... higgye el, én már nem félek senkitől... Nekem már minden mindegy.

- Ha Miss Nauta feljönne magához éjszakára... kevesebb lenne a valószínűsége, hogy...

- Hogy valami baj ér?

- Igen.

- Nézze... én tudok vigyázni magamra.

- Van fegyvere?

Szótlanul bólintott.

- Sajnos nem tudunk őrszemet állítani az ajtaja elé; egyszerűen azért, mert nincs kit. Kérem, zárja be az ajtót, akassza be a láncot, és... lehetőleg ezen az éjszakán már ne is nyissa ki.

- Érttem, Mr. Lawrence. Ne haragudjék, kérem, én is kérdezhetek valamit?

- Parancsoljon - morogtam meglepetten.

- Említette, hogy... Deweyt is szerencsétlenség érte... úgy érti, hogy ő is meghalt?

- Még nem... de igen súlyos az állapota.
- Mennyire súlyos?
- Attól tartok, asszonyom, hogy... igen súlyos. Alighanem kómában van.
- És... őt is?...
- Igen. Ugyanúgy tűvel szúrták meg, mint a férjét.

Összerándult, és tehetetlenül széttárta a karját.

- Injekciós tűvel? De hát miért? Biztosan egy örült! Nem lehet más, csak egy örült!

Elfutották a szemét a könnyek, és én engedelmességgel Gordon határozott taszításainak, elindultam az ajtó felé. Ahogy elértem a küszöböt, még egyszer visszafordultam.

- És ahogy megbeszéltük, Mrs. Sanders. Senkinek ne nyissa ki az aj...

Ekkor vettem csak észre, hogy az ablaknak fordulva térdel, és a keze tartásából látszott, hogy imádkozik.

Halkan betettem az ajtót, és mintha csak elfogyott volna odakint a levegő, lihegve támaszkodtam a folyosó falának.

15.

Gordon is a falat támogatva szuszogott mellettem; kalapja a szemére csúszott; szivárványszínű nyakkendője fészket vesztett kolibriként lebegett zakója előtt. Végül is ő vett erőt magán először, mert megrázta a fejét, és felém bökött az állával:

- Nos?

A választól Emilio Vega kímélt meg, aki ebben a szempillantásban bukkant fel a lépcsőfeljárónál. Magasra emelte a karját, és már messziről harsogta:

- Oké! Minden oké!

- Jön a rendőrség?

- Hát... a rendőrség, az nem... illetve...

- Beszél Lobítóval?

- Beszéltem, de...

- Mit mondtak?

- A szokásosat. Ami végül is igaz. Azt mondták, külföldi zsoldosok újabb akcióba kezdtek a határvidéken, és minden emberüket oda kellett irányítaniuk. Egyszerűen nincs senki, akit ideküldhetnének.

- Akkor mi az oké?

- Hát... sikerült szereznem egy orvost. Ha szerencsénk van, néhány óra múlva ideér.

- Ez is több a semminél - morogtam. - Akkor hát nincs más dolgunk, mint hogy várakozzunk.

A szállodás felemelte a kezét, és a folyosó mennyezete felé bökött.

- Nekem lenne... ízé... Nem tudom, hogy mit tehetnék még? A vendégek odalenn szórakoznak, az orvos pedig, amint csak lehet, iderepül. Engem viszont várnak odafenn.

Távol álljon tőlem, hogy irigyeljem mindazokat, akik hozzá hasonlóan kellemes programokkal töltik az idejüket, mégis kénytelen voltam elrontani a kedvét.

- Igazán sajnálom, Mr. Vega, de szükségem van magára.

Savanyúan elmosolyodott, és bánatosan a plafon felé fordította az arcát.

- Sejtettem. Hát akkor ki velem! Mit kíván tőlem?

Kinyitottam a számat, de mielőtt még megszólalhattam volna, Gordon könyörögve feléje nyújtotta a kezét.

- Senhor Vega... Fogalmam sincs róla, hogy Mr. Lawrence mit akar magától... de ha néhány percen belül nem kapok egy dupla whiskyt, én leszek a következő áldozat. Gondolják meg, uraim, skót vagyok, és olyan száraz, mint egy aszalt parafa dugó. Mr. Vega! Ha istent ismer, megkönyörül rajtam!

Vega szélesen elmosolyodott, és úgy tűnt, egy csapásra elfelejti a mai éjszakára előirányzott programját. Fél szemével ugyan a mennyezet felé lesett, de aztán, mint művelt házigazdához illik, meghajolt, és utánozhatatlan eleganciával szobám ajtaja felé intett.

- Uraim, azt javasolnám, hogy foglaljanak helyet Mr. Lawrence szobájában. Szívesen meghívnám az urakat hozzám, de ehhez át kellene mennünk a parkon, és nem hiszem, hogy Mr. Gordon kibírná odáig. Ami pedig az itteni szobámat illeti, hát... de hiszen tudják.

Alighogy befejezte mondókáját, Gordon már el is indult, és ahogy néhány lépés távolságról alkalmam volt szemügyre venni, kétségkívül volt valami a mozgásában, ami egy a Kalahári sivatagban szomjúságtól haldokló tevére emlékeztetett.

Kinyitottam az ajtót, és udvariasan előreengedtem. Gordon meg sem várta, amíg felgyújtom a villanyt; keresztültámolgott az előszobán, és leroskadt a nappali asztala mellé egy fotelba.

Amíg a céklaképű csendben haldoklott, előkerestem a poharakat a konyhaszekrényből; jeget szórtam egy tányérra, és éppen amikor készen lettem, kezében tálcával Vega lépett be.

- Jó estét, uraim! Engedjék meg, hogy a szálló vezetősége nevében...

Gordon előbbi haldoklását meghazudtolva felpattant, kikapta a tálcát Vega kezéből, aztán tüzetesen szemügyre vette az üveget, s miközben a címkét silabizálta, néhányat csettintett, mint az igazi ínycseck.

- 70-es évjárat... Hm... Nem a legjobb, de megteszi.

Vega sértődötten húzta el a száját.

- Biztosíthatom, Mr. Gordon, hogy ez a legjobb, amit ebben az országban csak kaphat!

Gordon nem szólt semmit, csak morgott valamit; meg sem várva, hogy én intézkedjem, lecsavarta az üveg tetejét, töltött néhány nyeletnyit a poharába, megszagolta, szájához emelte, bekapott vagy két slukkot, és gargalizálni kezdett vele, mint reggel fogmosás közben.

Nem tudtam megállni, hogy el ne nevessem magam, amikor a szertartás végén Gordon két apró nyeléssel leküldte az italt. Vega is érdeklődéssel figyelte a produkciót.

Gordon végre magához tért, és látható sértődöttséggel vakkantott ránk:

- Mit röhögnek? Csak az állat esik neki a legelső útjába kerülő pocsolóknak! Én skót vagyok, és mint ilyen, úriember. Ha akarják, egyszer majd előadást tartok erről maguknak!

Lekoppantotta a poharát az asztalra, aztán elégedetten felhördült.

- Még egyet iszom, és kész vagyok a csatára! Rendelkezzenek velem, uraim!

Ivott még egy óriási adagot, feltolta kalapját a feje búbjára, és megigazította szivárványszínű kolibrinyakkendőjét. Mozgása frissé, rugalmassá, határozottá vált.

- Várom a feladatot, uraim!

Vega is letette a poharát, és rimánkodó arccal nézett felém.

- Ha igazán nincs mit tennünk, amíg megérkezik a helikopter... Nekem ugyanis holnap még sok dolgom lesz. Feltétlenül be kell jelentenem a halálesetet a Porto Silva-i hatóságoknak, hiszen végtére is nem aszalhatok hetekig a hűtőházban a kaják között egy hullát. Most pedig...

- Most pedig átmegyünk, és körülnézünk Dewey szobájában. Azt kérem, uraim, hogy jöjjenek velem, és...

Vega kétségbeesetten vágott a szavamba.

- Gondolom, önök ketten is el tudják végezni a dolgot. Egyébként nem hiszem, hogy bármit találnának, ami...

- Szükségünk van magára - mondtam ellentmondást nem tűrő hangon. - Maga lesz a hatósági tanú!

A szállodás csak legyintett; aztán az üveg után nyúlt, és töltött magának is egy tisztességes adagot. Úgy látszott, lélekben lemondott további programjáról.

16.

Dewey szobája hajszálra ugyanolyan volt, mint az enyém, beleértve az asztalán árválkodó üveget is, és a vízzel teli tányérral, amelyben, akárcsak nálam, korábban jégkockák heverhettek.

Első pillantásra is látszott, hogy az exprofi nem volt túlságosan akkurátus ember. Csaknem minden sarokban hevert valamilyen elhajított holmija: egy ing, egy nadrág, egy nyakkendő, egy borotvapamacs. Igen, semmi tévedés, borotvapamacs a szobában! Ágya összetúrva, mintha nehézsúlyú döntőt vívtak volna benne; a paplan és a párnák egymás hegyén-hátán.

Éppen hogy csak fellebbenttem a takarót, aztán a szekrényhez léptem. Két könnyű, trópusokra készített öltöny függött hanyagul a vállfákra hajlítva; a zakók lelógó válltömege mutatta, hogy viselőjük nem akármilyen vállszélességgel rendelkezett.

Csakhogy a nyílméreg füttyöl a vállszélességre.

A zakók és nadrágok alatt meghúzódó cipők sem keltették fel különösképpen az érdeklődésemet, sőt a melljük fektetett nyitott bőrönd sem, amelyben a legszükségesebb fehérneműk bújtak meg szokatlanul szépen összehajtogatva.

Néhány lépéssel átmentem a fürdőszobába, de a szokványos tisztálkodóeszközökön kívül nem találtam semmit: a fürdőkádban langyos volt a víz, és a habfürdő habjai sem pattogtak még egészen szét.

- Nos? - kérdezte az igazgató türelmetlenül.

- Mind ez idáig semmi.

- Akkor talán mehetnénk is.

Gordon is felállt, és én még egyszer körülnéztem, mielőtt távoztunk volna.

Ekkor esett pillantásom az ablak alatt a függöny mögé rejtett diplomata-táskára, amelynek csak a vége kandikált ki a földet seprő rojtok közül.

Óvatosan közelebb léptem hozzá, és olyan lágyan, ahogyan csak tudtam, bambusznád húzójánál fogva magam felé húztam a függönyt.

Vega és Gordon mozdulatlanul, visszafojtott lélegzettel figyelték a mutatványt. Végül is Vega volt az, aki gyorsan magához tért, és a táska felé bökött:

- Ez meg mi a fene?

- Úgy tűnik, egy táska - morogtam.

- Magának csak úgy tűnik? Én esküdni mernék rá, hogy az!

- Nem mernék öt fontot kockáztatni, ha fogadásra kerülne sor.

- Megörült? - bődült fel a szállodás. - Nem merne öt fontot tenni rá? Hát akkor mi az ördög, ha nem táska?

- Mondjuk, bomba.

Vega szája lefittyedt, Gordonnak pedig szemére csúszott a kalapja.

- Micsoda? - kapta szája elé a kezét a direktor. - Mit mond? Bomba... itt? Az én hotelomban?

- Ahol hullák vannak, a bombák is megteremnek - mondtam kinyilatkoztatásszerűen, és letérdeltem, hogy amennyire csak lehet, közelebről is szemügyre vegyem a táskát.

Egyszerű, közönséges, kemény bőrrrel borított irattáska volt, amelyet általában diplomata-táskának szokás nevezni. A fekete bőrön visszatükröződött a mennyezeti lámpa fénye, és mintha a belsejéből halk ketyegést véltem volna kihallani.

Mivel egyre kényelmetlenebbé vált a térdelés, letelepedtem a szőnyegre, és hosszasan bámultam a fekete táskát. S ahogy egyre inkább megszoktam az oldalán csillogó villanyfényt, lassan megnyílt előttem az idő kapuja, és visszarepültem néhány évtizeddel korábbra a Sárga-folyó mellé, ahol éppen Liu-seng barlangja előtt ültem, és hallgattam, amint haragos szűnyög-zümmögéssel az ország belseje felé szállnak a japán repülőgépek. Liu-seng felnézett az égre, és abbahagyta kedvenc bombái szerelését. Körülötte, amerre a szem ellátott, kábeldarabok, gyújtózsínórok, gyanúsabbnál gyanúsabb alkatrészek heverték, amelyekből Liu-seng ügyes keze nyomán bombák születtek.

Liu-seng még egy darabig nézte a japánokat, aztán dühösen a földre köpött.

- Szálljanak csak le, ördögök! Kaptok egy-két ajándék táskát Liu-seng apótól. Hehehe! Csak odafenn vagytok nagyfiúk. Szálljatok csak le a földre, kicsikéim!

Hátranyúlt a fübe, és előhúzott egy kopottas, barna aktatáskát, amely semmiben sem különbözött azoktól a táskáktól, amik a század húszas éveitől kezdve előntötték a világot.

Liu-seng a feje fölé emelte, és felém mutatta.

- Tudod, Liu-len-csi - ez én voltam -, mennyit ér ez a táska? Nagyjából tíz katonát. Ennyit fogok vele az égbe küldeni, hogy találkozzanak disznó őseikkel... Phú!

Letette elém a fűre, és úgy bámult rá, mint apa frissiben született gyermekére;

- Tudod, Liu-len-csi, minden bombának lelke van, amelyet én leheltem belé. Ha ismered a lelkét, nem kell félned tőle. Leülsz vele szemben, így ni, és megismerkedsz a lelkével.

Lenyúltam magam elé a zöld fűbe, letéptem egy szálát, és a fogaim közé vettem.

- Nem hiszed? - kérdezte Liu-seng apó. - Tudod, mit, Liu-len-csi... úgyis itt maradsz vagy egy holdhónapig. Gyere a barlangomba, és én megtanítalak, hogy megismerd a robbanó táskák lelkét. Akarod?

Kiköptem a fűszálát, és bölintottam. Végül is miért ne? Addig úgysem indulhatok vissza a határon túlra, amíg nem tisztázódik, hogy a japánok meddig törnek előre, és hogy mennyire hagyja ezt a világ. Addig van időm megismerkedni a robbanókészülékek lelkével, ahogy Liu-seng apó mondta.

Így történt, hogy két hónapig dolgoztam együtt az öreggel, és ha nem sikerült is ellesnem tudományának még a negyedét sem, valamelyest közelebb kerültem a robbanószerkezetek világához. S hogy is tanította Liu-seng apó?

- Menj csak oda ahhoz a táskához. Úgy ni! Nem, ne nyúlj hozzá! Ne nyúlj hozzá, mert lehet, hogy érintésre robban! Honnan tudod, mit csináltam vele? Lehet, hogy időzítve van, de az is lehet, csak arra vár, hogy megtapogasd. Ül le vele szemben, és gondolkozz! Ül le már, no! Így ni! Most próbálj meg behatolni a lelkébe. Ereszd el magad, ne gondolj semmi másra, csak a táskára... Sikerült? Ha semmi másra nem gondolsz, egyszerre csak megérezed a lelkét. Megérezed, hogy mi van benne: homok-e, vagy valami más. Azt is meg kell érezned, hogy időzítve van-e, vagy érintésre robban. Na, gyerünk! Mit érzel?

Néhány percnyi csendes elmélkedés után döntöttem:

- Azt hiszem, értem, amit mondasz, apó. És érzem is. Időzített bomba van benne!

Az öreg nem szólt semmit, feltápászkodott, odabicegett a táskához, és szóltanul a lábam elé szórta belőle a homokot.

- Ott egy másik táska - biccentett a barlang másik vége felé. - Ül le vele szembe, és próbáld megismerni a lelkét. De nehogya azt hidd, hogy valamennyiben homok van, de nem ám!

Most itt ültem a szőnyegen, behunytam a szemem, és próbáltam megismerkedni a táska lelkével. S bár a másik kettő idegesen toporgott mögöttem, éreztem, hogy valami mérhetetlen nyugalom árad szét bennem, orrom régen szagolt hangafű illatát érzi, és szinte hallottam a barlang mellett csörgedező patakocska vigasztaló csobogását.

- Ül le vele szemben! - hallottam a túlvilágról egy hangot. - Ha érzed, hogy libabőrös lesz a karod, és mintha a torkod is összeszorulna, biztosan robbanni fog, ha hozzányúlsz!... Ha csak az ujjad hegye bizsereg, nem robban... legalábbis azonnal nem. Valószínűleg óra van benne, amelyet a robbanás idejére állítottak be. Csak óvatosan, Liu-len-csi, csak óvatosan!

A hang hirtelen elhallgatott, és szinte megdöbbenve éreztem, hogy enyhe zsibbadás járja át az ujjaim végét, mintha csak hurrikán érkezését jelezte volna a hirtelen lezuhanó légnyomás.

- Hé! - hallottam Vega hangját. - Imádkozik, vagy mi az ördög? Inkább azt mondja meg, hogy mit csináljak? Maga szerint tényleg bomba van abban a...

Óvatosan a táska felé nyújtottam a kezem, és leheletfinoman végighúztam az ujjam fényes felületén. Szinte éreztem, hogy a puha bárányszőr besüpped ujjaim enyhe nyomása alatt, és a fülemben halkulni kezdett a ketyegés.

- Nos? - sürgetett idegesen Vega. - A végén még ki kell ürítenem a szallodát, és akkor hiába volt minden! Olyan pánik tör ki, hogy egészen Luandáig hallatszik az ordítózás. Mondjon már valamit, az isten szerelmére! Robban vagy nem robban?

A táská alá csúsztattam a kezem, és lassan, nagyon lassan megemeltem. Aztán a tenyeremre fektettem, és felemelkedtem. Úgy álltam a szoba közepén a diplomata táskával, mint régi inka főpapok az ellenség még dobogó, vérző szívével.

- Az úristenit neki! - sziszegte Vega. - Valamennyien feldobjuk a talpunkat. Tegye már le, és hagyjuk a fenébe! Kiürítem ezt az egész kócerájt, és hozatok valahonnan egy tűzszerészt!

Gordon a táskára nézett, aztán nyugodtan visszaült a székébe. Szemére húzta a kalapját, ami nála a gondolkodás jele volt.

- Tűzszerészt? - morogtam, és igyekeztem szabályozni a lélegzésemet. - Honnan? Nem maga mondta, hogy nincs egészen Luandáig egyetlen tanult ember sem?

Most már Vega is leroskadt, és bágyadtan legyintett.

- Akkor csináljon, amit akar! Nekem már az sem számít, ha felrobbanok. Csak a „Macskacápá”-t sajnálom. Tudja, mennyit investáltam bele, amíg rendbe hozattam?

Gordon feltolta a kalapját a feje búbjára.

- Tényleg bomba lehet benne?

- Alighanem.

- Mi a fenét csináljunk vele?

- Kellene valaki, aki hatástalanítja.

- Maga nem ért hozzá?

- Annyira nem. Valaha... volt valami kapcsolat az ilyesfajta dolgokkal. Azóta azonban annyit fejlődött a robbantótechnika, hogy... egyszerűen nem sokat konyítok hozzá.

- Az előbb felemelte, és nem történt semmi.

Szívesen elmondtam volna neki, hogy még mindig érzek valami enyhe bizsergést az ujjbegyemben, de nem akartam feleslegesen megijeszteni.

- Egy biztos. Érintésre nem robban. Ha olyan lett volna, azóta mi már...

- Értem. Tehát vagy időzített bomba, vagy pedig akkor robban, ha kinyitják a táskát.

- Pontosan.

- Miért nem dobjuk ki az ablakon? - fogta könyörgőre a dolgot Vega. - Kisebb lesz a kár, mintha idebenn robban.

- Álljunk csak meg, uraim! - emelte fel hirtelen a hangját Gordon. - Egyszerűen nem tudom felfogni, hogy miért tett volna Dewey pokolgépet a saját szobájába. Hacsak nem volt örült.

- Ki mondta, hogy Dewey tette ide?

- Csak nem gondolja, hogy...

- Az úristenit! - káromkodott Vega. - Most értem csak, hogy mire akar kilyukadni. Nyilván még akkor csempészték be, amikor nem voltak biztosak benne, hogy másképpen is meg tudják-e ölni. Ezek szerint feltétlenül időzített szerkezet.

- Már csak az a kérdés, hogy mikor robban.

- Én elfutok veled egy darabon, és ott hagyom - ajánlkozott Gordon.

Egyszerre csak mintha megszűnt volna a zsibbadás az ujjaim begyében. Mintha valaki azt akarta volna tudatni velem, hogy meg kell néznem, mi van a táskában.

Tudtam, hogy nagy rizikót vállalok, de nem tehettem egyebet. Hátha csakugyan valami olyasmi van benne, amiről tudnom kell. Hátha ezért a táskáért ölték meg Dewayt, és rossz nyomon járunk, ha robbanószerkezetet keresünk benne!...

Nagyot nyeltem, és mielőtt még a másik kettő felocsúdíthatott volna, felcsattantottam a zárat, és felemeltem a fedelét.

A következő másodpercekre még most is úgy emlékszem, mintha csak tegnap történt volna. Gordon felkiáltott, és hátrébb ugrott. Vega pedig arca elé kapta a kezét, hogy megvédje szemét a robbanástól.

Pedig a táska nem robbant; esze ágában sem volt a felhők közé küldeni bennünket. Nem volt abban egy csipetnyi robbanószer sem, sem pedig gyanúsan ketyegő szerkezet.

Csupáncsak néhány egymás mellé fektetett fecskendő üvege csillant meg opálos fényvel, ahogy ráestek a régimódi csillárból kiszűrődő sugarak.

S valamennyi orvosi fecskendő üveggyomrában zöldesfekete, ragadós, kulimászszerű anyag folydogált le-fel, ahogy meghimbáltam a táskát a kezemben.

17.

Tíz perccel később újra csak a szobámban ültünk, és Gordon ujjai enyhe remegéssel kulcsolódtak a whiskyspohárra. Már a második duplánál tartott, és lassan közeledett a pillanat, amikor felér szellemi képességei csúcsára. Whiskyje tetején bágyadtan olvadozott egy óriási jégkocka, amit korábbi tilalma ellenére véletlenül ejtettem az italába.

A táska ott hevert mellettünk a sezlonon, míg Emilio Vega elhúzta a csíkot. Amikor kinyitottam a táskát, a homlokához kapott, nyöszörgött valamit portugálul, aztán elvágatott. Alighanem folytatni kívánta félbeszakított programját, ha ugyan maradt még elég ereje hozzá.

Gordon kiitta a whiskyjét, aztán nagyot sóhajtott.

- Gondolja, hogy... hogy ő volt az, aki...?

- Dewayre gondol?

- Igen.

- Arra, hogy esetleg ő ölte meg Sanderst?

- Igen.

- Ki tudja? Végig kell gondolnunk az egészet. Hajlandó segíteni?

- Hát persze! Azért vagyok itt.

- Akkor rajta! Gyerünk vissza a vízpartra!

- Gyerünk!

- Tehát, úgy tűnik, én voltam a célpont. Valaki rám lőtt.

- Vagy Miss Websterre.

- Gondolja?

- Éppen maga mondta. Ezenkívül ne feledje, hogy bele akarták fojtani a lányt a tóba. A két merénylet valószínűleg összefügg.

Megköszörültem a torkom, és igyekeztem, hogy semmiféle mellékkörülmény ne terelje el a figyelmemet.

- Rendben van. Ezt a lehetőséget sem hanyagolhatjuk el. De talán próbáljunk meg rövid időre megfeledkezni róla.

- Megfeledkezni? Miről?

- Arról, hogy kire lőttek. Hátha itt követjük el az első hibát.

- Amennyiben?

- Amennyiben arra koncentrálnak, hogy *kire* lőttek, és nem arra, hogy *ki* lőtt!

Dobolni kezdett a whiskysüveg oldalán, majd beleegyezően bólintott.

- Lehet, hogy csakugyan igaza van. Foglalkozzunk a merénylővel. Tehát?

- Először is rálőtt *valakire*. Vagy rám, vagy Miss Websterre... és ekkor elkövetett egy borzasztó hibát.

- Hagyta, hogy észrevegyék.

- Úgy van. Ebből pedig valami igen fontos következik.

- Fontos? Micsoda?

- Nem valószínű, hogy idevalósi az illető. Azt hiszem, velünk együtt jött a Ngolóhoz, méghozzá ugyancsak horgászni, mint mi.

- Már aki - morogta. - Egyébként mire alapozza a feltételezését?

- Éppen arra, hogy hagyta magát észrevenni. Ha valaki már korábban is készült volna a merényletre, lett volna ideje olyan búvóhelyet keresni, ahol senki sem láthatja meg. Így is Sanders volt az egyedüli, aki észrevette.

- És ezt a merénylő is tudta.

- Tudta bizony. Abban a pillanatban, ahogy eldördültek a lövések, felpillantott a partoldal tetejére, és találkozott a tekintete Sandersével.

- Stop! Akkor miért nem lőtt őrá is?

- Ezer oka lehetett. Például az, hogy már nem volt ideje. Ne feledje el, hogy maga és Miss Nauta csak méterekre lehettek tőle... azonkívül Warren is ott kószált a nádasban.

- Ha nem éppen ő a mi emberünk.

- Igen... ez is elképzelhető.

- Ezután ön szerint mit csinált?

- Először is rettenetesen megijedt. Tudta, hogy lelepleződött... gyorsan kellett hát cselekednie.

- Meg kellett ölnie Sanderst, és...

- ...és a feleségét is. Mert hiszen nem tudhatta, hogy Sanders nem mondta-e el neki máris, hogy kit látott odalenn revolverrel a kezében. Maga nem így tett volna?

- Ha én lettem volna, jobban vigyáztam volna rá, hogy ne vegyen észre senki. De folytassa!

- Tehát... kapóra jött neki, hogy Sandersék, illetve inkább Mr. Sanders megrémült, és a feleségével együtt visszafordult a szálloda felé. Ha a helyszínen leleplezték volna...

- Honnan veszi, hogy Sanders ismerte az emberünket? Hiszen csak tegnap érkeztünk valamennyien!

- Azért bizonyára le tudta volna írni.

- Bizonyára. Emellett Sanders kapcsolatban állt amerikai bűnözőkkel...

- Gondolja, hogy az ő kezük van a dologban?

- Nem feltétlenül. Inkább arra gondolok, amire Mrs. Sanders ugyancsak célzott, hogy Sanders megtanulta tartani a száját olyan ügyekben, amelyek nem tartoznak rá. Egyszerűen nem akarta nagydobra verni a dolgot. Meglátott valamit, amit nem az ő szemének szántak, és első reflexeinek engedelmeskedve megfordult, és a feleségével együtt elmenekült.

- Lehetséges, hogy ő nagysága kifejezett unszolására?

- Lehetséges. De térjünk vissza a merénylőre. Maga mit tett volna a helyében?

- Én? Hát... Amilyen gyorsan csak tudtam volna, Sandersék után eredek, és kinyírom őket. Nem?

- És a mi merénylőnk?

- Ezt nem értem.

- Mit tett a mi merénylőnk?

Elhallgatott, és elfehéredett az arca.

- Jóságos ég! Erre nem is gondoltam!

- Pedig gondolnia kell. A mi merénylőnk, ahelyett hogy az ön által említett egyetlen logikus lépésre szánta volna rá magát, további öt percet azzal vesztegetett, hogy a nádasban rejtőzködött, majd megpróbálta Miss Webstert belefojtani a tóba. Nem érez itt valamiféle ellentmondást?

- Dehogynem, az úristenit neki! Maga szerint miért csinálta a fickó?

Töltöttem két rendes adaggal az italból: neki jég nélkül, magamnak jéggel.

Ittam, aztán igyekeztem tovább gombolyítani a fonalat.

- Először is, a merénylő megzavarodott. Nyilván pánik fogta el, és nem tudta, hogy mit csináljon.

- Arra gondolt, hogy megöl mindenkit?

- Hát... nem is tudom. Apropos. Milyen fontos oka lehetett még, hogy Sanderst feledve a tóba fojtsa Webstert?

Lassan megcsóválta a fejét.

- Szerintem semmilyen. Semmi sem lehetett fontosabb annál, hogy kinyírja Sanderst. Bármit is tudhatott róla a lány, azaz... hacsak...

- Hacsak?

Felpattant, és remegő ujjakkal rám mutatott. Elakadt a szava, és óriásira tágultak a szemei.

- Hacsak... Miss Webster is nem tudta, hogy kicsoda és...

Hátradőltem, és elmosolyodtam.

- Ez az. Azt akartam, hogy magától jöjjön rá. Érti már? A merénylő észrevette, hogy nemcsak Sanders előtt bukott le, hanem Miss Webster előtt is. Őt is ki kell tehát nyírnia, ha meg akarja őrizni az inkognitóját! Villámgyorsan úgy döntött, hogy előbb Miss Websterrel végez, aztán Sandersék után ered. S valószínű, hogy így is történt a dolog.

- Gondolja, hogy Miss Webster is meglátta a pasast, amikor eldördültek a lövések?

- Valószínű. Holnap reggel majd kimegyünk a partra, és megpróbáljuk rekonstruálni a helyzetet. Egyelőre maradjunk ennél a feltételezésnél. Merénylőnk kutyaszorítóba került, és igyekezett kimászni belőle. Először is belökte Miss Webstert a tóba, és már futott is Sandersék után.

- Anélkül hogy meggyőződött volna róla, sikerült-e megölnie a lányt?

- Ne feledje, akkor már csak percek álltak a rendelkezésére. Annyit még látott, hogy Webster kocsiától belesüllyed a vízbe, és csak remélhette, hogy nem jut ki élve belőle. Csak hát pechje volt.

- Miss Websternek meg szerencséje.

- Ezután Sandersék után eredt... csak hogy volt valaki, aki őt is követte.

- Warren?

- Úgy van. Mintha kicsit elhanyagolnánk a fickót.

- Beszéljen csak a saját nevében! Egész nap le sem vettem róla a szemem!

- Nos, hát Warren is benne van valamiképpen a buliban. Lehetséges, hogy ő is látott valamit.

Erre felnevetett, szinte már-már vidám nevetéssel.

- Úristen! A végén még kiderül, hogy mindenki látott mindent, csak maga meg én nem. Muris, mi?

- Na és Miss Nauta.

- Úgy van. Ő sem.

- Térjünk csak vissza Websterre! Maga szerint ha tudja, hogy ki a gyilkos, miért nem mondja el?

- Fogalmam sincs róla. Gondolja, hogy megtudhatnánk tőle valamit?

- Aligha. Most már biztosan nem.

- Mit akar jelenteni ez a „most már”?

Hangosan gondolkodtam, és csak remélhettem, hogy nem rugaszkodom el túlságosan a valóságtól.

- Nézze csak... Próbáljuk meg erről az oldalról is végiggondolni a dolgot. Tegyük fel, hogy Miss Webster is észrevette a merénylőmet, vagy az övét - ki tudja? -, de nem mert egyetlen szót sem szólni róla. És tudja, miért?

Ivott egy kortyot, és lassan bólintott.

- Azt hiszem, igen.

- Miss Webster megpillantotta az emberünket, de Manuel távolléte beforrasztotta a száját. Amikor aztán őt magát is megkísérelték megölni, ha lehet, még jobban megrémült, és csak egyetlen vágya maradt: épségben elérni a „Macskacápá”-t!

- Eddig világos.

- Ezután találkozott Manuellel, aki feltehetően kipihente magát, és így már nem lett volna oka rá, hogy tovább hallgasson.

- De ő mégis hallgatott!

- Talán azért, mert vacsora utánra tartogatta a mondanivalóját. Esetleg meg sem talált volna abban a nagy füstben.

- Manuel megtalálta.

- Igen. Miss Webster akármiért is, de hallgatott, és közben elkövették az első gyilkosságot: megölték Sanderst.

- Kezdem már érteni, mire gondol - morogta Gordon, és abbahagyta a csúfolódást.

- Örvendek. Tehát a gyilkosságot elkövették, Miss Webster pedig kétségbeesett. Mert ha igaz, amit most itt kiöltünk, akkor a gyilkosság az ő lelkén is szárad. Ha *idejében* leleplezte volna a merénylőt, megakadályozhatta volna a gyilkosságot. Nyilvánvaló, hogy lelkifurdalást érez, és most már esze ágában sincs elmondani senkinek, hogy mit látott a tó partján. Egyre inkább az a véleményem, hogy még Manuelnek sem mondta el. Nyilván az ágyán hever nyitott szemekkel, és gyötri a lelkifurdalás.

- Nem túl jóhiszemű maga? - villantotta rám a szemét.

- Lehetséges. Mindenesetre Miss Webster most már inkább megöletné magát, semhogy beismerje bűnrészességét. Tőle aligha tudunk meg akármit is!

- Akkor hát kitől?

- A gyilkostól magától. Őt kell elkapnunk, és mindenre világosság derül.

Hátradőlt, és elismerően bólintott.

- Humora aztán van! Esetleg valami ötlete is akad, hogyan tudnánk elkapni a fickót?

- Először is javaslom, hogy térjünk vissza hozzá.

- Térjünk.

- Nos, a gyilkos, vagy akkor még csak merénylő, kénytelen volt belátni, hogy minden vonalon kudarcot vallott: Sandersékat nem tudta utolérni a „Macskacápá”-ig, Miss Webster pedig nem fulladt bele a tóba.

- Azonkívül nem nyiffant ki maga sem.

- Egy darabig üldözte Sanderst, aztán feladta a harcot, mivel alighanem a hotel kertjében találta magát.

- Úgy beszél róla, mintha sajnálná!

- Dehogya. Csak megpróbálom a helyébe képzelni magam.

- Tehát?

- Tehát nem sikerült megölnie senkit, viszont lelepleződött. Maga szerint mi lehetett ezután a tennivalója?

- Kinyírni mindenkit, aki csak láthatta.
 - Úgy van. És kik ezek?
 - Hát, a jelek szerint, Sanders és Miss Webster.
 - Kitűnő. Csakhogy a kör még bővíthető.
 - Akár a végtelenségig. Hiszen bármelyikük elmondhatta bárkinek, ami történt.
 - Elméletileg igen, csakhogy a gyilkos, úgy tűnik, nem rossz emberismerő. Nyilván sejtette, hogy a nyomorék lány hallgatni fog, mint a sír. És Sanders is csak egyvalakinek mondhatja el.
 - A feleségének!
 - Úgy van. Tehát ha elteszi láb alól Sanderst és a feleségét, már csak Miss Webster marad hátra. Ha egyáltalán érdemes rá mérget vesztegetni.
 - Gondolja, hogy a lány olyan ártalmatlan?
 - Erre korábban már megadtam a választ. És ezt alighanem a gyilkos is tudja. Tudja, hogy Sanders halála után Miss Webster már nem beszélhet, hiszen addigi hallgatásával maga is bűnrészessé vált. Egyelőre Miss Webstertől nem kell tartania.
 - És ha mi... megpróbálnánk rábeszélni, hogy mondja el az igazságot?
 - Nem mennék vele semmire - mondtam. - Neki egyelőre saját magát kell legyőznie.
- Gordon bólintott, és bánatosan szopogatni kezdte a whiskyjét.
- A gyilkosjelölt tehát arra gondolt, hogy Sanders és Sandersné egyaránt ismerik a titkát, ezért mindkettőjüknek meg kell halniuk.
 - Csak úgy egyszerűen?
 - Csak úgy egyszerűen. Amint láthatta, a mi emberünk nem sokat teketóriázik, és nincsenek gátlásai. Kimondja és végrehajtja az ítéletet.
 - És ezt akarjuk mi elkapni?
 - Várjon, csak várjon. Folytassuk inkább. Gondolkozik, és úgy dönt, hogy a legokosabb valami zajtalan fegyvert választania.
 - Az injekciós tűt.
 - Úgy van. De meg ne kérdezze, hogy miért nem kést vagy hangtompítós revolvért, mert úgysem tudnék válaszolni rá. Nyilván valamilyen különleges oknál fogva vonzódik ehhez a furcsa szerszámhoz.
 - Vigye el az ördög az ízlését!
 - Ezután várja a kedvező alkalmat, hiszen ennek a szörnyű tűnek van egy iszonyú előnye.
 - Előnye?
 - Az, hogy nem kell előhúznia. Egyszerűen beleteszi a kabátja zsebébe, és odafurakodik a táncolók közé. Az áldozat egy finom kis bolhacsípést érez, és néhány perc múlva már ki is terítették. - Ez... szörnyű. Ez az ember maga a sátán!
 - Lehetséges. Mindenesetre jól választja meg az eszközeit. De menjünk csak tovább! Mindent eltervezett, és akkor újra csak hiba csúszott a számításába.
 - Micsoda?

- Inkább kicsoda. Dewey.

Értetlenül meredt rám, és összeráncolt szemöldökkel gondolkodni próbált.

- Dewey? Hogy jön ő ide?

- Figyeljen csak; megpróbálok következtetni. Emberünk kabátja zsebébe teszi a tút, és úgy helyezkedik, hogy szemmel tarthassa Sanderst és a feleségét, ami az iszonyú cigaretta- és szivarfüstben valószínűleg nem lehetett könnyű feladat, másrészt viszont meg is könnyítette a helyzetét. Nyugodtan leselkedhetett, sőt a füstben és tumultusban attól sem kellett tartania, hogy lebukik, amikor beleszúrja a tút Sandersba és a feleségébe. Egyszóval szemmel tartotta őket, és akkor belépett a képbe Dewey.

- Kezdek kapiskálni valamit.

- Emberünk nyilván nem hallhatta, mi történik az asztalunknál; csak találgathatta, miről beszélünk. A körülményekből arra következtethetett, hogy Sanders és Dewey régóta ismerik egymást, és ez ismét csak bizonytalansággal töltötte el.

- Azt hitte, hogy...

- Pontosan. Feltételezhette, hogy Sanders elmondja Deweynek, mi történt reggel a tónál, azaz leleplezi Dewey előtt. S ekkor jött egy fatális véletlen.

- Azaz maga.

- Hát nem egészen. Velem kapcsolatban valóban van némi szerepe a véletlennek is, hiszen végül is Sanders előttem akarta leleplezni a merénylőt. Csakhogy Dewey megelőzött.

Gordon dühösen a levegőbe csapott:

- A fenébe is!

- Sanders randevút beszélt meg velem a parkban, ahol elmondta volna, amit tud. Csakhogy a szobájából lefelé jövet belebotlott Deweybe, aki a régi időkről kezdett fecsegni vele.

- Biztos ebben?

- Mi másról beszélhetett volna? Dewey már enyhén részeg volt, és alighanem régóta nem táplált gyűlöletet Sandersszal szemben.

- ...ahogy ezt Sandersné meg is mondta.

- Úgy van. Nyilván csak fecsegni akart.

- Várjon csak, várjon! - emelte fel hirtelen a mutatóujját a céklaképű. - Sandersné mintha azt mondta volna, hogy a férje nem szokott senkivel sem beszélgetni a profi világról. Az volt az elve, hogy aki egyszer kiszállt a buliból, temesse is el örökre az emlékeit. Ehhez mit szól?

- Na igen... Csakhogy...

- Csakhogy?

- Először is Dewey nem akárcsi volt, hanem egy régi nagymenő. Lehetséges, hogy ez mégiscsak befolyásolta Sanders magatartását. Másodszor pedig Dewey, aki már enyhén ittas volt, belekarolt, és nem engedte el. Mit tehetett Sanders? Hogy a kisebbfajta kellemetlenséget, esetleg botrányt elkerülje, kivonszolta a parkba, hiszen úgymint oda igyekezett. Nyilvánvalóan azzal a szándékkal, hogy amilyen gyorsan csak lehet, megszabaduljon tőle.

- Jó tíz percig kínlódhatott vele.

- Végül mégiscsak sikerült lelépnie, hiszen Dewey egyedül tért vissza a hotelba.

- Maga szerint hogy rázta le Sanders?

Megrántottam a vállam.

- Fogalmam sincs róla. Ezer módja van annak, ha meg akarunk szabadulni valakitől.

- Például egy nyílméreggel teli fecskendővel?

- Mit akar ezzel mondani?

- Hogy esetleg Dewey szabadult meg Sanderstől.

- Azután meg önmagától?

- Ez is egy a lehetséges megoldások közül, nem?

Kétségkívül az volt. Megoldás akadt bőven, akárcsak hal a Ngolo vizében. Abban azonban biztos voltam, hogy az igazítól olyan messze vagyunk, mint a „Crabus Maximus”-tól.

18.

Hallgattunk egy sort, s mivel a whisky szintje katasztrófálisan lesüllyedt, és aligha futotta volna még egy igazi adagra, úgy döntöttem, hogy erre a napra felfüggesztem a nyomozást.

Gordon szemére lökte a kalapját, és nagyot ásított.

- Van még valami?

Megráztam a fejem, de amikor a céklaképű éppen feltápászkodott, megállítottam.

- Még egy pillanatra, Philip. Sok mindenről beszéltünk már ma este, sőt túlságosan is sok mindenről, magáról azonban alig ejtettünk szót.

Meghökkenve bámult a szemembe.

- Rólam?

Bólintottam.

- Magáról. Hiszen maga is ott kószált a kertben.

Elvigyorodott, és nekitámaszkodott az ajtófélfának.

- Úgy, tehát most én vagyok terítéken. Mit akar tudni?

- Mindent.

- Nem lesz az egy kicsit sok?

- Ne vicceljen, Gordon. Szeretnék tisztán látni, már amennyire az egyáltalán lehetséges!

Előhúzott egy fehér zsebkendőt a zsebéből, és megtörölte vele az arcát. Nem voltam biztos benne, hogy nem azért teszi-e, hogy az időt húzza vele. Legalábbis addig, amíg ki nem talál valamit.

- Mire kíváncsi? - kérdezte végül, és visszadugta a zsebkendőt.

- Mondtam már, hogy mindenre. Főleg arra, hogy mit csinált ma este.

- Ma este? Zömében itt voltam maga és Vega társaságában.

Kicsit arrogánsan beszélt, mintha csak azt próbálgatta volna, hogy mennyire túróképesek az idegeim.

Úgy tettem, mintha határtalan volna a túróképességük.

- Elsősorban az érdekelne, hogy mit csinált addig, amíg fel nem fedezett bennünket a halott Sanders mellett. Ha nem tévedek, ön is a parkban töltötte az estét.

- Részben - mondta nyugodtan, és igyekezett állni a tekintetemet. - Csak részben.

- És addig?

- Inkább előről kezdeném - mondta. - Talán onnan, amikor megkezdődött ez a buli odalenn.

- Oké.

- Amikor befejeződött a délelőtti színjáték, egy kicsit idegesebb voltam a szokottnál. Elvégre is nem mindennap lövöldöznek a közelemben.

- De azért megtörtént már, nem?

- Hogy a fenébe ne történt volna meg! Az én mesterségem nem kifejezett életbiztosítás, ráadásul nem annak, aki latin-amerikai diktatúrák vagy ázsiai despoták áldozatai után kutat. Tudja, van egy szörnyű álmom. Hogy egyszer valahol elvágják a torkomat.

- Miért pont a torkát? Nem elég az magának, ha, mondjuk, a hátába eresztenek egy gép-pisztolysorozatot?

Szomorúan megrázta a fejét.

- Amikor életemben először láttam elvágott torkú hullákat odalenn Vietnamban, éreztem, hogy előbb-utóbb ez lesz a sorsom. Tudja, hányat kaptak már el közülünk?

- Ki az a közülünk?

Határozatlan mozdulatot tett, mintha csak ide a szomszédba mutatna, a „Macskacápá”-n túlra.

- Hát a szerkesztőségéből. Amióta ott vagyok, nyolc társamat nyírták már ki. Lassan én leszek a legöregebb riporter. A mestereim vagy nyomtalanul eltűntek... vagy...

- Vagy?

- Nem nyomtalanul, de erről nem szívesen beszélek. Igen csúnyák voltak, amikor megtalálták őket.

- És... tudják, kik ölték meg őket?

Halványan és keserűen elmosolyodott.

- Hol ezek, hol azok... Hol terrorlegények Haitiban, hol gerillák Kenyában, hol pedig csempészek az arany háromszögben. Tulajdonképpen én sem számítok másra. De mégis... kicsit nehéz elfogadni, hogy ez legyen az ember sorsa.

Hirtelen megrázta a fejét, mintha el akarná hessegetni maga elől a rémképeket, aztán rám szegezte világoskék szeméit.

- Hol is hagytuk abba?

- A délelőtti eseményeknél.

- Ja persze. Egyszóval kicsit feldúltak a dolgok. No, nem veszélyesen, csak egy kicsit. Tudja, ahogy azt a béna lányt a vízbe lökték, emlékeztetett valamire. Ne kérdezze, hogy mire, úgysem mondom el. Vannak, akik a nyomorékokat sem kímélik. Tehát, visszajöttem magával a

hotelba, felmentem a szobámba, és készülődni kezdtem az ismerkedési estre. Igaz is, a szobámba kérettem az ebédemet. Ugyanis leveleket írtam egész délután.

- Sok és kedves ismerőse lehet.

Tréfás ijedséggel kapta szíve elé a kezét.

- Nekem? Hála istennek, nagyon kevés, de még így is több, mint ahányra rá vagyok szorulva.

- Akkor kinek írogatott?

- A szerkesztőségnek. Tudja, ez az én műfajom. A levél.

- A levél?

- Elismerem, nem sokan csinálják már. Korábban sokkal népszerűbb volt, főleg a múlt században, de nekem valahogy ez a kedvencem. Így tudom legjobban kifejezni magam.

- Olyasfélére gondol, mint az irodalmi levél?

- Pontosan. Kérdés persze, hogy mennyi benne az irodalom. Mindenesetre azon igyekszem, hogy minél több legyen.

- Tehát a szobájában ült, és leveleket írt az újságjának. Csak nem a délelőtti dolgokról?

Furcsa ingerültséggel intett nemet.

- Ugyan. Mit képzelsz? Addig, amíg sötétben tapogatózunk, mit írhatnék? Különben is egyelőre jobban érdekel az itteni világ... mint, mondjuk, az itteni alvilág.

Halvány mosollyal nyugtáztam a szellemességét.

- Amikor aztán befejeztem a leveleimet, mindegyre visszatértek a gondolataim a délelőtti eseményekhez. Gondolom, nem csodálja?

- Egyáltalán nem.

- Tudja, mire jöttem rá?

- Mire?

- Hogy az a kis púpos Warren egyre gyanúsabb nekem.

- Mintha már tanújelét is adta volna a gyanújának, nem gondolja?

- Dehogynem. És ez a gyanúm később csak megerősödött.

- Megmondaná, hogy miért?

- Hát... elismerem, hogy nem könnyű erre válaszolni. Hivatkozhatnék valamiféle megérzésre, mint Mrs. Sanders. Csak hát aligha erről van szó.

- Hanem miről?

- Nézze... én már húsz éve vagyok újságíró, és annyi gyanús üggyel találkoztam, hogy kialakult bennem valamiféle gyakorlat. Valahogy megérezem, ha olyan emberrel kerülök kapcsolatba, aki sáros. Nem tudom, érti-e, mire gondolok?

Szótlanul bólintottam.

- Nos, Warren ilyen. Lehet, hogy nem ő lőtt magára, lehet, hogy más, de a kis fickó akkor is sáros. Nem tudom pontosan, hogy miben és hogy mennyire, de hogy sáros, arra mérget vehet.

- Tehát leveleket írt és Warrenra gyanakodott?

- Körülbelül. Aztán amikor elérkezett az idő, hogy lemenjek a nagyterembe, zsebembe tettem ezt az óriási stukkert.

- Igaz is - vágta a szavába -, már kérdezni is akartam magától, mi az ördögnek hord egy ekkora elefántölőt?

Újra elmosolyodott, és felhúzta a vállát.

- Amint mondtam, újságíró vagyok és nem profi gyilkos. Én csak ritkán sütöm el a revolveremet, és akkor is csak végszükség esetén. Mindenesetre azt akarom, hogy ha mégis meg kellene húznom a ravaszt, hát nagyot durranjon, és ne nőjön fű a helyén, érti?

Naná, hogy értettem.

- Ezután lesétáltam a nagyterembe - folytatta -, és elhatároztam, hogy le nem veszem a szemem a púposról... ami végül is nem bizonyult könnyű feladatnak.

- A füst miatt?

- Részben. Részben pedig azért, mert olyan asztalnál kaptam helyet, ahonnan nem láthattam valami jól.

- És ő? Nem vette észre magát?

- Nem hiszem. Először is háttal ült nekem, másodszor pedig szinte meredt szemekkel figyelt valakit. Nem evett, nem ivott, csak azt a valakit figyelte.

Újra csak előntötte az izgalom, és éreztem, hogy elszáll szemeimről az egyre inkább meglepedő álmom.

- Tehát Warren figyelt valakit... És, ha szabad kérdezni, ki volt az az illető?

Megvakarta az állát, és szinte nevetve nézett rám.

- Hogy kicsoda? Hát ön, kedves barátom, ön, Mr. Lawrence!

Testvériesen szétöntöttem, ami még az üvegben maradt, és a néhány cseppel megnedvesített poharat a markába nyomtam.

- Így ni! Kapja be, és folytassa!

Bekapta, és folytatta:

- Csak ült a hapsi az asztalnál, és magát figyelte; én meg őt. Egyszer aztán felemelkedett, és odament magához.

- Odajött bocsánatot kérni.

- Ilyesmire gondoltam én is. Persze azért nem lehettem biztos benne, így aztán kéznél tartottam az elefántölőmet. Nos, a fickó egy darabig beszélgetett magával, aztán visszatért az asztalához.

- Remélem, felhagyott a figyeléssel.

- Téved, Leslie. Még ezután sem vette le a szemét magáról, pedig... hm... már eleget tett a lovagi szabályoknak.

- Ezt nem értem... Mi történt ezután?

- Jöttek sorban a többiek, Dewey, Nauta, Manuel és Sandersék. Warren pedig figyelte magukat. Nem ivott, nem evett, csak figyelt. Aztán, amikor ön elhagyta az asztalt, hogy

kimenjen a parkba és találkozzék Sandersszal... a kis fickó is felkerekedett, és maga után vetette magát. Erre én is felpattantam, de szem elől tévesztettem. Hiába ragyogott odakint a hold, hosszú ideig nem tudtam rátalálni.

- Gondolom, kihúzta a pisztolyát, nehogy meglepje valaki?

- Honnan tudja? Kétségkívül kezembe vettem a stukkert, és kicsit körbejártam a bokrok között.

Elégedetten konstatáltam, hogy sikerült megfejtennem Gordon fegyveres esti sétájának a titkát.

- A többi már maga is tudja. Egyszerre csak észrevettem a fickót, amint ott lapult a bokrok között, és magukat figyelte, ahogy a halott Sanders körül toporogtak. Ami engem illet, szentül meg voltam győződve róla, hogy Warren a tettes.

- No és most?

- Mondtam már, hogy sáros.

- Ez azt jelenti, hogy ő a gyilkos?

Megrázta a fejét, és elégedetlenül szusszantott.

- Egyáltalán nem. Amióta elkaptam ott a bokrok között, kénytelen voltam valamelyest revideálni a véleményemet.

- Holnap... azért számíthatok magára? - kérdeztem ásítással küszködve. - Gondoltam, kimehetnénk a partra, és... még egyszer alaposan megvizsgálhatnánk mindent. Hátha... például a pisztoly, amivel lőttek...

Mivel az ásítás ragadós, Gordon is szája elé kapta a kezét.

- Miért ne? Reggeli után... szívesen... magával tartok. Most pedig... jó éjszakát!

Kitántorgott a folyosóra, és becsukta maga mögött az ajtót.

Félálomban ráztam fel a párnáimat, magamra ráncigáltam a pizsamámat, és rávettem magam a duplaszéles franciaágyra. Mielőtt elaludtam volna, átfutott rajtam a boldog elégedettség, hogy hála istennek, ezen az éjszakán nem kell senkivel megosztanom az ágyam. Aztán arra emlékszem még, hogy a tulajdonos büszkeségével keresztbe fordultam, és máris aludtam, mint a tej.

Legalább tíz percig, amíg csak kopogni nem kezdtek az ajtón.

19.

Olvastam valahol, hogy a legmélyebb álom hajnal felé tör rá az emberre, sőt hogy mást ne mondjak, magam is tapasztaltam. Minden tapasztalásnak ellentmondva azonban ez az én tízperces álomom olyan mély volt, hogy mélyebb már nem is lehetett volna.

A kopogtatás kiszakított az álom ölelő karjaiból, és visszalökött a kegyetlen valóságba. Tapogatózva nyúltam éjjeliszekrényre rakott karóráim után, és hunyorogva próbáltam megnézni, hogy mennyit mutat. Magam sem hittem, amit láttam.

Leléptem az ágyról, kivettem a bőröndömből öreg 38-asomat, és a kezembe kaptam. Nem sokat teketóriáztam; lerántottam a biztonsági láncot, kitártam az ajtót, és kinyújtottam a stukkert a folyosóra.

- Befelé!

Elismerem, hogy piszok szerencsém volt. Ha valaki megpróbált volna átküldeni a másvilágra, mérget rá, hogy sikerült volna neki. Persze szolgáljon mentségemül, hogy még mindig csak félig voltam magamnál, és a düh is annyira hatalmába kerített, hogy elveszítettem szokásos óvatosságomat.

A folyosó kellemes, bérnyilkosoknak való félhomályba burkolózott, csak a mennyezetre szerelt lámpácskák pislákolnak hunyorogva. Pisztolynom után magam is kinn termettem, és azonnal észrevettem, amint a falhoz lapulva reszket, és úgy néz rám, mintha maga Drakula jelent volna meg előtte.

- Maga az? - tettem fel a világ legfeleslegesebb kérdését.

- Én... - motyogta, és le nem vette volna a tekintetét a 38-asról. - Ez... ez... micsoda?

Pizsamám zsebébe süllyesztettem a fegyvert, és megfogtam a kezét.

- Valami baj van?

Megcsóválta a fejét, és nagyot nyelt.

- Nincs... izé... illetve... Én csak...

Gyengéden megtaszítottam a nyitott ajtó felé.

- Na, jöjjön. A whiskyt ugyan megittuk, de...

Akkor vettem észre, hogy köpeny nélkül álldogál egy olyasmi pizsamában, amiről csak hosszas vizsgálat után lehetett volna megállapítani, hogy pizsama-e, vagy pedig egy igazi pizsamának egy sokadik dimenzióból hozzánk tévedt asztrálteste. Mivel éppen nem volt nálam elektronmikroszkóp, kis rosszindulattal azt is hittem volna, hogy meztelenül cidrizik a folyosón.

Belibegett előttem, én meg visszafordultam, hogy beakasszam a biztonsági láncot.

- Whisky - morogta, ahogy belépett a szobába. - Ki volt itt magánál?

Belehuppantam a fotelba, és megadóan megmozgattam a nagyujjaimat.

- Gordon. Volt egy kis megbeszélőnk... Aztán elment... aludni! - tettem hozzá sokat sejtetőn.

Felhúzta a lábait, és úgy ült velem szemben az ágy szélén, mintha egy középkorú urak számára készített szexmagazin címlapját utánozta volna. Olyan címlapét, amelynek nézegetése közben még a legkonzervatívabb angol klubban is megremegnek a kezek a whiskyspoháron.

- Nem tudok aludni - mondta egyszerűen, és lekönyökölt az ágyra. - Maga tud?

Nagyot nyeltem, aminek egyszerre több oka is volt. A legfontosabb talán az, hogy ahogy könyökölt, felhúzódott a pizsamautáncat eleje, és szabadon hagyta a hasát a melle közepéig.

A whisky felé kaptam a fejem, hogy legalább néhány cseppel oltani tudjam hurrikánsebességgel rám törő szomjúságomat, az üvegben azonban egy hangyányi sem maradt. Egy aprócska, incifinci vöröshangyányi sem.

- Annyira felkavart ez az egész - és ahogy könyökölt, a tenyerével megsimogatta az arcát. - Hiszen lehet, hogy csak pillanatokon múltott az életünk. Nem gondolja?

Szótlanul bólintottam.

- Maga szerint ki ölte meg Sanderst? - kérdezte, miközben hagyta, hogy a pizsama még feljebb csússzon rajta. - Én ugyanis... - Aztán rám emelte a szemét, és úgy tűnt, mintha könnyek csillantak volna meg benne. - Én ugyanis... rettentően félek. Minden kis reccsenésre felriadok... és... szinte látom, hogy felém jön valaki, kezében... a kezében... egy fecskendővel!

Lehajtotta a fejét, és megremegett a háta, mintha sírna.

Felemelkedtem, és lehuppantam mellé az ágy szélére.

- Nézze, Miss Nauta...

Számra tapasztotta a tenyerét, aztán a fülemhez hajolt, úgy, hogy ajkai súrolták a fülcimpáimat.

- Van még cukrod, cukrosbácsi?

Az ördög sem gondolta volna, hogy ezek a pókhálót utánzó pizsamák milyen könnyen szakadnak...

20.

Arra ébredtem, hogy megállás nélkül cseng a telefon az éjjeliszekrényemen. Tapogatózva feléje nyúltam, de valaki megelőzött. Egy takaró alól kinyúló kéz felemelte a kagylót, majd visszaejtette. A csengés rövid időre abbamaradt, hogy aztán újra folytatódjék.

Átnyúltam összegömbölyödött szomszédom felett, és felvettem a kagylót. Átfutott ugyan rajtam a gondolat, hogy mi lenne, ha én is visszaejteném, de aztán engedelmeskedtem a belém nevelt telefontiszteletnek, és beleszóltam.

- Halló!

- Na végre - morogta egy ismerős hang. - Mi az ördög van magával?

- Mi lenne?

- Legalább egy félórája csengetek. Már azt hittem, hogy újra kirándult, vagy...

- Hogy engem is kinyírtak, mi?

- Csak azt akarom közölni, hogy itt az orvos.

Átrepültem Miss Nauta felett, és hangos csattanással vágódtam az éjjeliszekrénynek. Legszívesebben felordítottam volna, ahogy belehasított a fájdalom a nagyujjamba.

- Hol? - üvöltöttem a telefonba.

- Hát... egyelőre még a levegőben. Most közölték telefonon, hogy elindult Lobitóból. Gondoltam, érdeklí a dolog.

Naná, hogy érdekelt.

- Mikor ér ide?

- Ha minden jól megy, kábé félóra múlva.

Úgy szorítottam a kagylót, hogy majd belefehéredett a kezem.

- Mr. Vega... Megtenne nekem egy óriási szívességet?

- Maga akar először beszélni velem, igaz?

- Igaz,

- Amikor felvettem Lobitóval a kapcsolatot, azt is közöltem velük, hogy vagy ön, vagy én kívánjuk tájékoztatni a doktort. Van ellene kifogása?

Bár elvileg nem túlságosan rajongok az olyan playboyképű alakokért, mint Emilio Vega, most mégis, ha itt lett volna, alighanem homlokon csókolom.

Halk kattanás jelezte, hogy letette a kagylót, így aztán leraktam én is. Töprengve álltam néhány másodpercig az éjjeliszekekrény mellett, egészen addig, amíg két izmos kéz be nem rántott a paplan alá.

- Történt valami? - suttogta Mary a fülemben, és rossz szokásához híven végighúzta ajkait a fülcimpámon. - Történt valami, édes?

Ha ezen a reggelen még nem is történt volna semmi figyelemre méltó, röviddel ezután annál több. Olyasmi, ami akkor szokott történni, ha egy férfi és egy gyakorló szexbomba együtt fekszenek egy ágyban, és az egyikén csak egy pókhálóból szőtt, itt-ott szakadt pizsama van.

Sőt később már az sem.

21.

Mikor Mary visszaosont a szobájába, kinyitottam az ablakot, és kikapcsoltam a légkondicionálót, hogy jobban halljam, ha megérkezne a helikopter. Gyorsan elkészültem a reggeli toalettemmel, és még arra is maradt időm, hogy a szobapincérrel felhozassak valami reggelit.

Bekaptam néhány lágy tojást némi sonkás pirítóssal, ittam egy kis feketekávét, és éppen azon töprengtem, hogy nem kellene-e egy néhány cseppből álló, másnaposság elleni whiskyt is megkockáztatnom, amikor felcsengett a telefon. Ismét Vega volt a vonal másik végén.

- Hát maga?

Lenyeltem a kenyeret, és belefűjtam a telefonba.

- Halló. Mi az, hogy én? Maga az, Vega?

- Én hát! Ki az ördög lenne? Hol a fenébe bujkál, amikor...

Egyszerre csak megállt bennem az ütő. Rosszat sejtettem, borzasztóan rosszat. Olyat, ami minden tervemet dugába döntheti.

- Mi történt, Vega? - ordítottam a telefonba.

- Mi történt volna? Megjött a doktor.

- Megjött...? De hát... Hogy az ördögbe? Kinyitottam az ablakot, és kikapcsoltam a légkondicionálót is, hogy jobban halljam a helikoptert.

- Csak a tópartig jött, ott talált magának biztonságos leszállóhelyet. Régi, katonai járgány, nagy hely kell neki.

- I-i-gen... És hol van most a doktor?

- Itt. A szobámban... magára vár.

- És... mikor érkezett?

- Van már egy félórája.

- És azóta... ott van magánál?

- Egy nyavalyát! Amint megjött, megvizsgálta Deweyt. De nem jönne inkább fel kérdezősködés helyett? A doktor majd elmond mindent személyesen.

Visszatettem a kagylót, és nem tudtam, hogy mit gondoljak. Talán még nem késő. Talán még...

Felhúztam a nyúlcipőket, bevágtam magam mögött az ajtót, és úgy futottam felfelé a lépcsőkön, hogy még az a fickó is megirigyelhette volna, aki nem is olyan régen egy szabad délutánján felszaladt az Empire State Building tetejére.

22.

Nem sokat teketóriáztam: úgy löktem be az ajtót, mintha szuronyrohamra indultam volna. Pedig a kép, amely Emilio Vega szobájában fogadott, minden volt, csak ellenséges nem.

Alacsony, fekete hajú, kreol bőrű férfi ült egy kényelmes, bőrbevonatú fotelban Vegával szemben, és éppen akkor harapta ketté egy megkezdett mondatát, amikor berobbantam az ajtón. A hozzám közelebb eső sarokban Paolo aludt félrebillent fejjel; még alva is görcsösen szorongatta géppisztolyát.

Ahogy átgázoltam a küszöbön és megtorpantam, a szállodás felemelkedett.

- Ó az! Ó Mr. Lawrence!

A kreolbőrű katonásan felugrott, és már nyújtotta is a kezét.

- Örvendek, Mr. Lawrence. Bom diá. Rosa dos Santos vagyok, a lobitói egészségügyi központ orvosa. Hogy van?

Egyelőre válasz nélkül hagytam a kérdését, és nyugtalan pillantásom az alvó „detektíven” állapotodott meg.

- Egyedül hagyták? - kérdeztem, és Dewey szobája felé bökte.

Az orvos visszacsüccsent a fotelba, és elmosolyodott.

- Ugyan... Vigyázunk a koronatanúra, ne féljen.

Nem is hiszik, mekkora kő gördült le a szívemről. Most mertem csak jobban megnézni magamnak a vidáman mosolygó dokit, aki a szemembe mélyesztette dióbarna szemeit, és zavartalanul mosolygott.

- Úgy érti, hogy...

- Nem egyedül jöttem Lobitóból. Hoztam magammal egy markos ápolót is, aki éppen az előbb vette át az őrséget Paolótól.

- Akar egy kávét? - kérdezte Vega.

Bólintottam, anélkül hogy különösképpen felfogtam volna szavai értelmét. Egyelőre mással voltam elfoglalva, egészen mással.

- Láta őket? - kérdeztem, pedig már előre tudtam a választ.

Bólintott, és beleszürcsölt a kávéjába.

- Megnéztem azt az urat a hűtőkamrában. Hogy is hívják?

- Sanders.

- Igen. Nos, Mr. Sanders kétségkívül kiszenvedett. Méghozzá alighanem úgy, ahogy önök gondolják, Mr. Lawrence.

- Tehát mérgezés volt a halál oka.

- Amennyire meg tudom állapítani, igen. Méghozzá nyílmérgezés. Megvizsgáltam a holttestet tetőtől talpig. Semmi olyan nyomot nem találtam, ami másféle halálokra engedne következtetni. Minden tünet arra utal, hogy a halál az injekciós tű szúrása következtében állott be.

Eddig minden rendben volt. Már ha egyáltalán rendjénvalónak mondható egy nyílmérgezővel töltött injekciós tűvel elkövetett gyilkosság.

- Van valami tippje, hogy miért injekciós tűt használtak? - kérdezte Vega.

Rosa dos Santos a kávéscsészéjébe bámult, mintha sajnálkozna, hogy kifogyott belőle az üzemanyag.

- Hát - kezdte tétován -, tippem az éppen lenne, csak nem biztos, hogy helytálló.

- Éspedig?

- Nézzék csak... Nyilván azért akart az illető méreggel ölni, hogy száz százalékgig biztos legyen a dolgában, és mivel tudta, hogy minden nehézség nélkül egészen közel férközhet az áldozatához. Felesleges lett volna, mondjuk, revolvert használnia, még hangtompítósat is, hiszen egy revolver mégiscsak nagy helyet foglal el, arról nem is beszélve, hogy elő kell húzni, közben valaki észreveheti stb.

- Erre mi is gondoltunk.

- Si. Nos, persze hogy sokkal jobb és biztosabb a mérgezés. Csakhogy a mérget fel kell vinni valamire, ami az áldozat testébe juttatja.

- Egy kés is megtenné...

- Si. Egy kés is megtenné. Csakhogy van benne bizonyos rizikó.

- A késben?

- Si. Képzelmé csak el... Rákeni a késre a mérget, és beleteszi a tokjába, vagy a zsebébe, vagy akárhová. Fennállhat a veszély, hogy a mérgezés lekopik a pengéről, vagy *részben* lekopik... Azonkívül nem is olyan könnyű egy kést keresztülszúrni a ruhaszöveten.

- Hogyhogy?

- Senhor Vega elmondta, hogy önök tegnap mire gondoltak. Alighanem igazuk volt. A gyilkos arra készült, hogy esetleg a saját ruháján keresztül juttassa az áldozat testébe a mérget. A saját és az áldozat ruháján keresztül. Mondjuk úgy... - s a doktor felemelkedett, mellém lépett, beletette a kávéskanalat a kabátzsebébe, majd a kezét is utanasüllyesztette. - Így ni. Idelépek maga mellé, barátságosan beszélgetek önnel, vagy táncolunk, vagy odatáncolok ön mellé - ez természetesen a körülményektől függ -, aztán egyszerre csak kidugom a zsebemből a tűt, és az ön ruháján keresztül magába szúrom. Hopp! - és felém bökött a kanál nyelével. - Tehát a tűnek két réteg ruhán kell keresztülhatolnia, hogy bevigye a mérget.

- Kezdem érteni, doki! - csapott a homlokára Vega.

- Si. A gyilkos tisztában volt ezzel, és így okoskodott: először is késsel, még igen vékony pengéjű késsel is nehéz úgy átszúrni a saját ruhánkat, hogy ne maradjon nyoma. Értik, senhores? Mert ha nyoma marad, elég csak átnézni a vendégek ruhatárát, és máris a kezünkben van a

gyilkos. Azonkívül előfordulhat, hogy a két szövetréteg megszabadítja a pengét a méreg nagy részétől, ha nem az egésztől. Gyilkosunk pedig biztosra akart menni, elhihetik.

- Oké - morogta Vega. - Eddig minden oké.

Fogalmam sem volt róla, hogy mi annyira oké, de nem akartam megzavarni a doktort.

- Nomármost egy injekciós tű alkalmas ennek a veszélynek a kiküszöbölésére. Vékony, nem sérti meg a szövetet. Egy kis gyengéd nyomás, és kész.

Vega összeborzongott, és nagyot nyelt.

- És... Dewey? - kérdeztem.

- Nagyjából ugyanez. Csakhogy történt valami, ami megakadályozta, hogy Dewey testébe annyi méreg jusson, mint Sanderséba. Történt valami, miközben meg akarták ölni. Ahogy senhor Vegától hallottam, a fecskendő a földön hevert. Mindenesetre szerencséje volt, pokoli szerencséje.

Most éreztem csak, hogy nekem is szerencsém van, óriási szerencsém!

- Tehát él? - kérdeztem halkán.

- Az ön diagnózisa az ő esetében is helyesnek bizonyult: nem is tudom, hogy mit mondjak, szerencsére vagy Dewey pechjére. Mindenesetre igen súlyos az állapota. Kómában van, és kétséges, hogy ki tudom-e rántani belőle. Mindenesetre visszaküldöm a helikoptert Lobitóba, és...

Elszorult a torkom, de csak addig, amíg Rosa dos Santos ki nem ejtette a következő mondatokat.

- ...hozatok gyógyszereket, és talán még egy szakértőt is tudnak küldeni. Addig csak a szerencsében bízhatunk. Mindenesetre jóval kevesebb méreg jutott a szervezetébe, mint amennyit a gyilkos szánt neki.

- Tehát nem szállítható?

- Itt kell maradnia, amíg átesik a falon: vagy erre az oldalra, vagy a másikra. Néhány napig itt kucorgok mellette, és addig valószínűleg kiderül, hogy mit döntöttek róla odafenn.

- Van valami esélye, hogy épségben megússza? - kérdezte Vega.

A doktor széttárta a karját.

- Természetesen. Bármelyik pillanatban magához térhet, de ugyanúgy be is szüntetheti az életfunkcióit. Ha vallásos lennék, azt mondanám, hogy Isten kezében van. Bár, ami azt illeti, alighanem az én meggyőződésemtől függetlenül is ott van.

- És... elképzelhető, hogy ha magához tér, beszélni kezd?

- Miért ne? Aki kimászik a kómából, csodákra képes. Lehet, hogy órák múlva vidáman füttyörészik.

- Eszerint az is lehetséges, hogy megnevezi azt a pasast, aki beleszúrta a tűt? - firtatta komoran Vega.

- Hát, ha látta... Természetesen megnevezheti.

- Akkor pedig a gyilkos feje felett ott függ az a bizonyos damokleszi kard egy egészen vékony kis cérnaszálon.

- És ez a cérnaszál Dewey élete - tettem hozzá nyomatékkal.

- Persze csak akkor, ha látta is a gyilkost - morogta a doktor, és elégedetten hátradőlt a karosszékében.

Most, hogy túlvoltunk a nehezebbjén, Vega rám mordult:

- Ön szerint mit kellene tennem? Próbáljam meg eltitkolni az ügyet, vagy...

- Igaz is - kapta fel a fejét az orvos -, azt az utasítást küldik Luandából, hogy senki nem hagyhatja el addig a hotelt, amíg ide nem ért a vizsgáló bizottság.

- Vizsgáló bizottság? - képedt el Vega.

- Nekem így mondták - rántotta fel a vállát Dos Santos. - Többet én sem tudok.

- A pokolba is! - káromkodott Vega. - Nem mondták, hogy mikor érkeznek?

A doktor nemet intett.

- De hát nem lehet a végtelenségig eltitkolni a hullákat! - csapott dühösen az asztalra a szállodás. - Úristen! Mit fognak ezek csinálni, ha megtudják, hogy egy hullát őrzök a borsókonzervek mellett!...

Igazi kétségbeesés bujkált a hangjában, és én őszintén megsajnáltam az ősz hajú playboyt. Ha kitör a pánik, bezárhatja a hotelját.

Karjára tettem a kezein, és igyekeztem vigasztalni, ahogy tudtam.

- Mr. Vega... Véleményem szerint nem kell elsietnünk a dolgot. Nem hiszem, hogy Sanders vagy Dewey hiánya bárkinek is feltűnne. Arról nem is beszélve, hogy nekem is kellemesebb, ha egy ideig még nyugton maradnak a kedélyek.

- Hogyhogy? - kérdezte duzzogó képpel.

- Szükségem lenne a mai délelőttre. Azt tervezem, hogy kimegyek a tóhoz, és körülnézek. Bujkál bennem egy olyan érzés, hogy a tónál van a rejtély kulcsa. Megpróbálom visszapergetni az eseményeket.

- Nincs szüksége segítségre?

- Köszönöm, egyelőre nincs. Mr. Gordon alighanem velem tart.

- Nem mehetnék én is? - ajánlkozott készséggel a doktor.

- Dehogynem - mondtam barátságosan mosolyogva. - De a beteg... nem lesz valami baja?

- Ugyan már - legyintett Dos Santos -, az ápoló ott van mellette.

- Oké! - adtam meg magam. - Megkeresem Gordont, és akár indulhatunk is. Addig igyon még egy csészével, doktor. Mr. Vega, ha egy pillanatra lefáradna velem a földszintre. Mutatnék valamit, ami tegnap este elkerülte a figyelmemet.

Rosa dos Santos gyanakvó pillantást küldött felém, de engedelmesen öntött magának a kávéból, miközben Vega feltápaszkodott és kiballagott mögöttem a folyosóra.

- Hívja fel azonnal Lobitót - fordultam hozzá gyorsan, ahogy mellém ért. - Kérdezze meg, hogy elindult-e a helikopterük. Azonkívül kérjen személyleírást dos Santos doktorról és a kísérijéről. Futás, Vega!

A szállodatulajdonos ádámcsutkája megmozdult és liftezni kezdett:

- Az úristenit neki! A keserves úristenit! - aztán sarkon fordult, és mintha vadászkutyák kergették volna, kivágtatott az épületből.

23.

Visszamentem a szobámba, ahol két elintézendő dolog is várt rám. Az első tűnt egyszerűbbnek, hiszen a stukkerommal nem volt más tennivaló, mint hogy zsebre vágjam. Ennek ellenére mégiscsak kipottyantottam belőle a tárat, és belefújtam a csövébe. Nem mintha arra számítottam volna, hogy valaki is ibolyaillatú zsebkendőcskét dugott volna bele, de hát annak idején arra tanítottak, hogy aki használat előtt nem ellenőrzi a fegyverét, az meg sem érdemli, hogy löni tudjon vele.

A másik a Deweynél talált táskával volt kapcsolatban. Rövid gondolkodás után úgy döntöttem, hogy jobb, ha nálam marad.

Felcsattantottam a táska fedelét, és megszámloltam a fecskendőket. Tizenhat volt, sem több, sem kevesebb; ami testvérek között is tizenhat hullát jelenthetett.

Afelől nem volt cseppnyi kétségem sem, hogy a merénylő olyan könnyedén közlekedik idegen szobákban, mint a sajátjában. Ahogy betette a táskát Deweyhez, ugyanúgy ki is lophat egy-egy fecskendőt, mondjuk, az én szobámból.

Kiszedtem a pravazokat, szépen felsorakoztattam őket az asztalon, aztán elhatároztam, hogy feláldozom féltve őrzött vietnami sebtapaszaimat. Előbányásztam őket mindig kéznél lévő egészségügyi neszesszerem fenekéről, és munkához láttam: megfordítottam az egyik fotelt, és felragasztottam a fecskendőket az aljára. Egyiket a másik után.

Amikor kész lettem, visszafordítottam, és elégedetten konstatáltam, hogy egyetlen fecskendő sem pottyant le a szőnyegre. Ezután a függöny alá húztam a dohányzóasztalkát, felálltam rá, és az üres diplomatatáskát feltettem a karnis tetejére.

Másban aligha reménykedhettem, mint abban, hogy legalább a keresgélő gyilkos fejére esik.

Miután befejeztem kábé öt percig tartó ténykedésemet, bekopogtattam Gordonhoz. Amikor senki sem válaszolt, lenyomtam a kilincset, de az ajtó nem engedett. Még azt az illetlenséget is megengedtem magamnak, hogy belessek a kulcslyukon, és csak akkor sóhajtottam fel megkönnyebbülten, amikor megbizonyosodtam róla, hogy a kulcs nincs a zárban.

Ha Gordont is kinyírják, jobb, ha feladom az egészet!...

Gordont azonban nem nyírták ki. Sőt! Egészséges volt, vidám és szellemes. Kedves lófogai hófehéren villogtak, amint lelkesen magyarázott valamit a mellette ülő Marynek. Az étterem már nagyjából kiürült, kivéve néhány kései vendéget, akik elmerülten kopácsoltak lágy tojásaik oldalán.

Szenvedő képet vágtam, és megkocogtattam az asztal sarkát.

- Helló! Hogy vannak? Csak nem zavarok?

Gordon lekapta a kezét Mary Nauta meztelen válláról, ahol kellemes ujjgyakorlatokat végzett, amíg csak fel nem bukkantam. Arcát előntötte a vérvörös festék, fogai összekoccantak, majd vihogni kezdett, mint egy süldő lány, aki véletlenül gatyában pillantja meg az osztályfőnökét.

- Ne zavartassák magukat - mondtam, és arcomra kiült a világfájdalom; - Mintha itt sem lennék.

Mary elhúzódott Gordontól, és megremegett a hangja.

- Eszik valamit?

- Nem - mondtam savanyúan. - Ma reggel valahogy nincs étvágyam.

Gyomromban méltatlankodva megfordult a félórája befalt négy lágy tojás a sonkákkal és a pirítósokkal.

- Pedig ennie kell - erősködött a lány, és mielőtt még megakadályozhattam volna, felpattant, és az ajtó felé igyekezett. - Várjon... azonnal hozok valamit!

Hiába kiabáltam utána, nem volt hajlandó hallgatni rám. Gondolom, a lelkifurdalás űzte, amely bizonyos esetekben nagyobb hajtóerőnek bizonyulhat, mint az atomenergia.

- Nos? - fordultam Gordonhoz. - Velem tart?

Bólintott, majd óvatosan feltette a kalapját a fejére.

- Hallom, megjött a doktor.

- Honnan tudja?

- Mindenki beszéli.

Leesett rólam a felvett póz, és nagyot puffant a szőnyegen.

- Honnan az ördögből?

- Mit tudom én! Mindenki suttog összevissza. Persze azt nem tudják, hogy Sanderst kinyírták, de gyanítják, hogy valakivel történt valami. Nem ismeri a rossz hír természetrajzát? Nem lehet eltitkolni, és a terjedési sebessége többszörösen meghaladja a fényét, halomra döntve ezzel a legalapvetőbb természeti törvénybe helyezett minden bizalmunkat.

- Az ördögbe is... Igyekeznünk kell, Philip!

Éppen felemelkedtem volna, amikor Mary bukkant fel az ajtóban, kezében tálcával, a tálcán három lágy tojással, néhány szelet sonkával és pirítóssal.

Tíz perc múlva úgy éreztem magam, mintha nyílmérget töltöttek volna a gyomromba, még-hozzá literszámra.

Az is valószínű, hogy a nyílmérget hamarabb kihevertem volna.

24.

A tegnapi fél óra helyett ma a duplájáig tartott az út. Gordon több alkalommal is aggódva pillantott rám, hiszen nem tudhatta, hogy mi a bajom. Mary hősieles elszántsággal cipelte könnyűbúvár-felszerelését, amelyet a Ngolo vizében szándékozott kipróbálni. Amennyire csak a pirítósok és a lágy tojások engedték, megpróbáltam tartani velük a lépést.

Gordon hirtelen megtorpant, és a feje búbjára tolta a kalapját: alattunk ott csillogott a Ngolo haragoskék vize; tükrén néhány aprócska hullám futott át, ahogy egy-egy kósza szellőszárny végigsimított rajta.

A nap már meglehetősen magasan állt, és éppen szembevilágított velünk. Sugarai áttörtek a tóra boruló óriási, buja lombkoronájú fák ágai között, és aranyhidakat vertek a levegőben.

Valahol a távolban, talán a pálmafák között madár kiáltott, s haragos rőfögéskéféle válaszolt rá.

Önkéntelenül is arrafelé irányítottam a lépteimet, ahol tegnap Miss Webster kocsija állt. Megkerültem azt a fát, amelyikre felmásztam, és majdnem felkiáltottam a meglepetéstől: ahogy kibukkantam a tölgy mögül, első pillantásom Webster kocsijára esett, amely ugyanott állt, mint tegnap ilyenkor.

Mintha a merénylet óta el sem mozdult volna a helyéről.

Gordon nekiütközött a hátamnak, Miss Nauta pedig az övének. A bűvárfelszerelés hangos puffanással zuhant a földre; Mary halkán felsikoltott.

Ekkor már csak tíz-tizenöt lépésnyire lehattünk Miss Webstertől, akinek feltétlenül meg kellett volna hallania közeledésünket, a pattanásról és Mary sikkantásáról nem is beszélve.

Miss Webster azonban nem mozdult: félrebillent fejével ült a tolószékében, és mintha a lágyan ringatózó tóban gyönyörködött volna.

Gordonra pillantottam, akinek a képét előntötte a céklaszín. A következő másodpercben felcsillant kezében az elefántölő, akárcsak az enyémben a 38-as.

Mary felkapta a leejtett gumiruhát, és a melléhez szorította, mint féltékeny anya a csecsemőjét.

Intettem a skótnak, és a fák felé mutattam, majd az ellenkező oldalra. Gyorsan biccentett, jelezve, hogy megértett mindent.

Az első, amibe belebotlottam, egy óriási pókháló volt. Hiába, úgy látszik, van bennem valami, ami felkelti a pókok étvágását. Ezt érezhette az a hatalmas, veréb nagyságú szörnyeteg is, amely habozás nélkül megindult felém, ahogy belegabalyodtam a hálójába. Óriási, kristályforma szemét rám szegezte, és szinte láttam, ahogy nyalogatja a száját a nem várt lakoma reményében.

A pók rám bámult, én pedig visszakacsintottam rá. Pedig jobban tettem volna, ha az orrom elé nézek.

A nap átragyogott a lombkoronán, és sugarai egyenesen a szemembe tűztek. Most már sem a pókot nem láttam, sem pedig a bokrokat a lábam körül. Megtorpantam, zsebre vágtam a pisztolyomat, és ernyőt csináltam a szemem fölé.

Ebben a pillanatban kinyúlt egy kéz a bokrok közül - talán fahusángot szorongathatott, talán csak az öklével ütött; mindenesetre kaptam egy nagyot a fejemre. Akkorát, hogy térdre rogytam, és belekapaszkodtam a bokrok között zöldellő fűbe. A következő, amire emlékszem, egy rúgás volt, amely az arcomat érte; alighanem ettől szédültem meg annyira, hogy néhány szempillantásra elvesztettem az eszméletemet.

Amikor magamhoz tértem, fűszálak hajladoztak a szemem előtt, és sós ízt éreztem a nyelvemen.

Óvatosan feltérdeltem, végigtapogattam magam, és amikor úgy éreztem, hogy minden tagom ép, kihúztam a pisztolyt a zsebemből. Jó tíz méter távolságban senkivel sem találkoztam, csak madarak csiviteltek izgatottan a lombkoronán. Legszívesebben belelőtem volna a körülöttem hajlodozó bokrokba: ennyire a lelkemre tudom venni, ha valaki belerúg az arcomba, aztán elszalad! Nem tudom, ki hogy van vele, de én piszokul utálok az ilyesmit.

A tizenötödik lépés után megmoccan valaki a bokrok között. Semmi kétség: egy magas férfi árnyékát láttam, amint kissé meghajolva előrefigyelt.

Futó mosoly suhant végig az arcomon, ha az arcomat arcnak, a mosolyomat pedig mosolynak lehetett nevezni. Elismerem, nem lehettem valami szívmengető látvány.

Mindenesetre úgy tettem, mintha hülye lennék, és nem vettem volna észre a bokor mögött. Még mindig arcomon ragyogtattam vérfarkasmosolyomat, és néhány lépésnyire elmentem mellette. Aztán összeszedtem minden erőmet, megfordultam, és berepültem a bokor mögé.

Vérrel kevert izzadság csoroghatott a szemembe, mert őszintén szólva elég keveset láttam. Annyit azért mégis, hogy egy nagy, fekete árnyék emelkedik fel előttem, és védekezően maga elé emeli a kezét.

A következő másodpercben elszabadult a pokol. Először is akkorát vágtam az arcába, hogy megemelkedett, és berepült a távolabbi bokrok közé. Portugál és valamilyen más nyelvű jajkiáltást hallottam, és a bokrok ágai ripityára törve potyogtak a földre. Ekkor már ismét mellette voltam, és amikor felemelkedett a földről, kezemmel a tarkójára ütöttem.

Most engedhettem csak meg magamnak, hogy az arcommal törődjek. Megnyálaztam a nagyujjamat, és elmaszatoltam a vért a szemeim elől. Egészen jól sikerült a művelet, mert valamelyest kitisztult előttem a világ, és legalább a negyedét láttam már mindannak, ami körülöttem történt.

Így esett, hogy rövid keresés után ellenfeletem is észrevettem, amint éppen megkísérelt fel-tápászkodni, és hangos lihegéssel próbálgatta a nyakát.

Manuel volt, Miss Webster kísérője.

Igazán semmi kedvem nem volt James Bondot játszani, mégis előhúztam a revolveremet, és a megtermett fickóra szegeztem.

- Álljon csak fel, cimborá, és eszébe ne jusson valami ostobaságot csinálni!

Hangos káromkodással tápászkodott fel, és még mindig a nyakát tapogatva, szemrehányással tapétázott arccal nézett rám.

- Ezt igazán nem gondoltam volna... Mr. Lawrence. Majdnem kitörte a nyakamat. Cabindában a marhákra ütnek ekkorát a vágóhídon!

- Fel a kezekkel, mert lelövöm! Ha megmoccan, golyót eresztek a fejébe!

Manuel arca elszürkült, és kitágultak a szemei: kis túlzással akkorára, mint egy csészealj. Szája megremegett, és halkan suttozta:

- Úristen! Hogy néz ki maga, Mr. Lawrence?

Minden fájdalomam és megalázottságom ellenére elröhögtem magam. Bár, ami kitört a számon, inkább vadkanröfögésre és krokodilhorkolásra emlékeztetett.

- Ha maga most azt mondja, hogy nem tudja, ki vágott szájba... azonnal keresztüllövöm, Manuel!

Az óriásira nőtt fickó sajnálkozva megcsóválta a fejét.

- Fogalmam sincs, hogy miről beszél, Mr. Lawrence.

Fogtam a pisztolyt, és visszatettem a zsebembe.

Ő meg csak állt előttem, és égnek meresztette a karját.

- Nem maga volt? - kérdeztem mogorván. Olyan rémület ült ki az arcára, mintha azzal gyanúsítottam volna, hogy nagybátyjának, a kínai császárnak a megdöntésére készül. Maga volt a felháborodás égnek emelt kezű szobra.

- Én? - kérdezte aztán annyi szemrehányással a hangjában, hogy kénytelen voltam elejteni a vádat. - Én? De hát miért tettem volna, Mr. Lawrence?

Tényleg, miért?

- Eressze le a kezét - mordultam rá, és megtapogattam lüktető arcomat. - Valaki fejbe vágott és, hogy szebb legyen a világ, még az arcomba is rúgott. Azt hittem, maga volt.

Közelebb lépett hozzám, felém nyújtotta a kezét, de gyorsan vissza is kapta.

- Én?... Hiszen nem is láttam magát. Hallottam, hogy valaki elmegy mellettem, de... őszintén szólva nem figyeltem rá.

- Mi az ördögöt keresett a bokrok között?

Nagyot nyelt, rám lesett, és félénken nyögte:

- Nem kellene valamit csinálni az arcával? A tó vize tiszta, és talán...

- Arra feleljen, hogy mit keresett a bokrok között! - reccsentettem rá.

- Hát... - motyogta. - Izé... fát.

- Micsodát? Fát?

- Keményfát.

- Mi a fenének kell magának keményfa?

- Faragni.

- Faragni? Micsodát?

- Mindenfélét. Például emberfigurákat, úgy, ahogy Cabindában a *vilik* között tanultam. Ott gyerekeskedtem, amíg csak be nem adtak az iskolába. Ott tanultam a faragást is. Van nálam néhány darab... ha akarja, a hotelban megmutatom!

Amikor befejezte, csak állt előttem, és nézett rám, mintha én lettem volna az utolsó ítélet bírója.

Megnyomkodtam a szemem alját, és megcsóváltam a fejem.

- Hát... Manuel, én megjártam.

Erre bátorságot vett magának, és megérintette az arcom. Éreztem, hogy fájdalom nyilall belém, de hagytam, hadd csináljon, amit akar.

Gyengéden megfogta a könyököm, és a bokrok felé intett.

- Jöjjön. Lemegyünk a partra, és megmosom. Miss Webster kocsijában akad kötszer is.

Már indult is volna, de megállítottam.

- Manuel... Mondja csak... Amíg a fát keresgélte, nem látott valakit itt a bokrok között?

Elszürkült az arca, éppen úgy, mint az előbb, amikor ráfogtam a revolveremet, összeszűkültek a szemei, szája kinyílott, aztán becsukódott. Látszott rajta, hogy mindenáron ki akar törni

belőle valami, aminek igyekszik útját állni. Végül is nem tudom, ki győzött benne, minden-
esetre megszólalt, és nem is nagyon válogatta meg a szavait.

- Az a kis féreg... A kicsi, gonosz ember.

- Warren?

Szótlanul bólintott.

- Mit kerestett itt?

- Fogalmam sincs róla. Mondtam már önnek tegnap este, hogy az a púpos ember gonosz. Én
megérzem az ilyesmit.

Na persze - gondoltam magamban. - Itt mindenki megérez mindent, ennek ellenére hullunk,
mint az őszi legyek. Vagy megölnék, vagy leütnek bennünket. Irgalmas isten, *én* mikor érzek
már meg valamit?

Egyelőre amit megéreztem, az az ütés és a rúgás volt, amivel az előbb megkínáltak. De azokat
aztán alaposan!

- Ő is látta magát?

- Aligha. Ott voltam, a mögött a bokor mögött, ahova maga... Hiszen tudja.

Mielőtt még megmoccanhatott volna, a bokorhoz ugrottam, és félrehajtottam az ágait. Három-
négy furcsa, göcsörtös bot hevert a fűvön egymásra rakva. Egészen könnyedén el tudtam
volna képzelni, hogy ezek egyikével csapott fejbe valaki.

Manuel büszkén mutatott a fadarabokra:

- Látja? Ezeket gyűjtögettem. Kemény, de kitűnően lehet faragni.

- Hova lett Warren?

- Hát... elment. Őszintén szólva örültem neki. Ha a közelembbe kerül, vágyat érzek, hogy
behúzzak neki egyet. Így aztán igyekszem elkerülni.

Ebben a pillanatban mintha kiáltozást hallottam volna a bokrokon túlról. Megragadtam a
karját, és magam után húztam.

- Jöjjön csak, az ördög vigye el magát! Miért hagyta egyedül Miss Webstert?

Akkorát rántott a karomon, hogy majdnem kiszakadt. Felhördült, és kiejtette a kezéből a
faragni való fákat.

- Mi történt Miss Websterrel? Úristen, Mr. Lawrence! Mi történt vele?

Válaszra sem méltattam, csak törtettem előre a bokrok között. Ügyet sem vettem többé a
pókra, amely most is ott gubbasztott a hálójában, és kristályszemével meredten figyelt
bennünket.

Lehet, hogyha beszélni tudott volna, elárulja, ki vágott fejbe. Ámbár erről nekem is megvolt a
véleményem.

Rosszat sejtve bújtam ki a fák árnyékából, hiszen nagyjából és egészéből meg voltam
győződve róla, hogy Miss Webster a következő áldozat. Ami azonban a tisztáson uralkodott,
minden képzeletemet felülmúlta.

Először is csend volt, de nem a temető csendje, sem az a baljóslatú hallgatás, amely akkor tör rá a világra, ha halott van a láthatáron. A csend most is fenyegetést hordozott, csak egy kissé másként, mint ahogy a bokrok között elképzeltem.

Miss Webster nyugodtan ült a kocsijában, és éppen Marynek mondott valamit, amikor kibújtam az árnyékból; előttünk Rosa dos Santos doktor és Emilio Vega toporogtak. Szemben velem, a tisztás másik oldalán Gordon állt; vörös képén komor árnyék ült, miközben maga elé tartotta óriási pisztolyát.

Még előrébb, közvetlenül a pisztoly csöve előtt ott bicegett az apró Warren, aki már nemcsak púpos volt, hanem sánta is. S ami talán mégis a legfeltűnőbb volt rajta: feje búbjától újra csak keskeny vércsík húzódott egészen az álláig. Mindenbe beletörődve vonszolta magát Gordon fegyvere előtt Miss Webster kocsijáig, ahol megállt, némán a skótra mutatott, és összeesett.

Olyan volt az egész, mint egy rossz álom; egy rémfilm, amire a gépész elfelejtette ráadni a hangot.

Mary Nauta hisztérikusan felkacagott, s ettől egy csapásra megváltozott a világ: a madarak felröppentek rejtekükből, visongani kezdtek, és a távoli, meghatározhatatlan rőfögés el-kóborolt disznókondák emlékképét varázsolta elém.

Csak álltam a bokrok szélén, és nem tudtam kiverni a fejemből a gondolatot, hogy egy óriási déjá vu áldozata vagyok: Gordon, előretartott pisztolyával, amint Warrent egzecíroztatja, a sikoltozó Miss Nauta, a kocsijából kétségbeesetten kitekingető Miss Webster, a tehetetlenül toporgó Manuel, mind-mind a tegnapi napot juttatták az eszembe.

A szállodás eközben fürgén Nauta mellett termett, átölelte, és még arra is maradt ideje, hogy Mary vállán keresztül Miss Websterhez is intézzen néhány bátorító szót. Dos Santos doki Warren mellé térdelt, aki lassacskán magához tért, és megpróbált tétován lábra állni. Erőt vettem magamon, és gondosan kikerülve a többieket, odaballagtam Gordonhoz. Ahogy rám nézett, láttam, hogy legszívesebben messze lenne a tisztástól, nagyon messze.

- Mi van, Philip? - kérdeztem csendesen. - Sikerült? Megint, sikerült lecsapnia?

Nem szólt, csak nézett rám szemrehányó képpel, mint aki legkevésbé tőlem várja, hogy kicsúfolják.

Pedig dehogyis akartam én Gordont kicsúfolni. Legszívesebben magamat vágtam volna képen, hiszen olyan tehetetlen dühöt éreztem, amelyet csak ritkán életemben. A gyilkos szinte örömet leli abban, hogy az orrunknál fogva vezet bennünket, különösképpen engem.

- Oké! Most már minden oké! - mondtam, pedig a fenét volt az. - Menjen oda hozzá, és mondjon neki valami vigasztalót.

Olyan képet vágott, mintha a fogorvosa éppen az imént közölte volna vele, hogy ki kell húzni az egész alsó fogsorát.

- Én?

- Hát ki a fene? - mordultam rá. - Ki ütötte le, talán én?

- Ha nem tévedek, maga is lecsapott valakit - morogta. - Olyasféle hangokat hallottam.

- Én Manuelt - mondtam.

- Manuelt? Mi az ördögöt csinált az a szerencsétlen?

- Nem tudom. Viszont határozottan állíthatom, hogy valaki fejbe vágott. Remélem, nem kell bizonygatnom?

A fejemre nézett, és elismerően elhúzta a száját.

- Hát... nem Manuel csinálta?

- Volt valaki a bokrok között, akinek nem voltam szimpatikus. Már attól tartottam, hogy maga keveredett arra.

Elpirult a füle tövéig.

- Na hallja!... Csak felismertem volna, ha...

- Warrent is felismerte?

- Naná! Ott dekkolt egy bokor alján, és matatott valamivel. Talán a fegyverét ásta el, vagy esetleg az injekciós tűket.

- Maga meg mindjárt ütött, igaz?

- Ugyan, mit képzél! Először rászóltam, hogy tartsa fel a kezét, de ő még csak nem is válaszolt, hanem belemarkolt a bokor aljába, és a pofámba vágott egy marék földet. Csak úgy egyszerűen. Érti? Naná, hogy erre a fejére húztam egyet. Baj?

- Baj - mondtam.

- Miért?

- Mert amíg mi egymást verjük, addig valaki úgy röhög rajtunk, hogy kilyukad az oldala.

A tisztás eközben átalakult hadikórházzá. Még szerencse, hogy Miss Webster kocsija mélyébe rejtve egész patikát hurcolt magával, amelyet hajlandó volt feláldozni embertársai javára. Warrennak csinos kis turbán ékesítette a homlokát, és ahogy fél szemével felém lesett, kísértetiesen hasonlított a mesék kis Muckjára.

Gordont magam előtt terelve odaballagtam Miss Webster kocsijához, és hagytam, hogy Santos doktor kezelésbe vegye az én fejemet is. Megtapogatta, megnyomogatta, aztán elégedetten dörmögte:

- A csont ép, szerencsére. Bár megérdemelné, hogy betörjék. Nem megállapodtunk, hogy együtt jövünk ki a partra?

Most jutott csak eszembe, hogy akaratomon kívül csúnyán becsaptam a doktort.

- Azért csak kitaláltak... és éppen a legjobbkor! - szisszentem fel, amikor valami akkorát csípett a fejemen, mintha a kíváncsi borzas pók ért volna utol. - Láttak valami nem hétköznapi?

A doktor abbahagyta a jódozást, és eltátotta a száját.

- Ember! Hát van itt valami, ami a legcsekélyebb mértékben is hétköznapi?

Talán, hogy a doki szavait megfelelőképpen illusztrálja, Gordon odalépett Warrenhoz, és megállt előtte, mint a rossz diák, akinek bocsánatot kell kérnie a tanító bácsitól.

- Mr. Warren... én nem is tudom - kezdte - már másodszor történik velem... illetve velünk ez a malőr. Azt hiszem... izé... valami fatális félreértés az egész. Én ugyanis...

És halljanak és lássanak csodát! Ekkor következett a második meglepetés. Warren, a mindenkire morgó, tüskés Warren megigazította a turbánját, és kezet nyújtott a skótnak.

- Nem tesz semmit, Mr. Gordon. Az ön helyében talán én is így tettem volna. Még szerencse, hogy nem ütött nagyobb!

Gordon megrázta Warren kezét, és szinte könny szökött a szemünkbe a meghatottságtól. Talán még én is elsírtam volna magam, ha lüktető fejem nem emlékeztet egy fájdalmas találkozásra.

- Hé! Álljon csak meg a menet! - mordultam rájuk, amikor már úgy tűnt, hogy mint egy nagyoperett fináléjában, mindannyian énekelni kezdenek a boldogságtól. - Nekem nem akar senki vallomást tenni?

Csak néztek rám szemrehányóan, mint aki el akarja rontani az örömüket.

- Engem ugyanis tíz perccel ezelőtt laposra csépett valaki. Amint látják. Nos, ki vele! Tőlem ki kér bocsánatot?

Senki sem moccant, részben a földre, részben egymásra bámultak.

- Manuel?

- Én... Már megmondtam, hogy csak a faragni való botokért mentem!

- Warren?

A kis ember furcsán elmosolyodott, és kinyújtotta felém a karját.

- Maga volt?

- Dehogya... De jöjjön csak velem. Mutatok valamit.

Odasétáltam mellé, és kérdőn néztem rá. Ő meg megfogta a kezem, és húzni kezdett maga után. Webster, Nauta, Manuel és Vega ott maradtak a helyükön, és tátott szájjal bámultak utánunk. Rosa dos Santos és Gordon viszont a nyomomban loholtak, úgy látszik, semmiről sem akartak lemaradni.

Jó tíz lépés után Warren meghajolt, és az egyik bokor aljára mutatott:

- Nézze!

Lehajoltam én is, és megnéztem magamnak a bokrot. Első pillantásra látszott, hogy fel van túrva körülötte a föld. Warren félretolt, leguggolt, és ásni kezdett a talajban; tenyerével félrebotort a friss hantokat, és hamarosan meg is csillant valami a kezei között. Felemelte a fényes, szivardobozhoz hasonló kazettát, és felém nyújtotta.

- Nyissa ki, Mr. Lawrence.

Megfogtam, megforgattam, aztán gyorsan visszaadtam neki.

- Nyissa ki maga. Nekem már... - elharaptam a mondatot, mert végül is nem akartam a tudomására hozni, hogy éppen legem volt a Dewey szobájában talált táska nyitogatásából.

A kicsi ember megnyomta a kazetta oldalát, mire halk pengéssel felpattant a teteje. Belekukkantottam, aztán csak hálát adhattam az istennek, hogy Mary kinn maradt a tisztáson Webster mellett. Ha itt lett volna, és ő is látja, amit én, alighanem felsikoltozta volna a pihenő madarakat a fákról. Még Gordon is undorodva húzta fel az orrát, egyedül Dos Santos doktornak maradt mozdulatlan az arca.

A doboz ugyanis telis-tele volt egymásba csavarodó, szabadulni igyekvő hernyókkal és kukacokkal.

A skót gyorsan hátrébb lépett, és elképedve meredt a púposra.

- Mi az ördög ez, Warren?

A púpos nem szólt semmit, bekattintotta a kazetta fedelét, hóna alá csapta, és kibújt a bokrok közül. Amikor utolértem, felcsillant előttem a Ngolo haragoskék tükre. Közvetlenül alattunk mintegy másfél méter mélységben tisztás húzódott a nádasban, s a tisztás közepén egy háromlábú börszék árválkodott. Jó hét-nyolc méterre a parttól élénk csíkosra mázolt úszók bukdácsolnak az apró hullámokon; a börszék két oldalán pedig egy-egy teleszkópos horgászbot hajolt a víz fölé.

- Onnan kapaszkodtam fel - mondta Warren. - Hoztam magammal csalit, de nem haraptak rá. Az egyik pincér, Grogorio azt mondta, hogy próbáljam meg nyers hússal... Már egy órája itt vagyok, de alig van kapásom; gondoltam, feljövök ide az árnyékba, és keresek kukacot meg hernyót. Nem is hinnék, mennyi van belőlük!! Csak úgy nyüzsögnek, ha az ember megkaparja a talajt. Tíz perc alatt szedtem őket össze. Le akartam vinni a partra, csak hát attól tartottam, hogy a nagy melegben elpusztulnának. Raktam egy kis földet a kazettába, fűrtam két lyukat a tetejére, és visszaáramtám őket a bokor alá. Néhányat persze felhúztam a horgokra, de amint látom, rájuk se nagyon harapnak! Még hogy horgászparadicsom! Na, mindegy... Szóval éppen beáramtam őket a földbe, amikor jött maga, és puff! Immár másodszer. Tegnap, elismerem, roppant ideges voltam... és a gyilkosság után... természetesen belátom, hogy önöknek is van félnivalójuk. Végül is önt ki vágta fejbe, Mr. Lawrence?

- Fogalmam sincs - morogtam.

Megvonta a vállát, és lenézett a vízre.

- Akkor, ha megengedik, visszamegyek a horgaimhoz. Ha valamire szükségük lenne, csak szóljanak, készséggel állok a rendelkezésükre. És... kérem, Mr. Gordon, ha legközelebb útjába kerülnek, előbb szóljon, és csak aztán üssön, oké?

Ezzel megfordult, és hóna alatt a kukacosdobozzal lecsúszkált a partoldalra a pecáihoz.

25.

Minden tekintet felénk fordult, amikor kimásztunk a bokrok közül. Manuel Miss Webster kocsiját fogta, Vega a bajuszát simogatta, Mary keblei pedig most is hullámoztak, mint rendesen, és ettől valahogyan még melegebbnek éreztem a levegőt.

A szállodás megcsavarta a bajusza végét, és a bokrok felé kacsintott.

- Hol van a pasas?

- Horgászik - morogta Dos Santos.

- Elengedték?

- Mi a fenét csináltunk volna vele? - mondtam, és éreztem, hogy a bőröm alatt apró hullámokban áramlik a tehetetlen düh. - Hiszen ártatlan, mint mindenki. Csupa ártatlan bárány lakik ebben az átkozott hotelban! Nem is értem, hogy miért nem „Hófehér bariká”-nak hívják.

- Valami egyéb zűr is van? - kérdezte nyugalmat erőltetve magára a megsértett Vega.

- Ellenkezőleg - legyintett a doki. - Úgy tűnik, a pasas nem csinált semmit... illetve semmi rosszat. Pecázik a partra.

- Óriási! Akkor miért hívta be magukat a bokrok közé? Csak nem egy újabb hullát talált?

Nem volt valami jó vicc, így hát nem is nevetett rajta senki.

- Kukacok voltak - morogta a doki. - És ha látná, milyen rondák!...

Mary megrázkódott, és felnyögött.

- Úristen! Remélem, a vízben nincs belőlük!

- Ezt talán Mr. Lawrence-tól kellene megkérdeznie - morogta Gordon. - Ő a kukacszakértő, nem?

Ekkor valami váratlan és mondhatnám angyali nyugalom áradt szét bennem. Fogalmam sem volt róla, hogy mi nyugtathatott meg, de korábbi tapasztalataim szerint az ilyesféle nyugalom nálam pontosan az ellenkezőjét szokta jelenteni, mint másnál.

Miss Webster kocsija oldalának támaszkodtam, és előadásba fogtam az afrikai tavak partjainak hernyóiról és kukacairól.

Fél szemmel közben a környéket figyeltem, és megpróbáltam kitalálni, honnan közeledik felénk a veszély.

Nos, ha kimondott veszély egyelőre nem is tört ránk, előadásommal kétes sikert arattam. Előbb Manuel húzta el a csíkot Miss Websterrel együtt; amikor ugyanis a giliszták hímnős állapotának az ecsetelésénél tartottam és ujjaimmal mutattam, hogy mit csinál ilyenkor egy giliszta, a lány, aki éber figyelemmel kísérte az eseményeket, elérkezettnek látta az időt, hogy félbeszakítson.

- Bocsánat, Mr. Lawrence, roppant érdekes, amit mond, de ugye nem haragszik, ha én most elvonulok az árnyékba... Kérem, Manuel. Elnézést, de majd egy másik alkalommal...

Megkerülték a tisztást, és eltűntek azon az úton, ahonnan az ösvény a „Macskacápa” felé kanyarodott.

- Ebből is láthatják, hogy kitűnő előadó vagyok, ha a körülmények rákényszerítenek.

Mary a karomra tette a kezét, amikor ismét csak kukacot formáltam az ujjamból, hogy legalább Dos Santos doktornak befejezzem az előadást. A doktor kába szemekkel nézett rám, és látszott rajta, hogy nincs ereje félbeszakítani. Nem így azonban Mary, aki megszorította a karom, és szomorúan suttogta a fülembe:

- Nem mennénk le a vízhez? Hiszen magammal hoztam a bűváröltönyömet is.

Gordon bánatosan fürkészte az arcom: alighanem meg volt győződve róla, hogy a fejemre mért ütés nem múlt el nyomtalanul. Nem is csodálkoztam volna, ha ennek tudja be a kukacokról tartott előadásomat.

Szép libasorban, egymás után lépkedve lecaplattunk a partra, mintegy harminc-negyven méterre attól a tisztástól, ahol Warren horgászott. Ahogy leértünk, Dos Santos belelógatta az ujját a vízbe, és már rugdosta is le magáról a ruháit.

- Lobitótól egészen idáig arról ábrándoztam, hogy fürdök egy jót a Ngolóban! Nem jönnek maguk is?

Gordon barátságosan intett a kalapjával, levetette könnyű tropikál zakóját, megfordult, és úgy tűnt, hogy fogast keres neki, de mivel éppen nem akadt egy sem, letette egy nádtorzsa tövébe, és tovább vetkőzött.

Mary vetkőzését nincs szándékomban hosszasan ecsetelni, de minden valamirevaló sztriptíz-táncosnő beiratkozhatott volna egy Nauta-féle vetkőzőiskolába.

Amikor vékony, rövid ujjú selyemblúzát levetette és gondosan összehajtogatva letette a földre, felénk fordult, és pajkosan megfenyegetett bennünket. Ahogy ezzel sikerült mindannyiunk figyelmét végképp magára vonnia, gyors mozdulattal végighúzta a cipzárat a nadrágja elején, és ügyesen kibújt belőle, ami ezután még rajta maradt, nem volt egyéb, mint egy rózsaszínű álom.

Amilyen gyorsan csak tudtam, a vízbe vettem magam, és lassú, kényelmes tempóban úszni kezdtem a tó belseje felé. Gordon néhány csapással mögöttem úszott, Dos Santos pedig a hátára fordult, és mozdulatlanul lebegett, mint egy óriási medúza.

Lapátoltam vagy három-négy percig, és amikor úgy éreztem, hogy megfelelő a rálátásom a partra, visszafordultam.

Ameddig csak a szemem ellátott, nádasok húzódtak végestelen-végig. Jobbról is és balról is madárvárták emelkedtek, habár vízimadarat ebben a napszakban alig lehetett látni. Enyhe szél mozgatta a nád csúcsát, és magasan a fejünk felett vidám kis bárányfelhők úsztak a kontinens belseje felé.

A bal kezem felé eső tisztáson Warren ült, és meredten figyelte a horgait. Amennyire ki tudtam venni, ügyet sem vetett ránk. Néha-néha kiemelte egyik botját, matatott valamit rajta, aztán ügyes hajítással visszaküldte a készséget a másik mellé.

A partoldal tetején Manuel és Miss Webster tűnt fel. Nem messzire tőlük, hátát egy óriásira nőtt nádbokor oldalának támasztva Vega szundikált a verőfényben.

Ismerőssel tehát bőven el voltunk látva.

Behunytam a szemem, és megpróbáltam mindent visszaidézni az emlékezetembe. Veszeke-désemet Warrenal, a lövéseket, Gordon és Warren nagyjelenetét, aztán ahogy Miss Webster a vízbe esett, ahogy én felmásztam a fára, a menekülőket...

Aztán egyszerre csak megállt a kezem, és lassan a víz alá süllyedtem. Alighanem akaratlanul is kifújtam a tüdőmből a levegőt, ezért alakultam át egy csapásra hallá.

Hogy is volt csak? Webster a vízbe esett, én odarohantam a fához... mennyi idő is múlhatott el közben?

Prüszköltem, mint egy vidrakölyök, és boldog voltam, hogy kijöttem fürödni. Ha nem dugom ki az orrom a tóhoz, sosem jut az eszembe, ami most eszembe jutott.

Persze a kérdés az, hogy mire megyek vele? De ha igaz, amire gondolok... akkor...

Ebben a pillanatban rémült sikoltás hasított a fülembe. Velőtrázó, fájdalmas és ugyanakkor rémült kiáltás; mintha valaki utolsó erejét és reménytelenségét is beleadta volna.

S a sikoltás minden kétséget kizáróan Mary Nautától származott, aki az előbb még ott úszkált békaembernek öltözve a nádas közelében.

A következő másodpercben megelevenedett a súlyos, délelőtti hőségben álmodni látszó táj. Apró, fekete madarak emelkedtek fel a fákról; hangos csiviteléssel repkedtek a bokrok és a nádas fölött, mintha csak arra lettek volna kíváncsiak, ki sikoltozik a szárnyatlanok közül.

Warren, aki éppen kihúzott botjával vacakolt, kezét homloka fölé ernyőzve a vízre bámult, majd lassan megfordult a mögötte húzódo partoldal felé: valószínűleg a partról visszaverődő hangok miatt nem tudta eldönteni, honnan hallotta a kiáltást.

A nádtorzsák árnyékában heverő Vega felpattant, körülnézett, aztán integetni kezdett Webster és a kocsinak támaszkodó Manuel felé. Azok visszaintettek: alighanem olyasmit, hogy fogalmuk sincs, mi történt.

Mondanom sem kell, hogy mindez másodpercek alatt játszódott le, bizonyítván, hogy mennyi mindent képes az ember átélni még ilyen rövid idő alatt is.

Ahogy a sikoltozás abbamaradt, lebuktam a víz alá, és tempózni kezdtem a part felé. Tíz-tizenöt óriási húzás után a felszínre bukkantam, és örömmel láttam, hogy jóval közelebb vagyok a nádashoz, mint gondoltam. Közvetlen mellettem Dos Santos doktor bajuszos feje bukdácsolt a hullámok között, mögöttem pedig Gordon fújtatott.

- Mi... volt ez? - lihegte a doki, és kiköpött vagy fél liter vizet. - Nauta kisasszony?

Már-már ismét alábuktam, hogy egészen a partig tempózzak, amikor Warrennal szemben felbukkant egy fekete, bűvárszemüveges fej, majd a gumiruhába bújtatott kezek is, amelyek veszettül csapkodva igyekeztek partra segíteni gazdájukat.

Első, aggódo pillantásom azt kutatta, hogy nincs-e valaki Nauta közelében, vagy hogy nem színeződik-e a víz vörösre mögötte. S amikor sem ezt, sem azt nem láttam, kimondhatatlanul megkönnyebbültem.

Harminc-negyven karcsapás megtétele után értem el azt az öblöcskét, ahol Warren horgászott. Mary ekkor már a parton feküdt, kezeit-lábait szétvetve.

Csípőre tettem a kezem, és lenéztem a lányra. Szegény Mary! Bár nőies bájaiból mit sem vesztett, hiszen erős kebleit hihetetlen mértékben kiemelte a gumiruha, alighanem egyikünknek sem támadtak tőle szexis gondolatai. Már csak azért sem, mert olyan sápadt volt az arca, mintha bemeszelték volna.

- Nem kellene a fejére fordítanunk? - suttogta mögöttem Gordon.

Dos Santos doki lehajolt, megfogta a csuklóját, és számlálni kezdte a pulzusát. Mary földöntúli tekintettel nézett a föléje hajló doktorra, és látszott rajta, hogy még mindig nincs egészen magánál.

- Jobban érzi magát, kisasszony? - kérdezte Dos Santos, és a lány szemét fürkészte. - Megijedt valamitől? Nyugodjon meg, kérem, nincs semmi baj.

Olyan hirtelen ült fel, hogy komolyan megrémültem. Felnézett ránk, félregömbült a szája, és kipottyantak a szeméből az első könnyecsek.

- Úristen! - mondta, és a tó felé mutatott. - Úristen.

Gyorsan arrafelé fordultam, de nem láttam semmit, ami igazolhatta volna rémületét. A felvert hullámok elültek, és a mozdulatlan víztükör higanyként csillogott a déli verőfényben.

- Nyugodjék meg, kisasszony - ismételte Santos doktor, és segített neki talpra állni. - Egészen biztos, hogy jól érzi magát?

Mary megrázta a fejét, mintha hihetetlennek tartaná, ami vele történt.

- Úristen... Ez nem lehet igaz!

- Csak nem egy óriásrákkal találkozott? - kérdezte a skót ártatlan képpel.

- Nem... Ugyan. - suttogta a lány. - Egy halott ember van a vízben.

Megvallom, már én is gondoltam erre, és gyorsan végigfutott a fejemben egy névsor, hogy kiket tudnék elképzelni odalenn. A névsorból vastag betűkkel emelkedett ki Mrs. Sanders neve.

- Nő vagy férfi? - kérdeztem gyorsan.

Nagyot nyelt, és kétségbeesetten nézett rám.

- Én... nem is tudom. Olyan borzalmas volt... és... alighanem férfi. Éppen szembeúsztam vele, és azt hittem, hogy... maguk közül valaki, és... a vállára ütöttem, és akkor szembe... fordult velem, és... azután nem nagyon emlékszem semmire... Csak sikoltoztam, és beleakadtam előbb a kötélbe.

- Kötélbe?

- Van ott valahol egy kötél vagy kábel... és én abba keveredtem bele. Azt hittem előbb, hogy valaki engem is... engem is... - összeborzongott, és a vállamra hajtotta a fejét.

Simogattam egy kicsit a hátát, egészen addig, amíg csak úgy nem éreztem, hogy megszűnik a remegése. Ekkor óvatosan elengedtem, és megcirógattam a haját.

- Meg tudná mutatni, merre?

Letörölte a könnyeit, és Warren öblétől kissé jobbra, a nádas széle felé mutatott.

- Talán negyven-ötven méterre a parttól. Arra kerültem, mert nem akartam beleakadni Mr. Warren horgaiba. S egyszerre csak felbukkant előttem. Úristen, de rettenetes volt!

Elengedtem, és intettem a dokinak, hogy ha szükséges, vegye gondjaiba. Mivel nem akartam felmászni a partoldal tetejére, becsörtettem a nádasba, és hamarosan meg is találtam a ruháimat, valamint Vegát, aki éppen szembejött velem, és nem mondhatnám, hogy túlon túl barátságos lett volna az arca.

- Mi van már megint? - kérdezte, és láttam rajta, hogy legszívesebben felordítana, és messzire futna a Ngólótól és tőlem. - Ha magát látom, már az ájulás kerülget... Csak nincs valami baj?

Szó nélkül kihúztam nadrágzsebemből a bicskám, és kipattintottam a kisebbik pengét.

- Normálisabb kése nincs?

Morgott valamit, de azért belekotort a zsebébe, és napvilágra hozott belőle egy szarvasagancs nyelű csodát, amely talán még énekelt volna is, ha megnyomok rajta egy rejtett gombot.

- Ez már igen - mondtam. - Kölcsönadná?

Újra csak morgott, aztán megrázta a fejét, mintha a szomorú jövőt akarná elhessenteni maga elől.

- Ha azt mondja, hogy valami szörnyűség történt, hát én... a tóba ölöm magam! Felakasztotta magát valaki?

- Az előbbi - mondtam.

Gyanakodva bámult rám, és közelebb hajolt hozzám.

- Hogyhogy az előbbi?

- Amit mondott. Nem akasztásról van szó, hanem a tó fenekén bolyong az egyik vendége. Miss Nauta találkozott vele, a többit már elképzelheti.

Fejéhez kapott, és majdnem elvágódott. Vékony playboybajusza csatagosan leffegett a szája széle mellett.

- Úristen... Kicsoda?

- Fogalmam sincs róla. Miss Nauta szerint férfi. Apropos, nem jönne oda a többiekhez? Valamit kellene csinálnunk vele, nem gondolja?

Visszacsörtettünk a nádason keresztül, és mire kibújtunk a tisztásra, Mary már szemmel láthatóan megnyugodva mesélte a doktornak a történeteket.

- Mintha valami... igen... mintha kötéllel lenne odakötve. Abban a kötélben vagy kábelban bukhattam fel... a lábam köré fonódott, és megpörgetett. Úgy éreztem, mintha kígyó lett volna, és akkor... felém nyújtotta a kezét... és én már csak sikoltozni tudtam.

Kezembe fogtam a kést, és a tóra néztem.

- Valaki velem jöhetne - mondtam tétován -, Philip?

- Oké - mondta a vörös, és cseppnyi félelem vagy undor sem érződött a hangján. - Persze hogy magával tartok.

- Én is megyek - mondta Dos Santos.

Vega nem szólt semmit, csak mogorván caplatott mellettünk, és ugyanilyen képpel bukott is bele a vízbe. Tíz-tizenöt méterre a parttól kinyújtottam a kezem, és visszafordultam a lány felé.

- Nagyjából arra?

Mary a vízre bámult, és felrántotta a vállát.

- Hát... nem is tudom. Mintha egy kicsit jobbra úsztam volna.

Találomra kiszúrtam magamnak egy görbe törzsű óriási fát a túloldalon; közvetlen mögötte egy valamivel alacsonyabb madárvárta húzódtott.

- Figyeljék azt a fát - mondtam a többieknek. - Nagyjából egy vonalban van a madárvártával. Ezt a sávot fésüljük végig.

Óriási lélegzetet vettem, és lebuhtam a víz alá. Annak ellenére, hogy immár négyen kavartuk a vizet, és nem is olyan messzire egymástól, a Ngolo nem cáfolta meg a hírnevét. Kristálytisza volt, s ebben a mélységben - talán ha másfél méternyire lehetett tőlem a tófenék - mindent láttam, még az aprócska halakat is, amint fürge rajokba verődve menekültek előlem.

A hínárlevelek között, egészen a fenékhez lapulva óriási lapuforma növények ringatóztak; száraikon szürkésbarna rákok lestek áldozataikra. Ha nem lett volna sietősebb dolgom, akár órákig is elnézegettem volna a természet ezernyi csodáját. Még akkor is, ha a „Crabus Maximus” semerre sem mutatkozott.

Háromszor vagy négyszer bukhattam le a víz alá, s egészen addig lenn is maradtam, amíg csak a tudóm riadót nem dobolt. A többiek nem messze tőlem bukdácsoltak le-fel, mint halászó vadkacsák.

A hátamra fordultam, hogy pihenjek egy keveset, amikor egyszerre csak Gordon izgatott hangját hallottam.

- Hé! Figyeljen már, a fenébe is!

Visszafordultam a hasamra, még éppen idejében ahhoz, hogy lássam, amint teleszívja magát levegővel és lemerül. Gyorsan követtem, és a lapulevelek fölött siklani kezdtem arrafelé, ahol égővörös haja világított.

Néhány karmozdulat után fekete árnyék jelent meg fölöttem: Dos Santos doki. Megállt, rám nézett, aztán előremutatott Gordon után. Szájából buborékok szálltak felfelé, mint pezsgőben a gyöngy.

Egészen kedélyes kis víz alatti fürdőzés lett volna, ha nem éppen egy hullát keresünk.

Egyszerre csak Dos Santos megtorpant, bukfencet csinált, és szorgalmasan taposva a vizet, igyekezett egy helyben maradni. Bólintottam, de éreztem, hogy elfogy a levegőm, és kénytelen vagyok felmenni a víz felszínére. Rúgtam egyet, és már szálltam is felfelé.

Amint felértem, ráfeküdtem a vízre, és nagyokat szuszogtam. Óriási csobbanások jelezték, hogy a többiek is követték a példám: néhány másodpercig, semmi sem hallatszott, csak megkönnyebbült lihegésük.

- Láttá? - törte meg végül is a csendet a skót. Megráztam a fejem, és kitéptem a szám, hogy minél több levegő férjen a tüdőmbe.

- Nagyjából hol? - kérdezte Vega.

- Hát... majdnem itt, alattunk.

Egy rövidke pillanatig mintha valami arra készített volna, hogy kapjam fel a talpam, de aztán amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan el is múlt a kellemetlen érzés.

- És... felismerte? - kérdezte Dos Santos.

- Nem én - rázta meg a fejét a céklaképű. - Csak egy pillanatra láttam... ott himbálódzik... és... istenemre mondom, nem valami szívderítő látvány!

Tapostuk a vizet, és egyikünknek sem akaródzott lebukni a halott mellé.

- Férfi vagy nő?

- Alighanem férfi. Mindenesetre hosszú az orra.

- Mrs. Sandersé fitos - mondtam.

- Magánál van a kés? - fordult felém Vega. - El kellene vágnunk a kötelét.

- Itt van az úszónadrágom zsebében.

- Hát akkor gyerünk! Idefenn akar maradni valaki?

Gordon és Santos doki szomorúan néztek rám, mintha bizony én lettem volna az oka, hogy hullá fürdik a Ngolo kristálytisztá vizében.

Újra csak mély lélegzetet vettünk, és lebuktunk a víz alá. Az első tempók után a zsebembe nyúltam, hogy kivegyem belőle Vega kését. Megálltam, tapostam egy kicsit a vizet, egészen addig, amíg csak ki nem nyitottam a pengét. S amikor kinyitottam, akkor vettem észre, hogy a penge mellett jókora fűrész is rejtőzik.

A viszonylag magasnak tűnő, vékony békaember ott himbálódzott előttem néhány méternyire, és lassan körbe-körbe forgott, ahogy az általunk kavart áramlatok alákaptak. Karjai vízszintesen lebegtek a teste előtt, mintha csak el akarna lökni magától valakit: talán a gyilkosait, talán a halált. Dos Santos doktor intett valamit, bugyborékolni kezdett, aztán hatalmas rúgással eltűnt a fejem felett. Körülnéztem, és mivel nekem is újra csak fogytán volt a levegőm, néhány másodperc múlva odafenn voltam a többiek mellett.

- Hát ez megvan - mondta Gordon, és mintha egy árnyalattal halványabb lett volna a vörös pír a képén. - Levágja?

- Természetesen.
- Menjek magával?
- Maradjanak idefenn, és tankolják a levegőt, amíg leszedem a fickót. Magukra vár a kellemes feladat, hogy partra vonszolják.
- Oké. És maga?
- Én a dokival majd megpróbálok találni valamit.
- Hátha akad még lenn más egyéb is.
- Még egy hulla?
- Ki tudja? Mindenesetre körülnézek egy kicsit. Ha valami nem stimmelne, úgylis feljövök.

Bólintott, hogy minden rendben, én meg intettem a doktornak, hogy mehetünk. Teleszívтам a tüdőmet, és olyan gyorsan, ahogy csak tudtam, leereszkedtem egészen a fenékgig.

A hulla közvetlenül az arcom előtt forgott, és ahogy előrehajoltam, mintha felém kapott volna. Önkéntelenül is hátrarántottam a fejem, és a következő pillanatban észrevettem a lapos betonkockát is, amelyhez a kábelt vagy kátránnyal bevont kötelet erősítették. Egészen a fenékgig süllyedtem, és majdhogynem odanyomtam az orromat a betontömbhöz. Amennyire ki tudtam venni, közönséges, építkezésekhez használt kocka volt, és letört sarkai arra engedtek következtetni, hogy építkezési hulladékként tengette az életét, amíg csak szomorú nehezék nem lett belőle. Felszíne szép tisztán csillogott: nyoma sem volt rajta moszatnak, mohának.

A kő után a kötél vagy kábel következett, amellyel a halottat a betonhoz erősítették; mégpedig úgy, hogy a végét közvetlenül a térde alá csomózták.

Előhúztam a már nyitott bicskát, és a fűrészszélével néhányat húztam vele a kötél oldalára. Magam is meglepődtem, hogy könnyedén, szinte a közepéig szaladt benne a fűrész.

Abbahagytam a fűrészszelést, és felfelé sandítottam. Ahogy sejtettem, Dos Santos doktor ott lebegett felettem, és amikor látta, hogy keresem, felém intett. Gyorsan a holttestre mutattam, és visszabuktam, hogy folytassam a fűrészszelést. Néhány húzás, és a hulla elszabadult. Annyit láttam csak, hogy Dos Santos tévovázás nélkül a hóna alá nyúl, és megindul vele a felszín felé.

Óvatosan körülúsztam a betonkockát, de nem találtam semmi nyomot, ami bármire is következtetni engedett volna. Nyilvánvaló volt, hogy csónakon hozták idáig a holttestet, és itt dobták a vízbe.

Megpróbáltam leoldani a kötelet a kockáról, de a kötés annyira megdagadt, hogy kénytelen voltam letenni róla. Búcsúzóul még végigpillantottam a fenéken, aztán elindultam felfelé.

Ahogy felbukkantam a víz felszínére, egyszerre csak fekete lett előttem a nádas, és a fekete nádszálak csúcsain lila karikák ugráltak. A nap körül is fekete korong forgott, előbb jobbról balra, majd vissza, és monoton zümmögés szűrődött a fülembe. Ha Gordon el nem kapja a könyököm, alighanem visszasüllyedtem volna a tó fenekére.

Jó másfél perc kellett hozzá, amíg valahogy magamhoz tértem. Gordon átkarolt, és úgy tartotta a fejem a víz fölé, mint a katasztrófafilmekben az anyák árban sodródó gyermekeikét.

Amikor a színes karikák elszálltak a nádas fölül, és a nap is megszabadult a fekete korongtól, sűrű ködön át hallottam saját rekedtes hangom.

- Kösz, Philip. A többiek?

- A nádasnál.

Arrafelé néztem, amerre mutatott. Dos Santos és Vega már álltak; nagyjából térdükig érhetett a víz, a halott pedig kezeit szétterjesztve ott sötétedett mögöttük. Nem messze tőlük a púpos Warren integetett izgatottan, a partoldal tetejéről Miss Webster és Manuel szemlélték mozdulatlanná dermedve a nem mindennapi látványt.

Szerencsére Maryt nem láttam sehol. Csak remélni mertem, hogy elege lett az egészszöb, és visszamenekült a „Macskacápá”-ba.

Éppen akkor értünk Warren öblébe, amikor a doki és a szállodás partra emelték a holttestet. Warren felcsavarta a horgait, és sápadtan nézte a bűváruhás halottat.

A doktor és Vega arcán nem látszott, hogy különösebben megrázta volna őket az eset. Rosa dos Santos a halott fölé hajolt, és olyan elmélyülten tanulmányozta, mintha csak egy ártatlan gombabetegségben szenvedő páciense kért volna tanácsot tőle a rendelőjében. Vega a bajusza szélét csavargatta, és öregedő playboyarca kemény volt, mintha gránitból faragták volna.

Egy csapásra elszállt minden ellenérzésem, amit valaha is éreztem iránta. Megsejtettem, hogy ez az ember még az ördögtől sem fél - kivéve attól, hogy pánik tör ki a szállodájában, és el találja veszíteni a vendégeit.

Dos Santos a halott fölé hajolt, és hátrahúzta bűváröltönye fejrészét. A hosszú, válligérő aranyló haj és a zöldeskék, puffadt arc olyannyira ellentétben álltak egymással, hogy rám jött tőle a hányinger.

Éppen megfordultam volna, hogy Mary után nézzek, és ha még a közelben van, visszaküldjem a hotelba, amikor Gordon térdre roskadt, kezeit összekulcsolta, mintha imádkozna, vörös képét halotti sápadtság öntötte el, és úgy nyöszörgött, mintha saját anyját látta volna maga előtt kiterítve.

- Úristen! Ez nem lehet igaz!

Túlságosan meg voltunk döbbenve ahhoz, hogy azonnal megértsük, mi is történt valójában. Hosszú másodpercek múltán jöttem csak rá, hogy alighanem ismerőssel találkozott a Ngolo partján.

A skót szeme sarkában két óriási könnycsepp jelent meg, végigfutott az arcán, és lecsöppent a halott mellé, mint szomorú, végső tiszteletadás.

- Ismerte? - suttogta rekedten Dos Santos. Tagadóan megráztam a fejem, és nem válaszoltam: nem akartam megzavarni Gordon gyászát.

A magasban újra felhangzott a madárcsicsergés, és valahonnan a távolból gémelek kepelése szűrődött felénk. A partoldal tetején Manuel állt megkövülten, mint élő felkiáltójel.

- Ezért nem jött hát vissza! - suttogta Gordon, és lassan feltápászkodott. - Ezért nem jött... Esküszöm, hogy megtalálom a gyilkosodat, pajtás, és akkor nem lesz kegyelem!... Vagy rámegegyek én is, vagy darabokra szedem azt az állatot!...

Odaléptem hozzá, és átkaroltam a vállát.

- Próbáljon megnyugodni, Philip. Tudom, hogy rettenetes, amit érez, és én esküszöm magának, hogy...

Felém fordult, és sárga szikrák táncoltak a szemében.

- Nyugodt vagyok, nagyon is nyugodt. Olyan nyugodtan mondom, mint még soha életemben: ha a kezeim közé kapom a fickót, isten engem úgy segítjen, magam végzek vele! Mindeddig

híve voltam a törvényességnek, és legalább ezer cikket írtam az önbíráskodás ellen. Hát ennek most vége! Elég volt! Ha megfogom, darabokra tépem! Márpedig megfogom, arra mérget vehet!... Különbösen hagyjon! Mondtam, hogy kutya bajom, és nagyon is nyugodt vagyok!

Levettem a kezem a válláról, mert remegő hangja arra figyelmeztetett, hogy szinte nincs is magánál.

- Nem fog menekülni az átkozott! - sziszegte, és barátságos, vörös képét előntötte a gyűlölet. - Ha megfogom, végzek vele!

Vega mondani akart valamit, de gyorsan leintettem.

- Philip - fordultam újra hozzá -, megteszünk mindent, hogy elkapjuk a fickót. Mindannyian azon leszünk, higgye el!

- Akkor is megölöm! - sziszegte.

- Ismerte az áldozatot?

Bólintott, és hallgatott egy sort, mintha mérlegelné, mennyit mondhat el anélkül, hogy indiszkrét lenne a halottal szemben. Végül is megvonta a vállát, és igyekezett összeszedni magát.

- Bocsánatot kérek - morogta, és megrázta a fejét. - Alighanem egy kissé elragadtattam magam, ami... alighanem neveltlenség. Ámbár a körülmények...

Legszívesebben megöleltem volna, amint könnyekkel a szemében zavartan mentegetőzött.

- Gary Hamilton - mondta, és a halottra mutatott. - A legaranyosabb fickó, akit valaha is ismertem, és igazán jó barátok voltunk.

- Angol?

- Amerikai... de együtt dolgoztunk. Egy újságnál, egy szerkesztőségben, ő ült az asztal egyik oldalán, én a másikon. Hát ennyi.

- Mintha azt mondta volna az előbb, hogy nem jött vissza... vagy valami hasonlót.

Bólintott, és le nem vette volna a szemét a halott arcáról.

- Egyik nap eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Akkor még nem tudtam, hogy hová indult.

- Nem mondta el magának sem? Hiszen azt mondta, hogy jó barátok voltak.

- Maga nem ismeri a mi szabályainkat - ingatta meg a fejét. - Nálunk minden a legnagyobb titokban történik.

- Egy katolikus lapnál?

Elmosolyodott, csendes, szomorú mosollyal.

- Nem mindegy, hogy kinek a lapja? Az a fontos, hogy mi jelenik meg benne. A mi lapunk célja, hogy feltárjon minden aljasságot, amit az ember ellen elkövetnek szerte a világon. Ott voltunk Kambodzsában, amikor Pol Pot összeomlott, Nicaraguában és Haitiban is. És ott leszünk mindenütt, ahol nem veszik emberszámba az embert. És higgye el, jobban félnek tőlünk, mint ezernyi fegyveres partizántól. Mert mi felébresztjük a világ lelkiismeretét, és szót emelünk azok ellen, akik ellen nem mernek még suttozni sem... Csoda hát, hogy napról napra veszélyben forog az életünk?

Nem is egy polgári-liberális lapot ismertem, telistele lelkes és imádnivaló naiv munkatársakkal, akik meg voltak győződve róla, hogy az írott szó képes megváltani a világot. Sajnos azt is

láttam, nem is egyszer, hogy ezeknek a naiv fiatalembereknek a csontjai hogyan fehérednek a Szahara homokjában, a khmer őserdőkben vagy a nagy folyók iszapjában. Sajnáltam Gordont, és ezt a szerencsétlent is, aki talán azt sem tudta, mire vállalkozott.

- Alighanem a legkülönb volt közöttünk - mondta a skót. - Ott volt, amikor Somoza összeomlott, és még másutt is... de erről nem beszélhetek.

- És maga?

- Én? Engem ő utána küldtek. Egy álló hónapig nem adott életjelt magáról, és ez annyit jelentett, hogy baj érte. Erről sem mondhatok többet.

- Értem. Azt megmondhatja, hogy mi volt a feladata?

A halottra nézett, mintha engedélyt kérne tőle, aztán lassan, kelletlenül nyögte ki:

- Alighanem a dél-afrikai intervenció.

- Itt? A Ngolo-tónál?

Elvörösödött, amit annak a jeleként értékeltem, hogy kezd visszatérni a való világba.

- Ez is az ő titka volt. Természetesen egyszerűbb lett volna lemennie a határra, csak hát ő bizonyára szagot kapott. Ezért is repült ide.

- Úgy érte, hogy a Ngolóhoz?

- Igen.

- Konkrétan?

- Nézze... erről csak igen keveset mondhatok. Általában nem szoktuk egymás orrára kötni, ha megszagoltunk valamit.

- Még a barátokéra sem?

- Még azokéra sem.

- Ezt nem egészen értem.

- Pedig nagyon egyszerű. Ha kaptam valahonnan egy fülest, magam akartam a végére járni. Olyan nehéz ezt megérteni?

- Szakmai féltékenységből, vagy... mondjuk inkább büszkeségből?

Gyorsan megrázta a fejét, mintha még a feltételezés is sértené az előttünk fekvő szerencsétlent.

- Ugyan. Mi az *ügyért* harcoltunk, és nem egymás ellen. Látja, maga is mennyire félreért bennünket. Egyszerűen arról volt szó, hogy majdnem valamennyi utunk életveszéllyel járt, és... senki sem akart belerángatni másokat. Mindenki megkereste a maga ügyét, és ha sikerült neki, a végére járt. Egyedül.

- De hát éppen az előbb mondta, hogy magát úgy *küldték* ide!

- Dehogyan - tiltakozott -, alighanem félreértett. Csak amikor Gary már több mint egy hónapja nem adott életjelt magáról... nos, néhányan elhatároztuk, legalább azt megpróbáljuk kideríteni, hogy hová ment. Hát... nekem sikerült.

- Volt valaki, aki tudott az úticéljáról?

- Pontosan nem. Csak... úgy nagyjából.

- Értem. És maga ezen a nyomon talált ide?

- Egészen az elmúlt percekig... amíg meg nem találtuk, fogalmam sem volt róla, hogy végül is jó nyomon járok-e. Úgy gondoltam, hogy összekapcsolom a kellemest a haszonnal, és írok néhány levelet. Azért nem voltunk annyira csak a politika megszállottjai, hogy mást ne vettünk volna észre a világból.

- Most már csak arra lennék kíváncsi, hogyan jutott ide? - gondolkodtam hangosan. - Hiszen a város innen...

- Pontosán megmondhatom magának - szakított félbe Vega, és a halottra mutatott. - Hiszen alig négy napja láttam utoljára.

Gordon felkapta a fejét, és a direktorra meredt.

- Hol?

- Hát a „Macskacápá”-ban! Álló hónapig lakott a hotelomban.

- Egyedül?

- Dehogyan. A Cook előző turnusával jött. Azzal, amelyik magukat megelőzte. Egy hónapig voltak itt, és... azt hittem egészen mostanáig, hogy rendben el is távoztak.

- A rendes nevén jelentkezett be? - kérdeztem.

- Fogalmam sincs róla. Meg kellene nézmem a bejelentőkönyvet. Egy-két kivételtől eltekintve nem ismertem a vendégeimet.

Utánozhatatlan eleganciával mondta, aminek nagyjából az volt az értelme; legyünk büszkék rá, hogy bennünket név szerint ismer.

- Kikkel barátkozott? Csak akad valami nyom, min elindulhatnánk?

Megrázta a fejét: szomorúan és csalódottan.

- Nem maradt itt senki az előző turnusból?

- Senki. Mindannyian rendben eltávoztak. Legalábbis eddig úgy hittem.

- Autóbusszal?

- Természetesen. Reggel ideálltak a buszok a szálloda elé, az utasok felszálltak, és irány Lobito!

- Lehetséges, hogy néhányan lemaradtak? Vagy esetleg csak ő egyedül?

Hitetlenkedve rázta meg a fejét.

- Hát... őszintén szólva, nem tudom elképzelni. Az indulás általában rendezetten történik, és mindenkinek el kell hagynia az épületet, hacsak...

- Hacsak?

- Hacsak nem gondolta meg magát, és nem vesz ki továbbra is egy szobát.

- Megtörtént már ilyesmi?

- Természetesen. Persze ehhez az kell, hogy rendben legyenek a papírjai. A vízumra gondolok elsősorban.

- Aha. Ebben az esetben nem maradt vissza senki?

- Senki az égvilágon.

- Nem lehetséges, hogy elrejtőzött valahol?

- Aligha. A Cook-ember leszámolja a csoportot, mert korábban elő-előfordult, hogy egyesekért félútról kellett visszafordulnia.

- Elbújtak?

- Ördögöt! Egyikük úgy berúgott, hogy nem tudott a lábára állni, aztán volt egy szerelmespár, akik viszont annyira belejöttek... hogy rájuk kellett törni az ajtót.

- És útközben? Például Lobitóban is leléphetett, nem?

- Ez már nem az én asztalom. Végtére is nem lehet minden turista mellé fegyveres őrt állítani. Ha nagyon akar valaki, persze hogy leléphet.

Ezzel tehát nem mentünk sokra. Tegyük fel, hogy Gary Hamilton úgy tett, mintha elutazott volna, felszállt az autóbuszra, azután a legelső adandó alkalommal lelépett, és szépen visszajött ide. Egyedül vagy másokkal együtt, ki tudja?

Megvakartam sebesült fejem búbját, és megpróbáltam kitalálni, hogy a szerencsétlen Hamilton ügye összefügghet-e az enyémmel. S ahogy törtem a fejem, egyre inkább megerősödött bennem a megmagyarázhatatlan érzés, hogy igen. Azt hiszem, Hamilton abba halt bele, hogy az én ügyembe ütötte az orrát.

Na és a Karvalyéba.

Arra riadtam fel, hogy Dos Santos doki megfogja a karom.

- El kellene vinnünk - mondta csendesesen. - A legyek...

Egyre erősödő zümmögés figyelmeztetett bennünket, hogy a trópusokon vagyunk, és a hőség is sietségre intett.

- Hova gondolja? - kérdezte a doki Vegát. - Őt is a hűtőkamrába?

A szállodás feljajdult, és a fejéhez kapott.

- Úristen! Én beleőrülök! Már a második halott a kaja mellett! Ha ezt Luandában megtudják, búcsút mondhatok a „Macskacápá”-nak.

- Csak semmi izgalom - mondta a doktor nyugodtan. - Konzervdobozba nem szűrődik be a hullaszag.

Egyszóval kellemesen elcsevegtünk.

26.

Amíg Vegát hazaszalajtottuk egy szállítóeszközért, leültünk, a halottól tisztos távolságban. Warren összecsomagolta a szerelését, és kéretlenül is odacsüccsent mellénk. Webster és Manuel eltűntek, akárcsak Mary. A madarak ismét elhallgattak, és baljóslatú csend ülte meg a tópartot, mintha minden élőlény megérezte volna a halál közelségét.

Hallgattunk, és azt hiszem, valamennyien ugyanarra gondoltunk. Hiába minden: erő, fiatalság, elszántság vagy éppen hosszú szőke haj, a halál előtt valamennyien esendők és szájalomra méltóak vagyunk.

Talán egy óra is elmúlhatott ebben a csendes várakozásban, amikor végre kocsizörgés hangzott fel az ösvényen. Vega és az egyik pincér, Grogorio érkeztek egy kézikocsival, amelyen az utasok poggyászeit szokták betolni a parkolóból a szállodába. Dos Santos doki, Gordon és jómagam becsavartuk a néhai Hamiltont egy ponyvába, és feltettük a kocsira.

Grogorio, a pincér félrefordult, és hányt.

Nem emlékszem rá, hogy Warren mikor szakadt le tőlünk, mindenesetre amikor megérkeztünk a hűtőkamra elé, már nem volt velünk.

Ahogy befordultunk a bokorsor mögött, hátralestem, nem ólálkodik-e mögöttünk néhány kíváncsi vendég. A személyzeti épület környéke azonban csendes volt, csak az emeleti ablakokból hallatszott portugál nyelvű kiáltozás. Úgy tűnt, tiszta a terep.

Vega kinyitotta az ajtót, Gordon a kocsit tartotta. Dos Santos doki és én beemeltük Hamiltont a hűtőkamrába.

Nem mondom, barátságosabb helyen is voltam már életemben. A megállás nélkül zúgó fagyasztó-berendezés, a hűtőbordákról lecsüngő jégcsapok s nem utolsósorban a papírdoboz koporsójában pihenő Sanders rég látott hullakamrákat juttattak az eszembe.

Vega immár gyakorlott mozdulatokkal látott munkához. A terem közepén felhalmozott óriási papírdobozok közül felszakította egynek a tetejét, és kirámolta belőle a zöldborsókonzerveket. Grogorio úgy segített neki, hogy közben igyekezett nem pillantani sehova, hiszen bármerre is nézett volna, mindenütt hullába akad a szeme.

Jómagam a szerencsétlen Hamiltonnal voltam elfoglalva, így aztán nem vettem észre, hogy valamelyikünk - ki tudná már megmondani, hogy ki - nyitva felejtette az ajtót. Mindenesetre amikor meghallottam az első halk koppanást, még nem figyeltem fel rá.

Talán arra gondoltam, hogy Vega ejtett vissza egy dobozt a többi közé.

A második koppanás, amelyet fémcsengés kísért, megmozdított bennem valamit, amikor pedig harmadszorra hangzott fel a furcsa nesz, már mindent tudtam, és fel is akartam ordítani, de Dos Santos doktor megelőzött. Széttárta a karját, Gordonra vetette magát, majd akkorát ordított, hogy talán a hotelig is elhallatszott.

- Le a földre! Lawrence, le a földre!

Ekkor már minden úgy működött bennem, mint jól olajozott szerkezet. Grogoriohoz ugrottam, levertem a lábáról, majd Vegát rántottam a halott Sanders mellé.

Gyorsan előkaptam a pisztolyomat, felemelkedtem, és az ajtóhoz rohantam. A személyzeti épület előtti terecske üres volt, csak a napsugarak tűztek élesen a szemembe. S már-már hátra-kialtottam volna, hogy felállhatnak, hiszen a mérénylő nyilván árkon-bokron túljár, amikor halk füttyörészés hangzott fel a bokorsoron túlról. Nyugodt, kényelmes léptekkel, vállán horgászbotokkal egy apró alak bandukolt a személyzeti épület felé, és mintha minden lépésnél vidáman csettintett volna az ujjával.

Warren volt. A kis púpos Warren.

Visszafordultam: a többiek elképedve bámultak szembe velem.

- Mi... volt ez? - nyögte Vega.

- Alighanem valakinek elege van belőlünk - morogta a doki, és leverte térdéről a port. - Nem is értem, miért nem talált el bennünket.

Hátrapillantottam, és felmértem a távolságot. Ha a merénylő közvetlenül a küszöb előtt állt...

- Nem is akart eltalálni senkit - folytatta a doki.

- Nem tudom, hogy mit akart és hogy ki volt, de hogy nem akart kinyírni bennünket, az olyan biztos, mint hogy itt állok!

- Hogyhogy? - képedt el Vega.

Kénytelen voltam igazat adni Rosának, hiszen elképzelhetetlennek tűnt, hogy öt lépés távolságról három lövésből ne találjon el senkit.

- Nem tudom - ráztam meg a fejem. - Egyszerűen el sem tudom képzelni.

- Ki volt az? - intett az ajtó felé Vega.

- Warren.

- Az úristenit neki! - káromkodott a szállodás.

- Most már nekem is kezd elegendem lenni a fickóból. Ahol ez megjelenik, ott mindig történik valami!

Összenéztünk Dos Santos dokival, de nem szóltunk semmit. Nyilvánvalóan ő is azon töprengett, hogy mi lehetett az előbbi színjáték oka. Mert hogy nem ok nélkül lövöldözött az illető, arra mérget mertem volna venni!

Újra csak az ajtó felé fordultam, és megpróbáltam kisütni valamit. Lehet, hogy megzavarták, és azért tévesztett célt mind a három lövése? De kicsoda? Talán éppen Warren? Szó, ami szó, a púpos fütyörészését már messziről hallani lehetett, és talán emiatt lőtte ki a merénylő vaktában a töltényeit.

Csak álltam némán az ajtó felé fordulva, és próbáltam erőltetni nehezen működő agyamat. A hideg közben kezdett elviselhetetlenné válni, hiszen Gordont kivéve nem volt zakó egyikünkön sem.

Éppen meg akartam szólalni, hogy hagyjuk az egészet, vagy legalábbis odakinn folytassuk, amikor Vega a karomba kapaszkodott, és szinte embertelen hörgést hallatva felnyögött:

- Odanézzenek! Jézusom, ez él!

Grogorio is felsikoltott, és eltakarta a szemét. A dobozban fekvő Sanders arca ugyanis vérben úszott, friss, piros vérben. Éppen úgy, mintha csak régi horrorfilmben Drakula lett volna, akit álmában ért a kereszt szúrása.

Gordon eltátotta a száját, a vérben úszó Sandersra mutatott, s keze megmerevedett a levegőben, mintha az egész skót szoborrá fagyott volna. Grogorio ekkor már a földön térdelt, és alighanem imádkozott.

Egyedül Dos Santos doki őrizte meg a hidegvérét: Sanders fölé hajolt, és előbb csak szemügyre vette, majd kinyújtotta a kezét, és beledugta a nagyujját a vérbe. Gordon csuklott egyet,

Grogorio pedig olyan hangokat hallatott, hogy attól tartottam, hamarosan készíthetjük a harmadik papírdobozt is.

- Úristen és gyönyörű Jézus! Mit csinál, doktor? - suttogta Vega, és öklendezni kezdett.

Rosa dos Santosnak a szeme sem rebbent; az ajtón beszűrődő világosság felé tartotta az ujját, és elmerülten szemlélni kezdte, mintha pattanást fedezett volna fel a hegyén. Majd az orra alá dugta, és megszaglászta:

- Adjon egy darab papírt - mordult Gordonra.

A skót, mintha álomban cselekedne, zakója zsebébe nyúlt, kihúzott egy bőrkötésű noteszt, és kitépett belőle egy lapot. Grogorio szipogását kivéve olyan csend volt odabenn, hogy a papír zizegése szinte csendháborításnak tűnt. Dos Santos elvette a papírlapot, beletörölte az ujját, majd mint aki jól végezte a dolgát, ledobta a földre. Pontosan Grogorio lába mellé.

A pincér félőrülten a félelemtől az ajtó felé ugrott, de Vega még idejében elkapta. Bár meglehetősen rogyant állapotban volt ő is, arra azért vigyázott, hogy csorba ne essék szállodája hírnevén.

- Itt maradsz! - mordult a pincérre. - És ha eljártatod a szád, ide zárlak ezek mellé!

Elismerem, nem volt valami humánus rábeszélés, de most még a liberális Gordon sem szólt ellene. Grogorio visszahanyatlott a földre, és csendben szipogott tovább.

Dos Santos doki Sanders arcára mutatott.

- Csinos, mi? Olyan, mint az igazi.

- Mint az igazi? - motyogta Vega, és biztos, ami biztos, megfogta a pincér inge ujját. - Mit ért az alatt, hogy igazi? De hiszen ez Sanders, és nem...

- A hulla, az igazi - bólintotta a doktor -, csak a vér nem.

Úgy néztünk egymásra, mint egy múlt századi francia komédia infantilis szereplői.

- Hát akkor... micsoda? - nyögte Vega.

A doktor még egyszer megszagolta az ujját, aztán elhúzta a száját.

- Szerintem festék. Olyan szaga van, mint a terpentinnak.

Gordon lehajolt, felvette a papírt, és megszagolta, akárcsak én.

- Ez... ez... egyszerűen örület! Ez... örültekháza! - hajtogatta Vega. - Honnan... került Sanders arcára festék? Ki volt az az állat... aki...

Ekkor már minden világos volt előttem. Megfogtam a karját, és felmutattam a Sanders felett magasodó, zöldborsósdobozokból emelt toronyra.

- Nézze csak!... Onnan!

Vega és Gordon is követték a mozdulatomat, és megbabonázva meredtek az egyre vastagodó vérvörös csíkra, amely végigcsordogált a dobozok oldalán, hogy ráfolyják Sanders arcára.

Nem vicc, a golyók által kilyuggatott zöldborsósdobozokból folyt a vörös festék.

Újra csak fenn ültünk a szobámban, és újra csak whiskysüveg állt az asztalon a félig teletöltött poharak mellett. Csakhogy most, tekintettel a létszámnövekedésre, egy helyett kettő.

Grogorio erre a napra szabadságot kapott - megfelelő fenyegetés kíséretében. Vega állította, hogy inkább leharapja a nyelvét, de egyetlen szót sem szól az eseményekről, még a szülőanyjának sem. Erről az oldalról tehát biztosítva éreztük magunkat.

Gordon ernyedten tartotta kezében whiskys poharát; látszott rajta, hogy csak testben van velünk, lelke messze jár, talán egy távoli szerkesztőségi szobában, egy barátságos, korrek-túrákkal telerakott asztal mellett, s szemben vele karcsú, vakmerő tekintetű fiatalember áll; vállig érő szőke haját lágyan lebegteti az ablakon beáramló tavaszi szellő.

Lehet, hogy túlságosan is romantikus vagyok, de úgy éreztem, feltétlenül valami ilyesmi jár a fejében.

Hosszú hallgatás után Vega törte meg a csendet:

- Mielőtt kimentünk volna a Ngalóhoz, felhívtam Lobitót. Dos Santos doktorral minden rendben.

- Miért ne lenne rendben? - ütődött meg Rosa doki.

- Mr. Lawrence ragaszkodott hozzá, hogy ellenőrizzük az ön személyazonosságát.

- Ja, vagy úgy - mosolyodott el a doki. - Remélem, kielégítő választ kapott?

- Tökéletesen - biccentett Vega.

A doki rám nézett, és huncut fény villant a szemében.

- Megnyugodott, Lawrence?

Visszamosolyogtam rá.

- Már korábban is.

Ezzel kapcsolatban egyelőre ennyiben maradtunk.

Emilio Vega kiitta whiskyjét, hátradőlt a fotelban, és elernyedte az arca, mintha elaludt volna. Sejtettem azonban, hogy esze ágában sincs aludni: alighanem megpróbál logikus magyarázatot találni a történetekre. Végül is nagyot sóhajtott, és kinyitotta a szemét.

- Biztos, hogy festék?

- Mérget vehet rá - bólított a doktor. - Megnéztem napfénynél is, sőt meg is nyaltam. Közön-séges festék. Alighanem hajófesték, vagy valami ahhoz hasonló.

- Úgy érte, hogy hajókat festenek vele?

Santos doki széttárta a karját.

- Csak azt mondom, mire emlékeztet. Valaha, amikor még odaát jártam egyetemre, Lissza-bonban, volt egy hajónk; úgy béreltük egy nyugdíjas tengerésztől, ötven négyzetméteres vitorlafelülettel; nem volt valami luxusjacht, de nekünk éppen megfelelt. Ha jól emlékszem, öt évig jártuk vele nyaranta a portugál partokat. Öreg csataló volt, de a lányok szerették. - Elmosolyodott, mintha feltűnt volna szemei előtt az öreg bárka, a csipkés portugál partokkal, na és persze a szép lányokkal.

- Mi köze ennek a festékhez? - türelmetlenkedett Gordon.
 - Ilyesfajta festékekkel szoktuk lefesteni a hajótestet tavasszal. Bár, őszintén szólva, inkább a többiek csinálták; a társaim. Én jobban szerettem a vitorlával foglalatzkodni.
 - Tehát hajófesték - adta meg magát Vega. - Legyen, hajófesték. Akkor már csak az a kérdés, hogy ki az ördög dugta el a raktáramban?
 - A maga raktárába zöldborsót raktak be - mondtam. - A dobozok oldalán zöldborsó felirat áll. Az első probléma tehát az, hogy szándékosan vagy véletlenül került-e a hűtőkamrájába.
 - Úgy érte, hogy elcserélték a borsót festékre? Illetve a szállítóim nem tudták, hogy mit adnak el?
 - Lehetséges. Gondolja csak meg... Honnan sejtették volna, hogy más van a konzervdobozokban, mint ami rájuk van írva?
 - Oké. Mégsem értem, hogyan kerülhetett a dobozba festék.
 - Mondjuk, csempészáru.
 - Kezdem már kapisgálni - derült fel Vega képe. - Maga arra céloz, hogy valaki festéket csempészt be az országba zöldborsódobozokban. A raktárban aztán valahogy elcserélték a dobozokat, és amikor befutott a rendelésem, a raktárosok nyilván azt hitték, hogy igazi zöldborsó, és felpakolták nekem. Minden világos. Hogy erre nem gondoltam előbb!
- Felderült az arca, és valószínűleg komolyan el is hitte, hogy legalább a zöldborsókonzervek rejtélye megoldódott. Pedig mekkorát tévedett szegény!
- Dos Santos megvakarta az orrát és megcsóválta a fejét.
- Nekem nem tetszik valami.
 - Micsoda? - kérdezte a szállodás kedvetlenül.
 - Nézze csak - kezdte Rosa doki, és újra megvakarta az orrát -, szerintem csak azt érdemes csempészni, ami jó drága idebenn, nem gondolja?
 - Attól tartok, nem egészen világos, amit mond, doktor.
 - Véleményem szerint csak akkor érdemes zöldborsókonzervben festéket csempészni, ha a zöldborsó olcsóbb, mint a festék. Zöldborsó után fizetik a vámot, és festéket kapnak. Olcsó vámért drága árut. Világos?
 - Ühüm - biccentett Vega rosszat sejtve.
 - Csakhogy - ha jól ítélem meg a helyzetet - a jelenlegi nehéz ellátási körülmények között nincs jelentős különbség zöldborsó és festék között. Sőt talán a zöldborsó még drágább is.
 - De hát éppen maga állította, hogy ez valami különleges festék! Hajófesték, vagy mi a fene!
 - Azzal együtt. Akármilyen festék is legyen, pillanatnyilag az élelmiszer a fontosabb. Számomra tehát teljességgel érthetetlennek tűnik ez az egész.
 - Akad itt még más is, ami érthetetlen - kezdtem én is a magamét.
 - Drága jó Jézusom! - suttozta Vega, és behunyta a szemét.
 - Ki a szállítója? - szegeztem neki a kérdést.
 - Egy lobitói cég. Porto Silvában van a lerakatuk.
 - Mióta dolgoznak magának?

- Hát... azt hiszem, már négy-öt éve. Még a forradalom előttről ismerjük egymást.

- Mennyire bízik bennük?

Vega felrántotta a vállát.

- Személyesen még sohasem találkoztunk. Csak megbízottak útján érintkezünk.

- Ki az ön megbízottja?

- Grogorio.

- A pincér?

Bólintott, majd amikor észrevette megütközött pillantásunkat, gyorsan hozzátette: - Mit vannak úgy oda? Grogorio nemcsak pincér, hanem a jobb kezem is!

- Régóta ismeri?

- Együtt harcoltunk.

- Meg tudná mondani, hogy mikor kapott utoljára szállítmányt?

- Hát... egész pontosan nem emlékszem, de alighanem a múlt hónap elején. Ha szükséges, természetesen megnézhetem a könyvelésemet.

- Akkor is Grogorio ment áruért?

- Mint mindig.

- Egyedül?!

- Egy gépkocsivezető kíséretében. Egyébként ő is az alkalmazottam. Segít a konyhán, ha kell, emellett pedig vezeti a gépkocsikat. A holnapi szafárin ő viszi az egyik terepjárót.

Egyelőre elengedtem a fülem mellett a szafári-ügyet, és folytattam a kérdezősködést.

- Tehát a múlt hónap elején egy sofőr és Grogorio bementek Porto Silvába, hogy elhozzák az ön által megrendelt árut. Ekkor voltak utoljára a városban?

- Ugyan, hova gondol! Majd mindennap be kell mennünk friss áruért. Mit gondol, honnan veszem a húst? Hiába van hűtőkamráim, nem szeretném a vendégeimet fagyasztott hússal traktálni. Porto Silvában van vágóhíd; ami délben az asztalra kerül, többnyire aznapi, friss áru - tette hozzá nem is leplezett büszkeséggel.

- Akkor talán helyesbítsünk - mondtam engedékenyen. - Szóljon közbe, ha ismét hibáznék. A múlt hónap elején tehát Grogorio beutazott Porto Silvába konzervekért. Megvásárolta őket, hazahozták, aztán bepakolták a hűtőkamrába. Így történt?

- Így - bólintott Vega.

- Oké. Hányszor volt azóta zöldborsó?

- Ezt hogy érti?

- Ahogy mondom. Hányszor volt azóta zöldborsó az asztalon?

Vega a fejéhez kapott.

- Édes Jézusom, hát ki tudná azt megmondani? Majd mindennap. Igaz, hogy levesnek ritkán használjuk, de köretnek annál gyakrabban. A hideg salátástálakról nem is beszélve. Nem értem, hogy miért kérdi...

Ránéztem, ő meg vissza rám, gyerekes csodálkozással a tekintetében.

- Mivel magyarázza, hogy az elmúlt másfél hónap során soha, egyetlen alkalommal sem került piros festék a salátástálra zöldborsó helyett? Ért engem? Feltehetően elmondták volna önnek a szakácsai, ha egyszer, csak egyetlenegyszer festéket találtak volna egy konzervdobozban. De nem találtak.

- Úgy van... nem találtak - suttogta Vega.

- Ön szerint miért nem?

- Fogalmam sincs róla... Azaz...

- Van valaki a hoteljában, aki nagyon is pontosan tudja, hogy melyik dobozban van az igazi konzerv és melyikben festék. S ez a valaki igen gondosan válogat. Vigyáz rá, hogy még véletlenül se keveredjék össze a festék és a zöldborsó. Világos?

- I-igen - nyögte Vega. - De hát... miért?

- Alighanem a maga kamráját használják raktárnak, akárkik is rejtették oda a konzerveket. Akár csempészek, akár más.

- Más?

- Hát például a gyilkos.

Vega felugrott, miközben majdnem leverte az asztról a whiskysüveget.

- Gondolja, hogy összefüggés van Sanders halála és a festék között?

- Minden lehetséges - vontam meg a vállam. - Van valami elképzelése, hogy mire lehet errefelé hajófestéket használni?

- Fogalmam sincs.

- Oké. Maradjunk ennyiben. A következő kérdés, hogy ki lőtt ránk, és miért?

- Warren! - tört ki Gordonból.

- Mire alapozza a feltevését?

- Arra, hogy gyűlölöm a fickót!

- Kétségkívül komoly érv - ismertem el. - Csakhogy ez nem elég bizonyítéknak. Más ötlete nincs?

Mogorván magába süllyedt, és nem felelt.

- Oké - mondtam. - Maradjunk Warrennál. Tegyük fel, hogy ő volt. De miért?

- Jó vicc - hördült fel a skót. - Nyilván ki akart nyírni bennünket!

- Akkor miért nem tette meg? - kérdezte Santos doki.

- Pechje volt a nyomorultnak!

- Ezt maga sem gondolhatja komolyan.

- Miért ne? - harciaskodott Gordon.

- Mert túlságosan közel volt hozzánk; legfeljebb hét-nyolc lépésnyire. Higgye el, nagyobb művészet ilyen távolságból elpasszolni a célt, mint beletrafálni. Ráadásul három golyót lőtt ki ránk. Esküdni mernék, hogy nagyon is jól tud célozni. Úgy ellőni mellettünk, hogy közben a zöldborsókat találja el! És éppen azokat a dobozokat, amelyekben a felirat ellenére nem zöldborsó van.

- Azt akarja bemesélni nekem, hogy Warren szándékosan lőtt a festékbe?

- Először is semmi bizonyítékunk sincs rá, hogy Warren lőtt. Csak azért gyanúsítani, mert Mr. Lawrence látta, amint visszavitte a csalit vagy a horgokat valakinek... Talán éppen a maguk Grogóriójának. Mintha a parton mondott volna valamit, hogy tőle kapott tanácsokat, mit tüzzön a horgára.

- Rendben van - adta meg magát Gordon. - Tegyük fel, hogy nem az a kis szemétláda lőtt. Akkor ki? És főleg mi a fenéért lyukasztotta ki a dobozokat? Csak azért, hogy pirosra fesse vele a jó öreg Sanders képét?

Megráztam a fejem, rövid hatásszünetet tartottam, majd kiböktem:

- Alighanem figyelmeztetni akart bennünket. Még hozzá arra, hogy festék van a konzervdobozokban. Úgy ítélte meg a helyzetet, hogy feltétlenül tudomásunkra kell hoznia, mert hiszen csak a vak nem látja, hogy összefüggés van Sanders halála, a Dewey ellen elkövetett merénylet és a festék között.

- Csak a vak nem látja? - hördült fel Vega. - Akkor én vak vagyok a javából. De tegyük fel, hogy elfogadom az érvelését. Ez esetben arra lennék kíváncsi, hogy ki figyelmeztetett ilyen eredeti módon? Ki vele, Mr. Lawrence! Magáé az ötlet, legyen a magáé a megoldás is! Ki volt a fickó?

Rám néztek, én pedig vissza rájuk, élesen figyelve, hogyan reagálnak arra, amit mondok.

- Arra kíváncsiak, hogy ki volt a fickó? - tétováztam. - Egyszóval arra kíváncsiak... Pedig nem kell túl nagy fantázia hozzá.

- Csakugyan? - nevetett gúnyosan Vega.

- Csakugyan - bólintottam. - Egyetlen ember van csak tíz négyzetkilométernyi közelségben, akiről el tudom képzelni, hogy...

- Ki vele! Kicsoda? - bömbölte a szállodás.

- A Karvaly - mondtam nyugodtan, és figyeltem, hogy megrándul-e az arcuk. - A Karvaly.

Semmi más nem ült a szemükben, csak leplezetlen csodálkozás.

És talán még valamennyi kétség is, hogy normális vagyok-e egyáltalán.

Vega tért először magához; megrázta a fejét, a többiekre nézett, aztán vissza rám.

- Mit mondott? - kérdezte halkán.

- Egy nevet.

- Azt, hogy Karvaly?

- Azt.

- Az meg ki az ördög?

Mivel beláttam, hogy a szondázás nem járt eredménnyel, visszavonulót fújtam.

- Egyszerű lélektani teszt volt.

Dos Santos elmosolyodott, Gordon pedig úgy nézett rám, mintha nem volna biztos az elmeállapotomban. Egyedül a szállodásban ment fel a pumpa, és dühösen rám ordított.

- Maga komplett örült, Lawrence! Lassan már el sem férek a hulláktól, maga meg humorizál. Tartsa meg a sületlen vicceit! Ha nem tud okosat mondani, inkább hallgasson!

Ebben kétségkívül volt valami. Barátságosan rámosolyogtam, és igyekeztem megbékíteni.

- Ne húzza fel az orrát, Vega! Nem tudtam, hogy nem érti a viccet!

- Ha a maga szállodájában történt volna mindaz, ami itt történt, maga már réges-régen a kertben legelné a fűvet, és birkának képzelné magát. Nem hiszem, hogy akad ember Afrikában, aki annyira megőrizné a nyugalma, mint én. Annak ellenére, hogy maguk mindent megtesznek, csak hogy kiborítsanak!

Mérgesen dohogott, de látszott rajta, hogy már csak tessék-lássék teszi. A Karvalyról pedig egészen biztosan meg is feledkezett.

- Hogyan akarja megoldani az élelmezést? - kérdezte feltűnően gyorsan Dos Santos.

- Hogyhogy?

- Hát... a hullák miatt. Ha valaki bemegy a hűtőkamrába. Erre nem gondolt?

- Dehogynem - morogta Vega. - Három kulcsa van a kamrának: egy nálam, egy Grogoriónál és egy Mariánál.

- Ki az a Maria?

- Nem mindegy az magának? Egy asszony.

- Ő is a jobb keze? - kérdezte rosszmájúan Gordon.

Vega megsemmisítő pillantást vetett rá.

- Maria a kulcsárnőm, és van vagy hatvanéves. Mindenesetre elkértem tőle a kulcsot.

- Csak úgy egyszerűen?

Vega megvakarta a fejét, és nagyot sóhajtott.

- Hát... vagy húsz éve ismerem, és még soha nem fordult elő, hogy magyarázat nélkül ilyet csináltam volna. De hát nem volt más megoldás. Ha ő lépett volna a hűtőkamrába... - fejéhez kapott, és fennakadtak a szemei. - Nem is merek rágondolni, hogy mi történt volna.

- És Grogorióé?

- Az is nálam van.

- Nem találja a személyzet furcsának, hogy maga csak úgy egyszerűen...

- Dehogynem - morogta Vega, és megtörölte verejtékező homlokát. - Azt hiszik, nem sejtik már így is, hogy valami bődületes disznóság folyik ebben a csodálatos szállodában? Csak még nem tudják, hogy micsoda. Nem is nagyon lepődnek meg, ha egy reggel hült helyüket találnám. Higgyék el, ismerem őket jól. Senkitől sem félnek, ha élő ember az illető. De ha kísértet vagy zombi van a dologban...

- Zombi?

- Életre kelt holttest.

Dos Santos megkísérelte visszaterelni a beszélgetést a realitások talajára.

- Tehát egyedül csak önnek van bejárása a kamrába, Mr. Vega?

- Egyedül csak nekem - bólintott a playboy. - És éppen ezért már mennem is kell. Ha nem adom ki az ételt, nem lesz vacsora. Megbocsátanak?

Természetesen megbocsátottunk, mire Vega szedte a sátorfáját, és elviharzott.

Távozása után megittunk még egy whiskyt, aztán Dos Santos doki is felállt.

- Megnézem a beteget - mondta, és kinyújtóztatta a derekát. - Remélem, nincs vele semmi zűr.

Végre egyedül maradtam Gordonnal.

28.

Amikor a doktor mögött becsukódott az ajtó, a skót felállt, és az ablakhoz lépett. Odakinn már erősen szürkült, és az ablak alatt bólogató hatalmas fa árnyéka a lebukó nap búcsúsugaraival díszítve táncolt a falon.

- Esteledik - mondta Gordon, és felém fordult. - Ismét eltelt egy nap. Holnap szafárira indulunk a vadaskertbe.

- Egyéb programot is ajánlgat Vega.

- Micsodát?

- Valami varázsló lakik a nemzeti park szélén. Állítólag igazi varázsló, és állítólag jósolni is tud.

- Hát ez igazán nagyszerű - morogta, és lecsücscent a sezlonra. - Akkor jó lenne, ha inkább őt keresnénk fel... hátha meg tudja mondani, hogy mi ez az egész, aminek benne vagyunk a közepében. - Aztán a szemembe nézett, és megcsóválta a fejét. - Kicsoda maga?

- Az, akinek eddig is mondtam magam. Higgye el, nem csaptam be. Talán csak elhallgattam egy s mást.

- ?

- A második világháborúban az Angol Királyi Légierő tisztje voltam a Távols-Keleten.

- A levegőben?

- Nem, a földön.

- Tehát a RAF elhárításán dolgozott.

- Honnan tudja?

- Ha jól emlékszem, említettem már, hogy újságíró vagyok, és elsősorban politikai kérdésekkel foglalkozom. Apropos! Ez a mostani dolog összefügghet a világháborúval?

Megráztam a fejem.

- Közvetlenül aligha. Közvetve persze napjaink minden politikai eseménye valamilyen módon összefügg vele. Erre gondolt?

- Nem egészen. De folytassa!

- Hm. Bizonyos feladat elvégzésére küldtek ide... ami valószínűleg érinti Gary Hamilton halálát is.

- Tehát ismerte? - csapott le rám.

- Nem... őt nem ismertem. Mindazonáltal meg vagyok győződve róla, hogy minden, ami az elmúlt napokban történt, logikailag összefüggő láncot alkot.

- Éspedig?

- Gary Hamilton meggyilkolása, merénylet ellenem, Sanders halála, merénylet Dewey ellen, lövések a hűtőkamrában és a festék felfedezése.

Elgondolkozva simogatta az arcát.

- Hm. Roppant érdekes. Mintha azt sugallná, hogy szegény Gary a festéket kereste.

- Én nem sugallok semmit. Vonja le a következtetéseket maga.

- Talán... meg kellene tudnunk, hogy festék-e a festék?

- Mi más lenne?

- Esetleg van a dobozokban még valami más is. Valami, ami értékesebb a festéknél.

- Arra gondol, hogy gyémánt vagy kábítószer?

- Őszintén szólva erre gondoltam.

- Kétségkívül van benne logika. Hacsak...

- Hacsak?

- Hacsak fel nem tesszük a kérdést, hogy miért kellett festékbe rejteni a csempészárut. Erre megfelelt volna a zöldborsó is.

- Hát akkor?

- Talán olyasmire használják a festéket, ami veszélyesebb, mint a gyémánt.

- Vagy mint a kábítószer?

- Esetleg annál is.

- Megtudhatnék valamivel többet is?

- Kérem, várjon még huszonnégy órát!

Bólintott, és újra felállt.

- Oké. Csak azt nem értem, hogy miért mondott el ennyit is.

- Szeretném, ha továbbra is segítene.

- Ez természetes.

- És ha... az elkövetkező órákban valami történne velem, valami... amit, izé... nagyon nem szeretnék, akkor... ha megkérdezik magától, hogy nem mondtam-e valamit az ügyel kapcsolatban, jó lenne, ha elismétné mindazt, amin közösen törtük a fejünket.

- Természetesen úgy lesz. Most pedig hogyan tovább?

- Holnap reggel szafárira megyünk. Valószínűleg a gyilkos is ott lesz közöttünk. Tartsa nyitva a szemét, oké?

- Nyugodt lehet. Mindent megteszek, ami csak rajtam múlik.

Már az ajtónál volt, amikor megállítottam.

- Kérem, Philip, csak még egy pillanatra. Már régebben is meg akartam kérdezni... Hiszen ön végtére is angol.

- Hogyan?

- Illetve az Egyesült Királyságban született.

Az ajtófélfának dőlt, és megcsóválta a fejét.

- Soha ne mondja egy skótnak, hogy angol, soha, Lawrence. Vannak, akik ölnek ilyesmiért.

- Bocsánat, csak nyelvbotlás volt.

- Vigyázzon a nyelvére.

- Tehát ön az Egyesült Királyságban született.

- Maga nem?

- Én közép-európai vagyok. Onnan érkeztem néhány évtizeddel ezelőtt Angliába.

- Lengyel?

- Magyar.

- Érdekes. Roppant érdekes. Hosszú ideig tanulmányoztam a balladáikat. Tudja, a skót és a magyar balladák az európai balladakincsnek ahhoz a korai rétegéhez tartoznak, amikor...

Bármennyire fáj is, kénytelen voltam félbeszakítani.

- Igen... én is szeretem a balladákat, mindazonáltal valami egészen mást szeretnék kérdezni. Mennyire lehet érezni az akcentusomat?

Elvörösödött, és zavartan nézett rám.

- Fontos ez?

- Nagyon is fontos.

- Hát, kérem - adta meg magát, és köhécselt néhányat, mielőtt folytatta volna. - Végül is... nem kellemetlen éppenséggel, de azért bizonyos mértékig...

- Tehát érezni?

Még jobban elvörösödött, és dühösen kitört.

- Nem értem, Lawrence, hogy mire akar kilyukadni! Az Egyesült Királyságban tilos mindenfajta faji megkülönböztetés. Teljesen mindegy, hogy ki miféle akcentussal beszél. Nem hiszem, hogy baja lett volna valaha is emiatt. Különböztetés is óriási neveltség valakinek a rovására írni, hogy nem az oxfordi nyelvet beszéli, amit különben én is utálok. Mi a fenének...

- Higgye el, Philip, nagyon fontos. Hamarosan azt is elmondom, hogy miért. De alighanem ön az egyetlen, akitől tanácsot kérhetnék. Nem tenné meg mégis azt a szívességet, hogy...

Nagyot sóhajtott, és megadóan intett.

- Jól van. Bár valóban neveltség, de csak kérdezzen.

- Tehát érezni rajtam az akcentust?

Szótlanul bólintott.

- Oké. És milyenfajta?

Felhúzta a vállát, és elnézett mellettem a levegőben.

- Nem osztályoztam még az akcentusokat. De... bizonyos mértékig európai. Sőt... közép-európai.

- Ezért kérdezte, hogy lengyel vagyok-e?

- Ezért.

- Van tehát tipikusan közép-európai angol akcentus?

Váratlanul felnevetett.

- Maga aztán jókat kérdez, hallja-e? Alighanem összetéveszt a School of Oriental professzoraival. De, hogy a kérdésére válaszoljak, ahogy megígértem, bizonyára van ilyen. Nem tudom, miért, de nekem az ön angolsága Közép-Európát juttatja az eszembe. Gondolkoznom kellene, ha választ akarnék adni a miéltre.

- Oké. Akkor vegyük csak sorba az ismerőseinket.

- Kezdem magammal? Azt hiszem, nekem van a legrondább kiejtésem valamennyiük között. Egy skót úgy beszél angolul, hogy egy igazi angol elsírja magát. És esküszöm, így is van jól!

- A Sanders házaspár?

- Amerikaiak. Ide vehetjük nyugodtan a szerencsétlen Deweyt is. Talán maga is megfigyelte, hogy Dewey kissé selypítve ejti a réshangokat, ami tipikusan déli jelenség. Meg van elégedve velem?

- Eddig tökéletesen. Warren?

- Alighanem ő a legangolabb angol.

- Brazíliában?

- Nincs ebben semmi különös. Nyilván meglett férfi korában települt át, amikor az ember már nem váltogatja olyan könnyedén a nyelveket, mint a zsebkendőt. Gondolom, Brazíliában is angol környezetben él, vagy ha nem, hát a portugál nem ront az angolságán. Különben elég tisztességesen beszél portugálul is.

- Honnan tudja?

- Vegától.

- Aha. Tehát magát is érdeklik az akcentusok?

- Értéklik a fenét. Vega említette, hogy a púpos meglepően jól beszél brazilul, illetve portugálul, mert a kettő már messze nem azonos.

- Miss Nauta?

- Ő nehezebb eset.

- Amennyiben?

- A világot sem mondanám el neki, de Miss Nautának alapvető hiányosságai vannak az angol grammatika területén. És a kiejtése is... Mindenesetre érződnek rajta a holland torokhangok.

- Webster?

- Ó, ő sokkal jobban beszél. Elég furcsa... de én másképpen képzeltem el az ausztrál kiejtést. Bár Ausztrália aztán tényleg nem egységes nyelvterület. Mindazonáltal sok hasonlóság van az ő kiejtése és Miss Nautáé között.

- A többiek?

- Vegára és a dokira gondol? Erről beszélni sem érdemes. Nem akarom megsérteni őket, de bármelyiküket sötétben is azonnal felismerném. Vége?

- Vége - bólintottam. - És ne haragudjék, hogy ilyesmivel terheltem, de...

- Eggyel teheti csak jóvá - mondta, és kinyitotta az ajtót -, ha kinyomozza, ki ölte meg Gary Hamiltont. Gondolja, hogy ez az akcentusdolog is... közelebb visz bennünket a megoldáshoz?

Meggyőződéssel bólintottam.

- Adja isten - mondta, és kilépett a folyosóra. - Ha így áll a dolog, akár éjszaka is felkelhet, hogy a kiejtésükről tudakozódjék.

Becsuktam mögötte az ajtót, és leroskadtam a karosszékekbe: megpróbáltam erőt gyűjteni az est hátralevő részéhez.

29.

Mintegy félóra múlva bekopogtattam Mrs. Sandershoz. Hosszan kellett kopogtatnom, és már-már attól tartottam, hogy ismét történt valami, amikor mocorgás támadt odabenn, és résnyire kinyitották az ajtót.

- Ki az?

- Lawrence vagyok, asszonyom.

Míntha megkönnyebbülést éreztem volna a hangjában.

- Mit akar?

- Néhány szót szeretnék váltani önnel.

Szinte a levegőben éreztem, hogy habozik, végül is kiakasztotta a biztonsági láncot, és kitérta előttem az ajtót.

- Jöjjön be.

Most is útiruhában volt; hosszú, ősz csíkokkal tarkított haja szabadon hullt a vállára, szeme alatt sötét táskák húzódtak. Mrs. Sanders az elmúlt huszonnégy óra alatt évtizedet öregedett.

- Foglaljon helyet, kérem - mutatott a karosszékre, míg ő maga az ágy szélére kuporodott, és remegő ujjakkal cigarettára gyújtott. - Miről óhajt beszélni velem, Mr. Lawrence?

- Az a helyzet...

Kifújta a füstöt, és türelmetlenül félbeszakított.

- Már én is akartam beszélni valakivel... de csak a szállodaigazgatót sikerült elérnem. Azt állítja, hogy meg kell várnom valami bizottságot Luandából. Ez egyszerűen felháborító! Amilyen gyorsan csak lehet, vissza akarok utazni az Államokba. Kérem, Mr. Lawrence, segítsen nekem. Egy percig sem akarok tovább itt maradni. Megölték a férjem, akit szerettem, és én... és én...

Egyre jobban remegett a kezében a cigaretta, és csak pillanatokon múltott, hogy kitör belőle a zokogás.

Nem tudtam, hogy milyen módszer lenne a legjobb, így hát azzal próbálkoztam, ami jelen esetben a legcélravezetőbbnek tűnt.

- Mrs. Sanders - kezdtem -, ön nem akármilyen asszony. Gondolom, a ring mellett eltöltött évek olyan lelkierőt kölcsönöztek önnek, amely... hm... átsegíti a legnehezebb órákon is.

- Gondolja?

- Tudom, hogy ostobaság, amit beszélek, hiszen ön szorul elsősorban segítségre, de én mégis arra kérem, hogy segítsen nekünk.

- Én segítek? De hát... mit tehetek önökért?

- Azt hiszem, a gyilkos nyomában vagyok. És azt hiszem, ezt ő is tudja. Azonkívül azt hiszem, hogy... nos, az ön élete is veszélyben forog.

- De hát miért?

- Mert a gyilkos úgy gondolja, hogy a férje elmondott önnek valamit, amit tudott.

- A parti merényletre gondol?

- Arra.

- Mondtam már, hogy meg tudom védeni magam!

- Mrs. Sanders... Én igazán nem szívesen avatkozom más dolgába, de most mégis nyomatékosan arra kell kérnem, hogy a *következő napot töltse a szobájában*.

Felhúzta a szemöldökét, és egyszerre eltűnt a kétségbeesett kifejezés az arcáról; inkább valami pimasz, lenéző mosoly ült a helyére.

- Tehát szobafogságra ítélt. Ha szabad kérdeznem, milyen joggal?

- Semmilyenen. Nem adhatok önnek parancsot, és ezt ön is jól tudja. Mindazonáltal senki nem hagyhatja el a szálloda területét.

- Tulajdonképpen mit gondol maga rólam?

Néhány másodpercig hallgattam, aztán kénytelen voltam kipakolni.

- Mit gondolok? Elsősorban azt, hogy maga nem őszinte hozzám.

Elnyomta a cigarettáját, és leplezetlen gúnnyal nézett a szemembe.

- Amennyiben?

- Amennyiben ön tud valamit, de eltitkolja előlem. Esetleg azt is tudja, hogy ki ölte meg a férjét... vagy legalábbis sejti.

Még mindig mosolyogva bólintott.

- Esetleg.

- Jobban tenné, ha elmondaná.

- Magának? Miért, kicsoda maga? Egy bogárgyűjtő, aki azt képzelem, hogy ő a modern idők Sherlock Holmesa. Tudja, kicsoda maga? Egy kis senki, egy vacak kis senki! Nem fog maga kinyomozni senkit... előbb tesz hidegre azok, akik Sanderst is hidegre tették. Csak nem örültem meg, hogy egy magafajtára bízzam magam! És ha tudom, hogy ki volt a gyilkos? Nyugodjon meg, megfizetek neki! Megfizetek maga és a nélkül a vörös képű, bárgyú fickó nélkül is. Isten engem úgy segítjen!

Kifulladásra dőlt hátra, és újabb cigaretta után kotorászott.

- Mrs. Sanders - próbáltam meg még egyszer jobb belátásra bírni. - Alighanem tökéletesen félreérti a helyzetet. Ez itt Afrika, és az úgy nem alkalmas arra, hogy...

Eltorzult az arca; a düh a hajdani szépség megviselt nyomait is lemosta róla. Igazi fúria volt, aki minden szavával és minden mozdulatával kész volt embert ölni.

- Engem csak ne tanítson, mire alkalmas a világ és mire nem! Azt hiszi, buta liba vagyok, aki háromig sem tud számolni? - rikácsolta. - Megnyugtathatom, elég maffiózót és nehézfiút láttam már életemben! És azt is megtanultam, hogyan kell elbánni velük. Ne féljen, volt, aki megtanítson rá! És ha Sanderst megölték, az az én dolgom! Nem kértem rá, hogy keresse meg a gyilkosát! Vagy ha kértem is, most visszavonom! A jövőben pedig kíméljen meg a zaklatásaitól.

- Mrs. Sanders - igyekeztem elvágni a szózuhatagot -, hol tartózkodott egész nap? Azt hiszem, megállapodtunk abban, hogy...

- Semmi köze hozzá!

- Tegnap megkértem rá, hogy ne hagyja el a szobáját!

- Füttyülök a kéréseire! Különbömit mit szól hozzá, nem hagytam el a szobámat!

Lehajtottam a fejem, látszólag azért, mintha helyette is szégyenkezne, pedig egészen más volt az oka.

- Nem szoktam hölgyeknek ellentmondani, de most mégis az a helyzet, hogy hazudik - mondtam; lehajoltam, a rekamié alá nyúltam, kihúztam félig előkandikáló sportcipőjét, és az orra alá tartottam.

- Ha jól emlékszem, tegnap reggel barna hasítottbőr cipő volt magán... este pedig fekete szandál. Valamiféle fehér pöttyökkel vagy virágokkal...

- Bravó - mondta gúnyosan, és nagyot szívott a cigarettájából.

- Ezt a cipőt tehát ma használta először, úgynevezett szobafogsága idején.

- Bravó - mondta még egyszer.

- Akkor már csak arra lennék kíváncsi, honnan vannak a cipő orrán ezek a homokfoltok... Látja? Ilyenfajta, kissé vöröses homok csak a Ngolo partján található.

Újra megszívta a cigarettáját, és ezúttal elmaradt a „bravó”.

Hallgatott néhány másodpercig, felnézett rám, megmozdult a szája, mintha mondani akarna valamit, aztán elnyomta a cigarettáját, és felállt.

Rám nézett, és én, hogy az egyenlőtlen helyzetnek véget vessek, szintén felemelkedtem. Úgy álltunk egymással szemben, mint két kakas egy thaiföldi viadalon: mellüket egymásnak vetve, harci tüsszel a szemükben. Ennek ellenére meglepően higgadt és nyugodt volt a hangja, amint beszélni kezdett.

- Jó, elismerem, némiképpen joga van utánam szimatolni, hiszen megölték a férjemet, és állítólag ön is belekeveredett az ügybe. Bocsássa meg, ha az előbb megsértettem volna. Nem volt szándékomban. De beláthatja, azok után, ami velem történt, nem lehetek minden pillanatban józan és szenvtelen.

Csak csodálni tudtam a lelkierejét. Mindazonáltal most sem volt veszélytelenebb, mint amikor ordított és rikácsolt.

- Próbáljunk meg valamiképpen egyezsége jutni - mondta, és megsimogatta az arcom. - Hiszen lehet magával beszélni...

- Mit akar végül is tőlem? - léptem óvatosan hátra. - Hiszen nem hajlandó segíteni.

- Nem is fogok. Azt pedig hiába várja, hogy elmondjam, amit tudok. Azt hiszi, nem sejtem, hogy rám is vadásznak? És éppen ez a jó. Csak jöjjenek, és próbáljanak elkapni. Maga pedig ne ólálkodjék körülöttem, megértette?

- Maga örült - mondtam, és megcsóváltam a fejem. - Azt hiszi, elbír velük?

Felemelkedett, és gőgösen elélem állt.

- Ha úgy tetszik, ismertetem a feltételeimet. Ne feledje, az USA állampolgára vagyok, vannak jó barátaim a szenátusban, és akkora politikai botrányt kavarak odaát, hogy valamennyien belesántulnak.

- Mit akar? - kérdeztem megadóan.

- Először is azt, hogy szálljon le rólam. Maga is és a haverjai is. Nincs szükségem sem védelemre, sem vigasztalásra. Mindkettőről szíves-örömmel lemondok. Pazarolják másra az energiájukat. Nem maradok a szobámban, oda megyek, ahova akarok, megértette? És még valamit... Ha észreveszem, hogy körülöttem koslatnak, gondolkozás nélkül magukba lövök. Azt hiszi, viccelek? Ugyan... Nyugodtan hivatkozhatom arra, hogy a férjem meggyilkolása miatt kikészültek az idegeim, és azt hittem, az életemre törnek. Nincs az a bíróság, amely elítélne érte, abban pedig legyen egészen biztos, hogy az Államok legjobb ügyvédei állnak majd a rendelkezésemre. Nos, hogy tetszik?

- Folytassa...

- Oké. A mai nap hátralévő részét még itt töltöm, valamint a holnapi napot. Kérje meg a szállodást, hogy rendeljen számomra Luandából valami közlekedési eszközt. Helikoptert vagy akármit. Ha bármilyen nehézségük lenne, lépjenek érintkezésbe Schumann úrral, a Standard Oil luandai megbízottjával. Ellenkező esetben kénytelen leszek az Egyesült Államok szenátusához fordulni védelemért. Nem hiszem, hogy Luandában megdicsérik magukat érte.

Halkan kuncogott, amikor befejezte, és győzelemittasan nézett rám. Legszívesebben képen töröltem volna. Természetesen nem ezért a tekintetért - ámbár őszintén szólva az sem tetszett különösebben -, hanem azért, hogy milyen hülye. Képtelen volt belátni, hogy saját halálos ítéletét írja alá, ha makacskodik.

Felálltam, és az ajtó felé indultam. Keserű mosoly volt az arcomon, amikor visszafordultam.

- Győzött, Mrs. Sanders. Kénytelen vagyok beismerni, hogy győzött. Ön szabad, hiszen egy szabad ország állampolgára és egy vendégszerető ország vendége. Természetesen azt csinál, amit akar. Én mindazonáltal csak segíteni szerettem volna. Szerettem volna elcsípni a férje gyilkosát. Az a gyanúm ugyanis, hogy az, aki megölte a férjét, nagyon sok kellemetlenséget okoz még nekünk. Könnyebbé tenné a helyzetemet, ha elmondaná, amit tud, de hát belátom, hogy hiába is kívánnék ilyet öntől, aki makacsul csakis a saját feje után megy... Sajnos nem tudom megakadályozni, hogy odahajtsa a nyaktiló alá. Természetesen szavamat adom, hogy senki nem fog ólálkodni maga után, ahogy volt szíves kifejező módon a tudomásomra hozni. Mindezek ellenére engedje meg, hogy utoljára figyelmeztessem. Akik megölték a férjét, az ön életét akarják. Ez az utolsó szavam.

Megkönnyebbülten fellélegzett.

- Tehát megrendeli a helikoptert?

- Ez nem az én dolgom, Mrs. Sanders. Beszéljen Senhor Vegával. Ha pedig véletlenül el találna sülni a revolvere, és még csodálatosabb véletlen folytán el is találna valakit, remélem,

tisztában van vele, hogy amerikai állampolgárság ide vagy oda, kénytelenek lennének letartóztatni magát gyilkosságért.

- Természetesen - mosolygott vidáman, aztán szinte szánakozva nézett rám. - Érdekes volt, Mr. Lawrence? Tanulja meg, hogy én mindig győzök.

- Nem hiszem, hogy ismerné Közép-Európa történetét, Mrs. Sanders, de engedje meg, hogy elmondjak önnek egy rövidke kis epizódot. Valaha, a középkorban, nem sokkal annak a földrésznek a felfedezése után, amelyre ön most olyan büszke, Európára rátámadtak a törökök. Történt egyszer, hogy egy csatában, a nevét nem említem, hiszen az ön számára alighanem kiejthetetlen lenne, szembekerült egymással egy óriási török és egy maroknyi magyar sereg. A csata a törökök győzelmével végződött. A csatamezőt az elesettek tetemei borították, és másnap reggel, amikor a győztes szultán vezérei kíséretében megszemlélte a harcmezőt, és végignézett elesett katonáin, a krónikák szerint így kiáltott fel: Ó, Allah! Ilyen győzelmet még ellenségeimnek sem kívánok! Jó éjszakát, Mrs. Sanders!

Diszkrét kattanással csukódott be mögöttem az ajtó.

30.

Halkan ropogtak a kavicsok a talpam alatt, ahogy végigsétáltam a tó felé vezető úton. A tenyérynyi hold magasan ragyogott az égen, és a fehér kavicsok úgy világítottak, mintha bemeszelték volna őket. A bokrok között aprócska fények: világító bogarak pislákoltak, és valami furcsa gondolattársítással a kihunyó életet és Mrs. Sanderst juttatták az eszembe.

Nyilvánvaló volt, hogy Mrs. Sanders nem az, vagy nem egészen az, akinek véljük és akinek vallja magát. És Mr. Sanders sem volt az. Nem volt az a feddhetetlen menedzser, akinek látszani szeretett volna, hiszen ilyesmi aligha is létezik a profi bokszban. Valamilyen formában maffiózó volt ő maga is; telis-tele homályos kapcsolatokkal, és ha nem tudom pontosan, hogy ártatlan mindabban, ami az elmúlt napokban történt, valószínűleg Amerikában kerestem volna a gyilkosságok hátterét.

Lassan odaértem a tavacskához, és körülnéztem: a telehold visszatükröződött a vizében, és a susogó fák árnyéka sötéten örködött mellette.

Odaballagtam az árnyékban pihenő székekhez, és belecsüccsentem abba, amelyikben Sanderst meggyilkolták. Nem fogott el semmiféle rossz érzés, inkább csak valami furcsa szomorúság. Akár csak a bogárcák lámpájának pislákolása, a szék is az örök elmúlásra emlékeztetett.

A tóra bámultam, és megpróbáltam visszaterelni a gondolataimat Mrs. Sandersre. Nyilvánvaló, hogy tudja, ki ölte meg a férjét, vagy legalábbis azt, hogy ki lőtt rám. A kettő pedig alighanem ugyanaz. Tudja, de nem hajlandó elmondani. Fejébe vette, hogy maga végez férje gyilkosával. Rájött, hogy én vagyok az egyedüli akadály bosszúja útjában. Csak akadékoskodom, miközben fogalmam sincs róla, ki a tettes.

Megcsóváltam a fejem, és azon töprengtem, hogyan tudnám megóvni Mrs. Sanders életét. Esetleg ha gyorsan akcióba kezdenék?

A hajdani „lófarkas csaj” régvolt idők vadnyugati farmerasszonyait juttatta az eszembe, akik elesett férjük helyére állva utolsó tőlényükig védelmezték családjukat és a pioneer-becsületet. Legalábbis a westernekben. Alighanem Mrs. Sanders is a bosszú angyalának képzelte magát, aki a tehetetlen társadalom helyére lépve maga intézi el az ügyeit. Csakhogy a westernidőknek

vége. És az ellenfelek sem tollas indiánok vagy együgyű martalócok, hanem dörzsölt és kegyetlen hóhérok.

Félhangosan elkáromkodtam magam, és csábító kísértést éreztem, hogy hagyjam magára az asszonyt, és a kisujjamat se mozdítsam érte. Sohasem rajongtam az amerikaiakért, és nem kis örömet éreztem, ha egyikük-másikuk ráfizetett a western-romantikára. Csakhogy most életről-halálról van szó.

Nagyjából idáig jutottam a gondolataimban, amikor valahol, talán nem is messze tőlem, megreccsent egy faág, és mintha halkán felsírtak volna a kavicsok egy cipőtalp alatt. Óvatosan hátrafordítottam a fejem, de a bokrok között áthatolhatatlan sötétség uralkodott. A hold óriási tányérja éppen elbújít egy zsebkendőnyi felhő mögé, és a korábban sugárverte utak rövid időre félárnyékba borultak.

Hirtelen újra felhangzott a kavics nyikorgása, és éreztem, hogy hideg patakokban folyik a víz a hátamon. Óriási erővel próbáltam fegyelmelni magam, hogy fel ne pattanjak, és ki ne rohanjak a fák árnyékából a tavacska partjára.

Halkan suttogtak a fejem felett az ágak, és mintha ebbe a suttogásba lopakodó lábak nesze vegyült volna. Úgy szorítottam a szék karfáját, hogy szinte görcsöt kapott a kezem. Nem költői túlzás, de a halál leheletét éreztem a fejem felett.

Hirtelen Sanders képe tűnt fel lelki szemeim előtt, amint itt ül, *éppen ebben a székben*, félrebillent fejjel, holtan. Aztán magamat láttam, ahogy a vörös képű Gordon fölém hajol, kezében óriási mordályával, és sajnálkozva megcsóválja a fejét.

Ahogy vissza tudok emlékezni rá, nem voltam valami szép halott.

Visszafojtottam a lélegzetem, és vártam a szúrást. S közben csak abban reménykedhettem, hogy nem ölhetnek meg, hiszen olyan tökéletes a csapdám, hogy kizárja likvidálásom lehetőségét. Vagy mégis tévedtem volna? Szinte megkönnyebbültem, amikor kemény, vékony tárgy nyomódott az oldalamnak, éppen csak annyira, hogy megérezzem bőrömön a fémtű hidegét.

- Jó estét, Karvaly! - köszöntött a rekedt, suttogó hang. - Hogy döntött? Különben ha hátrafordul, meghal.

Természetesen eszemben sem volt hátrafordulni. Egyszerre könnyebbnek éreztem a levegőt, annak ellenére, hogy az injekciós tű nem sok jóval biztatott.

- Jó estét - mondtam, és igyekeztem elleplezni hangom remegését. - Mit akar már megint?

- Ideges?

- Találghat. Különben van még huszonnégy órám a végső válaszig, nem?

Hallgatott egy kicsit, nyilván a lehetőségeket mérlegelte.

- Elvileg igen - mondta végül. - Csakhogy legutolsó beszélgetésünk óta némiképpen megváltoztak a körülmények.

Óriási erőfeszitésembe került, hogy megkönnyebbülten fel ne lélegezzek. Közeledik a vad a csapda ajtajához!

- Hogyhogy megváltoztak?

- Bizonyos események arra kényszerítenek, hogy felülvizsgáljam a határidőt. Szeretném, ha hamarabb döntene.

- Ez lehetetlen - mondtam határozottan. - Ragaszkodom az eredeti feltételekhez.

Úgy alkudoztunk, mintha egy londoni nagyvállalat irodájában a szállítási határidő lett volna a téma.

- Ragaszkodom a huszonnégy órához - ismételgettem konokul. Megéreztem, hogy kutya-szorítóba került, és annyira ki akartam használni az ebből származó előnyt, amennyire csak lehetséges volt.

- Maga a Karvaly? - kérdezte szinte panaszosan.

- Elhinné, ha bármit mondanék is? - kérdeztem vissza.

- Nem - jött a gyors válasz.

- Hát akkor?

- Meg kell tennie valamit - suttogta, és éreztem, hogy a tű hegye erősebben nyomódik az oldalamnak. - Akár maga a Karvaly, akár nem.

Sejtettem, hogy lassan fölébe kerülök, annál is inkább, mivel pontosan tudtam, hogy mit akar tőlem.

- Ki ez a Dos Santos? - kérdezte halkán.

- Egy doktor Lobitóból - mondtam.

- Biztos benne?

- Ki más lenne?

- Tudja azt maga jól.

- Rémekeket lát?

- Fogja be a száját - sziszegte, és éreztem, hogy elbizonytalanodik. Bár kétségkívül tetszett, ahogy lassan elveszíti maga alól a talajt, a játék egyre veszélyesebbnek tűnt. Mi lesz, ha annyira elveszíti, hogy belém böki a pravaszt?

- Vegye el a tűt az oldalamtól - mondtam határozottan. - Gondolom, látszik rajtam, hogy profi vagyok. Szavamat adom, hogy nem fordulok hátra.

Észrevehetően csökkent a tű nyomása, de azért esze ágában sem volt egészen megszabadítani tőle.

- Oké - mondta -, tárgyaljunk értelmesen. Rosa dos Santos érkezése és ami vele jár, arra készítet, hogy felgyorsítsam az eseményeket. Sajnálom, de nem adhatok huszonnégy órát. Ez az utolsó szavam.

Hallgattam, és megpróbáltam kitalálni, hogy férfi-e vagy nő. Feltehetően sállal kötötte be az arcát, és a szövet a felismerhetetlenségig eltorzította a hangját. Egyedül furcsa, egyelőre még megfoghatatlan akcentusa volt az, amiben megkapaszkodhattam. Csakhogy a sál az akcentusát is eltorzította.

- Rendben van - mondtam, és a tavon csillogó holdra néztem. - Mit kíván tőlem?

- Kissé többet, mint tegnap.

- Akkor kissé magasabb lesz az ára is.

- Igen magas árat fizetek. Az életét.

Halkan felkacagtam, pedig igazán nem volt nevetséges a helyzetem.

- Kinek akar spórolni?

Most éreztem először, hogy sikerült zavarba hoznom.

- Igaza van - mondta gyorsan. - Mennyit kér?

- Egymilliót.

Most ő nevetett fel, rekedt automatanevetéssel.

- Maga megőrült, kedvesem. Egymillió dollár, az...

- Stop! Fontról van szó, kedvesem.

Ismét csak nekinyomódott a tű az oldalamnak. Komolyan és kíméletlenül.

- Hagyja a hülyeséget! Kap kétszázézer dollárban, és futni hagyom.

- Oké - mondtam - a magáé vagyok. De csak erre az egy ügyre. Minden továbbiért külön pénzt kérek, és ne higgye, hogy ezzel a rongyos kétszázézer dolcsival örökre megvette a hallgatásomat.

- Tehát mit állapított meg Dos Santos?

- Hol kapom meg a pénzt? - kérdeztem vissza.

- Egy csekket kap - mondta türelmetlenül. - De sokkal fontosabb most, hogy...

- Csak magának, kedvesem, csak magának! Amíg nem tisztázzuk az anyagiakat, harapófogóval sem húz ki belőlem semmit.

- Rendben van - adta meg magát. - Megkapja a pénzét, ne izguljon. Holnap délután a kezében lesz a csekk; kétszázézer dollárról. Bármelyik nagyobb európai bankban felveheti.

- Hogy kapom kézhez?

- Az az én dolgom - mordult fel, és egészen halkán és érthetetlenül mintha elkáromkodta volna magát. Egy furcsa, idegen nyelven, amiből bár egyetlen szót sem értettem tisztán, mégis emlékeztetett valamire. - Megkapja a borítékját, és kész. De holnap, közvetlenül a szafári után, cselekednie kell!

- Oké - mondtam. - Kétszázézerért sok mindent megtesz az ember.

- Tehát...

- Pillanat. Remélem, bízhatom a diszkréciójában?

- Maga örült! Csak nem képzelem, hogy hirdetést teszünk közzé a New York Timesban, hogy mi történt a Ngolónál!

Igyekeztem lecsendesíteni a felháborodását.

- Nézze... én ebből élek. Kétszázézer nagy pénz, de hamar elfogy. És ha ebből kiszivárogo valami, munka nélkül maradok.

- Legyen nyugodt. Nem marad munka nélkül.

- Tehát?

- Ki hívta ide a doktort?

- Én.

- A fenébe is... Miért?

- Hogy mentse meg Dewey életét. Hogy beszélni tudjon, és elmondja, kicsoda maga.

- De hiszen nem én... - csúszott ki a száján, majd ismét felhangzott a fojtott káromkodás. - Mit állapított meg Dos Santos?

- Túléli - mondtam leplezetlen kárörömmel. - És ezzel keresett nekem kétszáz ezer dolcsit.

- Átkozott barom! - dühöngött.

- Kérem?

- Lehetetlen, hogy valaki túlélje a mérget!

- Keveset pumpált belé, kedvesem.

Nagyot nyelt, és már nem is tiltakozott ellene, hogy neki tulajdonítom a Dewey elleni merényletet.

- Mikor lesz olyan állapotban, hogy beszélni tudjon?

- Talán már holnap. Santos doki szerint rohamosan javul.

- Az ördögbe is! Nincs más megoldás. Maga bármikor hozzáférhet.

- Tehát, mi lesz a feladatom?

- Meg kell ölnie Deweyt.

- Oké - mondtam könnyedén -, és hogyan?

- Ezt magára bízom. Remélem, van benne gyakorlata?

- Ahogy vesszük.

- Közvetlenül a szafári után meg kell tennie.

- Rendben. Ezzel vége is?

- Ugyan. Ezután jön a fontosabb feladat.

- Éspedig? - kérdeztem lezserül, de minden idegszálam éberén figyelte hangjának rezdüléseit.

- Meg kell ölnie a Karvalyt. Még hozzá a huszonnegyedik óra lejárta előtt.

- A Karvalyt? Hiszen a... a Karvaly én vagyok!

Úgy nyomta nekem a tüt, hogy majdnem felkiáltottam a rémülettől. Szinte már éreztem, ahogy belém árad a nyilméreg, és lassan szétterjed bennem megállíthatatlanul, könyörtelenül.

Hideg volt a hangja, mint a jégcsap.

- Maga egy kis szélhámos, egy kezdő kis csirkefogó. Tegnap talán még adtam volna néhány százaléknyi esélyt arra, hogy maga az, akit keresek, és csak játssza a hülyét, azóta viszont volt alkalmam meggyőződni az ellenkezőjéről.

- Ez esetben mi szüksége rám? - kérdeztem sértődötten.

- Akárcicsoda is maga, meg kell ölnie Deweyt, hiszen maga az, aki bármikor könnyen hozzáférhet. És ha megtette, meg kell ölnie a Karvalyt is!

- Miért nem nyírja ki maga?

- Túl sokat kérdez. Kétszáz ezerért igazán megteheti.

- Jó, jó, de honnan tudjam, hogy ki az?

- Megtudja, ne féljen. Holnap délutánra megtudja. Most pedig menjen, és készüljön fel. Dewey-nek meg kell halnia a szafári után.

Hallottam, hogy megreccsennek mögöttem az ágak, de óvakodtam hátrafordulni.

- Miből jött rá, hogy nem én vagyok az az izé... Karvaly, akit keres?

- Abból, hogy a Karvaly soha nem adta volna el magát kétszázézerért. Most pedig tűnjön el, és végezze a feladatát!

Majdhogynem felnevettem; hangosan és jókedvűen. Halálosan biztos voltam benne, hogy végre sikerült meggyőzőnöm: senki más, csakis én lehetek a Karvaly!

Üldögéltem még néhány percig: néztem a holdat, a csillagokat és tükörképüket a tó vizén. Gondolkodtam, de végül is nem ez volt az oka, amiért nem pattantam fel és nem lopóztam utána. Tartottam ugyanis tőle, hogy segítőtársa is van, aki visszavonulását biztosítja, és nagyon nem szerettem volna egy tút az oldalamba, főleg most, amikor végre kezd kibogozódni ez az egész rohadt ügy.

Amikor a másodpercmutató ötödször fordult körbe, felálltam, és végigsiettem az ösvényen. Be a hotelba, fel az emeletre, egészen Gordon szobájáig, és megzörgettem az ajtaját.

- Hé... Lassan a testtel - hallottam a zsörtölődését, majd megcsörrent a lánc, kinyílt az ajtó, és a magnum csöve nézett velem farkasszemet.

Gordon zöld-fehér csíkos pizsamában, hunyorogva állt az ajtóban, és csak tartotta a mordályát, egyenesen a hasamnak.

- Beengedne egy pillanatra?

Szó nélkül félreállt, én pedig beviharzottam a szobába. Hepehupás ágya mutatta, hogy alighanem az álom ölelő karjaiból szakítottam ki.

Becsukta az ajtót, odajött hozzám, és letette a stukkert az éjjeliszekrényre.

- Mi újság? Csak nem fogott szavamon, hogy éjjel-nappal jöhet akcentusügyben?

- Majdnem - mondtam. - Van valami kötött sálja?

Úgy nézett rám, mintha rosszul hallott volna.

- Micsodám? Kötött sálam? Afrikában?

- Valamije csak van! Pulóvere?

- Van egy... gyapjú. De mi a fenének?...

- Támadt egy ötletem. Egy igen életrevaló kis ötletem. Szeretném magán kipróbálni.

Összeráncolta a szemöldökét, de engedelmesen a szekrényhez lépett, és némi matatás után előhúzott egy norvégmintás pulóvert.

- Tessék. Ha megfelel...

Megnéztem, hogy mennyire vastag, aztán visszaadtam neki.

- Kösse a szája elé!

- Mit csináljak? - s egyre zavarodottabb lett a hangja. - Pulóvert a szám elé? Nincs magával valami baj, Lawrence?

- Nem vagyok részeg - nyugtattam meg -, ha erre gondol.

Sóhajtott, elvette a pulóvert, és megpróbálta a szája elé kötni. Hosszasan vacakolt, amíg végül sikerült az ujjait összecsomóznia.

Hátat fordítottam; tettem egy lépést előre, de csak egy egészen aprót, hogy kinyújtott karral elérhessem.

- Mondjon valamit a pulóveren keresztül! - kértem.

- Mi a fenét mondjak? - hallottam a tompa kérdést.

- Amit akar, csak beszéljen!

- De hát az ördögbe is!...

- Oké. Mondja azt, hogy... Kezdő kis csirkefogó vagy, nem a Karvaly... Na, mondja!

- Kezdő kis csirkefogó vagy, nem a Karvaly - hallottam, de akármennyire figyeltem is, nem tudtam rájönni semmire.

- Oké. Most legyen rám vagy akárkire nagyon dühös, és káromkodjék!

- Mit csináljak?

- Jól hallotta. Káromkodjék, szitkozódjék. És lehetőleg ne csak angolul.

- Hát hogy az ördögbe?

- Minden nyelven, ahogy csak tud. Írül, skótul, gélül, keltául, mit bánom én! Csak mondja gyorsan!

Hallottam, hogy elhadar néhány káromkodást - ezeket többé-kevésbé meg is értettem -, majd néhány érthetetlen mondat következett, de egyikük sem hasonlított arra, amit odakinn hallottam.

Sóhajtottam, és már-már meg akartam fordulni, hogy felfüggeszsem a kísérletet, amikor úgy éreztem, mintha hideg, hegyes tárgy nyomódnék az oldalamnak. Olyannyira az injekciós tűre emlékeztetően, hogy megjegesedett az ereimben a vér.

- Hát ez jó - mondtam, és megfordultam. - Mi ez? Körömrészelő? A frászt hozza az emberre ezzel az...

Aztán belém fagyott a szó. Pillantásom Gordonéval találkozott, s a skót kék szeme jeges hidegséggel mélyedt az enyémbe. Eldobott pulóvere a földön hevert, s az újságíró előre-nyújtott keze az oldalamig ért.

Lassan, mintha megmerevedett volna a nyakam és fájna minden gyors mozdulat, lehajtottam a fejem, és ránéztem a kezére.

Úgy éreztem, hogy még keményebbre fagnak a lelkemen függő jégcsapok, és valahol egy csak általam hallható hang azt suttogetta, hogy elveszítettem a játszmat. Úristen, ekkorát tévedtem volna?

Gordon ugyanis egy orvosi fecskendőt tartott a kezében: pontosan olyat, amilyennel Sanderst és Deweyt megszúrták.

Álltam szótlantul; fogva tartott a pillantása. Ekkor azonban váratlan dolog történt. Gordon hátralépett, ágyára hajította az injekciós tűt, elröhögte magát, és maga is melléje roskadt.

- Megijedt, mi? Tele lett a gatyája, Sherlock Holmes?

Csak az isten mentette meg tőle, hogy nem vertem hülyére.

Amikor úgy-ahogy magamhoz tértem, ittam egy pohár hideg vizet, és letörölgettem a homlokomról az izzadságot.

- Még egy ilyen hülye vicc - mondtam -, és a hűtőkamrában találja magát!

- Tényleg annyira megijedt?

- Még annál is jobban. Amit lát, az csak a felszín. Fogalma sincs, mekkora rombolást végzett az idegsejtjeimben.

Láttam rajta, hogy előnti a büntudat, akárcsak a céklaszín a fejét.

- Az ördögbe is... Nem gondoltam volna.

- Maga megbolondult - lihegtem. - Akasztott ember hazában kötelet mutogatni! Különben honnan az ördögből szerezte a fecskendőt? Maga is patikával utazik, mint Webster?

Az injekciós tűre nézett, és lassan megrázta a fejét.

- Találtam.

- A parkban?

- Ugyan. Itt a szobámban.

Kezdett egyre érthetlenebbé és hihetlenebbé válni a dolog.

- A szobájában? Lehetetlen.

- Márpedig itt volt - erősködött. - Az ablakpárkányon.

Az ablakhoz léptem, kihajoltam, és gondosan végigkutattam a párkányt. Üres volt, sehol nem látszott rajta semmi nem odavaló.

- Hogy a csodába vette észre?

- Itt volt, nem messze az ablaktól. Kinéztem az udvarra, és azonnal észrevettem, hogy a párkányon fehéredik valami. Óvatosan bántam a kicsikével, ne féljen... Ámbár gyanítom, hogy aligha maradhatott rajta ujjlenyomat.

- És ha maradt volna is - mondtam -, semmire sem mennénk vele itt, az isten háta mögött. A tettesre van szükségem, nem az ujjlenyomatára! Mikor találta?

- Félórája. Ahogy befejeztük a beszélgetésünket. De maga hol volt, és mi a fene ez a játék a pulóveremmel?

- Odakinn a parkban. És találkoztam a maga tűjének a testvérével.

- Ne mondja - hüledezett - Hol találta?

- Az oldalamhoz nyomták.

Halkan elfütyentette magát, és feszült figyelem ült az arcára.

- Elkapták?

- Így is lehet mondani. A parton ültem, a néhai Sanders székében, amikor valaki a hátamnak bökte a tűt.

- Mi az ördög? Fogalma sincs róla, ki lehetett?

- Éppen erre szolgált a kísérletünk, hogy megtudjam.

Elkomorodott, és ismét végigszaladtak rajta a piros hullámok.

- Azt hiszi, én voltam?
 - Dehogyan. Most már semmiképpen. Egyszerűen csak kíváncsi voltam, hogy hallatszik, ha ruhán keresztül beszél valaki.
 - Eszerint az illető is ezt csinálta?
 - Pontosan - bólintottam. - Alighanem sálat vagy valami hasonlót köthetett az arca elé.
 - Férfi vagy nő?
 - Halvány gőzöm sincs.
 - Valami csak feltűnt magának, nem? Miért mondta, hogy káromkodjak? Ő is káromkodott?
 - Alighanem. Sajnos nem értettem. Mintha valamilyen idegen nyelven átkozódott volna.
 - Mégis, mire hasonlított? Hiszen maga nyelvekkel is foglalkozik, nem?
 - Nem értettem egyetlen szót sem belőle. Egyszerűen belemorgott a kendőbe, csak a mondat zenéjét és a hangok kiejtését hallom még most is. Fogalmam sincs róla, milyen nyelv lehetett, őszintén szólva abban sem vagyok egészen biztos, hogy valóban káromkodás volt-e. Nem tudom. Lehet, hogy csak köhögött, vagy a torkát köszörülte.
- Gondterhelten megcsóválta a fejét.
- Hát ez nem valami világos... Mit akart magától az illető?
 - Csak egy egészen kicsi apróságot.
 - Tényleg? Micsodát?
 - Hogy öljem meg Deweyt!
- Felpattant, mintha rugók lökték volna a levegőbe.
- Az ördögbe is! Ez tehát annyit jelent, hogy Dewey látta, ki szúrta belé a tűt.
 - Vagy a mérénylő úgy hiszi.
 - És... miért éppen magát szemelte ki?
 - Mert... nos, mert azt hiszi, hogy nem az vagyok, akinek mutatom magam, azonkívül könnyen Dewey közelébe férközhetek. Legvégül pedig kétszázezer dolcsit ajánlott, ha megteszem.
- Újra csak füttyentett, és elismerően nézett rám.
- Kétszázezer dolcsi! Ez már igen! Na és maga?
 - Kénytelen voltam elfogadni az ajánlatát. Maga nem ezt tette volna?
 - Hogy a fenébe ne! De végül is mit szándékozik csinálni?
 - Arra gondol, hogy megölöm-e Deweyt?
 - Például - vigyorgott.
 - Holnap, a szafari után kellene kinyírnom. Akárhogy van is, nyertem egy napot; addig pedig sok minden történhet.
 - Például rájöhet, hogy ki a gyilkos - mondta reménykedve.
 - Ugye, számíthatok magára? - kérdeztem, és eleresztettem a fülem mellett, amit mondott.
 - Hogy az ördögbe ne! Mint eddig is. De mi a fenét csináljak ezzel a fecskendővel?

- Dugja a szekrényébe. Különbén már sejtem, hogy miért tették a szobájába.

- Miért, az ég szerelmére?

Megráztam a fejem, és az ajtó felé indultam.

- Majd holnap. Elvégre aludnom is kellene valamicskét. Holnap nehéz napunk lesz.

Nemcsak rajtam múlt persze, hogy a nyugodalmas éjszakából nem lett semmi.

31.

Halkan megkopogtattam az ajtaját, és körülpislantottam, hogy nincs-e valaki látótávolságban a félhomályos folyosón. A mennyezetre szerelt lámpák álmosan pislácoltak, és valahonnan a folyosó vége felől harsány vízcsobogás hallatszott.

Megcsörrent a lánc; résnyire kinyílott az ajtó, és egy kellemes, enyhén fitos orr furakodott ki rajta.

- Leslie? - suttogta egy álomittas hang, majd a következő pillanatban lehullott a lánc, és Mary a karjaimba omlott.

- Ó, hogy az isten verjen meg! - suttogta, és öklével ütni kezdte a hátam. - Egész délután hiába vártalak. Majd megőrültem a félelemtől. Itt gubbasztottam a szobámban, és minden zajra azt hittem, hogy a gyilkos közeledik. Ó, istenem! Miért nem jöttél, te átkozott!?

Lefejtettem a karját, és becsuktam az ajtót. A folyosó néma volt; úgy tűnt, senki sem leste ki gáláns éjszakai kalandomat.

Mary Nauta most is hasonló hálórúhában volt, mint korábban, csak - ha ez egyáltalán lehetséges - a mai éjszakára rendelt baby-dollja még rövidebb és még átlátszóbb volt, mint a tegnapi. Ezenkívül rózsaszín fényben égett, mint serdülő lányok tavaszi álma.

Nagyokat nyeltem, és igyekeztem elintézni látogatásom hivatalos részét, mielőtt még bekövetkezne a nagy összeomlás. (Ami különben rohamléptekkel közeledett.)

- Itt gunnyasztottam ebben a rohadt szobában, és arra gondoltam... hogy előbb-utóbb én következem. Egyszer csak belép valaki... esetleg éppen te... és...

- És?

- Én leszek a következő áldozat.

- Ostobaság - igyekeztem megnyugtatni, és lecsüccsentem vele szemben. - Miért akarna bárki is bántani?

- És a többieket? Sanderst és Deweyt miért bántották?

- Nyilván tudtak valamit.

- És én?

- Mi az ördögöt tudhatnál te? - húztam fel a szemöldököm.

- Az most mindegy. Elég, ha a gyilkos azt hiszi, hogy tudok valamit. Érted? Itt reszkettem ebben a rohadt szobában, és te nem voltál sehol!

- Most már itt vagyok.

- Úristen! Ki volt az ott a parton?
 - Bizonyos Gary Hamilton.
 - Hamilton? Sosem hallottam róla.
 - Gordon ismerte; szegről-végről kollégák voltak.
 - Rettenetes... És miért?
 - Egyelőre fogalmunk sincs róla. Bár Hamilton újságíró volt, és kényes témákkal foglalkozott.
 - Kényes témákkal?
 - Politikával. Félfasiszta diktatúrákkal például. Gordon szerint csoda, hogy már eddig is nem nyírták ki. Apropó! Hogy kerültél vissza a tótól?
 - Azt hiszem, nem voltam egészen magamnál. Amikor megláttam azt a férfit a vízben... mintha a saját holttestemmel találkoztam volna. Ahogy kinyújtotta felém a kezét, és mintha rám mosolygott volna. Tudod, láttam már néhány rémfilmet a moziban, de az semmiség volt ehhez képest. Csak arra emlékszem, hogy valahogy kikerültem a partra, lerángattam magamról a békaruhát, és futottam, ahogy csak a lábam bírta.
 - Nem volt valami bölcs dolog.
 - Most már én is tudom. Nem lett volna szabad egyedül hazajönnöm. Szerencsére nem találkoztam senkivel... és tulajdonképpen csak itt a szállodában tértem magamhoz.
 - Látott valaki, amikor bejöttél?
- Elgondolkozva nézett a szemembe, majd lassan megrázta a fejét.
- Aligha. Ha jól emlékszem, nem volt senki a portán. Még a békaruhámat is elhagytam a parkban. Délután találtam meg.
 - Hol?
 - A recepciónál. A portásfiú kérdezte, hogy nem az enyém-e, valaki megtalálta, és letette a portásfülke elé.
 - Eegen. Az előbb mintha azt mondtad volna, hogy ki sem mozdultál a szobádból.
 - Egyszer lementem, hogy rendeljek valamit vacsorára. Akkor szólt a portás, hogy ott a ruhám. De miért érdekes ez?
 - Tehát visszajöttél a tótól. Láttad, amikor kihúztuk a partra?
 - Istenem, dehogya! Futottam, ahogy a lábam bírta, hazáig!
 - Tehát sem a parkban, sem pedig a bejáratnál nem találkoztál senkivel?
 - Tudomásom szerint nem.
 - Oké. A fecskendőt mikor találtad meg? - Halkan kérdeztem, úgy, hogy még fel sem néztem rá.

Mary Nauta olyan sebesen cselekedett, amit fel sem tételeztem volna róla. Szinte helyből felrepült a levegőbe, szépen kivitelezett tigrisugrással átrepült az ágya felett, és még a lábait is szabályszerűen zárta, mintha egy első osztályú sportbemutatón lett volna. S ahogy ruhának csak jóindulattal nevezhető hálóingében végigszállt a szobán, kísértetiesen hasonlított valamely ókori istennőre, aki éppen szerelmi vágytól hevülve berepül halandó szeretője ablakán.

Maryt azonban ezekben a pillanatokban aligha a szerelem foglalkoztatta. Alighogy lezuhant az ágy túlsó végén, párnája alá kapott; kirántott alóla egy revolvert - szép, csillogó 38-ast -, és nekem szegezte.

- Ne mozduljon, ha kedves az élete!

Megvallom, számítottam valamiféle reakcióra, de ilyenre nem.

- Ne mozduljon! Már rég gyanakszom magára, és... - megremegett a revolver a kezében, és látszott rajta, hogy azonnal elsírja magát.

Felálltam, illetve fel akartam állni, hogy megmagyarázzam neki a dolgot, de újra rám kiáltott.

- Ha megmozdul, lelövöm. Isten bizony agyonlövöm!

Visszahullottam a fotelba, és nyugton maradtam. Tapasztalatból tudom, ilyenkor a legjobb, ha meghúzza magát az ember. Gyakorlatlan női kézben legalább akkora veszélyt jelent a töltött revolver, mint egy hidegvérű gyilkoséban.

- Nyugodjék meg - próbálkoztam. - Azonnal megmagyarázok mindent.

- Csengetek a portára, és... szólok Mr. Vegának és Santos doktornak.

Kényelmesen hátradőltem, és nagyvonalúan a telefon felé intettem.

- Csak tessék.

Még mindig felém tartotta pisztolya csövét, és lassú, oldalazó mozgással elindult a telefon felé.

- Csak telefonáljon - folytattam, és elnyomtam egy ásítást. - De mi lesz, ha éppen ők a gyilkosok?

Megmerevedett, és újabb rémületfelhő árnyékolta be az arcát.

- Mr. Vega?

- Például.

- Ez... nem lehet igaz!

- Miért ne? Ha én lehetek gyilkos, Vega is lehet, sőt Santos doki is. Maga felhívja őket, ők bejönnek, és kinyírnak mindkettőnket. Ezzel aztán jó éccakát!

- Tréfál velem? - kérdezte, és megremegett a revolver a kezében. - Mondja, hogy tréfál!

- Tedd el azt a vacakot! - javasoltam.

- Ha megmondod, honnan tudtál a fecskendőről.

- Roppant egyszerű. Gordon is talált egyet a szobájában.

- Gordon???

- Gordon. És valószínűleg az enyémben is van, csak hogy mióta visszajöttünk a partról, még nem voltam a szobámban.

Leeresztette a pisztolyt, de még nem tette le.

- Ezt nem értem... Miért? Miért vannak ezek az átkozott tűk... és...

Hozzáléptem, elvettem tőle a fegyvert, és visszadugtam a párnája alá.

- Így ni. Nincs egy italod?

Még mindig gyanakodva nézett rám, de azért kivonult a fürdőszobába, és hosszasan matatott a szekrénykében. Nem moccantam, mert esküdni mertem volna, hogy a falitükörből lesi minden mozdulatomat.

Visszajött, kezében két pohárral és egy üveg bizonytalan kinézetű akármivel. Kívül zöld volt, mint a korán lehullott dió.

Töltöttem mindkettőnknek, majd ráemeltem a poharam.

- Hát akkor... proszít!

Rettenetes volt; erős, bűdös és émelyítő. Érezhetően kidülledtek a szemeim, ahogy lenyeltem a pohárka tartalmát.

Marynek a szeme sem rebbent, ellenkezőleg: csettintett, és elégedetten tüsszentett egy aprót.

- Na, milyen volt?

- Óriási - nyögtem. - Mi ez?

- Nagymama receptje. Odahaza csinálja, Rotterdamban. Én ugyanis ott lakom, vele együtt. Saját féltve őrzött receptje. Ha akarod, megszerzem neked.

- Köszönöm - nyögtem, és kitöröltem a könnyeket a szememből. - Alkalomadtán vevő vagyok rá.

Újra töltött, és láttam, hogy még mindig remeg a keze. Átnyúltam az asztal fölött, megvártam, amíg teletölti a poharakat, aztán kezembe vettem a kezét.

- Figyelj, Mary. Szeretném, ha hinnél nekem. Szükségem van a segítségedre.

- Azt hiszem, egy kicsit beléd estem - suttopta, és szomorúan az asztalra sütötte a szemét.

Nagyot nyeltem, és gyorsan folytattam.

- Találtunk egy üres fecskendőt, jobban mondva Gordon talált egyet a szobájában, amiből arra következtettem, hogy majd minden szobában kell lennie egy-kettőnek.

- Én ezt nem értem, Leslie, én semmit sem értek - suttopta. - Miért?

- Alighanem azért, hogy a gyilkos ne kerülhessen gyanúba. Nyilván úgy jár-kei idegen szobákban, mint a sajátjában.

Idejekorán lenyeltem a következő mondatot, hiszen nem akartam még jobban megijeszteni. Azt akartam ugyanis mondani: azt hiszem, hogy a gyilkosnak cinkostársa van a személyzet tagjai között, és esetleg éppen ő sétafikál szobáról szobára.

- A gyilkos attól tart, hogy átkutatják a szobákat. Érted már?

- Őszintén szólva nem.

- Figyelj rám, Mary! Tegyük fel, hogy a gyilkosnak maradt még néhány tűje. Tapasztalatból tudom, hogy maradt.

- Hogyhogy?

- Nem fontos. Tehát van néhány tűje, amit a szobájában őriz. Hirtelen arra gondol, mi lenne, ha házkutatást rendelne el valaki.

- Megtalálnák nála a fecskendőket, gondolom.

- Ez az. Erre gondolkodóba esik, hogy mit csináljon. Ha megtalálják őket, elvesztette a játszmat, lelepleződött. El kell hát dugnia őket valahová; csak az a kérdés, hogy hová. Ha a

szobájában rejti el, megtalálják, ha odakint, leszámítva, hogy ott is megtalálhatják, nincs kéznél, ha éppen szüksége lenne rá. A mérge, főleg szilárd állapotban, kicsi helyen is elfér, nem okoz problémát...

- Brrr! - rázkódott össze.

- A gyilkos tehát arra az elhatározásra jut, hogy szétszítja a fecskendőit. Minden szobába, ahova csak bejárása van, elrejt egyet-kettőt.

Felsikoltott, és belekapaszkodott a karomba.

- Ez azt jelenti... Azt jelenti, hogy az én szobámban is? Ide is?...

Átkoztam magam vigyázatlanságomért, de már nem volt visszaút.

- Nyugodj meg, kedves. Nem te kellesz neki, miért is kellenél? Azokra vadászik, akik nyakig benne ülnek egy szennyes ügyben.

Rám szegezte a szemét; könnyek csillogtak benne.

- Te is?

Félrenéztem, és igyekeztem ott folytatni, ahol az előbb abbahagytam.

- Tehát... A gyilkos szétszítja a tűit, de magánál is tart néhányat. Mondjuk, kettőt vagy hármat érted?

- Igen - sóhajtott. - Eddig igen. Csak valahogy az egészet nem.

- Pedig egyszerű. Tegyük fel, hogy sor kerül a házkutatásra, amit szegény Vega mindenképpen el szeretne kerülni.

- Elkerülni? Miért?

- A vendégek miatt. Fél, hogy rossz híre terjed a szállodájának.

- Persze, de...

- Szóval házkutatást tartunk, és hogy, hogy nem, majd minden szobában találunk egy-két injekciós tűt. Tudod, mi következik ebből?

- Hát...

- Egyszerűen lehetetlen megállapítani, hogy ki a tettes. Hiszen nálam is van tű, nálad is, Gordonnál is, és a nyakamat tenném rá, hogy Warrennél és a többieknél is van.

- Ez örült - nyögte Mary, és tenyerébe temette az arcát. - Ez egy közveszélyes örült! Hiszen ehhez több száz pravaz kell!

- Nos, hát ha annyi nem is, jó egynéhány bizonyára. Mindenesetre emberünk igyekszik fedezni magát. Ebből sejtettem, hogy nálad is kell lenni legalább egy tűnek.

Felnézett rám, majd felugrott, és az ölembe kuporodott.

- Leslie, én fűtyülök gyilkosra és injekciós tűkre. Én, én... egyszerűen csak veled akarok lenni, mint tegnap. Én...

- Azonnal, édes - súgtam, és amennyire sikerült, eltoltam magamtól. - Egy-két dolgot még feltétlenül meg kell beszélünk.

- Nem lehetne *utána*? - dorombolta, és hegyes egérfogaival a fülcimpámat kezdte rágcsálni.

- Mary... kérlek... nagyon fontos.

Nagyot sóhajtott, kikászálódott az ölemből, és engedelmesen átült a másik karosszékbe.

- Na jó. Engedelmeskedem. Tessék, cukrosbácsi, magáé a szó!

Megköszörültem a torkom, és igyekeztem csillapítani szívem zakatolását, amiről különben már percek óta úgy éreztem, hogy felcsúszott a torkomba.

- Mary... Nem láttál az utóbbi időben valamit, ami festékkal volt kapcsolatban?

Megütődve nézett rám, majd megvakarta a pókhálóruhát pontosan két szép, kerek melle között.

- Mivel?

- Festékkal. Bármit, ami festékkal függ össze.

- Milyen festékkal?

- Akármilyenel. Természetesen nem haj- vagy arcfestékre gondolok, hanem olyanra, amivel valami nagyobb tárgyat festenek.

Elgondolkodott, aztán megcsóválta a fejét.

- Nem én. Mit kellett volna látnom?

- Például azt, hogy emberek festenek valamit, vagy festéket szállítanak.

Határozottan nemet intett.

- Biztosan nem. Ha ilyesmit láttam volna, emlékeznék rá.

- Oké. Akkor szeretnék még valamire megkérni. Van sálad?

- Sálam? Természetesen van, de...

- Megkérhetnék, hogy kösd az arcod elé?

Önkéntelenül is a párnája felé pislantott, amely alatt a pisztolya nyugodott.

- Hogy mit csináljak?

Kénytelen voltam bővebb magyarázatba bocsátkozni, hogy elkerüljem az újabb kalamajkát.

- Ide figyelj. Elmondok valamit, ami borzasztóan bizalmas. Élet-halálról van szó... és csak te segíthetsz!

Nagyot nyelt, és őszinte rémülettel nézett a szemembe.

- Hát akkor... mondd... az isten szerelmére!

- Találkoztam a parkban a gyilkossal!

Halkan elsikkantotta magát, és szája elé kapta a kezét.

- Úristen! Ki az?

- Ha én azt tudnám! Mindenesetre egy sál volt az arca elé kötve.

- Úristen! Beszélte veled?

- Beszéltem. És ő is beszélt hozzám. És ez a lényeg.

- Lényeg?

- Megpróbáltam ugyanis kitalálni, hogy ki lehet.

- De hiszen most mondtad, hogy be volt kötve az arca.

- A beszédjéből, kicsikém. A kiejtéséből próbáltam meg rájönni.

- Na és... rájöttél valamire?

- Sajnos nem. Éppen ezért szeretnék próbát tenni veled. Egyedül benned bízom, és... Hátha okosabb leszek tőle.

Szó nélkül a szoba sarkában álló komódhoz ment, kihúzta a legfelső fiókot, és rövid keresés után előkotort egy vékony gyapjúsálat. Megállt előttem, és a kezembe nyomta.

- Megfelel?

Kissé vékony volt, de határozottan csinos. Egyik végére egy hód, a másikra pedig a rotterdami városháza volt hímezve.

- Az egyetemünk sálja volt - mondta, és megsimogatta lelógó bojtját. - Hát akkor rajta! Mit kell tennem?

- Kösd be vele a szád. Így ni! Most pedig ide állok eléd, maradj csak így, és mondd utánam, amit én mondok. Oké?

- Oké.

- Ide figyeljen, Karvaly! Felajánlok magának kétszázezer dollárt!

Engedelmesen elismételte. S ahogy kiejtette a mondatokat, éreztem, hogy elsápadok, és valami furcsa gyengeség lesz úrrá rajtam. Összekoccantak a fogaim, és meg kellett kapaszkodnom a szék karjában, hogy meg ne tántorodjak.

- Elismételnéd még egyszer? - kérdeztem rekedten.

- Természetesen. - És már mondta is, mint egy intelligens papagáj.

- Rendben van - szakítottam félbe. - Kérlek, mondanál valami szitkot vagy káromkodást?

Árnyék futott végig az arcán, és éppen olyan értetlenül nézett rám, mint nem sokkal korábban Gordon.

- Micsodát?

- Akivel a parkban találkoztam, szitkozódott. Előbb angolul, majd pedig valamilyen ismeretlen nyelven. Megtennéd azt a szívességet, hogy te is...?

- Miért ne? - húzta fel a vállát.

Nem voltak túlságosan disznók, amiket mondott, mégis gazdag szókincsre utaltak a szexuális élet területén.

- Nos, hogy tetszik? - kérdezte végül. - Alighanem egyetemi hallgató korom óta most mondtam ki először őket. Akkor néha még versenyeztünk is: este a szobában, lefekvés előtt. Az nyert, aki úgy tudott több disznóságot mondani, hogy ugyanaz a szó nem ismétlődött kétszer. Figyelsz rám egyáltalán?

Mindent, amit mondott, a sálon keresztül mondta. S a hangja tökéletesen megegyezett a gyilkoséval, akárcsak a kiejtése.

Leültem az ágy szélére, míg Mary még mindig ott állt előttem, arcán a kendővel.

- Levehetem? - kérdezte végül bátortalanul.

- Pillanat - mondtam, éppen csak a biztonság kedvéért. - Megismételnéd, amit mondtál... valamilyen idegen nyelven is?

- Kérlek... Az angol káromkodásokban úgylis gyenge vagyok. No, de ezt figyeld!

A párnájára borultam, hogy ne lássam az arcát.

Ebben a pillanatban elhangzottak az idegen nyelvű káromkodások.

Még szorosabban préseltem a párnához az arcom, és éreztem, hogy hideg verejték csorog végig a hátamon.

Mindjárt az első dühös mondat azonos volt azzal, amit az ismeretlen morgott mögöttem nem sokkal ezelőtt, és Mary Nauta kiejtése is tökéletesen megegyezett a gyilkoséval.

Ebből pedig az következett, hogy...

Mary letépte az arcára kötött sálát, és a sarokba hajította.

- Nos? Remélem, okosabb lettél tőle?

- Sokkal okosabb.

- És?

- Semmi.

- Hogyhogy semmi?

- Még mindig nincs elég bizonyítékom.

Rám mosolygott, és töltött a poharakba.

- Hát az nagy baj. De ahogy én téged ismerlek, megszerzed őket.

- Biztosan.

Belekortyolt a poharába, aztán visszaült az ölembe.

- Mintha valami bántana, kedvesem.

Gyorsan kiittam a rotterdami nagymama kotyvalékát, és éreztem, amint az alkohol tábortüzet gyújt a gyomromban. Legszívesebben az egész üveggel megittam volna.

- Mi bántana? - mondtam. - Természetesen sokat segítettél.

Letette a poharát, felállt, az ágyhoz táncolt, felemelte a párnát, és kivette alóla a pisztolyát. Megpörgette a mutatóujján, mint a cowboyok szoktak vidám kedvükben, aztán nekem szegezte.

- Remélem, tudod, hogy csőre van töltve?

- Tudom.

- Akkor rendben van... - Ezzel bal kezével letolta magáról pókhálóruhája alsó részét, majd áttette a stukkert a másik kezébe, és a felsőt is lerángatta valahogy. Nem ment könnyen, de egy pillanatra sem vette le rólam a szemét.

- Oké. Most te következél. Le a nadrágot!

Vetközni kezdtem, és a szemem sarkából láttam, hogy a revolver csöve követi minden mozdulatomat. Néhány másodperc és úgy álltam előtte, ahogy ő énelöttem.

- Be az ágyba! - hangzott a következő vezényszó.

Engedelmesen bemásztam a takaró alá.

- Oké, kicsikém! Eddig én voltam, aki engedelmeskedett. Káromkodtam és disznóságokat beszéltem neked, te perverz disznó. Most te következel. Ha nem csinálod azt és úgy, ahogy mondom, esküszöm a nagymami pálinkájára, hogy ellövöm a...

Soha nem tudtam ellenállni a fegyveres fenyegetésnek. Most is pontosan azt csináltam és úgy, ahogy mondta.

Ami azt illeti, volt már könnyebb és nyugodalmasabb éjszakám is.

32.

Kora hajnalban feketerigók koncertjére ébredtem. Mary halkan szuszogott mellettem, és éppen a másik oldalára fordult, amikor kilopakodtam a szobából. A folyosó most is csendes volt; csak a tulsó vége felől hallatszott a megállás nélküli vízcsobogás és halk, a hajnali órákhoz illő diszkrét énekszó. Igazán kíváncsi lettem volna rá, ki az az eszelős, aki végig-zuhanyozza az éjszakákat és a hajnalokat is, sőt meg is torpantam egy pillanatra a szobám ajtaja előtt, de mivel semmi kapcsolatot nem láttam a nonstop zuhanyozó és a gyilkosságok között, hagytam az egészet a fenébe.

Főztem magamnak egy feketét, rágyújtottam egy pipára, és a plafon felé fújva a füstöt meditáltam egy jó órát. Most, hogy már nagyvonalaiban kirajzolódott előttem az ügy, most kezdett csak igazán veszélyessé válni a dolog. Alighanem ellenfeleim is tudják: lassan vége a játéknak!

Mivel az indulásig volt még valamennyi idő, leballagtam az étterembe, hogy bekapjak valamit. Meglepetésemre alig találtam szabad helyet; úgy látszik, a szafári mindenkinek felkeltette az étvágyát. Emilio Vega komoran gubbasztott asztala mellett; jöttömre felemelte a fejét, és kényszeredetten biccentett. Visszabiccentettem, mire a mögöttem lévő asztaltól felpattant egy javakorabeli hölgy javakorabeli keblekkel; hangos szuszogással elcsörtetett a hátam mögött egészen a portugál asztaláig, és óriási csattanással levetette magát a Vega melletti szabadon hagyott székre. Vegának fennakadtak a szemei a meglepetéstől, majd a megtermett delnő vállalai felett szemrehányóan pislantott rám, mintha bizony én tehettem volna róla, hogy a javakorabeli és mindenképpen átlagon felüli keblek tulajdonosa félreértette Vega barátom biccentését.

Óriási étvággal láttam a reggelihez, és csak akkor pillantottam fel, amikor árnyék vetődött a lány tojásomra. Gordon volt.

- Jó reggelt! - morogta, és elnyomott egy udvariatlan ásítást. - Hogy aludt?

- Köszönöm - dűnnyögtem, és minden figyelmemet a tojásra koncentráltam.

- Csakugyan? - csilingelt egy hang a fülemben, és a skót mögött felbukkant Mary Nauta. - Ha szabadna tudnom, mit álmodott?

Latolgattam magamban, hogy mit válaszoljak, de a Cook-ember szerencsére megmentette a helyzetet. Felmászott az emelvényre, ahol tegnapelőtt a zenekar játszott, tapsolt néhányat, majd amikor a figyelem feléje fordult, beletúrt a hajába, és beszélni kezdett.

- Hölgyeim és uraim! Van szerencsém bejelenteni, hogy ígéretemhez híven a mai napon sort kerítünk a régóta várt, híres-nevezetes szafárra. Cirka egy óra múlva indulunk. A terepjárók a hotel mögötti parkolóban állnak, kérem, hogy legkésőbb negyvenöt perc múlva kezdjék meg a beszállást. Ja, és ami a legfontosabb! Gondolom, vannak olyanok önök között, akik már részt

vettek hasonló mulatságon. Nos, azok elmondhatják a többieknek, hogy milyen szabályok érvényesek egy ilyesfajta kiránduláson. Néhányat azért, ha megengedik, felsorolnék én is. Amint bizonyára tudják, a vadállatok természetes körülmények között, megszokott környezetükben élnek; nincs korlát, vizesárok vagy bármi más, ami elválasztaná őket tőlünk. Éppen ezért szigorúan tilos elhagyni a terepjárót, vagy pláne magánkirándulásra indulni. Az ilyesfajta kiruccanásokért természetesen mindenki saját maga viseli a felelősséget. Nincs szándékomban elriasztani önöket - hiszen a szabályok betartása százszázalékos biztonságot nyújt -, mégis el kell mondanom, hogy akadt már néhány szerencsétlenség a szafárik történetében. Volt, aki az anyósát lökte a krokodilok közé. És képzeljék csak, a krokodilok megdöglöttek tőle! A szerencsétlen hapsi meg duplán ráfázott, mert az anyósát is visszakarta, és az okozott kárt is meg kellett térítenie.

Harsány röhögés nyugtázta a szellemességét.

- Namármost, fényképezőgépet mindenki vihet magával; ha feltűnnek az állatok, a vezető lassít, és önöknek alkalmuk nyílik a fotózásra. Természetesen kiszállni ekkor sem szabad. Lőfegyverét mindenki hagyja itthon; a fegyverhasználatot a helyi hatóságok szigorúan büntetik... esetleg elzárással is. Nagyon kérem, ez utóbbi kérésemet vegyék rendkívül komolyan. Egy-két alkalommal kiszállhatnak majd a kocsiból, de csak akkor és ott, ahol engedélyt adok rá. Világos?

Százhusz torok bögte az igent.

- Most pedig a dolog kellemetlenebbik része következik - mondta a Cook-ember. - Az a helyzet ugyanis, hogy a szafáripark vezetőségének rendelkezése értelmében egyszerre csak hatvan ember tartózkodhat a park területén.

Csalódott moraj támadt, mire a vezető gyorsan, felemelte a kezét és a hangját.

- Ez természetesen nem jelenti azt, hogy bárki is elszalasztja a szafárit, csupán csak két csoportra kell oszlanunk. Az egyik egyenesen a szafáriparkba megy, a másik pedig kis kerülőt tesz.

- Kerülőt? Hova az ördögbe? - kiáltotta egy türelmetlen hang. - Én azért jöttem, hogy a dögöket nézzem és pecázzak!

- Kérem, kérem - igyekezett megnyugtatni a kedélyeket az idegenvezető. - Hiszen nincsen semmi probléma. Amint mondtam, az egyik csoport a szafáriparkba megy, a másik addig meglátogatja a varázslót.

Egyszerre csend lett, majd valaki felrikkantott.

- Varázslót mondott? Igazi varázslót?

A Cook-ember elégedetten konstataálta, hogy bejött a húzása, és elmosolyodott.

- Igazi varázslót fognak látni, hölgyeim és uraim.

- Oké! - kiáltotta valaki. - Mit tud a maga varázslója?

- Majd meglátják. Mindenesetre úgy hírlük, hogy belelát a jövőbe!

- Az még nem lenne olyan nagy baj, csak a múltamba ne lászson bele! - visította egy éles női hang.

Erre kitört az általános röhögés; és a Cook-embernek csak nagy ügyel-bajjal sikerült rendet csinálnia.

- No de hölgyeim, uraim! Csak még egy icipici türelmet kérek. A terepjárókon cédulákat találnak, hogy melyik hova indul. Kérem, igyekezzenek megegyezni egymás között, hiszen végül is mindenki eljut mindenhova. Tehát, találkozás háromnegyed óra múlva a parkolóban. Jó szórakozást kívánok önöknek a Cook-iroda nevében.

- Maga hova megy? - kérdezte Mary Gordontól.

A skót rám pislantott, aztán felém bökött az állával.

- Én, tulajdonképpen... alighanem Mr. Lawrence-szal együtt.

- Pompás - mondta Mary. - Csatlakozhatom magukhoz?

- Természetesen.

- És... hova megyünk először? Szafárirra vagy a varázslóhoz?

Ez volt az a pont, ahonnan én sem tudtam egyelőre továbblépni. A tegnap esti hang a lelkemre kötötte, hogy a szafari után kell megölnöm Deweyt. Ez pedig akár több dolgot is jelenthetett. Jelentette azt, hogy a gyilkos egyszerűen csak el akar távolítani Dewey közeléből, hogy amíg én az állatokat bámulom, ő maga tegye azt, amivel látszólag engem bízott meg, ugyanakkor azt is jelenthette, hogy ő maga is részt kíván venni a szafárin. S egyetlen oka lehet csak a részvételének: Mrs. Sanders. Feltűnő volt ugyanis, hogy a suttogó hang előbb Deweyt, majd a Karvalyt akarta megöletni velem, Mrs. Sandersről viszont szót sem ejtett. Ez pedig nem jelenthetett mást, mint hogy saját maga akarja eltenni láb alól az asszonyt. Ha meg akarom védeni Mrs. Sanders életét, oda kell mennem, ahova ő. A kérdés most már csak az, hogy ő hová megy?

Volt aztán még valami egyéb is, ami nem tetszett nekem, s ami szintúgy kapcsolatban volt Sandersnéval. Vajon mi lehetett az oka, hogy csak a szafari utánra követelt helikoptert magának? Egyáltalán sikerült-e Vegával felhívatnia Luandát?

Gordon és Mary szótlanul néztek rám, és választ vártak.

Hirtelen az eszembe ötlött valami. Ha Mrs. Sanders csak a szafari utánra kért helikoptert, ez csakis annyit jelenthet, hogy tudja, ki a tettes, és akárcsak az övele, ő is a szafárin akar leszámolni férje gyilkosával. Ha sikerült végrehajtania, amit eltervezett, nincs egyéb dolga, mint felszállni a helikopterre, és meg sem állni Luandáig.

- Oda megyünk, ahova Mrs. Sanders - mondtam.

- Oké! - bólintott Mary. - És ő hova megy?

- Ez az, amit én sem tudok - morogtam. - Valahogyan ki kellene szedni belőle.

- Menjen oda, és kérdezze meg tőle - javasolta a lány.

- Attól tartok, inkább a nyelvét harapná le, mintsem hogy megmondja, de...

- No de miért? Hiszen előbb-utóbb úgylis megtudjuk!

Felálltam, és az asztalra dobtam az asztalkendőmet.

- Ebben maradunk. Félóra múlva találkozunk a parkolóban.

Gordon bólintott, és ő is felszedelőzködött, míg Mary belém karolt és rám mosolygott.

- Na? Szép emlékeid vannak az éjszakáról?

- Gyönyörűek. Remélem, erről a napról is csak gyönyörűek maradnak.

- Ezt hogy érted? - torpant meg és bámult rám csodálkozva.

- Úgy, hogy a gyilkos alighanem újabb akcióra készül.

Megszorította a karom, és felsikoltott:

- Jesszusom! Honnan az ördögből veszed ezt a szörnyűséget? Én... én... inkább el sem megyek a szafárra!

Megsimogattam a haját, majd bátorításképpen gyengéden hátba ütöttem.

- Csak semmi pánik, kedvesem. Itthon sem biztonságosabb.

- Gondolod, hogy... esetleg engem is?

- Semmi esetre sem - nyugtattam meg. - Mondtam már ezerszer, hogy a gyilkosnak esze ágában sincs veled törődni. Arra itt vagyok én! Most pedig menj a szobádba, és készülj a szafárra. Félóra múlva lenn a parkolóban.

- Na és te? - szakított félbe. - Eszerint van még fél óránk. Nem lehetne, hogy... Ki tudja, talán utoljára?...

Bár az ötlet felettébb csábítónak tűnt, összeszedtem itt-ott elhullajtott lelkierőmet, és nagyot sóhajtva nemet mondtam.

- Van még addig egy kis dolgom... De...

- Hát akkor rendben - mondta sértődötten, és lehajtotta a fejét. - By-by. Félóra múlva a parkolóban.

33.

Megvártam, amíg eltűnik a lépcsőház kanyarodójában. A portáshoz mentem, és felhívtam Vega szobáját. Tíz-tizenöttször is kicsengett, mire felvették.

- Ki az már megint? - bődült bele dühösen.

- Lawrence.

Akkorát horkantott, mint egy haldokló vadkan.

- Maga? Már megint maga? És mindig éppen ilyenkor?

- Milyenkor?

- Jó vicc. Mit akar?

- Néhány szót négy szemközt.

- De ember!... Most éppen, izé, van nálam valaki!

- Mindegy, nagyon fontos. Legalább másszon ki a folyosóra!

- Nem bánom, jöjjön, egye meg a fene. A hűtőkamra kulcsát ne vigyem?

- Egyelőre ne. Ámbár lehet, hogy hamarosan újra szüksége lesz rá!

Hallhatóan megborzongott, és visszajejtette a kagylót. Én meg megtömtem a pipámat, szívtam néhányat, hogy némi időt engedjek neki, aztán felballagtam az emeletre egészen a szobájáig.

Kopott farmerben és csíkos pizsamafelsőben várt az ajtónál, miközben idegesen vakargatta a mellén bodorodó fekete szőrt. Kelletlenül felém intett, amikor megpillantott, és kitárta előttem az ajtót.

- Gyorsan! Mielőtt még oldalba találnak egy injekciós tűvel. Ide, a konyhába!

Beterelt az apró teakonyhába, és lenyomott egy székre, ő maga állva maradt a kredenc mellett, és szomorúan megcsóválta a fejét.

- Szerencse, hogy nem vagyok nő, Lawrence. Maga annyi időt sem hagyna nekem, hogy gyereket csináljak a feleségemnek. Mi az ördög már megint, ami olyan sürgős?

- Jön a szafárira?

- Megy az ördög! Mit gondol, nem láttam már azokat a dögöket százezerszer is! Én szállodás vagyok, és nem hülye turista. Azért jött, hogy ezt megtudja?

- Van valami ismerőse, aki konyít az afrikai néprajzhoz?

Eltátotta a száját a csodálkozástól.

- Afrikai... néprajzhoz? Ember, elment az esze? Csak nem akar tudóskodni, amikor valaki szitává akar szurkálni bennünket? Nem is beszélve a festékről. Mi az ördögért érdekli magát a néprajz?

- Azt bízta csak rám. Érdekel és kész! Van valaki, vagy nincs?

- Hát... a nyavalya se tudja. Talán a Cook-ember.

- Hogyhogy a Cook-ember?

- Idegenvezető, nem? Hivatalból értenie kell az ilyesmihez?

- Ide figyeljen, Vega, nekem nem idegenvezető kell, aki egy tanfolyamon felcsípett valamit, hanem aki itt él, és...

Hangos csattanással a homlokára vágott, és felragyogott a szeme.

- Nahát! Hogy erre nem jöttem rá előbb! Mázlija van, Lawrence!

- Amennyiben?

- Melyik csoporttal megy? Szafárira, vagy a varázslóhoz először?

- Nem tudom - mondtam óvatosan. - Még nem tudom.

- Hogyhogy nem tudja?

- Azzal megyek, amelyikkel Mrs. Sanders.

Felhúzta a szemöldökét, mint aki mindent megértett.

- Aha... Hát én azt tanácsolnám, hogy ha annyira sürgős, menjen először a varázslóhoz.

- Oké. Azután?

- Beszéljen Barbával. Tőle mindent megtudhat, amire csak kíváncsi. Délelőtt Barba van ott... és...

- Ki az ördög az a Barba?

- Maga nem tudja? Persze, honnan is tudná. Csoda nevetséges, és a fene se gondolná, de...

Ebben a pillanatban kivágódott a szoba ajtaja, és egy húsz év körüli leány viharzott ki rajta, aki erős brooklyni akcentussal, csípőre tett kezekkel támadt Vegára.

- Befejezted, Emilio, vagy tovább tart még a hadova?

Mintha már láttam volna az arcát odalenn az ebédlőben. Mindenesetre sok felesleges ruha nem volt rajta, és domborulatait illetően nem sokkal maradt el Nauta mögött.

- Válassz, Emilio! Vagy ez a muksó, vagy én! Tudod, mennyi időm maradt, te szarházi? - Vega orra alá dugta arany karkötőóráját. - Még negyedóra, és az őszám meg a vőlegényem keresni kezdenek, mert feltétlenül velem akarják végigszenvedni azt a rohadt szafarit. Jössz, vagy megyek a fenébe!

Végül is kénytelen voltam én menni.

34.

Mindig is hittem a véletlenekben, de azért a Távols-Keleten megtanították rá, hogy nem árt, ha az ember megpróbálja befolyásolni őket. A fátum nagy dolog, ennek ellenére jó, ha segítünk neki, és persze magunknak is.

Leügettem a lépcsőn, keresztül a parkon, ki a parkolóba. Hét tökéletesen egyforma terepjáró sorakozott egymás mögött, mint harcra kész katonai konvoj. A sofőrök egy óriási baobabfa árnyékában cigarettáztak; előttük nagy halom dobozos sör hevert, jelezve, hogy errefelé nem nagyon kell tartani alkoholszondától.

- Bom diá! Beszélnek angolul?

Egyikük, egy hórihorgas, nagy orrú, fekete fickó felém intett a konzervdobozával.

- Si, senhor. Miről van szó?

- Beszélhetnék magával?

Elvigyorodott, és társai felé kacsintott.

- Ezek nélkül a csirkefogók nélkül?

- Úgy valahogy.

Felemelkedett, és odaballagott hozzám.

- Senhor?

Belekaroltam, és még távolabb húztam az autók felé.

- Beszélni szeretnék magával, hogy is hívják?

- Costának, senhor.

- Ide figyeljen, Costa - kezdtem, a zsebembe nyúltam, és előhúztam egy tízdollárost. - Valami nagy-nagy szívességre szeretném megkérni magát.

Costa a pénzre pillantott, de nem látszott rajta, hogy megváltozott volna tőle.

- Costa... az a helyzet, hogy szerelmes vagyok.

- Oké - mondta, és érdeklődés csillant meg a szemében. - Gratulálok, senhor! A személyzet közül valakibe? Természetesen beszélek vele, ha óhajtja.

Gyorsan megráztam a fejem.

- Nem erről van szó, Costa. Amerikai lány az illető; és itt lakik a szallodában.

- Értem - bólintott a sofőr, de éppen az ellenkezője látszott az arcán. - Értem, senhor.

- A barátnőm... illetve az a lány nem a szafárira szeretne menni először, hanem a varázslóhoz. Érti?

- Értem.

- Csakhogy az apja... meg az izé... anyja, állítólag az állatokra kíváncsiak. Azt hiszem, attól tartanak, hogy kettesben maradunk, és lelépünk egész napra, amit a szafárin nehéz lenne megtenni.

- Értem.

- Na most... Tegyük fel, hogy a lány a szüleivel együtt beszáll abba a kocsiba, amelyik a szafárira indul, és természetesen beszálok én is. Mi lenne, ha az a kocsi mégsem a szafárira, hanem a varázslóhoz menne?

Costa gondolkodott néhány másodpercig, aztán felderült az arca.

- Oké, senhor. Tehát ön azt szeretné, hogy annak ellenére, hogy a szafári feliratú kocsiba szállnak, az a kocsi a varázslóhoz menjen. És ez csak a célnál derüljön ki. Így gondolja, senhor?

- Pontosan így, Costa.

A hórihorgas biccentett, és csupa mosoly volt a képe.

- Meg lehet kártyázni, senhor. Ebben az esetben viszont egy varázslóhoz induló kocsinak kell a szafárira mennie... meg lehet kártyázni. Oké, senhor.

Előhúztam még két tízest, és az egészet Costa markába nyomtam.

A hatalmas fekete férfi újra csak eltöprengett, aztán az orrához nyomta az ujját.

- Meg lehet kártyázni. Figyeljen, senhor. Ön felszáll a szafári jelzésű kocsiba, és... mondjuk, legyen a kezében egy zsebkendő. Ha meglengeti, a kocsi a varázslóhoz megy, ha nem... akkor szafárira. Oké?

Felágaskodtam, és megveregettem a vállát.

- Maga csodálatos szervező, Costa.

Átsiettem a parkon, fel a szobámba, megfordítottam a fotelt, és elégedetten láttam, hogy a tük még a helyükön vannak. Gyorsan átöltöztem: sportcipőt, farmernadrágot, flanelinget húztam, ami felszívja az izzadságot, e fölé pedig könnyű tropikál zakót vettem. 38-asomat a hónom alá szíjaztam, és néhány percig úgy forogtam a tükör előtt, mint egy manöken, bár sok haszna nem volt az egésznek. Akárhogy is húzogattam a kabátot, csak kidudorodott alóla a fegyver. Végül is hagytam, ahogy volt, hiszen ha nem akartam lekésni az indulást, mennem kellett.

Kiléptem a folyosóra, és tüstént belebotlottam Gordonba, aki éppen akkor zárta be az ajtaját.

Szóltanul baktatott mellettem, és csak a külső teraszon szólalt meg.

- Gondolja... izé... hogy lesz valami?

- Gondolom - bólintottam. - Az az érzésem, hogy valami nagy-nagy leszámolásnak leszünk a szemtanúi.

- Nem kéne valamiben megállapodnunk?

- Például?

- Mit tudom én... valami haditervben.

- Lehet róla szó. Nem ártana, ha figyelné Sandersnét. Őszintén szólva azt hiszem, hogy ha történik valami, vele történik.

- Oké - mondta. - És maga?

- Én is figyelem, ha erre gondol.

- Nem erre gondolok. Maga mit csinál?

- Beszélni szeretnék a varázslóval, őszintén szólva, gyengék az afrikai néprajzi ismereteim.

Összeráncolta a szemöldökét, éppen úgy, mint Vega, amikor valami hasonlót mondtam neki.

- És éppen most akarja kiegészíteni őket?

- Tanulásra minden alkalom jó. Ez alighanem valami klasszikus idézet. Nem tudja véletlenül, kitől?

A skót nem válaszolt, hanem olyat tett, amit korábban fel sem tételeztem volna róla, és ami egyáltalán nem állt párhuzamban a jólneveltségről hangoztatott nézeteivel.

Félrefordult, és nagyot köpött.

Aztán szó nélkül ott hagyott, hogy felszálljon valamelyik terepjáróra.

Néhány percig még ácsorogtam a bejáratnál, és néha-néha az órára pillantottam. Nem szerettem volna túl korán érkezni; az a legkedvezőbb, ha valamennyien a kocsikban ülnek már, mire odaérek.

Mintegy másfél percnyi várakozás után Dos Santos doki lépett ki az ajtón Warren kíséretében. A púpos nyakában óriási fényképezőgép lógott, és a meredeken előrenyúló teleobjektív ormány benyomását keltette. Mintha csak egy döglött sörényeshangyaszt cipelt volna a nyakában.

- Nocsak - örvendezett a doki, amikor meglátott. - Maga is? Merrefelé tart?

Őszintén szólva nem tudtam, hogy mit feleljek, de szerencsére Warren megelőzött.

- Én a szafárra - mondta. - Ajánlom maguknak is. A varázslók meg az ilyesmik csupa humbug. Brazília telis-tele van velük, és egy-két kivételtől eltekintve a cirkuszi szintet sem ütik meg. Gondolják, hogy madarakat is látunk?

Nyílt az ajtó, és Manuel tolt ki rajta Miss Webstert, aki, mihelyt megpillantott bennünket, elmosolyodott, és meglengette a karját.

- Helló. Hogy vannak?

Őszintén meg kell mondanom, soha nem láttam még ilyen csinosnak Monika Webstert. Könnyű, mégis feszülő khakiszínű vászoninget húzott, amely alól ingerlően domborodtak ki erős mellei. Arca valamivel finomabb metszésű volt, mint Nautáé, és a szeme körül elszórt apró szeplőcskék vidám és ördögien vonzó kifejezést kölcsönöztek neki, még olyankor is, amikor nem volt különösebb oka a vidámságra.

Most, hogy derűsen felénk nevetett, táncolni kezdtek a szeplők az arcán, és szemében az afrikai ég ragyogó kékje tükröződött.

- Jó reggelt, Miss Webster. Remélem, jól aludt?

- Igen - mondta gyorsan -, azaz... igen.

Manuelra pillantott, aki lesütötte a szemét, és idegesen toporgott a kocsi mögött. Szerencsére Warren éppen magyarázni kezdett valamit a dokinak, mire mindketten a teleobjektív fölé hajoltak.

- Valami baj van?

Webster gyorsan körülpillantott, aztán amikor meggyőződött róla, hogy nincs senki a közelünkben, takarója alá nyúlt, és kihúzott alóla egy üres pravazt.

- Ezt... azaz... Manuel...

- A szobájában találta?

Webster szótlanul bólintott, Manuel pedig megrázta a fejét, mint aki nem ért semmit, és szinte kétségbeesetten nyöszörgött.

- Fogalmam sincs róla, hogyan került hozzám. Egyszerűen csak ott volt. Én igazán...

- Hol találta?

- A fehéreneműk között.

- Gondoltam, jobb, ha megmutatom magának - mondta a lány. - Mit csináljak vele?...

- Legjobb lesz, ha ideadja - ezzel elvettem tőle, és le-fel gurigáztam a tenyeremben.

- De... miért? - nyöszörögte Manuel, és érezhető undorral meredt a türe. - Miért tették éppen hozzám? És... ezzel ölték meg szegény Mr. Sanderst?

- Ezzel aligha - mondtam. - Hogy miért éppen magához tették?... Hát... nemcsak magáról van szó. Az elmúlt órákban ugyanis többen is találtak hasonlót a szobájukban.

- Maga is?

- Őszintén szólva még nem kerestem, különben lehetséges, hogy én is találtam volna.

- De hát... miért?

- Ha tudnám, sokkal okosabb lennék.

- Lehetséges, hogy ez... ez... valami figyelmeztetés?

- Lehetséges - mondtam, és megveregettem Webster ingerlően barna és csodálatos formás kezét. - Ámbár én inkább arra gyanakszom, hogy a gyilkos így próbál megszabadulni a bűnjelektől.

- Maga szerint ez a legegyszerűbb módja?

- Távolról sem - adtam meg magam. - Nyilván jóval egyszerűbb lett volna az egészet behajítani a tóba. Maguk különben hova tartanak?

- A szafárira. Ha lesz még hely - tette hozzá gyorsan a lány. - Bár Manuel lefoglalt egy ülést. Valahogy nem kedvelem a varázslókat. Egyszerűen nem szeretem, ha az ember olyasmit csinál, ami nem méltó hozzá.

Hogy miért nem méltó az emberhez általában, amit a varázslók csinálnak, soha nem tudhattam meg, mert ebben a pillanatban megtántorodtam, mintha hirtelen szédülés tört volna rám, és a fecskendőt előretartva Webster kocsijára zuhantam. Esés közben nem tudtam megakadályozni, hogy az injekciós tű ne fúródjék át a lábát védő takarón, és ne szúrjon a húsába.

Manuel rémulten felkiáltott, én pedig Miss Webster arcát figyeltem. Könnyedén rám mosolygott, s egyetlen kézmozdulattal elvágta suta mentegődzésemet.

- A kockakő - mutatott a földre. - Meglazult egy kockakő.

Gyors mozdulattal kirántottam a tűt a takaróból, s a szúrás mélységéből éreztem, hogy alaposan megsérthette a lábát is. Mivel deréktól lefelé elhaltak az érzőidegei, aligha érezhette az injekciós tű döfését.

Közben Mary is kilépett az ajtón, és könnyed tánclépésekkel odajött hozzánk. Kis fekete retiküljét a karjára fűzte; Websterre mosolygott, belém karolt, és hozzám dörzsölte az arcát.

- Kösz, hogy megvártál, darling.

Webster lehajtotta a fejét, zavartan a takarója szélét babrálta, míg Manuel leplezetlen csodálattal hódolt Mary meglehetősen fedetlenül hagyott kebleinek.

- Maguk is a szafárra jönnek? - kérdezte csevegő, társasági modorban, és maga után húzva elindult a park felé. - Alighanem igyekeznünk kell, ha helyet akarunk kapni. Maguk sem imádják a varázslókat, mi? Én azért megnézem. Csuda muris, amikor egy hapsi összemácsolja magát, és mindenféle hókuszpókuszt csinál. Előbb a szafári, aztán jöhet a varázsló. Maguk is így gondolják?

- Alighanem. Bár ami azt illeti, én a szafári után inkább pihenni szeretnék - dűnnyögte még mindig zavartan Miss Webster.

Kellemesen cseverészve sétáltunk át a parkon egészen a parkolóig. A terepjárók nagy részét már megtöltötték az utasok, bár sokan a kocsik mellett álltak, és cigarettájukat szívták.

Megálltam, megtöröltem a homlokom, és úgy tettem, mintha a pipámat akarnám megtönni. Szerencsére a pipatömés ürügyén sikerült megszabadulnom Marytól, aki még nagyobb szerencsémre fennakadt valami öregasszonyon, aki harsány hallózással belekarolt, és elcipelte a terepjáró mögé, hogy bemutassa valakinek. Mielőtt még eltűntek volna, szemrehányóan és segélykérően nézett vissza rám, de most az egyszer eszem ágában sem volt a segítségére sietni.

Zsebre vágtam a pipám, és lopva körülpillantottam. Közvetlenül a mellettem álló kocsi ablakából Mrs. Sanders bámult le rám, szigorúan összeszorított, vértelen szájjal, mint egy gögös hercegnő vára ablakából a kezéért esengő lovagra. Ha nem akartam volna megvédeni az életét, borzasztóan utáltam volna.

Két sorral hátrébb Gordont és Santos dokit sikerült felfedeznem, majd a terepjáró orrára ragasztott cédulára pillantottam: természetesen a „szafári” felirat állt rajta. Ekkor a kocsi végéhez sétáltam, ahol éppen ebben a pillanatban emelték be egy kis hidraulikus szerkezet segítségével Miss Webstert. Ismeretlen sofőr irányította a műveletet, amelyet a hátulsó ablakon át Warren figyelt elmélyülten.

Ahogy befejezték a kocsi beemelését, a sofőr az órájára pillantott, aztán rám. Leplezetlen várakozással a szemében.

Elővettem egyik zsebkendőmet, és mintha csak a homlokomat törölgetném, megráztam az orra előtt. Emberem morgott valamit, aztán felpattant a vezetőülésre. Annyi időm maradt csak, hogy gyorsan utánakapaszkodjak, máris zárultak az ajtók, és a terepjáró halk duruzsolással elindult.

Egyelőre fogalmam sem volt, hogy hová.

35.

Kellemesen hűvössé vált a levegő, amikor beindult a légkondicionáló, és ha nem láttam volna a mellettünk futó trópusi tájat, akár azt is hihettem volna, hogy az Oxford Streeten autókázom.

Behunytam a szemem, és éppen átadtam volna magam a csodálatos semmittevésnek, amikor a szomszédom, akire eddig ügyet sem vettem, felriasztott.

- Bocsánat - dűnnyögte a fülembe. - Ezer bocsánat, de nem hiszem, hogy ismernénk egymást.

Magas, vékony pasas volt, elálló fülekkel, szalmaszőke hajjal és éppen olyan kék szemekkel, mint amilyenekkel Monika Webster dicsekedhetett.

Felém nyújtotta a kezét, én pedig kelletlenül és mint egy jól nevelt cövek, merev derékkal meghajoltam.

- Lawrence.

- Örvendek, Mr. Lawrence - mosolygott, és máris mondta az övét -, Graf von Mehlebock. Sigfried von Mehlebock.

Nem mondhatnám, hogy már az első pillanatban feldobódtam a gondolattól, hogy egy igazi német gróf mellett ülhetek; sokkal kellemesebb lett volna csendben szundikálni, de mint ahogy a rokonait sem válogathatja meg az ember, az útitársakkal is nagyjából ez a helyzet.

- Először van Afrikában? - kérdezte, és barátságosan rám mosolygott.

Nagyot sóhajtottam, és gondolatban leszámoltam a csendes nyugalommal.

- Már voltam néhányszor - mondtam -, de Angolában most vagyok először.

- Gondolom, maguk úgy mozognak itt is, mint odahaza. Hiszen megvannak hozzá a hagyományaik.

- Gondolja? - kérdeztem, és nem nagyon értettem, hova akar kilyukadni.

- Azt hiszem, az angolok többsége úgy tekint a világra, mint második hazájára. Maguk mindenütt otthon vannak... tudja, néha rettentően irigylem magukat ezért.

- Nem hiszem, hogy mindenütt otthon éreznék magunkat - dűnnyögtem. - Például itt sem. Ne feledje, Angola portugál gyarmat volt, vagy tengerentúli terület, ha úgy tetszik.

- Nem feltétlenül egy meghatározott országra gondoltam - tiltakozott, majd előhúzott a zsebéből egy vékony, arany cigarettatárcát, amelynek a tetején sasokkal és oroszlánokkal zsúfolt címer ücsörgött, és megkínált egy vékony, illatos cigarettával. - Nézze például a fákat. Maga szerint milyen fák azok ott?

Kinéztem az ablakon, de csak pálmákat láttam hosszú sorban.

- Szerintem pálmák - mondtam. - Minek kellene lenniük?

- Mit mond az a szó magának, hogy pálmafa? - firtatta tovább, miközben tüzet adott.

- Az égvilágon semmit - dűnnyögtem. - A pálmafa, az pálmafa.

- Látja - nevetett rám diadalmasan -, ez a különbség az angolok és a németek között, önök számára a palma pontosan ugyanolyan fa, mint a tölgy, a bükk vagy a fenyő. De számunkra, németek számára maga a romantika. Egy ismeretlen világ, amely tele van titokkal; soha nem látott oázisok bűvöletével, arabokkal, négerekkel, gazdagsággal, majommal, arannyal és elefántal. S ez valaha mind a maguké volt... Hát nem csodálatos?

- De - hagytam rá. - Azért, ha jól sejtem, maguknak is volt valami közük a majmokhoz és az elefántokhoz.

- Arra a néhány sosem volt gyarmatra gondol? - mosolygott, és kifújta a füstöt. - Délnyugat-Afrikára? Igazából sohasem tudunk megmelegedni, sem ott, sem másutt. Maguk és a franciák nem hagytak bennünket. De alighanem így is van jól. Mindenesetre rettenetes nosztalgiát érzek a pálmák iránt. Tudja, az apám itt született.

- Namíbiában?

- Délnyugat-Afrikában. Sokat mesélt nekem az ifjúkoráról és arról a csodálatos országról. Tulajdonképpen ő nevelte belém Afrika szeretetét. Maguk, angolok...

Szükségét éreztem, hogy közbevágyjak.

- Herr Graf, ein Moment. Mielőtt még a hátamon verné el az egész angol gyarmatbirodalmat, szeretném közölni önnel, hogy nem vagyok angol. Több évtizede élek Angliában, de nem vagyok angol születésű.

Csodálkozva nézett rám, és megcsóválta a fejét.

- Érdekes. Pedig esküdni mertem volna rá. Megtudhatnám...

- Magyar vagyok.

- Ó! - nevetett felém a szeme. - Hiszen akkor szomszédok vagyunk. Ugyanabból a kultúrkörből és...

- Herr Graf - szakítottam újból félbe -, mielőtt még messzire mennénk a fejtegetéseinkben, szeretném azt is közölni, hogy a világháború alatt a Royal Air Force tagja voltam, és a német hadsereg ellen harcoltam.

Még szélesebb mosolyra húzódott az arca.

- Engem meg Dachauból húztak ki, Herr Lawrence, ha hiszi, ha nem. Az egész családnak örültnek tartotta azt az idióta szobafestőt. Egy ember, aki a német népet akarja vezetni, és még csak nem is arisztokrata!

Bár azt hiszem, a köztünk lévő ideológiai távolságot fényévekben lehetett volna mérni, valamelyest megkönnyebbültem. Sigfried von Mehlebock azonban nem óhajtott a légereknél időzni, hanem gyorsan visszakanyarodott oda, ahonnan a beszélgetésünk indult.

- Tudja, imádok Afrikában járni. Ha tehetem, mindig ide jövök. És irigylem az angolokat, hogy milyen simán mozognak ebben a számomra annyira csodálatos és mégis annyira idegen közegben. Persze egy kicsit sajnálom is őket. Nekem mindig ünnep, ha Afrika földjére lépettek, nekik pedig annyi, mint lemenni a szenespincébe vagy a garázsba. Persze az utóbbi időben bizonyos üzleti szálak is idekötnek.

- Hm. Talán déligyümölcs?

- Ó, nem. Egy nagy iparvállalat vezérképviselője vagyok. Az afrikai országok a legnagyobb felvevőpiacaink, így aztán összeköthetem a kellemeset a haszonnal: el is adom az árumat, és ugyanakkor hódolhatok is szenvedélyemnek, az Afrika-járásnak.

- Gépek? - kérdeztem udvariasan, és egy csapásra elvesztettem minden érdeklődésemet iránta. Sokkal jobban izgatott a varázslóval való találkozás. Talán megtudhatok egy s mást tőle, ami...

- Orvosi műszerek - mondta, és leemelte elegáns automatazáras diplomata táskáját a csomag-tartóból. - Ha érdekl, mutathatok egy-két prospektust.

Felkattantotta a zárat, és kivett belőle néhány színes nyomatot, amelyek orvosi székeket, különböző fogókat és számomra ismeretlen készülékeket ábrázoltak. Az egyik, majdnem egész oldalt betöltő kép operációt mutatott, s a beteg édesdeden mosolyogva tűrte, hogy az orvos-team ugyancsak mosolyogva a hasában turkáljon. Sok rossz reklámot láttam már, de ez alighanem a párját ritkította.

- Eegen - mondtam, és visszaadtam a füzetecskét. - Egészen csinos.

- No persze nem akarom azt mondani, hogy egész Afrika katasztrofális egészségügyi helyzétéért csak az angolok a felelősek... de az ő kezük is benne van a dologban, higgye el. Mindenestre évszázadok alatt sem sokat tettek az itteniek egészségéért. Vegyük csak például a trachomát...

A legfelső reklámfüzet még mindig ott hevert előtte a táska tetején, és ahogy erőteljesen gesztikulálva magyarázott, a keze által felvert légmozgás kinyitotta, majd becsukta a lapokat. Én meg vállaim közé húztam a fejem, és beletörődtem a gondolatba, hogy a varázsló falujáig Afrika egészségügyi problémáiról hallgassak fejtágítót, amikor pillantásom a prospektusra esett. Majdhogynem felkiáltottam a meglepetéstől; feléje kaptam, és a kezembe kaparintottam. A Herr Graf éppen csak rápislantott, és tovább folytatta előadását.

Én meg csak néztem dermedten a lapot, amelyen szép színesben egy óriási fecskendő látszott: pontosan olyan, amilyennel a gyilkosságokat elkövették. És pontosan olyan, mint amilyen ott lapult zsebkezdőbe csavarva a felső zsebemben.

- Észak-Afrika természetesen egészen más - folytatta a gróf. - Az arabok problémái jelentősen eltérnek attól, ami az úgynevezett fekete Afrikában...

- Herr Graf - szakítottam újra, ki tudja már hányadszor félbe, és a fecskendőre mutattam. - Ezt is az önök gyára készíti?

- Természetesen - nézett rám meghökkenve -, amit a prospektusban lát, az mind a miénk.

- És... Afrikába is szállítják?

- Hogyne. Amint már mondtam, részben azért is vagyok itt. Például nemrég jelentős üzletet kötöttünk az angolai kormánnyal. Sok millió darabot szállítunk belőle. Akárcsak olyasfajta, amit csak egyszer lehet felhasználni. Ha a véleményemre kíváncsi, szerintem Afrikában annak van igazán nagy jövője. Tudja, ahol a fertőtlenítést nem lehet tökéletesen végrehajtani, fennáll a veszély, hogy egyetlen tüvel megfertőznek egy egész falut. És természetesen csupa-csupa jóindulatból.

- És mondja, Herr Graf... ön csak elad, vagy ért is a dolgokhoz?

Elmosolyodott, és megcsóválta a fejét.

- Nem is tudom, hányszor kérdezték már tőlem ugyanezt. Tudja, furcsa hírünk van nekünk, német arisztokratáknak. Azt hiszik, hogy semmihez sem értünk, csak a háborúskodáshoz és a vadászathoz. Elismerem, régen így lehetett, de ma már aki ebből akar megélni... Tudja, Mr. Lawrence, amikor vége lett a háborúnak, ott álltam egyetlen fillér nélkül. Igaz, nevem az volt, és rokonaim is, de őszintén szólva ők sem dúskáltak az anyagi javakban. Választhattam, hogy szegény arisztokrata akarok-e maradni és büszkén éhen halni, vagy pedig alkalmazkodom az új világhoz, és feladom őseim stílusát. Hát én, megmondom őszintén, nem sokat gondolkodtam. Alighogy kapituláltak a piktor utódai, én már be is szálltam egy amerikai üzletbe. S

mivelhogy az teljesen véletlenül orvosi műszerek forgalmazásával foglalkozott, azóta is ebben a branchban dolgozom, ahogy magukfelé mondanák.

- Tehát ért is a műszerekhez?

- Hát... nem sokan konyítanak hozzá nálam jobban - mondta nem minden büszkeség nélkül. - Végül is mi érdeklő?

- Az injekciós tűk.

- Milyen szempontból?

- Hogy is mondjam csak... ez magánjellegű érdeklődés. És meglehetősen bizalmas.

Gondolom, furcsának találhatta a szavaimat, de egy német grófhhoz illően a szemem sem rebtent.

- Ha tudok, örömmel leszek a segítségére.

- Tehát ért az injekciós tűkhöz. Mikor üzleti útra indul, visz magával mintakollekciót?

- Néha. Ha egészen új és apróbb konstrukcióval jelentkezünk, előfordulhat, hogy a nyomaték kedvéért bemutatok néhány darabot... mint például most is.

- Most is? Micsodát, ha szabadna...

- Bár, őszintén szólva, szakmai titok, de nem hiszem, hogy maga a konkurencia embere lenne. Mi is a foglalkozása?

- Zoológus vagyok.

- Nahát. Szóval... az a helyzet, hogy éppen hoztam magammal egy jó táskányit.

- Azt mondja, hogy...

- Injekciós tűt és fecskendőket. Egy egészen új konstrukciót. Azt már igazán nem mondhatom el, hogy mi az új benne, de lényegesen jobb, mint a régebbiek.

- És... meg is vannak a tűi?

- Természetesen. Legalábbis tegnap még megvoltak.

- Hol?

- A szobámban, de miért...

- Egészen biztos benne, hogy még mindig ott vannak?

Furcsán nézett rám, úgy látszik, nem tudta mire vélni kíváncsiságomat.

- Hát... őszintén szólva, nem nézegetem naponta őket, viszont nem értem, hogy miért érdeklő ez magát?

Nyitva hagytam a kérdést; közelebb hajoltam hozzá, hogy szinte fülét súrolta a szám.

- Herr Graf. Kérhetnék öntől egy szívességet?

- Ó, hogyne... Tessék - morogta zavartan, és mintha kissé távolabb húzódott volna tőlem. - De ugye megérti, hogy bizonyos gyártási eljárások hétpecsétes titkok, és...

Nyilván bánta már, hogy botor módon szóba elegyedett velem.

Ingem zsebéhez nyúltam, kigomboltam, kihúztam belőle a fecskendőt, kigöngyöltem a zsebkendőből, és a tenyerembe fektettem.

- Erről volna szó. Szeretném, ha véleményt mondana róla.

Közelebb csúszott hozzám, és kinyújtotta a kezét.

- Hogy került magához ez az izé... és micsoda...

- Vegyük úgy, hogy ez az én hétpecsétes titkom. Szeretnék néhány kérdésre választ kapni, és... jó lenne, ha segítene. Oké?

A gróf hátradőlt az ülésen, és összezárta vértelen ajkait.

- Egyáltalán nem oké! - mondta végül. - Maga azt mondta, hogy zoológus.

- Az is vagyok.

- Engedje meg, hogy kételkedjek a szavaiban, Herr Lawrence. Maga nagyon is nem úgy néz ki, mint aki állatokkal foglalkozik. Kérem, bocsássa meg, hogy megszólítottam.

Tüntetően az ablak felé fordult, és nézegetni kezdte kedvenc pálmafáit.

- Roppantul sajnálom, Herr Graf - morogtam, és úgy tettem, mintha el akarnám tenni a tüt. - Azért bátorkodtam önhöz fordulni, mert ha jól értettem, szereti Afrikát és az állatokat. Ahogy a majmokról és az elefántokról beszélt... Mindenesetre elnézését kérem.

Herr Mehlebocknak megbillent a feje, újabb cigarettára gyújtott, de engem már nem kínált meg. Kifújta a füstöt, aztán felém fordult.

- Persze hogy szeretem az állatokat. De hogy jön ez ide?

- Tanácsot szerettem volna kérni öntől.

Megremegett a kezében a cigaretta, és elégedetten láttam, hogy bekapta a horgot.

- Úgy... tehát állatokról van szó?

- Miért? Maga mire gondolt?

- Azt hittem... illetve lehet, hogy félreértettem önt.

Vigyázva, hogy más meg ne lássa, táskája tetejére tettem a tüt.

- Nézze csak meg közelebbről.

Óvatosan nyúlt érte, megforgatta a kezében, hümmögött, majd visszatette a táskára.

- És... ha szabad kérdeznem, mit csinálnak vele?

- Valamilyen speciális fegyverből lövik ki. Egyelőre csak ezt sikerült megállapítanunk.

- Azt akarja mondani, hogy állatokra?

- Természetesen. Nem sérti meg a bőrüket vagy a csontjukat, mint a golyó. Csak egy lövés, és a fecskendőbe töltött mérég néhány perc alatt végez a legerősebb állattal is.

- De hiszen ez szörnyűség!

- Persze hogy az. És meg is teszünk mindent, hogy a csirkefogók rács mögé kerüljenek. Egyelőre szeretnék egy pontos szakértői véleményt.

- Sajnos nem értek különösebben sem a fegyverekhez, sem a mérgekhez.

- De a fecskendőkhöz igen.

- Mire kíváncsi?

- Maguk csinálták?

Gyorsan és határozottan megrázta a fejét.

- Hogy képzeli? Mi ilyen típust soha nem is gyártottunk. És különben is. Mi gyógyítunk és nem ölünk a tüinkkel!

- Herr Graf - igyekeztem megnyugtatni -, senki sem vádolná az ön cégét, még abban az esetben sem, ha a tüket valóban önök készítették volna is.

- No de nem! Mondtam már, hogy nem! - kiáltotta kissé hangosabban, mint kellett volna, és csak remélhettem, hogy a gépkocsizúgás elnyomja a hangját. - Mondtam már, hogy mi ilyeneket nem csinálunk!

- Hát akkor ki?

Újra a kezébe vette, a szeméhez emelte, és elhúzta a száját.

- Elég primitív jószág. Ma már nemigen használják. Valószínűleg megmaradt valahol egy nagyobb készlet, és azt vásárolták fel a vadorzók.

- Meg tudná mondani, hogy hol készítették?

- Természetesen - morogta, és visszaadta a pravazt. - Hiszen benne van a jelzés a szárában.

- Őszintén szólva...

- Na, igen. Ennyit tesz a gyakorlat. Csukott szemmel is megmondtam volna, honnan származik.

- Na és így, nyitott szemmel?

- Hollandiából, Herr Lawrence, Hollandiából. Valahol Rotterdam környékén van egy gyár... De mi az ördög van magával? Olyan sápadt, mintha... Rosszul érzi magát? Néha velem is előfordul, hogy a benzingőztől felkavarodik a gyomrom... Alighanem már meg is érkeztünk! De mi az ördög!... Hé, hogy az a... Verdammt Nochmal! Hiszen ez egy falu és nem a vadaspark!...

36.

Lekaszálódtunk a terepjáróról, és kezdetét vette az általános üvöltözés. Amíg a balhé tartott, leléptem a gróftól, és félrehúzódtam az autó árnyékába.

Mintegy két-három perc múlva befutott két másik terepjáró is, egyikükön a Cook-emberrel. Az útikalauz előbb döbbsenten hallgatta, hogy mi történt, majd a sofőrre támadt. Parázs vita keletkezett; részben tört angol, részben pedig töretlen portugál nyelven - ez utóbbiban elsősorban a gépkocsivezető jeleskedett, míg a Cook-ember csak hebegett-habogott.

Végül is kénytelen volt beletörődni a változtathatatlanba. Tudomásul vette, hogy megmagyarázhatatlan tévedés folytán mi a varázsló falujába érkeztünk az idetartozó egyik kocsis helyett, ami viszont a szafírira ment.

A falu gyerekei körülfojták a kocsikat, aprópénzt kunyeráltak, és hangos „thank you” kiáltásokkal iramodtak egy-egy elgurult pénzdarab után. A felnőttek nem sok figyelmet fordítottak ránk: úgy tűnt, megszokták a „Macskacápá”-ból ideáramló turistahordákat. Az asszonyok a kunyhók előtt üldögéltek, felénk nevettek, és átkiabáltak egymásnak valamit. Mindegyikük kezén égett a munka: volt, aki házilag eszkábált darálón kölesszerű magokat darált, mások mosott ruhát hajtogattak, vagy titokzatos rendeltetésű köveket rakosgattak egymásra.

Megvallom, kissé idegenül szemléltem mindezt. Nem azért, természetesen, mintha most találkoztam volna először Afrikával - volt már dolgom a kontinens mindkét végén -, mégsem tudtam megszokni az itteni világot. Fájó hullámokban sejlettek fel előttem a távoli, ázsiai puszták jurtatáborai, ahol olyan egyszerű volt minden; szinte véremben éreztem az élet apró rezdüléseit, és nem álltam olyan idegenül, mint itt, ebben a kis angolai falucskában.

A Cook-ember közben újra ordítani kezdett, és közölte, hogy a varázsló vár bennünket, de nem a saját konyhójában, oda be sem férnénk ennyien, hanem a nagy házban, a gyűlések házában.

Gyalogosan indultunk a mutatott irányba. Rövid ideig magányosan bandukoltam, de hamarosan belém karolt valaki, és a fülembe suttozta:

- Te aztán jól benne hagytál a melaszban! Hagytad, hogy az a vén szipirtyó elraboljon tőled!

Mary testéből enyhe és kellemes kölniillat áradt, némiképpen ellensúlyozva a nehéz és szokatlan szagokat, amelyek a konyhók ajtajain gomolyogtak kifelé.

Nem is nagyon kellett forgatni a fejem, hogy felfedezem a többieket is: Gordont, aki Dos Santos dokival nevetgélt, a fényképezőgépét csattogtató Warrent, Manuelt és Miss Webstert, na és természetesen Mrs. Sanderst, aki magasra emelt fejjel, rezzenéstelen tekintettel lépkedett a konyhók között. Nem nézett se jobbra, se balra: úgy tűnt, hidegen hagyja az afrikai táj romantikája.

A gyűlések háza jókora pajtaépület volt, oldalt, a falak mentén padokkal, közepütt egy asztallal, amely mellett már ott állt a varázsló segédje, és elégedetten számolta az érkezőket, akárcsak a cirkuszi jegyszedők.

Úgy helyezkedtem, hogy közvetlenül az ajtó mellett maradjak és az első adandó alkalommal leléphessek. Mary ugyan még mindig belém karolt és a fülembe sugdosott, de feltett szándékom volt, hogy tőle is megszabadulok, amint csak lehet.

A Cook-ember csendre intette a zszibongó gyülekezetet.

- Hölgyeim és uraim, rövidesen találkozni fognak egy igazi afrikai varázslóval, aki bemutatja önöknek a legősibb és legtitokzatosabb szertartásokat. Eközben transzba esik; szellemekkel társalog, titkos praktikához folyamodik... Az ő kérését is tolmácsolom, hogy tudniillik, amennyire csak lehetséges, igyekezzenek csendben maradni, és megőrizni a nyugalmaikat. Igen fontos, hogy a varázsló, amíg a túlvilág erőivel mérkőzik, teljes figyelmével feléjük fordulhasson, és ne zökkentse ki semmi koncentrációjából. Ő maga mesélte, hogy egyik őse, aki transzba esett és közben megzavarták, soha nem tudott visszatérni, és élete hátralévő részét élőhalottként tengette. A varázsló szerint Karunga, a holtak ura fog megjelenni, és szólni önökhöz az ő száján keresztül... Üljenek le, és őrizzék meg nyugalmaikat!

Az óriási teremben félhomály uralkodott, bár a tető nyílásain és az oldalfalak repedésein át a napsugarak éles csíkokat rajzoltak a földre.

Ebben a pillanatban halk dobszó csapott fel, és egy rejtett, alacsony bejáraton át izmos, rikító színekkel bemázolt férfi bújt be a terembe. Háncsból készült kötényt, ugyancsak háncsból, rongyokból, madártollakból és ki tudja még, miből eszkábált fejfedőt hordott, vonásait lehetetlen volt kivenni a vastag festékréteg alatt. Mindenesetre meglepő volt, hogy nem fekete bőré, hanem mesztic, azaz félvér.

Amikor belépett, megtorpant, hátravetette a fejét, és többször is hangosan felkiáltott. Fogalmam sem volt róla, hogy milyen nyelven; de az is lehet, hogy csak artikulálatlan ordítások voltak. Szája széle habzani kezdett, és holtbiztos voltam benne, hogy kis darab szappannal

segít az eksztázisán. Mindenesetre igaza volt Warrenak: nem érte el még a másodrendű cirkuszi színvonalat sem!

A többieknek azonban szemmel láthatóan tetszett a dolog. Valaki élesen elcsattantotta a fényképezőgépét, mire halk, ingerült vita támadt, majd elcsendesedett a nagyérdemű. A varázsló az asztalkához lépett, leemelt róla egy kókuszdióhéjból faragott ivóedényt, ivott belőle, amitől aztán még habosabb lett a szája.

A tömeg kiguvadt szemekkel bámulta, amint lassan forogni kezdett a tengelye körül, és szájából hörögve törtek elő a szavak:

- Karunga, Karunga, Karunga!...

Úgy döntöttem, hogy ennyi éppen elég, és mielőtt még Mary megakadályozhatta volna, gyengéden lefejtettem a kezét a karomról, és kioldalogtam az ajtón.

Baljóslatú figyelmeztetésként szállt utánam a kiáltás:

- Karunga, Karunga, Karunga!...

Megvontam a vállam, és visszaindultam a kocsik felé.

37.

A téren csak az üres terepjárók búslakodtak: vezetőik eltűntek valamerre, s mivel mintha kevesebb asszonyt láttam volna a kunyhók előtt kuporogni, arra gondoltam, hogy talán vidám házibulit tartanak valahol. Mindenesetre csend ülte meg a települést, csak a gyerekek lármás kiáltozása hallatszott a falu túlsó vége felől. A kölest daráló asszonyok látható örömmel vették tudomásul érkezésemet; rám nevettek, de ha szóltam hozzájuk, szégyenlősen a tenyerükbe rejtették az arcukat.

A bokrok között tyúkok kapirgáltak, és néhány fekete-tarka disznó egészen közelre merészkedett. Rövid farkú, sunyi tekintetű kutya kísérte egy kunyhó árnyékából minden lépésemet, de láthatóan nem volt szándékában megismerkedni velem.

Ismét csak felrémllett előttem a belső-ázsiai jurtatáborok képe, ahol bizony nem sokáig sétálhatott volna zavartalanul az idegen. Az óriási kutyák hamarosan darabokra tépték volna, ha valamelyik jurta gazdája ólmos tevetereelő korbácsával ki nem szabadítja fogaik közül. Szinte magam előtt láttam a piros pántlikás halottevő kutyákat is, akiket babonás tisztelet övez...

Megráztam a fejem, és már vissza is tértem ebbe az angolai falucskába, amelynek még a nevét sem tudtam. Valahol a magasban ragadozómadár vijjogott, és a csirkék hangos kárálással rejtőztek el a szalmatetők árnyékában. Néhány lépés, és elértem a falu szélét.

Ahogy kibukkantam a kunyhók árnyékából, arcomba vágott az afrikai nap éles fénye. Ameddig a szemem ellátott, tágas szavanna húzódott a messzeségben, girbegurba törzsű fákkal, embermagasságú bokrokkal tarkítva az egyhangúságot. Nem messze az utolsó kunyhótól keskeny patakocska kanyargott, és a hangos kiáltozás, ami már a főtéren is hallható volt, innen szállt a falu felé. A vízparton férfiak és asszonyok hancúroztak; nagyokat nevettek, locsolták egymást; a patak közepén fekete bőrű legénykék lubickoltak néhány kutyakölyök társaságában. Ha lett volna fényképezőgépem, szívesen lencsevégre kaptam volna ezt a kellemes afrikai hangulatot. Az asszonyok a víz fölé hajoltak, és most láttam csak, hogy mosnak: széles, lapos köveken súrolják a ruhát, aztán erőteljes mozdulatokkal egymáshoz csapdossák

őket. A férfiak - akik között felismertem a gépkocsivezetőket is - felém fordultak, és kíváncsian várták, hogy mit akarok. A gyerekek figyelme is rám terelődött; lassan kikászálódtak a vízből, és körém gyűltek.

- Bom diá! - köszöntem, és a zsebembe nyúltam, hogy néhány aprópénzt adjak a gyerekeknek. Az apróságok harsány üdvözléssel fogadták a váratlan zsákmányt, és szinte megrészesülve az örömtől visszavágtattak a vízbe.

Az asszonyok továbbra is a habok közt lebegő fehéreneműt figyelték, a férfiak meg csak mosolyogtak, de nem szóltak semmit.

- Bom diá! - mondtam még egyszer, most már hangosabban.

A sofőr, aki az autónkat vezette, felállt az egyik igazán jó húsban lévő, nevető szemű asszony mellől, és kelletlenül odalépkedett hozzám.

- Bom diá! - Aztán hadart még valamit, amiből egy árva kukkot sem értettem.

- Barba - mondtam neki gyorsan -, Senhor Barba. Beszélnem kell senhor Barbával!

Amikor másodszor említettem Barba nevét, a hozzám legközelebb mosó asszony felnevetett, és nagyot csapott a ruhával a vízbe.

- Senhor Barba - próbálkoztam újra. - Nagyon sürgősen beszélnem kell senhor Barbával... Sürgős. Értik? Nagyon sürgős!

Aztán hangosan elkáromkodtam magam. A fene egye meg Vegát és a barátnőjét! Ha nem rohan el, mint az örült, most nem kellene kínlódnom.

Ekkor egy szalmakalapos férfi lépett oda hozzám, és kinyújtott kezével a falu felé mutatott.

- Barba! - És gyorsan mondott még néhány mondatot.

- Hol? - kérdeztem kétségbeesetten. - Melyik kunyhóban?

Újra csak hadart valamit, és mintha többször is az „illusion” szót vagy valami ahhoz hasonlót említett volna.

- Illusion?

A kalapos hevesen bólogatott, és egyre csak a falu felé mutogatott.

Óriási erőfeszítéssel próbáltam kitalálni, hogy mit akar mondani. Ha az „illusion” kapcsolatban van a varázslattal, akkor alighanem Barbának is lehet valami köze hozzá. Vagy mégsem?

Lebámultam a lábam elé, a finom nedves homokra, és hirtelen eszembe ötlött valami. Letérdeltem, felvettem egy kavicsot, és ügyetlen mozdulatokkal megpróbáltam felrajzolni a falu alaprajzát.

Emberem leguggolt mellém, összehúzta a szemét, és szakértelemmel szemlélte, hogy mit csinálok. Lassan a többiek is körém gyűltek, csak a gyerekek és a kutyák maradtak a vízben, és az asszonyok a vízparton. Hangos kiáltások szálltak jobbra-balra; nyilván azok is, akik nem mertek a közelemben jönni, tudni szerették volna, miről van szó. Valaki hátulról, a körém sereglett férfiak közül közvetítette az eseményeket, amitől az asszonyok még vidámabban csapkodták a kövekhez a ruhát. Úgy tűnt, kitűnő szórakozást nyújtok mindenkinek.

Ahogy befejeztem a falu rajzát, húztam egy nyilat a legelső kunyhó felé. Felnéztem a fölém hajló arcokra, és a nyílra mutattam.

- Barba?

Szinte egyszerre rázta meg mind a tízegynéhány férfi a fejét.

- No... neeee...

Letöröltem a nyilat, és a következő kunyhóra mutatót rajzoltam helyette.

- No... neee...

Felemeltem a fejem, letöröltem ezt a nyilat is, és a szalmakalapos kezébe nyomtam a kavicsot.

- Barba!

Újdonsült ismerősöm felnevetett, és egy óriási nyilat húzott vele a gyűlések házához.

- Barba! Senhor Barba!...

- Oké - mondtam, és elkaptam tőle a kavicsot. Gyorsan felskicceltem a hodály belsejét: apró pontokkal jelöltem magunkat, azaz a turistákat, és két vonallal a varázslót és a segédjét.

- Barba?

A szalmakalapos határozottan a varázslóra mutatott:

- Barba!

S hogy tévedés ne essék, felvett egy másik kavicsot, és egész ügyes emberkét húzott vele a homokba. Feje tetejére felrajzolta a varázsló fejfedőjét, és még arról sem feledkezett meg, hogy táncoló lábakat igazítson az emberke alá.

- Barba!

Ledobtam a kavicsot a homokra, és nagyot fűjtam. Megtöröltem a homlokom, és megveregtettem a kalapos széles hátát.

- Kösz, barátom! Soha nem felejttem el, amit értem tétél!

Aztán összeszedtem minden erőmet, futásnak eredtem a falu felé, és csak a legszélső házaknál vettem magamnak a fáradságot, hogy visszanézzek.

Akkor már mindenki ott tolongott a szalmakalapos körül: nők, férfiak, gyerekek, és még a kutyák is. A kalapos meg csak állt, felemelt kezében a kavicsot, aztán szertartásos mozdulattal lehajolt, és óriási nyilat húzott a homokba.

- Barba!

A többiek lerogytak, és úgy nevettek, ahogy a torkukon kifért. Egymás hátát verték, és a gyerekek bukfcencet vetettek örömükben:

- Barba!

Megfordultam, és továbbfutottam a gyűlések háza felé.

Éppen a főtérre értem, amikor szembetaláltam magam az első turistacsoporttal. Hangosan felcsattogtak a fényképezőgépek, mire a békésen kapirgáló tyúkok szerteszét futottak. Alighanem a keselyűnél is nagyobb veszélyt szimatoltak a körülöttük ólálkodó ismeretlen, fehér képű emberekben. Elosontam a fényképező csoport mellett, és vigyázatlanul beleütköztem a Cook-emberbe.

- Csodálatos volt, mi? - vetette felém kötelező fogpaszta-reklám-mosolyát, és már ment is volna tovább, ha el nem kapom a karját.

- Hé! Mikor indulunk?

- Hová?

- Hát a szafárra. Remélem, van még néhány percem, mert...

- Ember, hol él maga? - bámult rám. - Kora délután mehetünk csak vadat nézni, amikor azok ott már befejezték. Ha a sötétedéstől fél, megnyugtathatom, látni fogja az állatokat. Ebben az évszakban sokáig fenn van a nap. Különben itt fogunk ebédelni. A harmadik kocsi tele van hideg csomagokkal. Akar talán máris egyet?

Óvatosan elosontam a kunyhók árnyékában, hiszen nem szerettem volna újabb ismerős karjába futni. Leginkább Marytól tartottam, de a többieket sem láttam volna szívesen.

Úgy tűnt, Karunga, a halottak istene a kegyeibe fogadott, mert sikerült úgy eljutnom a hodályig, hogy nem találkoztam senkivel. A hatalmas épület ajtaja nyitva állt: egyetlen ugrással benn termettem, és becsaptam magam mögött az ajtót.

A fények a tető és az oldalfalak hasadékán zavartalanul áradtak befelé, de még így is szükségem volt néhány másodpercre, amíg a szemem hozzászokott a félhomályhoz. Előbb csak a gyékényből fonott padokat ismertem fel, majd az áldozati asztalkát a kókusztaállal. Hiába meregettem azonban a szemem, sem a varázslót, sem a segédjét nem láttam sehol.

Még egyszer végigfutott a pillantásom a padokon, és éppen meg akartam fordulni, amikor szinte megfagyott az ereimben a vér: izmos mancsok ragadták meg a vállam, és a belőlük kieresztett éles körmök a ruhámon áthatolva egészen a bőrömig nyomódtak. A következő pillanatban félelmetes párdúcordítás rezegtette meg a hodályt, és orromba csapott az állat torkából kiáramló ragadozóbűz.

Mit tagadjam, inamba szállt a bátorságom, és egy röpké pillanatra elvesztettem a fejem. Átfutott agyamon az emlék, amikor az Amur partján Gombojev, a burját, és jómagam, szemben álltunk a támadó hópárduccal, és kettőnknek összesen egy csorba kenyérvágó késünk volt.

Sok töprengésre azonban nem volt idő, mert a párduc még egyszer felüvöltött, bár a karmait nem süllyesztette mélyebben a vállamba. S azt is furcsának találtam, hogy nem igyekezett ledönteni a lábamról.

Én mindenesetre megtettem, amit tehettem. Óriási ugrással a padok közé vettem magam, és még repülés közben kirántottam tokjából a revolveremet. Ahogy a földre zuhantam, már pattantam is vissza; feltérdeltem, és meg akartam húzni a ravaszt.

Óriási szerencsém volt, hogy mégsem tettem. Aki ugyanis a padsorok között állt és éppen újabb ordításhoz készülődött, nem vadállat volt, hanem egy megtermett férfi, akinek fejét és a karjait párducbőr takarta. Amikor megpillantotta kezemben a csillogó revolvert, belefagyott a torkába a készülődő üvöltés. Gyorsan a fejéhez kapott, lerántotta a párducmaszkot, és a földre dobta.

- No, senhor... - aztán hosszú portugál szöveg következett, amiből természetesen egy kukkot sem érttem.

A párducutánzat leroskadt az egyik padra, és úgy lihegett, mintha én támadtam volna őrá és nem fordítva.

- Kicsoda maga? - mordultam rá, miután eldugtam a pisztolyomat.

- He? - kérdezett vissza bölcsen.

- A neve... Família?...

- Oh, senhor... Miguel... Miguel de la... - aztán mondott még valamit, amit nem érttem.

- Oké - mondtam. - Hol találom Barbát?

- Kint - felelte váratlanul angolul, és a hodály ajtaja felé mutatott. - Ő most pihen.

- És ez mi volt... ezzel az izével? - és a párducbőrre mutattam.

Elmosolyodott, és belerúgott a jobb sorsra érdemes bundába.

- Csak vicc az egész. Mister megrendel párduc, én pedig jön, és csak egyetlen dollár az egész. Szakállas úr adott kettőt, hogy ordítás nagyobb legyen. Oké?

- Azt mondja, hogy valaki két dollárt fizetett csak azért, hogy engem megrémítsen? Hiszen senki sem tudhatott róla, hogy idejövök. Öt perccel ezelőtt még magam sem!

Gyorsan megrázta a fejét, és tiltakozni kezdett.

- Nem, miszter... Az egy másik miszter volt, egész arca tele szakállal, és egy hölgy, neki nincs szakáll, csak kicsi bajusz, és az se nagyon látszik, csak ha nagyon nézi az ember. De én nem néz... én teljes diszkréció: vendég fizet, én pedig ijeszt!

Álljunk csak meg, hogy is van ez!

- Ki az a szakállas úr?

- Én nem tudom, neve nincs... vagyis van, csak nekem nem mond. Ő azt mondta nekem, tudja, hogy én néha csupa vicc... csinál ijesztést párduccal. Ő azt mondja, ad két dollár, ha kisasszonynak ordítok háromszor-négyszer a fülébe... Érti, miszter? Én erre mondom, oké, csak félttem, hogy baj lehet, mert kisasszony esetleg szívéhez kap, és engem visznek Luandába síttrre. Oké? Úr mondja, nem kell félnem, mert kisasszony olyan félelmetes és erő... izé... erőszakos, hogy úr mondani, jó lenne kisasszonyt alkalmazni temetőőr, mert akkor nincs többé kísértet, kísértet jönni fel éjfélkor sírból, mondani: hú, hú, hú, de aztán meglátni kisasszonyt, és rémülten visszamenekülni sír mélyére. Hehehe! Ez egy jó vicc... De nem én mondani, az a miszter mondta.

- Oké - mondtam megkönnyebbülve. - Tehát kinn találom Barbát?

- Kinn. Odakinn.

Elindultam, hogy kimenjek, de a párducember hangja megállított.

- Hé, miszter! És az enyim egy dollár?

- Milyen dollár?

- Nekünk van szabott, tarifa. Varázslat ennyi meg ennyi, áldozás ennyi meg ennyi, ijesztés egy dollár. Én becsületesen megcsinálni munka. Háromszor is volt ordítás, igaz, szokás négyszer, de ön rám fogni revolver, és én elfelejtettem ijedtemben negyedik ordítás... Ha akarja, most mindjárt...

Gyorsan előkaptam a pénztárcámat, és feléje nyújtottam a pénzt.

- Nem, köszönöm. Tartogassa csak a bajuszos hölgyre. Csak aztán vigyázzon, én a maga helyében óvatos lennék vele!

Kibújtam az ajtón, és a nagy ijedség után kirobbant belőlem a nevetés, úgy megrémültem, mint már évek óta alig, és ráadásul még meg is fizettették velem az ijedségemet. Egy dolláromba került, hogy majd össze csináltam magam!

Megcsóváltam a fejem, és elindultam, hogy megkeressem a titokzatos Barbát.

38.

A varázsló egy alacsony karosszékekben szundikált a gyűlések házának fala mellett, amikor az épületet megkerülve felfedeztem.

A rekkenő meleg ellenére mozdulatlanul feküdt a napon, és még a tollakból és fűből készített fejfedőjét sem vette le.

Föléje hajoltam, hogy megpiszkáljam az orrát, vagy valami hasonlóan szellemes mutatvánnyal visszahozzam az ébrenlétbe, amikor hirtelen felugrott, megpördült a tengelye körül, égnek emelte a karját, és felordított:

- Karunga, Karunga, Karunga!...

- Oké, senhor - mondtam, és nekidőltem a hodály falának. - Felőlem akár abba is hagyhatja. Nem azért jöttem, hogy gyönyörködjek a művészetében.

Mormogott valamit, de azért leeresztette a karjait, és visszaült a székébe. A szemét azonban nem vette le rólam: láthatóan aggódva figyelte minden mozdulatomat.

Elővettem egy csomag cigarettát, és feléje nyújtottam.

- Rágyújt?

Habozva nyúlt érte, majd kivett egyet, és hagyta, hadd adjak neki tüzet.

Kényelmesen előszedtem a pipám, megtömtem, és én is rágyújtottam.

- Senhor Barbával szeretnék beszélni - mondtam végül.

Habozott egy kicsit, szaporán pislogott, aztán szinte hibátlan angolsággal kérdezett vissza.

- Mit akar tőle?

- Beszélni szeretnék vele.

- Miről?

- Az attól függ, hogy maga kicsoda.

- Természetesen Mbulu vagyok, a falu varázslója. Miért keresi Barbát?

- Neki személyesen elmondanám, de másnak nemigen. Különben üzenetet hoztam neki.

- Hm. És ha szabad kérdeznem, kitől?

- Emilio Vegától a „Macskacápá”-ból, senhor Vegától.

- Camarada Vegától - javított ki.

- Ahogy óhajtja. Tehát kicsoda Barba?

Felállt, és a bejárati ajtó felé intett.

- Nem mennék be oda?

- Alighanem foglalt - mondtam. - Ha nem tévedek, a maga segédje dolgozik odabenn.

Elmosolyodott, kivillantva fehér fogait.

- Párduc?

- Engem is levágott egy dollárra.

Hangosan felkacagott, és gondosan lesimított kicsit hawaiiira emlékeztető fűszoknyáját.

- Akkor jöjjön hozzám. Pár lépés csak az egész.
- De nekem feltétlenül találkoznom kell Barbával.
- Ne féljen, találkozni fog vele.

Elindult, én meg utána.

Mielőtt még kiléptünk volna a nagy épület árnyékából, óvatosan jobbra-balra kémlelt, nem fenyegeti-e valahonnan turistaveszély. Amikor meggyőződött róla, hogy tiszta a terep, intett, és az egyik közeli kunyhóra mutatott.

- Oda! Ott találkozhat Barbával!

Néhány másodperc múlva odabenn voltunk. A kinti hőmérséklethez képest kellemesen hűvös volt a levegő, mintha csak légkondicionáló működött volna valahol. Igazán kíváncsi lettem volna, mivel csinálják, talán a tetőre halmozott vagy az oldalfalak mentén feltámasztott kenderszerű fűcsomók szűrték meg a hőséget.

A varázsló gyorsan lekapta fejdíszét, és legnagyobb meglepetésemre egy csinos, talán ha húszéves, szinte még gyerekember arca mosolygott rám.

- Kér egy teát, senhor?

A kunyhó egész berendezése néhány faladából, egy tábori ágyból és néhány tevenyereg formára font alacsony ülőkéből állt. Térült-fordult, meggyújtott egy spirituszégőt, és amíg a teavíz felforrt, szembeült velem.

- Csodálkozik?
- Megvallom, kissé idősebbnek képzeltem. Hogy, az ördögbe...?
- Hogy lettem varázsló? Roppant egyszerű.
- Maga tényleg Mbulu?

Felnevetett, csengő, vidám nevetéssel.

- Dehogysis. A nagyapámat hívják Mbulunak. Az öreg még úgy-ahogy hisz is a varázslatban... mindenesetre a rítusokat jobban csinálja, legalábbis nagyobb átéléssel. A füvekhez meg valóban kitűnően ért. Én csak halvány utánezata vagyok, elhiheti.

- Tehát maga Barba?
- Eltalálta, senhor. Patricio Barba vagyok.
- És a nagypapája?
- Egyelőre átadta nekem a terepet. Kicsit gyengélkedik az öreg. Ebben az évben múltott kilencven. Apropó, mintha azt mondta volna, hogy üzenetet hozott camarada Vegától.
- Igen. Van néhány dolog, amiben a tanácsát szeretném kérni, senhor Barba. Bár, őszintén szólva...
- Őszintén szólva nem hiszi, hogy értek valamihez is a hókuszpókuszon kívül?
- A viláért sem akartam megsérteni - tiltakoztam.

Barba, mintha olvasott volna a gondolataimban, sárga nádcukrot ejtett a teába, és kavargatni kezdte:

- Nyilván csodálkozik, hogyan lettem varázsló. Roppant egyszerű. Egyetemi hallgató vagyok Luandában, és jövőre szeretném a tanulmányaimat Lisszabonban folytatni... vagy esetleg

Londonban. Még nem döntöttem. Csakhogy ehhez, mint bizonyára tudja, nem kevés pénz szükséges; az pedig az utóbbi időben igencsak ritka jószág errefelé. Sajnos nagyapó sokat betegeskedik, és meglehetősen nehezeére esik naponta két turnusban varázslót játszani. Az a sok ugrabugra meg ordítózás már nem neki való. Fel is akarta adni az egészet, csakhogy szerződésünk van camarada Vegával a „Macskacápá”-ból és rajta keresztül a Cook-irodával. Nem rúghatjuk fel a szerződést, hiszen arra magukfelé még mindig nagy szó egy igazi afrikai varázsló, nem igaz? - és vidáman felnevetett.

- Borzasztó nagy szó - hagytam rá.

- Jó egy hónapja az öreg ágyának esett; szerencsére éppen itthon voltam, és addig unszolt, amíg átvettem a praxisát. Persze csak stikában, hiszen ha egy varázsló nem öreg, a fenének sem kell; nem bízik benne senki. Csináltattam egy fejfedőt, mert az övé kicsi volt, és most én vagyok a saját nagyapám... legalábbis délelőtt. Nem dicsekvésből mondom, de eddig még senki sem csalódott bennem. A pénz meg szépen gyűlik... Ha minden igaz, amikor beáll az esős évszak és elmaradnak a turisták, én is felszedem a sátorfámat. Irány Lisszabon! Miguel már alig várja, hogy a helyembe léphessen. De végül is mi szél hozta errefelé? Gondolom, nem egyszerűen csak turista, ha Vega küldte?

- Ahogy vesszük - mondtam. - Turista is vagyok, meg nem is. Afrika néprajza foglalkoztat mostanában, és némi tanácsra lenne szükségem.

- Mi érdeklí?

- Sok minden. Többek között a törzsi jelek.

Felderült az arca, és öntött még a kellemes, alighanem mentollal ízesített teából.

- Akkor éppen jó helyen kereskedik. Nagyapónál nincs nagyobb szaktekintély. Fiatal éveiben bejárta fél Afrikát, és mindent összegyűjtött, ami csak a keze ügyébe került. Ő maga mesélte, hogy volt néhány kockás füzete, amikbe meséket írt, meg legendákat, sőt, ami magát érdekli, berajzolta a törzsi jeleket is... Nem is egyszer meleg helyzetbe került miatta. Képzelsen el egy óriás termetű meszticet, aki fittyet hányva gyarmati határoknak, kockás fedelű füzetekkel a csomagjában arrafelé mászkál, amerre egy bennszülöttnék semmi keresnivalója. Alighanem végigülte Afrika valamennyi gyarmati börtönét. Hol az angolok csukták be, hol a franciák, hol a belgák, hol a portugálok. Hogy miért? Természetesen kémkedés gyanújával. Végül is mindig szabadon engedték, hiszen nem tudtak rábizonyítani semmit. Pedig...

- Pedig?

- Hát, őszintén szólva, nem volt olyan ártatlan az öreg. Néprajzi feljegyzései mellett vitte a híreket egyik felszabadító mozgalomtól a másikig. Megfordult a mau-mauk között, és még akkor ismerte Kenyattát, amikor az még csak siheder legényke volt. Tudja, mit? Ne is lopjuk tovább az időt. Menjünk át hozzá. De bocsásson meg még egy pillanatra, meg kell szabadulnom ettől a szereléstől.

Két-három perc alatt átöltözött, s amikor jeans-ben és khakiszínű ingben kilépett a konyhá kapuján, aligha gondolhatta volna józan ésszel akárki is, hogy azonos Mbuluval, az öreg varázslóval.

A varázsló, polgári nevén Don Felipe néhány konyhával arrébb lakott, és amikor Barba megkopogtatta a konyhá behajtott ajtaját, középkorú, fekete bőrű kövér nő kukkantott ki az ajtónyíláson, és széles mosoly terült szét az arcán, amikor felismerte a fiút. Kitérta az ajtót, és beinvitálta. Csak akkor hökkent meg, amikor engem is felfedezett Barba mögött. Halkan oda

is szólt neki valamit, mire a fiú ugyancsak halkán válaszolt. A nő bólintott, és félrehúzódott, hogy beléphessenek.

A konyhá belsejében félhomály uralkodott, amelyet a hasadékokon beszűrődő fénysugarak sem tudtak szétoszlatni. Az ajtóval szembeni fal mellett széles ágyon beesett arcú öregember ült: háta vastag párnákkal volt feltámasztva; kezében csészét tartott, és szürcsölt belőle valamit. Amikor felpillantott, észrevette a fiatalembert, meglepett mosolyra húzódott a szája, és gyorsan letette a csészét az ágy melletti asztalkára. Barba letérdelt, az öreg pedig, még mindig mosolyogva, felemelte az egyik kezét, és rátette a fiú fejére.

Amíg a megható családi idill tartott, körbebámultam a varázsló konyhójában.

Végestelen-végig mind a négy falat fából faragott vagy fűből, csontból és még ki tudja, miből készített maszkok borították, s a közöttük húzódó keskeny polcokról feketére aszalódott bálványfigurák bámultak rám. Némelyikük vékony volt, szinte csontvázszerű, mások éppen ellenkezőleg, kövérek, majd kicsattantak a bőrükből, és elégedett képpel tartották kezüket hatalmasan domborodó hasukon.

Barba felemelte a fejét, váltott néhány szót az öreggel, aki rám nézett, és bólintott.

- Ez itt Mr. Lawrence, nagyapó. Kérem, Mr. Lawrence, nyugodtan beszélhet angolul, csak ne gyorsan. Nagyapó mindent megért, csak az utóbbi időben megromlott egy kicsit a hallása.

Az öreg rám szegezte a szemeit, és leplezetlen kíváncsiság ült a tekintetében.

- Üdvözlöm, Don Felipe - kezdtem óvatosan. - Hallottam, hogy fiatalabb éveiben szinte egész Afrikát bejárta. Mozcgalmas élete lehetett, Don Felipe.

Rekedt, mély hangja volt, ami korábban nagyszerűen passzolhatott magas, erős természetéhez. Még így, ágyban fekve, a vénség határán is sugárzott belőle a határozott magabiztosság, méltóság és intelligencia.

- Meghiszem azt - mondta furcsa, kissé archaikus, de mégis vagány angolsággal, azon a nyelven, amit a gyarmati korszak alacsonyabb beosztású és egyszerű származású tisztviselői használtak, elkülönítve magukat az oxfordi és etoni kollégiumokban végzett aranyifjúságtól. - Meghiszem azt. Mindenfelé jártam, amerre csak járni lehetett. Láttam a nagy vízesést, a nagy tavakat, és még Kairóba is eljutottam. Láttam a piramisokat is. Kis híján Európába is átmentem. Alexandriában volt egy olasz hajóskapitány, aki megígérte, hogy átvisz Olaszországba, csakhogya...

- Nagyapó - szakította félbe gyengéden Barba -, Mr. Lawrence bizonyos néprajzi kérdések iránt érdeklődik.

Az öreg szégyenlősen elmosolyodott, és hátradőlt a párnákon.

- Persze, persze... Bocsásson meg, ha elkalandoznak a gondolataim. Régen volt, talán igaz sem volt. Mostanában gyakran gondolok rá, főleg álmatlan éjszakákon, hogy nemcsak úgy álmodtam-e az egészet. Valóban én voltam-e az a serdülő legényke, majd fiú, aki végigcsavarogta Afrikát. Pontosabban mire kíváncsi, Mr. Lawrence?

- Elsősorban az érdekelne, hogy az egyes törzsek hogyan különböztetik meg egymást. Mondják, hogy minden törzsnek van bizonyos jele, amelyet beletetoválnak az újszülött bőrébe.

Az öreg félrefordította a fejét, és rámutatott az arcára.

- Persze hogy így van. Nézzen csak ide!... Látja?

Halványan kitüremkedő, összevissza vonalak hálója bújt ki az ujja hegye alól.

- Látja?

- Hát... nemigen tudom kivenni a formáját.

- Pedig valaha régen szépen látszott. Az öreg embereknek már nincs se törzsük, se nemzetiségük. Talán az istenek akarták így, hogy a jelek is lekopjanak rólunk, amikor elérkezünk az út végéhez. Jel nélkül születünk, és jel nélkül is lépünk át azon a kapun, amely a túlvilági dzsungelba vezet. Az örök szavannákon nem lesz szüksége senkinek sem, hogy megkülönböztesse magát másoktól.

Hirtelen felriadt kissé révült álmodozásából, és határozott, erélyes hangon Barbára mordult. A fiatalember felkászálódott, az egyik sarokba botorkált, majd kisvártatva visszatért néhány öreg, rongyos szélű füzettel a kezében. Az öreg óvatosan kinyújtotta pipaszárvékonyágú kezeit, kinyitotta a füzetét, és elkezdte mutogatni a pontokból és vonalakból összeállított törzsi jeleket. Voltak, amelyek stilizált képéből vissza lehetett következtetni az ábrázolt állatra vagy emberfigurára, mások azonban csak pontok, vonalak és karikák kusza halmazának tűntek. Végül, amikor már a második füzetben is túljutottunk, előhúztam egy ceruzát, és az egyik füzet hátlapjára rajzoltam vele valamit. Don Felipe észre sem vette; éppen a keleti part törzsi jeleit magyarázta lázas szenvedéllyel. Megvártam, míg egy pillanatra megszakítja mondandóját, akkor gyorsan az orra alá dugtam a rajzom.

- És ez? Valahol Londonban láttam egy múzeumban. Mintha az lett volna aláírva, hogy angolai. Már nem emlékszem pontosan, hogy melyik törzs jeleként tüntették fel. Furcsa módon az újszülöttek csuklójára karcolják.

Az öreg egészen a szeméhez emelte a füzetet, aztán megcsóválta a fejét.

- Tévedés... méghozzá csúnya tévedés. Ha elmegy abba a londoni múzeumba, javíttassa ki a feliratot, Mr. Lawrence. Ezt a jelet soha nem használták Angolában!

- Talán Cabindában?

- Ott sem, nekem elhiheti. Úgy ismerem Cabindát, mint a tenyeremet. Ezt a jelet egyetlen törzs használja csak.

- Melyik? - kérdeztem nyugalmat erőltetve magamra, pedig belül majd szétpattantam az izgalomtól.

Az öreg hátradőlt a vánkosokon, és maga elé ejtette a füzetét.

- Odalenn a déli vidékeken, Dél-Afrikában. Amit régen Natalnak hívtak... ott él egy törzs... sajnos a neve már nem jut az eszembe. Arrafelé csak ritkán jártam. Inkább fel, Alexandriáig. Volt ott egyszer egy hajóskapitány, aki át akart vinni Olaszországba... sajnos...

Egyre szaggatottabbá vált a meséje, majd leesett az álla, és békésen, szuszogva elaludt.

Barba felállt, óvatosan kivette az öreg kezéből a füzeteket, és visszavitte őket a kunyhó homályos sarkába.

Most már egészen biztos voltam mindenben.

A kövér asszony váltott néhány halk szót Barbával, és éppen kilépni készültünk az ajtón, amikor olyan elkeseredett és ijedt ordítás hangzott fel odakinn, mintha kitört volna a háború. Barba félretaszított, és kivágtatott a szabadba.

Néhány pillanatnyi habozás után én is követtem a példáját. Futás közben régi emlékképek villantak az eszembe: az égő Sanghaj, majd Hajlár, vagy éppen Kökekhotá; bombázógépek a magasban, és a gyilkos rohamra induló japánok. Akkor éreztem először az égésnek ezt a szörnyű bűzét, amelyet soha, amíg élek, nem tudok elfelejteni.

Amikor a füstfelhők szembeesettek velem, előkaptam a zsebkendőmet, és a szájam elé szorítottam. Bár csak úgy ért volna igazán valamit, ha be is vizezem, nem volt időm vizet keresgélni. Néhány lépésnyire előttem ropogva égett egy kunyhó, majdnem akkora, mint a gyűlések háza, csak ennek az oldalait fű és nád helyett deszkából kalapálták össze. A tetőszerkezet éppen beomlani készült, és az apró ablakokon át fekete, bűdös füst gomolygott kifelé.

A férfiak és asszonyok tanácstalanul, félkaréjban állták körül a lángoló kunyhót; csak a gyerekek merészkedtek valamivel közelebb, és hangos kiáltással kavicsokat hajigáltak a lángokba.

Megtöröltem a homlokom, és éreztem, hogy vízben úszom: hátamra nedvesen tapadt a zakó, és szinte még a hónom alá szíjazott pisztoly is izzadt a hőségben. A szétterülő füstben képtelen voltam Barbán kívül bárkit is felismerni, mégis mintha kétségbeesett angol szavakat hallottam volna a közelemben.

Egy óriási robbanást követően a fiatalember hozzám szédelgett, és vádló tekintettel a lángokra mutatott.

- Látja? Nap nap után ez történik! Ma itt, holnap másutt. Gyilkolnak és gyújtogatnak! Ma téged, holnap engem. Mindannyian előbb-utóbb sorra kerülünk!

Megpróbáltam megnyugtatni; nem sok sikerrel. A robbanások szünet nélkül követték egymást, és minden egyes detonáció nyomán magasra szöktek a lángok. Az asszonyok sikoltozva húzódtak hátrébb, a férfiak fenyegető s egyszersmind tehetetlen tekintettel meredtek az égő épületre. Most már én is láttam, hogy nincs segítség.

A varázsló unokája arcán csendes szomorúság váltotta fel a dühöt.

- Sejthettem volna, hogy mi is sorra kerülünk. Csak a minap égett le az iskola néhány mérföldnyire innen. Azt mondják, az UNITA embereit látták a környéken. Már ide is felmerészkednek, pedig messzire vagyunk a namíbiai határtól.

- Ez is iskola volt? - kérdeztem megdöbbenve.

Szerencsére Barba megrázta a fejét, és elhessegette előlem a rémképeket.

- Nálunk nincs iskola. A szomszéd faluba járnak át a gyerekek. Egyébként most szünidő van. Ez volt a bolt és a raktár. Nincs mit tenni, camarada Vegához kell fordulnunk segítségért.

- Azt mondja, hogy bolt volt?

- Bolt és raktár. Itt tartottuk a spirituszt a főzőkhöz, és néhány hordó benzint is. Nem hallotta, amikor felrobbantak? Csak tudnám, hogy miért éppen most, amikor külföldi turisták is...

Ekkor valami halvány, de annál szörnyűbb gyanú fészkelődött a szívembe. A füstfelhő még mindig körülöttünk gomolygott, fekete palástot borítva a báméskodókra. Haboztam néhány pillanattig, de a gyanú egyre jobban érezte magát a fészkeben, és egyre szörnyűbb szavakat sugdosott a fülembe.

Talán azért történt mindez, hogy...

Villámgyorsan megfordultam, és otthagya csapot-papot kirontottam a füstfelhőből. Ahogy számítottam, a turisták nagy része kissé távolabb álldogált, és közönyösen bámulta a tüzet.

Körbefutottam a főteret, az autóbuszokat, de ismerőst nem láttam sehol. Egyedül Graf Mehlembock arca bukkant fel egy pillanatra; valamelyik busz lépcsőjén ült, és szórakozottan maga elé bámult.

Futottam tovább, és megpróbáltam ráakadni a céklaképvőre.

Úgy nekilendültem, hogy néhány perc múlva a falu szélén találtam magam. A napsütötte táj még élesebb fényben ragyogott, mint korábban, a patak mellett sovány szarvasmarhák legeltek, a gyerekek azonban nem voltak sehol. Már-már fordultam volna is vissza, hogy jobban körülnézzek az égő kunyhó környékén, amikor felfedeztem Mary Nautát. Közvetlenül a patak partján feküdt, hátát egy apró dombocskának támasztotta, és szemét behunyva a nap felé fordította az arcát.

Megigazítottam a stukkert a hónom alatt, odarohantam hozzá, és feléje nyújtottam a kezem:

- Gyere!

- Hová? - kérdezte rémulten, amikor kinyitotta a szemét.

- Meg kell találnom Gordont!

- Mi az ördögnek? Ha nem ismernélek, még azt találnám hinni, hogy beleszerettetek egymásba. Különben láttam a fickót. Amikor elindultam errefelé, ott kódorgott a falu közepén. Azt hittem, a hideg csirkéje után koslat.

- Mikor volt ez?

- Mit tudom én... Mindenesetre az után, hogy leléptél tőlem.

- Nyomás! - kiáltottam rá. - El kell kapnunk Gordont!

Halálos sápadtság öntötte el az arcát, és görcsösen megmarkolta a kezem.

- Gordon? Istenem, csak nem...

Nem válaszoltam, hanem húzni kezdtem magam után. Úgy futottunk, lihegve és támogatva egymást, mint a jó testvérek, akiket seprűnyélen lovagolva üldöz a gonosz boszorka.

39.

A falu felől fekete füstfelhő szállt velünk szembe; a legszélső házak mellett férfiak és asszonyok álltak kisebb csoportokban, izgatottan tárgyalva az eseményeket. Ismerőst nem láttam sehol.

Mary csendesen köhögött; orrán fekete koromszemcsék ültek, haja kibomlott, arca kipirosodott, s ettől valahogy még igézőbbé és kívánatosabbá vált, pedig ebben eddig sem volt hiba.

Egészen a főtérig nem találkoztunk turistával, ott azonban egyszerre többel is. Sigfried von Mehlembock még mindig a terepjáró leeresztett lépcsőjén ült, és unott arccal bámulta a kunyhók sorát.

Amikor meglátott bennünket, öröm csillant a tekintetében.

- Helló! Hát maga? Nem is tudja, mi volt itt az előbb!

- Micsoda? - kérdeztem komoran.

- Nem látta a tüzet?

- Dehogynem.

- Képzelse, majdnem elkaptam a csirkefogót!

- Mit beszél? - néztem rá megütődve.

- Aki felgyújtotta a házat vagy micsodát... Úgy vágtam fejbe, hogy csak úgy koppant. Igaz, hogy ő is állon dörgölt... de csak azért, mert megijedtem, hogy sikoltozik az az asszony.

Éreztem, hogy elszorul a torkom, és leroskadtam mellé a lépcsőre.

- Herr Graf...

Von Mehlembock felemelte a fejét, és ekkor vette csak észre Maryt. Felállt, megtörölte jobb kezét a nadrágja szárában, és fáradtan elmosolyodott.

- Bocsásson meg, gnädige Frau, de tűzoltás után vagyok. Különben von Mehlembock a nevem.

Mary biccentett, és összefogta mellén a blúzá, amelynek az elmúlt percek viszontagságai során elveszett a legfelső gombja.

Mehlembock visszacsücscent a lépcsőre, és megcsóválta a fejét.

- Amerre én járok, mindig történik valami. Legutoljára a Zöldfoki-szigeteken, tavaly, amikor...

Nem tudom, német arisztokrata körökben illik-e belevágni mások beszédébe, de akár igen, akár nem, én most megtettem.

- Entschuldigung, Herr Mehlembock. Mintha azt mondta volna, hogy ön fedezte fel a tüzet.

Helyeslően biccentett, és Mary blúzának arra a pontjára szegezte a szemét, ahonnan hiányzott az a bizonyos gomb.

- Jawohl, természetesen. Nem különösebben érdekes a dolog. A Cook-alkalmazott azt mondta, hogy errefelé naponta történik ilyesmi. Amióta az UNITA kiszorult Angolából, csak partizánakciókra korlátozza tevékenységét. Naponta jönnek át Namíbiából, és pusztítják, amit érnek. Egészen biztos, hogy itt is valami hasonló történt. Bár, őszintén szólva, az az ember nem úgy nézett ki, mint egy partizán.

- Miféle ember?

- Ja, persze. Hát az úgy volt, hogy meguntam a varázslót, és kijöttem a tanácskozás házából. Megmondom őszintén, nem túlságosan érdekelt az a cirkusz. Akárki akármit mond is, nem sok köze van az igazi Afrikához.

- Gondolja?

- Persze. Ilyen varázslót Hamburgban is láthat. Ha akarja, megadhatom a címét. Méghozzá nem is akármilyen varázsló. Először valami halandzsanyelven beszél, aztán megismétli az egészet németül. Szóval kibújtam a házból, és körüljártam a falut. Nem túlságosan érdekes... Ezek a négyszögletes akármik például abszolúte nem jellemzők Afrikára. Bárhol a világon felferhették volna, ahol deszka vagy bádóg van. Talán csak a tető kivétel, mert ugyebár ez a fajta fa...

- Valami gyújtogatóról kezdett beszélni - emlékeztettem.

- Persze, persze. Szóval amint bámészkodtam, észrevettem, hogy a fickó egy kannából annak az épületnek a falait locsolja. Nem tudja, mi volt az?

- Áruraktár.

- Aha. Őszintén szólva nem értettem, hogy lehet egyszerre ott is meg itt is.

- Micsoda?

- Hát az az ember.

- Hogyhogy ott is meg itt is?

- Hát mondtam már, hogy én kijöttem a házból, és... persze most már emlékszem! Mikor az a fickó a falat locsolta, a többiek is kijöttek már a gyűlések házából. Az a vörös képű fickó például...

Akárhogy is próbáltam koncentrálni, egyre kevésbé értettem az egészet. Kétségbeesetten néztem Maryre, ő meg vissza rám. Láttam rajta, hogy cseppet sem okosabb, mint én.

- Herr Mehlembock - tettem egy újabb kísérletet -, ön tehát kiment a varázsló produkciójáról. Sétált a faluban, aztán azt látta, hogy egy férfi valamit locsol a később leégett ház oldalára. Így volt?

- Jawohl - mondta Mehlembock csodálkozva, és megütődve nézett rám. - Jawohl, mein Herr! Csakhogy ebben még nem lett volna semmi különös.

- Miért nem? Nem elég különös az, ha valaki fel akarja gyújtani a falut?

- Akkor még nem tudtam, hogy gyújtogatni akar... Egyszerűen csak odamentem hozzá, mert... alighanem kérdezni akartam tőle valamit.

- És?

- Meg akartam kérdezni, hogy nem ismeri-e a hamburgi varázslót. Hülyeség, és nem is tudom, hogy miért jutott az eszembe. Azt hiszem, csak unatkoztam.

Egyszerűen nem ment az agyamba, bármennyire is beleképzeltem magam a helyébe, hogy a legelső arra tévedő afrikaitól az után akar tudakozódni, hogy nem ismer-e egy hamburgi varázslót.

Marynek azonban, úgy látszik, mégiscsak gyorsabban foroghattak a kerekai, mert ráfüggesztette tengerkék szemeit Mehlembock arcára, és elgondolkozva kérdezte:

- Honnan gondolta, hogy az az ember ismeri a maga varázslóját?

Mehlembock felnevetett, és megrántotta a vállát.

- Tulajdonképpen aligha gondolhattam komolyan. Alighanem csak unatkoztam, és beszélgetni szerettem volna. Az ötletet meg, gondolom, az adta, hogy mi, gyógyszeripari vezérképviselők is ismerjük egymást világszerte. Hát akkor a varázslók miért ne ismerhetnék?

Egyszerre fény gyulladt a fejemben, bár úgy éreztem, a mai napra végérvényesen elegendem van a gyújtogatásból.

- Úgy érti, hogy az az ember, aki a falat öntözte...

- A varázsló volt - fejezte be a mondatot. - Néhány perccel korábban hagyhatta abba a hókusz-pókuszt. Tudat alatt talán azt hittem, hogy amit csinál, az is a varázsláshoz tartozik.

Közel hajoltam hozzá, és ha nem lett volna gróf, elkaptam volna a gallérját, és istenigazából megráztam volna, hogy értelmesebb beszédre kényszerítsem.

- Biztos benne, hogy a varázsló volt?

- Persze. Ki más lett volna? Még a ruha is rajta volt.

Nem volt sem időm, sem kedvem elmagyarázni, hogy Barba aligha gyűjtogathatott, hiszen egész idő alatt mellette voltam, és egy pillanatra sem távozott mellőlem. Csak az történhetett, hogy amíg mi az öreg kunyhójában üldögéltünk, valaki belopódzott Barbáéba, felöltötte varázslóhacukáját, aztán nekilátott, hogy felgyűjtsa a kunyhót.

Valamelyest kezdett világosodni, de még mindig nem egészen értettem a történeteket.

- Aztán mi történt? - sürgettem türelmetlenül.

- Aztán? Hát... odamentem hozzá, hogy beszédbe elegyedjek vele. Persze meg kell mondanom, hogy igen gyenge vagyok a portugálban. Talán mondtam is valamit, az az illető meg, se szó, se beszéd, hozzám vágta a kannát. Csak úgy csattant. Megvallom, nemigen szeretem az ilyen barátságtalan fogadtatást, de hát mit tehettem volna? Végeredményben ez mégiscsak az ő hazája, és ha nem akar velem beszélgetni, joga van hozzá. Csakhogy akkor megéreztem a szagot.

- Minek a szagát?

- Ami a kannában volt; a benzinét.

- Úristen!

- Erre gondoltam én is. Mert, ugye, már az sem egészen normális, ha kannát vágnak egy turistához, az aztán már egészen gyanús, ha abban a kannában előzőleg benzin volt, amelyet egy kunyhó oldalára locsoltak. Nincs igazam?

- Tökéletesen.

- Na ugye. Arra gondoltam, elbeszélgetek egy kicsit a fickóval. Csakhogy amikor hozzám vágta a kannát, megszedültem. Mire utánavettem magam, már gyufát gyújtott, és a falra dobta.

- És maga?

- Annyi időm volt csak, hogy elkapjam a haját, már amennyit a fejfedőtől a kezembe tudtam kaparintani belőle. Marha ereje van a fickónak, elhiheti. Mégsem menekült volna meg, ha nem szúr meg a késsel.

Éreztem, hogy elsápadok, és felugrottam a lépcsőről.

- Csak semmi pánik - mosolygott bágyadtan. - Már tettem rá zsebkendőt.

Összenéztem Maryvel, és azt olvastam ki a szeméből, hogy Herr Graf von Mehlebock valószínűleg megguggant az afrikai meleg és a vélt varázslóval folytatott küzdelem hevétől. A lány azonban nem bámult sokáig, hanem cselekedett is; a grófnak esett, kigombolta a zakóját, és halkán felsikkantott.

Von Mehlebock hófehér ingén, nagyjából a köldöke táján, palacsintányi vörös folt éktelenkedett, és a mérges napkoronghoz hasonlító valami szemmel láthatóan növekedett.

Felugrottam, ráordítottam Maryre, hogy maradjon vele, amíg visszatérek, aztán a nyakamba szedtem a lábam, és már rohantam is tovább.

Amikor berontottam a varázsló kunyhójába, Barba rám meredt, és felém nyújtotta a kezét.

- Ő is ott volt, nagyapó! Mr. Lawrence tanúsíthatja, hogy nem véletlen baleset volt. Valaki felgyújtotta a raktárt. Hát sosem lesz már ennek vége?

Az öreg nem szólt semmit, csak csüggedten lehunyta a szemét.

- Mr. Barba... Egy ember megsebesült odakinn, és alighanem súlyos az állapota. Mintha említette volna, hogy nagyapja ért a gyógyításhoz.

- Megégett a tűznél?

- Valaki hasba szúrta.

- Úgy érti, hogy...

- Majd útközben elmondom, de most, kérem, jöjjön gyorsan, mert...

Barba az öreg felé fordult, és hadarni kezdett valamit. A varázsló meglepett képet vágott, aztán szó nélkül bólított, és nyögdécselve nekifohászokodott, hogy lemásszon az ágyról. A kövér néger asszony elégedetlenül megcsóválta a fejét, de segített neki.

Én pedig Barbával együtt futásnak eredtem a főtéren vérző von Mehlebock felé.

40.

Mondanom sem kell, hogy az első, akibe belebotlottunk, Dos Santos doki volt. Kényelmesen sétált felénk, mint akinek semmi dolga azon kívül, hogy elégedetten nézegesse a kunyhók között kapirgáló tyúkokat.

Felkapta a fejét, amikor meghallotta a lábdobogást.

- Helló. Ha oltani mennek, már vége.

Elkaptam a karját, és magam után húztam:

- Jöjjön gyorsan, doktor. Valaki súlyosan megsebesült!

- Mrs. Sanders? - kérdezte, és összeráncolta a homlokát.

- Von Mehlebock - lihegtem.

- Az meg ki az ördög?

- Egyik útitársunk... Valaki kést nyomott a hasába!

Dos Santos nagyot káromkodott, és csípőre tett kezekkel megtorpant a terepjárók előtt.

- Hol a pasas?

Én is körülbámultam, de a lépcső üres volt. Sem Maryt, sem a sebesült grófot nem láttam sehol.

Barba gyanakodva nézett rám, mintha nem egészen hinne az egészben, aztán megfordult, és besétált a legközelebbi kunyhóba. Még mindig tanácstalanul bámészkodtunk, amikor már jött is vissza, és intett a doktornak.

- Jöjjön, doktor. Odabenn van.

Dos Santos nyomában én is beléptem a kunyhóba. Von Mehlebock egy matracon hevert, közvetlenül a bejáratnál, Mary mellette ült, és vizes zsebkendővel a homlokát törölgette. Egy tarka inges férfi tejet öntött egy kancsóból egy kókuszhéjból faragott ivóedénybe, míg néhány kisebb, ébenfekete gyerek a sötét sarokból bámulta a sebesültet. Szemük fehérje mint apró lámpácska világolt a félhomályban.

Santos doki Mehlebock fölé hajolt, megfogta a csuklóját, aztán néhány másodperc múlva elengedte, és megveregette a gróf izzadságban fürdő arcát.

- Semmi baj, senhor. Rosszabbul is járhatott volna.

- Kérem, Herr doktor, én...

Dos Santos szájára tette az ujját.

- Egyetlen szót sem. Próbáljon meg aprókat lélegezni. Mutassa csak!

Mary félrefordította a fejét, amikor a doktor vizsgálni kezdte Mehlebock sebét, és szeme megkereste az enyémet. Nem tudom, az enyémben mi lehetett, de az övében óriási könny-cseppek csillogtak.

Dos Santos felállt, és kihúzott a kunyhóból.

- Ide figyeljen, Lawrence - fordult felém, és megvakarta a fejét. - Nagyobb a gáz, mint gondoltam. Egy a tízhez, hogy túléli, vagy még annál is kevesebb.

- Úristen, annyira súlyos?

- Jó hosszú pengéjű kése volt a gazembernek. Szerencsére, ahogy látom, sem a májat, sem az epéjét nem sértette meg, sőt az aortát is elkerülte. A beleit azonban elmetszette, és a bél-tartalom most szép lassan belefolyik a gyomorüregébe.

Kissé megemelkedett a gyomrom, de igyekeztem nem mutatni.

- Sürgős műtetre lenne szüksége, mégpedig itt a helyszínen. Ilyen állapotban nem kockáztathatom meg a szállítást.

- Maga tud operálni?

- Megőrült? Hiszen orvos vagyok!

- Rendben van - nyugtattam meg -, csak azért kérdeztem, mert...

- Most nincs itt az idő, hogy válaszoljak a hülye kérdéseire - förmedt rám. - Ez az ember haldoklik, ha tudni akarja. Minden azon múlik, hogy félórán belül meg tudom-e műteni.

- De hát mivel?

- Éppen erről akarok beszélni. Valamennyi szerszámom ott van a szobámban, a „Macskacápá”-ban. Lenne szíves megszervezni, hogy félórán belül hozzájuthassak!

- Hogy az ördögbe?

- Az a maga dolga. Mindenesetre ha legkésőbb egy órán belül nem kezdem el a műtétet, a maga grófja halott. Pedig kár lenne érte. Hátha többre is emlékszik, mint amit elmondott.

Nagyot fújtam, aztán bólintottam.

- Oké, doktor. Mindent megteszek, amit tudok. Különben a varázsló is tud a dologról.

- Milyen varázsló?

- Majd Barba elmondja. Hátha vannak füvei. Én meg megpróbálok csodát csinálni.

Ennyiben maradtunk.

41.

Megfordultam, és újra csak futásnak eredtem volna, hogy megpróbáljak valahol a leégett kunyhó környékén elkapni valakit, aki vagy a Cook-ember, vagy a sofőrök nyomára vezet, amikor örült robaj hangzott fel a falu vége felől: mintha repülőgép landolt volna a kunyhósorok között. Ösztönösen a földre akartam vetni magam, amikor a falu végén felbukkant egy motorkerékpár, méghozzá nem is akármilyen: óriási, szétálló szarvú kormányja azokra a motorokra emlékeztetett, amiken a „Pokol angyalai” járnak az amerikai országutakat.

A motor felbögött, és félelmetes sebességgel rohanni kezdett felém. Láttam, hogy nyergében felismerhetetlen alak ül; fején feketén és fenyegetően csillogott szkafanderszerű bukósisakja. Kétségem sem lehetett felőle, hogy engem szúrt ki magának.

Annyi időm már nem volt, hogy kitérjek előle, éppen csak a stukkeremet tudtam előrántani. Előreszegeztem, készen rá, hogy fejen kapom, mielőtt még átgázolna rajtam.

A motor egyre közeledett, én pedig még mindig bizonytalan voltam, hogy mit tegyek. Mintha figyelmeztető morzejelek kopogtak volna az agyamban, hogy még várjak egy kicsit, még mindig várjak egy kicsit, még mindig... A motoros csizmája óriási porfelhőt vert körülöttem, aztán egy mozdulat, és a Kawasaki robaja elhallgatott. Olyan váratlanul köszöntött be a csend, hogy szinte megfájdult tőle a fülem.

Mielőtt megmozdulhattam volna, a motor oldalára dőlt, lovása leugrott róla, lekapta fejről a bukósisakot, és nekem rontott.

- Mi az úristen van már megint?

Megremegett a kezem, és lassan leeresztettem a homlokának szegezett revolvert.

Emilio Vega volt a Kawasaki cowboya.

42.

Csupa por és korom volt az arca, mintha tüzet oltott volna.

- Maga csinálta? - förmedt rám, miközben feltámogatta a motorját.

- Én? Ha a raktárra gondol...

- Ember! Ki beszél itt raktárról? Arra vagyok kíváncsi, ki adta le a vészjeleket!

- Vészjeleket? Megörült, Vega! Miféle vészjeleket?

- Az ördögbe is. Füsttel jelzett valaki!

Ha nem élet-halálról lett volna szó, kellemesen elcseveghettünk volna, csak hát von Mehlembock a kunyhóban feküdt, és amíg mi szépen megtárgyaljuk a dolgokat, alighanem kevesebb lesz a világon egy jobb sorsra érdemes német gróffal.

Megragadtam a karját, és magamhoz rántottam.

- Ide figyeljen! Nem tudom, mi az ördög az a maga füstje, de azonnal vissza kell mennie a „Macskacápá”-ba, méghozzá kétszer olyan gyorsan, mint ahogy idejött.

- Maga bedilizett! Carramba... - aztán még sok minden következett, miközben hasztalanul próbált kiszabadulni a szorításomból.

- Valami átkozott csirkefogó felgyújtotta a raktárát... - lihegtem. - Benzint locsolt a falra, és meggyújtotta. Az egyik vendége látta, de nem tudta megakadályozni, mert aki csinálta, hasba szúrta egy késsel. Dos Santos megmútené, de a szerszámai a hotelban vannak. Ha egy órán belül nincs itt, von Mehlebocknak vége!

Akkora robaj tört ki, mintha rakéta indult volna a holdra, s a következő másodpercben a Kawasaki - nyergében Emilio Vegával - nem volt sehol.

43.

A falu titokzatos és főleg láthatatlan hírközlő csatornáin eközben, úgy látszik, mindenki értesült a történetekről, mert a férfiak és nők csoportokba verődve körülvették a kunyhót.

Néhány perc múlva feltűnt az öreg varázsló is a kövér asszonytól támogatva. A férfiak félrehúzódtak; tiszteletteljesen utat nyitottak neki. Az öreg oldalán kopott bőrtarisznya fityegett: alighanem ebben tartotta varázsszerszámain. Kíváncsi lettem volna rá, hogyan jön majd ki Santos dokival, de egyelőre fontosabb dolgom is akadt.

Megfordultam, hogy a Cook-ember után nézzek, amikor a szomszédos kunyhók közül Manuel és Miss Webster bukkantak elő. A lány szomorúan gubbasztott a kocsijában, fején óriási szalmakalappal.

Megvártam, amíg mellém érnek, annál is inkább, mivel a lány már messziről integetni kezdett a zsebkendőjével.

- Mr. Lawrence! Lenne olyan kedves!...

Manuel egykedvű képpel odatolta mellém a szomorú Webstert, akinek azonban cseppet sem ártott ez a szomorúság. Sőt. A megrázó élmény láthatóan kiült az arcára, és valami bágyadt, madonnaszerű kifejezést kölcsönzött neki. Ha vidáman szép volt, hát szomorúan sokkal szebb, elhihetik.

- Látta? - és bánatosan búgott a hangja, mint déltengeri kagylókürt.

- Láttam - bólintottam.

- Ez... ez... igazán szörnyűség!

- Az - hagytam rá.

- Nincs... áldozata?

Megráztam a fejem.

- Tudtommal nincs. Nem volt senki odabenn.

- Akkor ki sikoltozott?

Egyszerre csak rossz érzésem támadt. Mintha a mai napon már hallottam volna valakitől, hogy amíg a kunyhó égett, valaki sikoltozott. Méghozzá nő... De kitől is?

Gondolatban a homlokomra csaptam, és egyszerre csak megvilágosodott előttem minden. Von Mehlebock! A gróf említette, hogy amikor a gyújtogató hozzávágta a kannát, megtorpant egy pillanatra, de nem a kanna miatt, hanem azért, mert egy nő sikoltozni kezdett. Úristen!

Webster sápadtan nézett rám.

- Mi történt, Mr. Lawrence? Rosszul van?

Gyorsan összeszedtem magam, és közelebb léptem hozzá.

- Miss Webster. Attól félek, nem a kunyhó leégése a legnagyobb baj, ami a mai napon történt. Attól tartok...

Sápadt volt, és még sápadtabb lett, amikor befejezetlenül hagytam a mondatot. Ennek ellenére nem esett pánikba, hanem összeszorította a száját, és remegő szempillákkal nézett velem szembe. Láttam rajta, hogy óriási erővel uralkodik magán, és irigyeltem is a lelkierejéért.

- Gondolja, hogy... ismét megöltek valakit?

Manuel ekkor felhorkant, és összeszorított ököllel a levegőbe sújtott.

- Ha a kisasszonyhoz nyúl valaki, én megölöm! Szétloccsantom a fejét, mielőtt még mukkanni tudna!

A falu üres volt; a lakosság apraja-nagyja a turisták körül csellengett, vagy a körül a kunyhó körül csoportosult, amelyekben von Mehlebock feküdt.

- Látták a tüzet? - fordultam vissza a lányhoz.

Tagadóan megrázta a fejét.

- Csak a nyomait.

- És Gordon barátomat?

Bólintott, aztán kinyújtotta a kezét, és szinte kényszerített, hogy én is feléje nyújtsam az enyémet.

- Ó, Leslie - ekkor szólított először a keresztnevemen -, el kell mondanom valamit... Ugye, Manuel, el kell mondanunk neki? Valakinek feltétlenül el kell mondanunk.

Félig hátrafordult, és igyekezett Manuel arcába nézni. A fekete férfi azonban a falu legszélső kunyhóit figyelte, és lassan, ütemesen mozgott az állkapcsa, mintha rágógumit rágna.

Megdörzsöltem a szemem, és eleresztettem a lány kezét.

- Gondolom, látott valamit, ami ennyire felkavarta. Kitaláljam, mit? Egy fűszoknyás férfit, maszkkal a fején, amint maguk felé rohant és eltűnt a bokrok között. Így történt?

Manuel szájában megállt a rágógumi, és úgy meredt rám, mintha kísértetet látna.

- Micsoda?

- Csak tréfáltam - mondtam óvatosan.

- Először mi is a falu másik vége felé indultunk - vágott közbe Webster sietve - csak hogy ott túl nagy volt a ricsaj, ha már egyszer ott hagytam a varázslót, szerettem volna csendben átvészelnem azt az időt, ami még a szafáriig visszavan. Megfordultunk, és szembetaláltuk magunkat egy ligettel. Igazán csendes, és tele van madárral. Manuel ismeri is őket. Manuel élő madárhatározó. Így van, Manuel?

Az óriás készségesen elmosolyodott.

- Valaha fogtam és árusítottam is őket. Cabindában minden gyerek ezt csinálja. Ha jó volt a fogás, szépen lehetett keresni vele.

- Megállapodtunk a fák alatt... és én elküldtem Manuelt.

- Igazán? - kérdeztem csodálkozva.

- Egészen egyedül szerettem volna maradni - mondta gyorsan, és elpirult. - Egyszerűen csak gondolkodni szerettem volna. Hallgatni a madarakat, a csendet, és tudni azt, hogy egyedül vagyok... egyedül az egész világon.

- Nem volt ez egy kis könnyelműség? - csóváltam meg a fejem.

- Említettem, hogy azért választottam a ligetet, mert a falu túlsó végén nagy volt a nyüzsgés. Nos... hát ami azt illeti, én sem panaszkodhattam. Manuel elment, miután meghagytam neki, hogy fél óráig egyedül akarok maradni. Éppen csak hogy eltűnt a szemem elől, amikor megjött. Először azt hittem, hogy tévedek, de amikor levette a bukósisakját, felismertem, hogy ő az.

- Kiről beszél? - kérdeztem gyanakodva.

- A szállodásról. Emilio Vegáról. Utánunk jött egy motorral. Ha jól láttam, egy négyhengeres Kawasakival.

- Eeegen. És azután?

- Odatolta a motorját egy fához, és levette a bukósisakját.

- Észrevette magát?

- Nem. Éppen úgy állt, hogy eltakart előle egy bokor. Szólni akartam neki, de mégsem tettem.

- Miért nem?

- Nem is tudnám megmondani. Valahogy olyan furcsa volt az egész. Mintha nem akarta volna, hogy felfedezzek. Letette a bukósisakot... aztán egyszerre csak lehasalt a bokor alá. Ebben a pillanatban meghallottam én is, hogy közeledik valaki.

- Kicsoda?

- A Cook-ember... és nem volt egyedül. Egy izé... egy lánnyal jött, az egyik útitársunkkal. És izé... hát éppen...

Most legalább világossá vált, hogy miért nem találtam a Cook-embert sehol. Emilio Vegát pedig a féltékenység vezethette utánunk; nyilván valamelyik frissen szerzett barátnője után nyomozott. Bár, őszintén szólva, nem olyannak ismertem, aki féltékenységi rohamot kap, mert a barátnőjét elszerette az idegenvezető.

- Ezután mi történt? Ott hagyta a motorját, és bejött a faluba?

- Ó, nem. Egyáltalán nem. Bár lehet, hogy azt akarta. Mindenesetre megzavarták benne.

- Kicsoda?

- Akkor még én sem tudtam. Nem hallottam a lépteket, hiszen a bokrok elfogták előlem a zajokat. Csak arra lettem figyelmes, hogy Vega káromkodik. Ezután meghallottam én is az ágak reccsenését. Valaki közeledett a bokrok felé. Gondolhatja, hogy meg voltam rémülve, hiszen... Csak abban bízhattam, hogy talán Manuel.

- Persze nem ő volt.

- Nem. Az az asszony, akinek megölték a férjét.

- Úristen! Mrs. Sanders?

- Ó.

- És? Mit csinált Vega?

Kétségbeesetten nézett rám, majd Manuelra, aki még mindig egykedvűen rágcsálta a gumiját.

- Hát... én igazán nem szeretném...

- Meg kell mondania, Miss Webster! Valamennyiünk élete azon múlhat, hogy pontosan tudjuk, mi történt. Tehát?

Nagyot sóhajtott, és megadta magát.

- Hát jó. Bár előfordulhat, hogy rosszul ismertem fel az összefüggéseket, és... olyasmiknek is jelentőséget tulajdonítok, aminek nem kellene. Vagy...

- Vagy?

- Esetleg olyan sorba rakom őket, hogy téves elképzeléseket ébreszthetek önben. Ezért vagyok nyugtalan. Bár... magam is tudom, hogy jobb, ha mindent elmondok.

- Miss Webster - igyekeztem megnyugtatni, és újra megszorítottam a kezét -, legyen egészen nyugodt. Csak azokat a következtetéseket vonom le, amelyeket le kell vonnom.

- Hát jó - mondta még egyszer. - Végül is mindegy. Szóval... Senhor Vega lefeküdt a földre döntött Kawasaki mellé, és ott is maradt mozdulatlanul, amíg csak az az asszony el nem ment mellettünk.

- Pontosán hol?

- Pontosán kettőnk között. Isteni csoda, hogy nem vette észre egyikünket sem. Pedig nem volt köztem és közte több, mint néhány lépésnyi távolság. Nyilván a bokrok takartak el előle.

- És mit csinált... úgy értem, hogy Mrs. Sanders. Egyszerűen csak sétált az erdőben?

- Hát... nem éppen. Sétálni ugyan sétált, csakhogy más célja is lehetett. Ugyanis...

- Ugyanis?

- Egy... revolver volt a kezében.

- Egészen biztos ebben?

- Holtbiztos. Ha kinyújtom a karom, talán még meg is érinthettem volna.

- Jóságos ég! Mit csinált ezután?

- Én?

- Mrs. Sanders.

- Továbbment. Egyenesen tovább. És furcsa volt, hogy nem néz se jobbra, se balra, mintha csak előre látna... Talán ezért nem vette senhor Vegát sem észre, pedig a Kawasaki kormányja eléggé kiállt a bokrok közül.

- És maga mit csinált?

- Mit csináltam volna? Továbbra is ott lapultam visszafojtott lélegzettel, és... hát...

- Mondja már, az istenért! - förmedtem rá.

- Kibiztosítottam a pisztolyomat - bökte ki végül.

- Értem - mondtam. - Mit csinált Vega?

- Amikor az az asszony eltűnt, felállt, és kivett a táskájából... Persze lehet, hogy tévedek, és ez az, amiről az előbb is beszéltem, hogy...

- Mit vett ki? - szakítottam félbe.

- Roppant kínos - suttogta, és megtörölte zsebkendőjével a száját. - Ha mégis tévedtem volna...
- Mit vett ki? - förmedtem rá ingerülten, és hangosabban is, mint kellett volna, mert Manuel nyugtalanul rám pillantott, és megállt a szájában a rágógumi.
- Egy... fecskendőt - suttogta a lány, és tovább törölgette a száját. - Egy olyasmi tüt, mint ami annak az embernek a hátában volt, akit a tó mellett találtunk holtan.
- Mr. Sandersnak?
- I-igen.
- Egészen biztos benne, hogy ezt látta?
- Nézze, én már mondtam magának...
- Oké... - adtam meg magam. - Mi történt ezután?
- Mr. izé... senhor Vega fogta a fecskendőt, és Mrs. Sanders után ment. Jobban mondva lopakodott. Aztán ő is eltűnt a bokrok mögött.
- Ezután megjött Manuel, gondolom - mondtam rekedten.
Legnagyobb csodálkozásomra azonban megrázta a fejét.
- Nem. Manuel még nem jött... valamelyest késett. Igaz, Manuel?
- Igaz, asszonyom - mondta Manuel kedvetlenül. - A „Macskacápá”-ban felejtettem az órám.
- Viszont Mrs. Sanders nyomában járva felbukkant Mr. Gordon. Tudja, a maga barátja... és éppen úgy festett a dolog, mintha Mrs. Sanderst követte volna.
- Roppant érdekes.
- Ráadásul az ő kezében is fegyver volt. Egy jókora pisztoly.
- Egy magnum?
- Bizonyára - hagyta rám.
- Szép csendesen lüktetni kezdett előbb az egyik, majd a másik fülem. Istenem... ha most a kellemesen hűvös ázsiai pusztákra gondolok!...
- Ő is eltűnt a szeme elől?
- Akárcsak Mr. Warren.
- Mit beszél? Warren, a pú... izé, az a kis ember?
- Természetesen ő: Mr. Warren. Lehet, hogy csak véletlenül tévedt arra... végül is nála nem volt fegyver. Csak valami... nem is tudom.
- Micsoda?
- Talán lepkeháló. Mindenesetre nem volt kigöngyölve a tokjából. Valami olyasmi volt a vállán, mint amilyenekben a vívók hordják a kardjukat vagy a lepkegyűjtők a hálójukat. Esetleg horgászbot is lehetett benne! - derült fel az arca.
- Vagy akár puska - mondtam, és igyekeztem ügyet sem vetni doboló és nyüsztítő füleimre. - Tehát ott tartottunk, hogy Warren is eltűnt a fák között. Remélem, rajtuk kívül már senki más nem evett arra a fene?

Engesztelően pillantott rám, mintha bizony ő tehetne róla, hogy minden gyanúsított a kocsija mellett vonult el.

- Később... a doktor is...

- Dos Santos?

- Igen... A doktor észrevette a motort, de nem hiszem, hogy különösebb jelentőséget tulajdonított volna neki. Megállt fölötte, és biztos vagyok benne, hogy egészen másfelé jártak a gondolatai.

- Honnan veszi ezt?

- Hát, jó... elmondom. Furcsa, de egyiküktől sem ijedtem meg annyira, mint tőle.

- A doktortól?

- Tőle.

- Ezt nem értem. Miért?

- Nem is tudom elmagyarázni. Talán azért, ahogy szembenézett velem.

- Észrevette magát?

- Nem, dehogy, éppen ez volt a furcsa. Szembenézett velem, és a bokrok ágain át pontosan a szemembe tűzött a tekintete... pontosan a szemembe. Érti már?

- Őszintén szólva nem egészen.

- Olyan volt, mintha nem is evilágon járna. Olyan furcsa és merev volt a nézése. Ne nevéssen ki, de mintha nem is élt volna. Mintha kísértetet láttam volna.

Megborzongott, és én is követtem a példáját, pedig igazán semmi okom nem volt rá, hogy túlvilági jelenséget lássak a dokiban. Sőt!

- Ezután?

- Ő is eltűnt a szemem elől. Mintha a föld nyelte volna el. Szerencsére megjött Manuel, és mindjárt könnyebb lett az egész.

- Gondolom, mindent elmondott Manuelnak?

- Csak a legfontosabbakat. Hiszen nem volt rá időm. Alig kezdtem bele, amikor az az asszony sikoltozni kezdett.

- Mrs. Sanders?

- Azt hiszem, igen. Bár őszintén szólva nem ismerem a hangját, de hát ki más lehetett volna?

- Honnan hallatszott a hang?

- A liget belseje felől.

- Amerre azok... eltűntek?

Szótlanul bólíntott.

- Úgy érti, hogy segítségért kiáltott?

Lassan és nagyon-nagyon szomorúan megcsóválta a fejét.

- Nem mondanám. Legalábbis nem volt értelme annak, amit kiáltozott.

Kezem után kapott, és olyan erővel szorította meg, hogy felszisszentem.

- Jaj, istenem, Leslie, hát még mindig nem érti! Az a szerencsétlen asszony nem valamit kiáltott, hanem az élettől búcsúzott! Meghalt, megölték! Istenem, miért néz rám ilyen ostobán? Valaki közülük megölte azt a szerencsétlent... Menjen, és csináljon már valamit, az isten szerelmére!

Úgy tettem, mintha elkeseredetten törném valamin a fejem, pedig már nem kellett gondolkodnom: a csapda készen állt, és csak arra vártam, hogy a gyilkos belesétáljon. Azt pedig, hogy a jobb sorsra érdemes Mrs. Sandersnak meg kell halnia, réges-régen belekalkuláltam a játékba. Tudom, hogy brutálisan és kegyetlenül hangzik, de nem volt más választásom. Próbáljon csak valaki megmenteni egy olyan embert, aki maga is szántszándékkal keresi a halált. Mrs. Sanders pedig ilyen volt, nekem elhihetik.

Mégis, bárhogy is csűrtem-csavartam a dolgot, lelkem mélyén éreztem némi felelősséget az asszony haláláért. Olyasféléképpen, mint a katona, aki lelövi ugyan az ellenséget, de lelke rejtett zugaiban néha-néha feltámadt a kétség, hogy joga volt-e elpusztítania egy másik, háromgyerekes családapát, akivel még csak nem is találkozott soha életében.

Miss Webster felnyögött, és rám emelte a tekintetét.

- Bocsásson meg, Leslie. Kérem, én olyan szerencsétlen vagyok. Miért kell mindig ott lennem, ahol szörnyűségek történnek?

Tényleg, miért?

Vega még mindig nem volt sehol, ezért nem láttam akadályát, hogy kellemes csevegéssel tovább mulassuk az időt.

- Ott hagytuk abba - mondtam megadóan -, hogy meghallotta a... kiáltozást. Mi történt azután?

- Előbb a Cook-ember és az a... izé... hölgy futottak vissza.

- Úgy érti, hogy ők is onnan jöttek, ahol Mrs. Sanderst...

Beharapta zsebkendőjét a fogai közé, és szótlanul bólíntott.

- Volt rajtuk valami feltűnő? Ami felkelthette volna a gyanakvását?

Felkapta a fejét, és keserűen felnevetett.

- A gyanakvásomat? Ember, ezek után?

- Oké - mondtam. - Tehát a Cook-ember és a kicsike elhúzták a csíkot a falu felé. Gondolom, nem volt revolver a kezükben... vagy pláne injekciós tű?

Nem vette a lapot, hanem behunyta a szemét, mintha megpróbálná maga elé idézni a történeteket.

- Nem volt náluk semmi. Sőt... azon a hölgyön még ruha is alig. Legalábbis felül. Nem hiszem, hogy lett volna idejük Mrs. Sandersszal foglalkozni.

- Magam is így gondolom.

- Ezután a maga Gordon barátja bukkant fel az orrom előtt. Talán észre is vett bennünket, nem tudom.

- Hm. És mit csinált?

- Hát... erre, nehéz lenne pontos választ adni. Mindenesetre úgy tűnt, mintha üldözne valakit. Még mindig a kezében tartotta azt az irdatlan nagy pisztolyt, és... alighanem csak elrohant mellettünk. Éppen úgy, mintha valaki után futna.

- Vega?

- Nem tudom. Nem láttam többé.

- Warrent sem?

- Őt sem.

- Hogyan kerültek vissza a faluba?

Összeráncolta a homlokát, és Manuelra nézett.

- Amikor... Mr. Gordon elrohant mellettünk... egyszerűen nem bírtam többé uralkodni magamon. Rákiáltottam Manuelra, hogy toljon ki a bokrok közül, talán még meg is ütöttem. Bocsásson meg, Manuel, kérem.

Az óriás gyengéden elmosolyodott.

- Nem tesz semmit, kisasszony. Nekem is inamba szállt a bátorság.

Kivillantotta a fogait, ahogy szeretetteljesen Websterre mosolygott.

A nap gyilkos sugarai tovább bombáztak bennünket, de mi csak álltunk a fényben; eszünkbe sem jutott, hogy árnyékot keressünk magunknak. Miss Webstert úgy-ahogy védte a szalmakalapja, én viszont éreztem, hogy pillanatokon belül felforr az agyvelőm, ha nem húzom el valamerre a csíkot. Szerencsére Manuel megmozdult, és a fülemhez hajolt.

- Szánna rám néhány percet, uram?

Miss Websterre pillantottam, aki diszkréten félrenézett: úgy tűnt, mintha tudna arról, amiről Manuel beszélni óhajt velem. Éppen ezért nem is kértem az elnézését, hanem a legközelebbi kunyhó árnyékába vonultam, abban a hiú reményben, hogy ott talán hűvösebb lesz.

Mondanom sem kell, hogy ugyanúgy tévedtem, mint számtalan egyéb dologban az elmúlt két nap alatt.

Manuel mellém lépkedett, és megköszöri a torkát. Webster kisasszony árván és magára hagyottan gubbasztott széles karimájú kalapja alatt, mint valami furcsa gomba vagy óriási szabnavirág.

- Hát akkor ki vele, Manuel! - mondtam, és nekidőltem a kunyhó füből kötözött falának, ami abban a pillanatban megmozdult, és két, nyelvét nyújtogató zöld gyíkocská bújta elő a fűszálak közül, hogy kíváncsi pillantással szemrevételezzon. Hosszú, hegyes végű, villás nyelvüket felém nyújtogatták: talán megtermett légynek tűnhettem a szemükben. Mindenesetre óvatosan előbbre léptem, és most már minden figyelmemmel Manuel felé fordultam.

- Tehát?

- Nézze, Mr. Lawrence - kezdte halkán, és a gubbasztó lányra pillantott, mintha tőle várna bátorítást. - Kénytelen vagyok elmondani valamit. Azt hiszem, Miss Webster túl óvatos. A világért sem akarna bajba keverni senkit... Éppen ezért... Talán nem biztos, hogy mindig helyénvaló a túlzott óvatosság.

- Úgy érti, hogy valamit elhallgat előlem?

- Szándékosan semmi esetre sem. Inkább csak makacsul ragaszkodik a tényekhez, és nem akar semmiféle következtetést levonni, még az egészen nyilvánvaló összefüggésekből sem. Nem tudom, érti-e, mire gondolok?

- Őszintén szólva, nem egészen.

- Oké. Akkor világosabban beszélek. Miss Webster csak azt mondta el magának, amit látott, de azt nem, amit érzett vagy amire gondolt, miközben azok a dolgok megtörténtek. Most már világosabb?
- Tehát vannak bizonyos összefüggések az események között, amelyeket maga és Miss Webster levontak, csak hogy ő nem meri elmondani őket? Így van?
- Hát... mondjuk.
- De maga, ha jól sejtem, igen.
- Csak remélhettem, hogy nem érzik ki túlságosan is a gúny a szavaim mögül.
- I-igen.
- Akkor semmi baj. Tehát?
- Maga nem hisz nekem - mondta dörmögve és némiképpen megsértődve.
- Hogyan hinnék, amikor még nem is mondott semmit.
- Oké. Kicsit nehéz elkezdenem, mert nem szeretném, ha valóban olyan jellege lenne a dolognak, mintha...
- Ezt akár abba is hagyhatja - vágtam közbe -, a lelkifurdalást hagyjuk a gazdájára. Maga inkább azt mondja el, hogy mire jött rá.
- Hát... Warren a gyilkos!
- Biztos benne?
- Egészen biztos.
- Hm. Roppant érdekes. És mire alapozza az állítását? Vannak bizonyítékai?
- Hát... konkrétan nincsenek, de...
- De?
- Mindenütt ott van, ahol történik valami. Maga szerint ez nem elég ok a gyanúra?
- Arra igen.
- Hát akkor?
- Bizonyítéknak kevés.
- Láttam nála fecskendőt is.
- Csakugyan? Mikor?
- Még a „Macskacápá”-ban.
- Ez érdekes. De bizonyára nem kerülte el a figyelmét, hogy Miss Webster átadott nekem egy hasonló szerszámot, amit állítólag ön talált a szobájában.
- Csak nem azt akarja mondani...
- Sőt Gordon is talált egyet, nem is beszélve Miss Nautáról.
- Mégis Warren a gyilkos, higgye el, megérezem az ilyesmit. És azt is megérezem, hogy ki következik.
- Ezt hogy érti?
- Hogy ki lesz a következő áldozat.

Egyenesen a szemembe nézett, és én majd elmerültem óriási szembogarában.

- Hm. Mrs. Sanderst is megérezte?

Szó nélkül bólintott.

- És most mit érez?

Mintha elmosolyodott volna; legalábbis gúnyosan megmozdult a szája széle.

- Ragaszkodik hozzá, hogy elmondjam?

- Aha.

- Ha nem teszi Warrent lakat alá, alighanem ön.

Éreztem, hogy a forróság ellenére hideg fuvallat támad, amely bekúszik az ingem alá, és libabőrös lesz tőle a hátam.

Az óriás várakozó pillantással méregetett, mire kissé felágaskodtam, és megveregettem a vállát.

- Oké, Manuel, majd gondolkodom a dolgon. Különben is nincs hatalmam, hogy bárkit is letartóztassak.

Szótlanul visszament a kocsihoz, készen rá, hogy továbbtolja asszonyát.

Ebben a pillanatban óriási porfelhővel a nyomában felbukkant a Kawasaki, nyergében Vegával, bár csak találgatni lehetett, kit rejt a bukósisak. A főtérrel szembeni kunyhó előtt levágódott a motorról, s anélkül hogy levette volna sisakját, hosszúkás táskával a kezében eltűnt a szemem elől.

Udvarias mosollyal Miss Websterhez fordultam.

- Kérem, Monika... Kölcsönadná egy kis időre Manuelt?

Csak látták volna az arcát! Szempillantás alatt elröppent róla a mosoly, és kiült rá a leplezetlen rettegés.

- Kölcsön? No de... hogy gondolja, Leslie? Hiszen én nélküle...

- Az a helyzet, hogy szeretnék utánanézni Mrs. Sandersnak. Tudja, megnyugtatóbb, ha valaki van mellettem. Azt hiszem, Manuel a legjobb garancia, hogy ép bőrrel ússzam meg a kirándulást.

- De hát én, egyedül...?

- Megvárom, amíg biztonságba helyezi magát.

Amikor eltávoztak, fittyet hányva légyevő gyíkoknak, ismét a kunyhó árnyékába húzódtam.

Mrs. Sanders halálát nem számítva kedvezően alakultak a dolgok.

44.

Néhány percnyi várakozás után eluntam magam, és búcsút intve a gyíkoknak, ismét csak ki-merészkedtem a napra. A főtér közben megtelt emberekkel, és ahogy ki tudtam venni, a vezető izgatottan magyarázott valamit a többieknek. Manuel óriási alakja szinte elfödte a napot, ahogy felém közeledett.

Megállt mellettem, megvakarta a fejét és felhúzta a vállát.

- Hát itt lennék. Rendelkezzék velem, Mr. Lawrence.

- Van fegyvere?

- Nincs.

- De bánni csak tud velem? - erősködtem.

- Azt igen.

Hónom alá nyúltam, és kihúztam tokjából 38-asomat.

- Fogja, Manuel. Szeretném, ha nem érne bennünket meglepetés. Mindenesetre csak akkor lőjön, ha utasítást adok rá. Megértette?

Megforgatta kezében a pisztolyt, aztán egykedvűen a zsebébe dugta.

- Természetesen. Bár nem hiszem, hogy szükségem lenne rá.

- Nem fél?

- Mitől? - kérdezte csodálkozva.

- Mondjuk, a halottaktól.

- A halottak ártalmatlanok. Nekem aztán igazán elhiheti. Tudja, hogy kórházban dolgoztam?

- Már említette.

- Hát akkor?

- Azt mondják, a halottak néha visszajárnak, és bosszút állnak a gyilkosaikon. Maga nem hallott ilyesmiről?

Elmosolyodott, kivillantva hófehér fogait.

- Ha így lenne, senhor Lawrence, akkor felesleges lenne a rendőrség; a halottak maguk is elrendeznék a dolgokat. Egyébként remélem, nem beszél komolyan?

- Egyáltalán nem - biztosítottam.

- Tehát merre?

- Arra gondoltam, hogy ketten két oldalról megkerüljük a ligetet, és átfésüljük. Ha valóban megölték Mrs. Sanderst, valahol csak rá kell bukkannunk.

- És ha másra is rábukkanunk?

- Fogja rá a stukkert, és tartsa rajta, amíg oda nem érek. Semmi esetre se lőjön addig, bárki kerüljön is az útjába.

- Si. És ön?

- Azt bízza csak rám. Híres verekedő vagyok.

Megfordult, és revolveremmel a kezében bebújt a bokrok közé.

45.

Amikor úgy éreztem, hogy Manuel már alaposan benne járhat a sűrűben, magam is elindultam. Néhány lépést tehettem csak, amikor valamelyik fa mögül halk suttogás ütötte meg a fülem.

- Hé!

Óvatosan behúzódtam egy bokor árnyékába; és csak akkor merészkedtem ki, amikor közvetlenül az orrom előtt felbukkant a skót céklaképe.

- Maga mit keres itt?

Úgy nézett rám, mintha azt kérdeztem volna tőle, hogy miért van csak két lába.

- Hiszen a lelkemre kötötte, hogy le ne másszak Sandersné nyakáról, nem?

- És hol van a védenca?

- Őszintén szólva...

- Átrázta magát, mi?

- Hát... Egyszerűen eltűnt a szemem elől. Már a faluban elvesztettem. Aztán egyszerre csak megpillantottam, amint errefelé vette az útját, én meg usgyi! Utána. Hát... azóta is keresem.

- Senkivel nem találkozott útközben?

- Az az igazság...

- Warrennal?

- Igen - mondta kényszeredetten.

- És maga, ahelyett hogy Sandersnét kereste volna, nem tudott ellenállni a vadászszenvedélyének, és Warren után vetette magát. Így volt?

- Valami volt a fickónál - mondta sötéten.

- Hogyne. Lepkeháló.

- Mit mond?

- Semmit. Különben még a sikoltozásra sem tért észhez?

- Mit beszél?

- Azt mondtam, hogy még akkor is Warrent kergette, amikor Mrs. Sanders sikoltozni kezdett?

Leesett az álla a csodálkozástól.

- Itt?

- Kábé két-háromszáz méterre magától.

Határozottan megrázta a fejét.

- Itt nem sikoltzott senki! Legkevésbé Mrs. Sanders. Csak nem képzeli, hogy nem termettem volna azonnal ott?

- Egészen biztos abban, amit mond?

- Hogy az ördögbe ne! Különben, azt hiszem, rettenetes neveletlenség kételkedni valakinek a szavában, aki... aki... - és elakadt a szava a felháborodástól.

Megveregettem a vállát, bár őszintén szólva nem hittem, hogy kiengesztelhetem vele.

- Warren?

- Itt bujkál valahol.

- Oké - mondtam -, akkor induljon előre, én meg jobbra kerülök. És még valamit! Manuelnak adtam a pisztolyomat. Lehetőleg ne nyírják ki egymást. Viszlát!

Besüllyedtem a bokrok közé, és ha lett volna kedvem, felnevetek. Csupa-csupa dörzsölt fiúval vett körül a sors. Mindenesetre nem tudtam hova tenni, hogy Gordon nem hallotta Mrs. Sanders sikoltásait, pedig jóval közelebb volt hozzá, mint Webster. Hiszen von Mehlebock is hallotta a falu közepén.

Megcsóváltam a fejem, és nyomok után kutatva átpréseltem magam a szorosan egymás mellé nőtt bokrok között, miközben belegabalyodtam egy pókhálóba.

Néhány lépést tehettem csak, amikor felhangzott a közelemben Manuel ordítása.

- Állj! Megállj!

Elmosolyodtam, és a hang után vettem magam. Tüskék tépték a ruhámat, bokrok ágai vágtak az arcomba, újabb pókhálók próbáltak feltartóztatni, de nem törődtem semmivel. Nagyjából sejtettem ugyanis, hogy mi következik, és ha egy visszacsapó ág nem vágott volna éppen az orrom tövébe, még élveztem volna is a helyzetet.

Azok, akik kinn álltak egy kis tisztáson, valószínűleg egy közeledő véres tragédia főszereplőinek vélték magukat. A tisztás széléről Warren nézett komor képpel felém, miközben égnek emelte mindkét karját. Zöld vászonból varrott táskája a földön hevert; szemben vele Manuel állt, rászégezve a pisztolyomat.

Gyorsan kinyújtottam a kezem, és keményen rászóltam.

- Elég, Manuel! Ide a stukkert!

Az óriási fickó azonban megrázta a fejét, és lassan, nyugodtan felém fordította a fegyvert.

- Maradjon ott, ahol van, Lawrence!

- Maga megőrült, Manuel! - mondtam, és még egy lépést tettem előre.

- Tartsa fel a kezét, és ne mozduljon, mert megölöm... csak előbb ezzel a kis fickóval végzek. Többé nem menekül előlem.

- Kérem - tiltakozott Warren, de nyoma sem volt a hangjában félelemnek -, alighanem félreértés van a dologban. Nem tudom, Manuel úr mit akarhat tőlem és mivel gyanúsít, de...

- Lőjön, Gordon! - ordítottam a bokrok felé, mintha a céklaképű tényleg ott lapult volna valahol.

Manuel villámgyorsan megfordult, de túlságosan is távol volt tőlem ahhoz, hogy rávethettem volna magam - amit őszintén szólva nem is nagyon akartam.

Miss Webster kísérője elmosolyodott, mint aki jó tréfát hallott, aztán megfenyegetett a pisztoly csövével.

- Ejnye, ejnye, Lawrence... Ha minden ilyen trükknek bedölnék! - aztán kinyújtotta a kezét, és Warren homlokának tartotta a pisztolyt. - Hát akkor essünk túl rajta gyorsan! - és meghúzta a ravaszt.

A revolver elcsettent, aztán még egyszer, miközben Manuel úgy nézett rá, mintha a stukkerem helyébe sárgarépát varázsolt volna a kezébe Karunga, a holtak ura.

- Átkozott! - ordított aztán Warrenra, és felém hajította a pisztolyt. - Átkozott! Egyszer még úgyis megöllek!

Megfordult, és egyetlen ugrással eltűnt a bokrok között.

Ami ezután következett, olyan volt, mint egy filmrészlet, amelyet fordítva fűzött be a gépész, összezárultak a bokrok ágai, majd néhány másodperc múlva újra remegni kezdtek, és kibukkant közülük Manuel, háttal a tisztásnak, feltartott kezekkel.

Közvetlenül mögötte Gordon vörös képe világított, miközben magnumát Manuel hasának nyomta.

- Nyugi - mosolygott az óriásra, és kényszerítette, hogy bevánszorogjon a tisztás közepére. - Szerintem óriási nevetlenség, ha valaki csak úgy elrohan az ember mellett, és még csak vissza sem köszön. Nincs igazam?

Madarak csicseregtek a fák ágain, miközben lehajoltam, és felvettem a pisztolyomat. Warren leeresztette a kezét, és sziszegve dörzsölgette a csuklóit.

- Hogy az ördög vigye el. Már komolyan azt hittem, pokolra küld a fickó. Tulajdonképpen mi baja van velem?

- Leveheti a kezét - mordultam Manuelra, és intettem Gordonnak, hogy hagyja békén.

Manuel Warrenra emelte vérben forgó szemeit.

- Gyilkos! Bárcsak hagyták volna, hogy kinyírjam!

- Ez megőrült - bökött feléje a púpos. - Esküszöm, hogy nincs eszénél. Kit öltem én meg?

Gordon felnyögött, éppen akkor, amikor megpróbáltam begyömöszölni a pisztolyom a hónom alá. Valahova a semmibe merült a tekintete; arcát a szokásos céklaszín helyett halálos sápadtság öntötte el. Szemei fennakadtak, és jó darabig csak a fehérjét láttam; mintha teljesen eltűnt volna a szembogara. Hangos kiáltással hozzáugrottam, és megragadtam a vállát.

- Gordon... Mi az ördög van magával? Megsebesült?

A skót azonban nem tűnt sebesültnek. Inge a körülmények ellenére is sima és ránctalan volt, nadrágja élesre vasalva, cipőjén szinte reggelizni lehetett volna. Az egyedüli, ami nem tetszett nekem, a szeme volt, amely valahova a fák koronájára meredt.

- Gordon! Mi történt? Rosszul van?

Végre elszakította szemét a nagy semmitől, és rám nézett.

- Látja?

- Mit?

- Én... mindent megpróbáltam. Nem sikerült. Nem sikerült.

Olyan panaszos volt a hangja, mint a kisgyereké, aki sokadszorra sem tudja felépíteni a kockavárát: a legutolsó kockánál mindig összedől az egész gondosan összerakott épület.

- Pedig én... mindent megpróbáltam.

Valami megmozdult az agyamban, és lassan felemeltem a fejem a fák koronájára, amelyek között a madarak viháncoltak és ahova Gordon tekintete irányult, mielőtt még megállapodott volna az arcomon.

Amit láttam, iszonyattal és egyben eszeveszett gyűlölettel töltött el.

A fák lombkoronája alatt, mintegy négy-öt méter magasságban egy emberi test függött, éppen a táskáját felemelő Warren felett. Vékony, nem éppen szafárira készült körömcipői közül csak az egyik volt a lábán, a másikat elhagyhatta valahol. Drapp harangszoknyája meg-meglebbent a magasban kószáló légáramlatokban, és blúzának felcsapódó masnija mintha glóriát vont volna a feje köré. Kezei lágyan himbálóztak teste mellett; néha egészen megközelítették a világos műanyag kötelet, mintha csak meg akarnák simogatni. Hiába libegett barátságosan vállára hulló őszes haja, hiába forgott békésen, mint egy óriási karácsonyfadisz, az arca elárult mindent.

Elárulta, hogy az, aki feljuttatta ide, hogyan végzett vele. Az éles, valaha finom vonások most kékeszöld színt öltöttek, mint a félig érett szilva. Szemöldöke felszaladt a homloka közepére, fogát kivicsorította, s mélyen alsó ajkába harapott velük. Szeme egyenesen ránk nézett; talán éppen rám.

Mondanom sem kell, hogy a békésen himbálózó hulla a néhai Mrs. Sanders volt.

Akkor ocsúdtam csak fel, amikor Warren halkán elkáromkodta magát.

- Az ördögbe is!... Hát őt is elkapták!

Mrs. Sanders gondtalanul forgott fölöttünk, miközben néhány centiméterre tőle vidáman és az élet szépségeit dicsérve énekeltek a madarak.

46.

Éppen három óra volt, amikor megérkeztünk Porto Silvába. Neki támasztottam Vega motorját egy vékony deszkából állított kerítésnek, és megpróbáltam tájékozódni. A hosszú utcán, amely egyenesen a tengerhez vezetett, gyarmati stílusban épült, kertes villák húzódtak, zöld és barna zsalus ablakokkal.

Bár az utca meglehetősen kihalt volt, a tenger felől hangos kiáltozás hallatszott; mintha árusok kínálták volna a portékáikat. Intettem Gordonnak, aki kelletlenül visszakapaszkodott mögém.

A rakparton végestelen-végig, ameddig csak a szemünk ellátott, kikötött bárkák, nyüzsgő embertömeg, rohanó gyerekek, fejük tetején kosarat cipelő asszonyok kavalkádja hullámszórt, s mögöttük ott dalolt, ringott és szórta tajtékját az Atlanti-óceán.

A töredezett betonra kirakott asztalokon és a mellettük felhalmozott kosarakban ezerféle hal, rák és tengeri állat nyüzsgött, forgott, mászott és tátogott - éppen úgy, mint a világ bármelyik halpiacán. Mögöttük hosszú sorban pálmák bólogattak, mintha köszönteni akarnák a messziről jött hajósokat.

Hajó azonban egyetlenegy sem volt a kikötőben; az elmúlt évek háborús eseményei messzire űzték őket. Néhány magasabb, nyilván a kikötőhöz tartozó épület bedeszkázott ablakokkal meredt az óceánra, mintha tőle várták volna, hogy felébressze őket Csipkerózsika-álmukból.

Kétszer-háromszor megfordultam az egyik halasstand előtt, ami éppen elég volt ahhoz, hogy népes gyereksereg szegődjön a nyomomba. Amikor lekászálódunk a motorról, tisztos

távolságban körülvettek bennünket, és halkan suttogva a Kawasakit bámulták. Úgy tettem, mintha nem nagyon törődnek velük, közben azonban már ki is szúrtam magamnak egy élénk szemű fekete fiúcskát, aki csípőre tett kézzel nézte Gordont, amint megropogtatja a csontjait. Látszott rajta, hogy legszívesebben ő is utánacsínlá, csakhát nyilván szégyellte magát a többiek előtt.

- Hé! Gyere csak ide - intettem neki.

Úgy nézett rám, mint aki nem biztos benne, hogy neki szólok-e. Szégyenlősen elvigyorodott, aztán a többiek halk unszolására mégiscsak közelebb jött hozzánk.

- Senhor?

- Beszélsz angolul?

- Si, senhor. Itt a kikötőben minden gyerek beszél.

- Akarsz egy kis pénzt keresni?

- Si, senhor.

- Oké. Akkor vezess el bennünket valahova, ahol kávé lehet inni.

Felnevetett, és a hátunk mögé mutatott.

- Nem kell vezetni, senhor. Senhora Rosalinda mindig nyitva, senhor.

Megfordultam, és valóban ott volt mögöttünk tízlépésnyire senhora Rosalinda kocsmája. A főúttal párhuzamosan futó mellékutca és a rakpart sarkán egy kopott cégtábla és néhány fonott hánccsék mutatta, hogy alighanem Porto Silva legelegánsabb tengerparti éttermébe botlottunk. A székek fölött kopott, szakadt Coca-Cola reklámernyők nyújtottak védelmet a nap agyát forraló heve ellen. Jöttünkre barna kreol bőrű asszony sietett ki a terasz mögötti helyiségből, és felvette a rendelésünket.

A kisfiú nyitott, kerek, csodálkozó szemekkel bámult bennünket, mint egy okos kiskutya. Nyilván nem sok olyan idegent látott még errefelé, aki nem jelentett veszélyt az itteniekre. Most azonban, hogy a függetlenségi háborúnak és a polgárháborúnak is vége szakadt, a kikötői gyereksereg kezdett hozzászokni az ártalmatlan idegenek látványához.

- Iszol egy limonádét?

- Si.

Közben előkészítettem egy borítékot, és megcímeztem.

- Tudod, hol a posta?

- Si.

- Elviszed, és odaadod a postamesternek; ő majd megmondja, hogy mit kell még csinálnod.

- Si.

Pénzt nyomtam a markába, aztán a lelkére kötöttem, hogy ha végzett, azonnal jöjjön vissza. A kreol asszony visszahúzódott a helyiségbe, és csak az üvegablakon át nézett időnként felénk, hogy nem kívánunk-e még valamit.

Gordon megitta a kávéját, aztán kényelmesen elhelyezkedett, és várakozóan függesztette rám a szemét.

- Hallgatom.

Megkocogtattam a csészémet a kanállal, de egyáltalán nem azért, hogy a kreol asszonyt hívjam, hanem hogy a porcelán csengése megindítson bennem valamit, ami talán megkönnyíti a dolgom.

- Ragaszkodik a „Crabus Maximus”-hoz? - kérdezte a skót gúnyosan, és rákönyökölt az asztalra.

- Nem ragaszkodom. De hagyjuk ezt.

- Tehát átvert?

- Nem vertem át. Egyszerűen csak nem ismertem magát, és kellett mondanom valamit.

- Tehát az óriásrák nem is létezik, és maga nem azért jött a Ngolóhoz, hogy megkeresse.

- Lehet, hogy létezik... mint a lochnessi szörny. Amíg nem bizonyítják be, hogy nincs, létezhet.

- Akárcsak a törvényszéken. Amíg nem bizonyítják be valakiről, hogy ő a tettes, nem tekinthető bűnösnek.

- Pontosan. Tehát, mit akar tudni?

- Amit hajlandó elmesélni.

- Rendben van. De korábban már felhívtam a figyelmét valamire.

- Hogy veszélyes a dolog?

Bólintottam.

- Oké. Valóban megpróbált már egyszer-kétszer elijeszteni.

- Igen. Csakhogy akkor még nem volt ennyi gyilkosság a hátunk mögött, és nem szorult ennyire a hurok a tettesek körül. Ismeri a farkastörvényt? Ha sarokba szorítanak, ugorj a torkuknak! Alighanem éppen egy ilyen kétségbeesett ugrási kísérlet előtt állunk.

- Mikor?

- Nemsokára. Ma este minden eldől. Mire a hajnali nap feljön az égre, minden a helyére kerül.

- Mi meg a Ngolo fenekére... vagy esetleg fel a fára?

- Remélem, hogy nem. Persze ez magától is függ.

Hátradólt a székében, és összeráncolta a homlokát.

- Mi köze mindehhez Gary Hamiltonnak?

- Azonnal elmondom. Csak akkor adjon választ, ha befejeztem, és tényleg érez magában annyi elszántságot, hogy velem tartson. Sajnos nem tudok ígérni semmit. Még talán egy jó riportot sem. Előfordulhat, hogy mindenről hallgatnia kell.

- Értem.

- Akkor figyeljen, kérem. Megpróbálom sorrendbe rakni az eseményeket. Kissé messziről kell kezdenem, de ez feltétlenül szükséges ahhoz, hogy mindent megértsen. Habár... mint újságíró alighanem sokkal tájékozottabb, mint ahogy én hiszem.

Nem szólt semmit, nem is nézett rám, csak az asztal lapján nyugvó kezére figyelt. Valószínű, hogy Gary Hamilton arca bukkant fel előtte, aki talán éppen ennél az asztalnál ült és itta a kávéját, mielőtt a Ngolo fenekére került volna.

Összerázkódtam, és folytattam.

- Gondolom, tisztában van Angola sajátos helyzetével és azzal a szereppel, amelyet a namíbiai rendezésben játszhat. Hát, nagyjából erről van szó.

- Valami hasonlóra gondoltam magam is - emelte fel a fejét.

- Az ENSZ számos határozatot hozott Dél-Afrika ellen: nem tudom őket pontosan felsorolni, de ez most nem is lényeges.

- Csakhogy annyit értek, mint lovas szobornak a hólabda.

- Azért ezt én nem mondanám. Dél-Afrika kétségkívül bizonyos nehézségekkel találta magát szemben. Az államok többsége komolyan vette a határozatokat, és szankciókat léptetett életbe.

- Igen, erről én is tudok.

- Vegyük például az olajat. Az OPEC hozott egy határozatot, amely szerint OPEC-olaj nem adható el a fajüldözőknek.

- Erre beszerezték a rotterdami szabadpiacon.

- Igen. Csakhogy ez jelentős többletkiadást okozott nekik. Még a Dél-Afrikával közismerten jó kapcsolatokat ápoló olajcégek is óvakodtak a pretoriai rezsim nyílt támogatásától, hiszen ezzel komoly veszélybe sodorták volna OPEC-üzleteiket. Így csak óvatosan és titokban üzletelhetek a telepeskormánnyal. Dél-Afrikának pedig komoly erőfeszítéseket kellett tennie, hogy biztosíthassa olajszükségletét, amelyet a belső termelés messze nem képes fedezni. Az olajembargón kívül az ENSZ a Nemzetközi Atomenergia Ügynökségen keresztül további embargót is életbe léptetett: megtiltotta mindenfajta nukleáris alkatrész, szerkezet, hasadóanyag szállítását, mivel Dél-Afrika nem volt hajlandó alávetni magát az Ügynökség ellenőrzésének, sőt a korábbi gyanú immár valósággá vált: Dél-Afrika kifejlesztette önálló atomtőrejét. Tehát a telepeskormány ezen a ponton is nehézségekkel találta magát szemben: más úton-módon kellett beszereznie a dúsított hasadóanyagot, amelyet korábban Franciaország szállított; valamint a reaktorokhoz szükséges alkatrészeket is.

- Gondolom, megtalálták a módját, hogy hozzájussanak ahhoz, ami kellett nekik.

- Éppen ennek a megakadályozására az ENSZ Apartheidellenes Bizottsága létrehozott egy különleges nyomozócsoportot, amelynek az a feladata, hogy felderítsen minden olyan illegális tevékenységet, amelynek keretében olajat vagy reaktoralkatrészeket, dúsított uránt stb. szállítanak Dél-Afrikába. E nyomozócsoport különleges hatáskörrel rendelkezik, s valamennyi ország rendőrsége és biztonsági szolgálata köteles segíteni a munkáját

- És amelynek ön is tagja.

Elmosolyodtam, és megráztam a fejem.

- Én? Dehogyan. Higgye el, megmondanám, ha így lenne.

- Hm. Eddig se nagyon tüntetett ki az őszinteségével.

- Mondtam már, hogy megvolt rá az okom. Egyébként nem vagyok tagja semmiféle nyomozócsoportnak.

- Akkor honnan tud ilyen pontosan mindent?

- Azonnal elmondom azt is. De menjünk sorjában. Rövid időre vissza kell kanyarodnunk ide, azaz Angolához. 1975-ben Angola elnyerte függetlenségét, és ez, akárcsak Mozambique-é

igen súlyosan érintette Dél-Afrikát. Korábban ugyanis a salazari portugál gyarmatok, hogy úgy mondjam, Dél-Afrika előszobái voltak, és rajtuk keresztül akadálytalanul áramolhatott be az országba a hadianyag, üzemanyag stb., ami csak kellett. Az angolai függetlenség deklarálása után Dél-Afrika egyedül maradt. Miután a határokat lezárták, a szállítások abbamaradtak. S ebben talán nem is annyira a határzárnak volt döntő szerepe, hanem az Angola területén korábban felépített átrakóbázisok felszámolásának.

- Azért ezt én mégsem hiszem, mert...

- Türelem, Philip. Rövid megtorpanás után a pretoriaiak úgy döntöttek, hogy nem hagyják veszni az angolai kapcsolatot, és komolyan beszálltak a polgárháborúba. Erőteljesen támogatták a szeparatista szervezeteket, elsősorban a Jonas Savimbi vezette UNITA-t. S amikor az UNITA felkelést robbantott ki, és gyakorlatilag megszállta Angola déli részét, a szállítások útvonala ismét biztosítottnak látszott; egyedül az átrakóbázisokkal volt probléma.

- Nem lett volna egyszerűbb hajóra rakni bizonyos árukat, mondjuk, Marseille-ban, és Fokvárosban vagy Durbanban kirakni?

- Az ENSZ által kimondott embargó természetesen vonatkozik a hajózási társaságokra is. Aki megszegi az ENSZ-határozatot, maga is feketelistára kerül.

- Biztos vagyok benne, hogy ezren is megtették!

- Így is van, csak hogy titokban. És éppen az volt és ma is az a különleges nyomozócsoport feladata, hogy elkapja azokat, akik fűtyülnek a határozatokra. S mivel a feketelistától való félelem meglehetősen nagy, Pretoria kénytelen még most is illegális forrásokból beszerezni szükségleteit.

- Oké. De hogy jön ide maga?

- Azonnal rátérek erre is. Három éve kezdődött a dolog. Porto Silvával, azaz azzal a hellyel szemben, ahol most üldögélünk, közvetlenül a partok közelében elsüllyedt a Hikari-maru nevű japán tankhajó a maga tizenkétezer bruttóregisztertonna olajával.

Felszisszent, és megcsóválta a fejét.

- Az ördögbe is! Mi a fenét keresett ilyen közel a partokhoz. És főleg itt?

- A Hikari-maru yokohamai illetőségű cégnél volt bejegyezve, és az anyakikötője is Yokohama. S ami talán a legszebb, az olajat is oda vitte egy nagykereskedelmi cégnek, amely üzemanyag-vizonteladással foglalkozik. Az igazság az, hogy a cég igazi tevékenységével nem tudott senki tisztába jönni, és erősen gyanítható, hogy a yakuzák, a japán maffia keze is benne van a dologban. Szép szeptemberi napon történt, amikor ráadásul szélcsend uralkodott a tengeren. A Hikari-marun rejtélyes okból tűz ütött ki, és a hajó vészjeleket adott le. A jelzéseket fogták többen is, de később a hajó lemondta a segélykérést, azzal az indoklással, hogy elérte az angolai parti vizeket, és Porto Silvában megkezdik az oltást.

- Elég furcsa, nem gondolja?

- De mennyire, hogy az! Először is Porto Silva a polgárháború következtében jórészt elnéptelenedett, csak most kezd visszatérni bele az élet, másrészt pedig a kikötői berendezések teljesen használhatatlanok; arról nem is beszélve, hogy még fénykorában sem tudott volna egy tizenkétezeres égő hajóval megbirkózni. Ehhez speciális oltóhajók kellenek.

- De még mennyire, hogy azok!

- Nos hát, a Hikari-maru megközelítette Porto Silvát, aztán szép csendesen kiégett, és mivel még néhány robbanás is történt a gépházban, hullámsírba szenderedett. Nyugodjék békében!

- Az ördögbe is! Maga elhiszi ezt?
- Hallgassa csak tovább! A későbbi vizsgálat adatai szerint a hajó valóban elsüllyedt. A kapitány és a legénység nagyobbik része viszont megmenekült.
- Ne mondja! És hol értek partot?
- Itt. Porto Silvában.
- Egészen biztos ez?
- A Hikari-maru biztosítva volt, még hozzá egy dán cégnél. A dánoknak pedig közismerten jó az orruk, és ebben az ügyben büdöset szimatoltak. El is határozták, hogy mielőtt fizetnének, közelebbről szemügyre veszik a terepet.
- Pedersen! - szakadt ki a szó Gordonból.
- Kicsoda?
- Pedersen... Gary Hamilton munkatársa, sőt a legközvetlenebb munkatársa. Dán, és a biztosítási ügyek szakértője.
- Lám csak, lám, lassan kezd kialakulni valami. A dánok tehát szagot kaptak, és leküldték egy-két emberüket ide, Porto Silvába, hogy nézzenek utána a dolgoknak. A biztosítók meg is érkeztek, és annak rendje és módja szerint megállapították, hogy a megmenekült kapitány és a tengerészek vallomása nagyjából megfelelt a valóságnak.
- Csak nagyjából?
- Pillanat... Porto Silvában akkor még kevesen voltak; akkoriban indult meg a visszaköltözés. Mindenesetre megbízható emberek, köztük az MPLA milicistái igazolták, hogy valóban úgy történt minden, ahogy a kapitány vallotta. Szeptember 18-án este egy csónaknyi kormos és égett ember kötött ki a kikötőben, akik a Hikari-maruról menekültek. Azonkívül azt is elmondták, hogy a tenger felől füstoszlop emelkedett a magasba: kétségtelen, hogy valami égett. Később jókora robbanásokat hallottak: a kapitány szerint ezután kezdett süllyedni a hajó. A vallomások tehát a személyzetet látszottak igazolni. Csakhogy...
- Na végre! Csakhogy?
- Csakhogy a biztosítóembereknek több minden mégsem tetszett. Először is magát a hajót senki sem látta. Másodszor, miért küldték vissza a segítségükre siető hajókat, amikor eszük ágában sem volt Porto Silvától segítséget kérni, amit egyébként meg sem kaphattak volna az említett okok miatt. Harmadszor pedig a dánok béreltek egy vízi járművet, és megpróbálták vele megkeresni azt a helyet, ahol a hajó elsüllyedt.
- Na és megtalálták?
- Erre nehéz lenne választ adni. A jelzett helyet igen, de ott az égvilágon semmi nem utalt arra, hogy néhány nappal azelőtt tankhajó süllyedt volna el. Igaz, hogy a tenger több száz méter mély, és a hajó ettől még nyugodtan ott lehet a fenéken. Csak hát a biztosító dolga az, hogy gyanakodjék.
- Eegen.
- A biztosító emberei megmérték a víz olajszennyezettségét És mit gondol, mit találtak?
- Semmit.

- Úgy van, majdnem semmit. Az olajszenyeződés olyan minimális volt, mintha valaki néhány hordó olajat borított volna a vízre. Gondolja csak el, mi lett volna itt, ha ennyire közel a partokhoz tizenkétezer bruttóregisztertonna kiszabadul, és nekiszalad Porto Silvának.

- Még rágondolni is rossz!

- Emlékszik a földközi-tengeri madár- és halpusztulások szörnyű képeire? Nos, hát valami hasonlónak kellett volna itt is bekövetkeznie.

- Szerencsére nem történt semmi.

- Világos, csakhogy a biztosítóemberek éppen ettől fogtak gyanút. Ha a hajón robbanás történt, akkor nagy mennyiségű olajnak kellett volna kiszabadulnia. Ha pedig nem robbant fel semmi, mitől süllyedt el a hajó?

- Különben is hallották a robbanásokat a parton!

- Úgy van. Éppen ezért valahogy sárosnak tűnt a dolog. Arról nem is beszélve, hogy a tengerészek eltávozása körül sem volt minden rendben.

- Úgy érti, hogy innen, Porto Silvából?

- Még azon az éjszakán értük jött egy ismeretlen magánjacht, az itteni hatóságok szerint francia okmányokkal, és fedélzetére vette őket, hogy felrakja egy másik japán hajóra, amely nem messzire innét ugyancsak Japán felé tartott.

- Ez aztán már tényleg sok a véletlenekből!

- Így gondolta a biztosító is, éppen ezért táviratozott az embereinek, hogy hagyják ott Porto Silvát, és menjenek Yokohamába. Ott érte aztán őket a legnagyobb meglepetés: kiderült ugyanis, hogy a szállítmányozó és viszonteladó cég, amelynek a hajó az alkalmazásában állt, néhány nappal korábban csődöt jelentett. Kiderült, hogy a cégnek egyetlen fillérje sincs; rejtély, hogy az olajat miből vásárolta. Továbbá a tengerészek szőrén-szálán eltűntek, senki sem tudott felvilágosítással szolgálni tartózkodási helyüket illetően. A biztosítási ügynökök átvizsgálták a cég papírjait, amiből kitűnt, hogy a biztosítás megkötésénél bizonyos formai hibákat követtek el. Érti, hogy ez mit jelent?

- Nem egészen.

- A biztosítónak jogában állt megtagadni az elsüllyedt hajó utáni biztosítás kifizetését, hacsak nem perelte érte valaki.

- Erről pedig, gondolom, nem volt szó.

- De nem ám! A cég megbukott, és senki sem jelentett be követelést a biztosítóval szemben. A biztosító ezek után beszüntette a nyomozást, és hazarendelte az embereit. Az ügy az ő számukra végetért.

- Mindenesetre furcsa.

- Az egyik nyomozó azonban, bizonyos Nilsson úr, kötelességének érezte, hogy felhívjon egy londoni telefonszámot. Elmesélte a történeteket, és azt is elmondta, ami a biztosítási nyomozás jegyzőkönyvébe mint oda nem illő apróság nem került bele, hogy a hajó eltűnésének a helyén, ahol a feltételezések szerint óriási tömegű olajat kellett volna találniuk... Nos, tudja, mit találtak?

- Mit?

- Festékfoltokat.

- Hogy az ördögbe került oda festék?
- A kérdés megoldását Nilsson úr, nagyon helyesen, a londoni cím alatt működő nyomozó-csoportra bízta.
- Hm.
- A csoport első pillantásra nem tudott mit kezdeni az üggyel. Ötletei lettek volna, de hát részben sok időt elvesztegettek maguk a biztosító nyomozói is, részben pedig más ügyek is foglalkoztatták őket. Így aztán rövid időre ad acta került a Hikari-maru esete.
- Rövid időre?
- Mintegy fél évre. Ekkor ugyanis kísértetiesen hasonló eset játszódott le ugyancsak itt, az angolai partok közelében; és ugyancsak egy yokohamai illetőségű, tízezer bruttóregisztertonnás tankhajó, a Hojo-maru volt az áldozat.
- Szintén kigyulladt?
- Nem. A Hojo-maru sziklának ütközött, és elsüllyedt, miután vészjeleket adott le. A segítségére siető mentőhajók találtak is néhány olajfoltot, szemetet és...
- Festékfoltokat.
- Úgy van.
- Mondja... Honnan szerzett tudomást minderről a londoni nyomozócsoport?
- Nos, említettem, hogy a Hikari-maru-ügy után ad acta tették az ügyet, a szimatolást azonban nem szüntették be. Felhívták a tengerészeti hatóságok, valamint a biztosítótársaságok figyelmét, hogy a Dél-Afrikához közeli vizeken szerencsétlenül járt nagyobb hajók ügyeit jelentsék egy megadott címen, így jutott tudomásukra a Hojo-maru elsüllyedése.
- Gondolom, ez a hajó is szélcsendes időben süllyedt el.
- Így van. Csakhogy azokban a napokban valóban rosszak voltak a látási viszonyok. Órák alatt tizenöt fokot esett a hőmérséklet, sűrű eső permetezett, és ráadásul mágneses anomáliákat is jeleztek. A kapitány később arról panaszkodott, hogy használhatatlanná vált a radarja, és azt sem tudták, hogy merre járnak. Egyszer csak recs! - és máris léket kapott a tankhajó.
- Ezek szerint a legénység megmenekült!
- Valamennyien.
- Gondolom, a biztosító itt is működésbe lépett.
- Csak tessék-lássék. A biztosítási összeg ugyanis olyan alacsony volt, hogy nem látszott célszerűnek alapos nyomozást végezni. Ráadásul a kapitány maga hívta fel a figyelmet, persze mintegy véletlenül, néhány olyan hiányosságra, amelyek alapján a biztosító ügyvédei tárgyalásokat kezdhettek Yokohamával.
- Az ördögbe is! Mik voltak ezek a hiányosságok?
- Csupa lényegtelennek tűnő dolog. Kiderült például, hogy a radar már korábban is rendetlenkedett, de nem volt idejük hivatalosan szervizt kérni, hanem az ügyeletes műszaki tiszt maga javította meg.
- Ejha! Ez éppen elég lehetett a biztosítónak, hogy támadjon.
- Pontosan. Úgy tűnt, hogy a kapitány szántsándékkal vall saját hajója és saját cége ellen. Ennek pedig csak egy oka lehetett.

- Ki akarták kapcsolni a biztosítót!
- El szeretnék volna kerülni a feltűnést. A biztosítót nem érdekli más, csak a pénze. Ezért kapcsolatba lépett Yokohamával, s mivel a radarra és még néhány apróságra joggal hivatkozhatott, a japánok, látszólag sportszerűen, nem tanúsítottak nagyobb ellenállást.
- Úgy érte, hogy a biztosító nem fizetett egy fityinget sem?
- Ez azért túlzás. Fizetett valamennyit, de nem túlságosan sokat. Úgy tűnik, mindenki jól járt; a kecske is és az a bizonyos káposzta is.
- Nem lennék meglepve, ha ezt a yokohamai céget is felszámolták volna.
- Erre nem került sor. A cég ugyanis soha nem is létezett.
- De hát...
- Akik a biztosítóval tárgyaltak, egyszerűen csak egy ügynöki iroda megbízottai voltak. Érti? Ismeretlen személyek bízták meg őket a tárgyalások lebonyolításával, meghatározott összegért.
- No de a hajó!
- Egy kiskorú magánszemély birtokában volt, akitől egy ügynökségen keresztül ugyancsak ismeretlen megbízottak vették bérbe. A hajó elsüllyedése után az ügynökség számlájára átutalták a hajó árát és, a bérleti díjat. Ezzel aztán a kör be is zárult. Úgy tűnik, hogy senki nem vesztett az üzleten, kivéve az ismeretlen megrendelőket.
- No és a helyszín?
- Mondanom sem kell, hogy a nyomozócsoport tagjai két nappal később már a környéken voltak, de az eredmény elmaradt a várakozástól. Nem találtak semmit, ami alaposabb gyanúra adhatott volna okot. Kivéve talán azt, hogy a vártnál itt is jóval kisebb volt az olajszenyveződés.
- Mindjárt gondoltam.
- Ezenkívül itt is bizonyos vegyianyag úszott a vízen.
- Vegyianyag?
- Igen. Olajszármazék, de mégsem olaj.
- Hát akkor mi az ördög?
- A nyomozók persze mintát vettek, és analizáltatták Londonban. Mit gondol, mi derült ki?
- Hígító?
- Úgy van. Közönséges hígító.
- A festékfoltok!
- Azok bizony. Egyszeriben világossá vált a csoport előtt, hogy mi történt, illetve mi történik az angolai partok közelében.
- A rohadtak!
- Száz százalékig biztosak voltunk benne, hogy Pretoria keze van a dologban. Mivel az olajszállítások az embargó miatt nehézségekbe ütköztek, a dél-afrikaiak kidolgoztak egy nem egészen veszélytelen, de alkalmazható módszert. Japánban, de a világ más részén is, szállítmányozással, közvetítéssel s a többivel foglalkozó kisebb cégeket alapítottak, természetesen a

látszatot fenntartva, helyi alkalmazottakkal. Néha azonban még ezt sem tették, hanem egyszerűen csak kibéreltek egy-egy tankhajót, ami a jelenlegi tankhajó kínálat mellett nem volt nehéz. A rotterdami szabadpiacon megvették az olajat, vagy esetleg nem is ott, hanem, ugyancsak közvetítők segítségével, valamelyik OPEC-kikötőben.

- Akkor már Rotterdam sokkal olcsóbb!

- Dehogyan olcsóbb! Ez csak a látszat. Azt hiszi, az OPEC minden tagja tartja a szabott árakat? Ördögöt tartja! Stikában hajlandó jelentős engedménnyel túladni az árun, főleg ha a tankhajó már ott áll a kikötőben, berakodásra készen. Vannak olajkikötők, ahol fűtülnek mindenfajta kialakított OPEC-árra, és tőlük barrelenként 5-8 dollárral olcsóbban is megkaphatja az olajat, mint Rotterdamban.

- Rendben van, eddig világos.

- Nos, az olajat megvették, a papírok rendben, irány Yokohama. Csakhogy az olajnak Yokohama helyett Durbanba vagy Fokvárosba kellett megérkeznie. S itt következtek a megrendezett szerencsétlenségek.

- Ne haragudjon, nekem ez így egy kissé bonyolultnak tűnik. Miért volt minderre szükség? Nem lehetett volna egyszerűen befutni a durbani kikötőbe, és mondjuk az éjszaka leple alatt megszabadulni az olajtól?

- Elvileg lehetett volna, de túlságosan veszélyesnek tűnt a dolog. Csak egyetlen lebukás, és megindulhatott volna a láncreakció. Képzeld csak el, hogy valaki, mondjuk, lefénnyképezi a Hikari-marut, amint egy dél-afrikai kikötőben olajat rak partra! Lebukott volna az egész gondosan szervezett hálózat, arról nem is beszélve, hogy a Biztonsági Tanács újabb és még szigorúbb szankciókat hozott volna Pretoria ellen s azok ellen az országok ellen, amelyek akarva-akaratlanul közreműködtek az üzletben. Végül is a kapcsolatok befuccsoltak volna. Ezt pedig Pretoria minden eszközzel igyekezett elkerülni. Nem utolsósorban azoktól az arab államoktól is félt, akik mindaddig nem firtatják, hogy hova kerül az olajuk, amíg nincs belőle nemzetközi botrány. Ha kitört volna a vihar, az arab szolidaritás jegyében ők is elzárták volna az olajcsapot Pretoria előtt. Az apartheid rezsim tehát úgy döntött, hogy nagyobb költséggel ugyan, de biztonságosabb utat választ.

- És jóval kalandosabbat is!

- Megvannak az emberei a kalandhoz. Egyszerűen, amint már bizonyára ön is kitalálta, a következőképpen jártak el: megalapították a látszatvállalataikat, vagy egyszerűen csak hajót béreltek, lehetőleg jó nagyot, hogy megérje a dolog, aztán elhajóztak egy olyan kikötőbe, ahol nem sokat kérdezősködtek, hanem megtöltötték a különben japán illetőségű tankhajót. A jármű ezután elindult, és az angolai partok közelében szerencsétlenül járt. Gyakorlatilag eltűnt a térképről.

- I-igen, de...

- Arra gondol, hogy miért éppen Angolát szúrták ki maguknak? Ennek ezer és egy oka van. Először is, Angola a jelen körülmények között, gondolok a déli területek megszállására, nem képes érvényesíteni szuverenitását területi vizein; tehát igen kicsi a valószínűsége annak, hogy egyszerre csak angolai őrhajók bukkannak fel, és kérdőre vonják a Yokohama vagy más kikötők felé tartó látszólag békés tankhajókat, amiért megsértették felségvizei határát. Ez az egyik ok.

- És a másik?

- Nyugi, van több is. Másodszor a déli területek megszállása. Ez annyit jelent, hogy az angolai szárazföldön keresztül is be lehet juttatni bizonyos árukat Dél-Afrikába.
- No de olajat??!
- Várjon csak egy kicsit, hadd mondjam végig. Ezenkívül nyilvánvalóan kitűnően ismerik Angolát, még a portugál gyarmati időkben, arról nem is beszélve, hogy az embereik feltehetően mindenüvé befurakodtak.
- Efelől nincs is kétségem.
- A kijelölt helyeken elég mély a víz, ugyanakkor kicsi a hajóforgalom. Tehát mindenképpen ideális a hajók átfestésére.
- Főleg szélcsendes időben.
- A nyomozók már a Hikari-maru eltűnésekor erre gondoltak. Kevés olajnyom maradt, a hajó tehát valószínűleg nem süllyedt el, ugyanakkor a festék- és hígítónyomok arra utaltak, hogy átfestették.
- Mondja... nem gondoltak arra Pretoriában, hogy a biztosítótársaságok esetleg nyomozni kezdenek?
- Dehogynem. Ez egy lehetséges lebukási pont volt, de ezt is megpróbálták kiküszöbölni. Igen, ügyesen olyan biztosításokat kötöttek, amelyekben könnyű volt formai hibát találni. Sőt, mint a Hojo-maru esete is mutatja, néha ők maguk játszottak a biztosító kezére.
- S a biztosító nem találta furcsának, hogy a „póru jár” tulajdonosok szinte nekik ajándékozzák a biztosítás után járó összeget?
- Kedves Philip, a biztosító nem jótékonyági intézmény. Őket csupán az érdekli, hogy mennyit tudnak lespórolni abból az összegből, amit egyébként ki kellene fizetniük. Pretoria pedig gondosan vigyázott rá, hogy minimum a felét megtakaríthassa a mindenkor illetékes biztosítótársaság. A biztosító tehát boldog volt, és az ügy nem érdekelte tovább. Éppen erre számítottak Dél-Afrikában is, és fel sem tételezték, hogy a biztosító embereket küld a helyszínre, hogy nézzenek körül.
- Mégis megtette.
- Ebben még nem lett volna különösebb veszély. Akármit is találtak volna, számukra csak a végcél volt a fontos. Ha nem követelik tőlük a teljes összeget, elő sem hozakodtak volna esetleges bizonyítékaikkal.
- Nilsson mégis megtette.
- Ezt az egyet nem tudták vagy nem akarták odaát beleszámítani. Hogy akadnak emberek, akik nem nézik el a disznóságaikat. S ezen buknak meg előbb-utóbb minden alkalommal.
- Azt hiszem, maga túl optimista.
- Gondolja? Különben valószínűleg igaza van. De ha nem lennék az, nem csinálnám végig ezt a játékot. Hol is tartottunk?
- Hogy a hajókat átfestették.
- Persze... csak hogy volt itt is egy bökkenő. Már mint a dél-afrikaiak számára.
- Micsoda?
- A festék.

- A festék? Ezt hogy érti?

- Figyeljen csak ide. Ahhoz, hogy egy jókora japán tankhajót a felismerhetetlenségig átfessenek, rengeteg festék kell... amit végül is nem tarthattak a hajó fedélzetén.

- Nem-e? De még mennyire, hogy tarthatták! Egy akkora marha nagy hajón akár több tonnányi festék is elfér.

- Csakhogy előbb-utóbb feltűnt volna valamelyik vámhatóságnak vagy ellenőrző szervnek, hogy minden nyomtalanul elsüllyedő tankhajó óriási mennyiségű festéket cipel magával. Nem kellett volna zseninek lenni ahhoz, hogy levonjanak belőle bizonyos következtetéseket. Festék - elsüllyedő tankhajó - és így tovább.

Gordon hirtelen az asztalra csapott, csak úgy ugráltak rajta a kávéscsészék.

- Az úristenit! Most már mindent értek! Eldugták valahol a festéket, és ott őrizték!

- Valahogy így. Előre meghatározták azokat a pontokat, ahol a következő időben „elsüllyednek” a tankhajók; természetesen meglehetősen közel az angolai partokhoz. Egy másik egységük ugyanakkor felvásárolta a megfelelő mennyiségű festéket, és elraktározta az angolai területen létesített rejtékhelyeken.

- Ember! Hiszen ez óriási szervezést igényelt!

- Csakhogy a nyereség is óriási. A dél-afrikai iparnak üzemanyagra van szüksége, bármi áron. Nyilván felbéreltek illegalitásba szorult csoportokat, hogy létesítsenek titkos raktárakat, ahol fegyverek mellett a festéket is tárolni lehet. A többi már gyerekjáték volt.

- A fenébe is!

- Az olajszállító hajó megérkezett a kijelölt pontra, és csendben várakozott. Mivel jól ismerte az angolai helyzetet, nem kellett attól tartania, hogy bárki is kérdőre vonja. És ha még meg is tette volna! A papírjai rendben voltak. Ezután feltűnt a távolban egy kisebb hajó, gyomrában a festékekkel. A gondosan felkészített legénység gyorsan munkához látott: a hajó új nevet kapott, egy dél-afrikai hajó nevét, új, hamis okmányokat, és már mehetett is tovább.

- És ki vezette, ha szabad kérdezni, ha a kapitány és a legénység megjárta a hajótörést?

- Nyilvánvalóan gondoskodtak pótszemélyzetről. Feltehetően azok is a festékekkel együtt érkeztek, akik továbbvitték a hajót. Előtte azonban a tisztesség kedvéért néhány hordócska olajat még a tengerbe borítottak, ha netalántán mégiscsak arra járna valaki, láthassa a foltokat.

- Na és a festék?

- Arra már nem volt idejük, hogy a tengerbe folyt festéket és a hígítót eltüntessék. De minek is tették volna? Tökéletes biztonságban érezték magukat.

- Hallja, akárki eszelte is ki ezt az egészet, nem kapja hiába a fizetését!

- Hm. Ekkor már a londoni csoport is munkához látott. Először arra gondoltak, hogy fokozottabban ellenőrzik a tankhajókat, de végül is ez járhatatlan útnak bizonyult.

- Miért?

- Akkora munkát igényelt volna, amekkorát a csoport nem tudott elvégezni. Képzelmé csak el, hogy mennyi kikötőt kellett volna ellenőrizni. Azonkívül bizonyos kikötői hatóságok tudnak titkot tartani. Az olajpénzből arra is telik, hogy behunyják az egyik vagy éppen mind a két szemüket.

- El tudom képzelni.

- Arra is gondoltak, hogy utána nézzenek az átfestett hajóknak, hiszen a dél-afrikaiak bolondok lettek volna kirakás után elsüllyeszteni őket. Csakhogy manapság sorra pingálják át a tankhajókat, amint azok gazdát cserélnék. Új gazda, új kikötő, új festék. Méghozzá teljesen legálisan. Ez az út is járhatatlannak bizonyult tehát.

- A festékraktárakkal kellett volna kezdeniük, ember!

- Ez volt a következő lépés. Csakhogy téved, kedves barátom, ha azt hiszi, hogy olyan könnyen ment. Először is meg kellett szerezni az angolai kormány támogatását, másodsorban pedig esetleg olyan területekre kellett volna bemerészkedni, ahol a kormány szuverenitása egyelőre gyenge lábakon áll.

- Na és bemerészkedtek?

- Nem. Ugyanis elképzelésük sem volt róla, hol lehetnek ezek a raktárak.

- Na ne mondja!

- Azaz hogy voltak bizonyos elképzeléseik, csakhogy nagyon ügyesen és főleg csendben kellett cselekedni. Ha a dél-afrikaiak megneszelték volna, hogy mire készül a különleges nyomozócsoport, felszámolták volna a raktáraikat, és eltüntettek volna minden bizonyítékot. Ezért a következő volt a módszer: a csoport bejelölte a térképeken a hajók feltételezett elsüllyedési pontját, majd a közeli partszakaszon megpróbált olyan helyet keresni, amely alkalmasnak látszott arra, hogy lerakóbázist létesítsenek rajta. Hangsúlyozom, ezt mind Londonban, térkép előtt!

- Ostobaság!

- Távolról sem az. Gondolkozzék csak logikusan. Lakatlan vagy kevésbé lakott partszakasz nem jöhetett számításba, hiszen előbb-utóbb feltűnt volna az angolai hadseregnek, ha nagyobb mozgást észlel a környéken. Megpróbáltuk beleképzelni magunkat az ellenfél bőrébe, és arra lyukadtunk ki, hogy mi az ő helyükben egy olyan kikötőt választanánk, ahol nincs nagy forgalom, de mégiscsak kikötő hébe-hóba egy-egy kisebb hajó; tehát nem tűnik fel senkinek egy időről időre felbukkanó bárka.

- Álljon csak meg! Mi az, hogy „arra jöttünk rá”? Az előbb mintha tiltakozott volna!

- Igen... A csoport ugyanis ekkor már engem is bevont a munkába.

- Furcsa. Hogy találtak magára? Egy bogarászra és keletkutatóra?

- Említettem már, hogy a háború előtt Távol-Keleten dolgoztam és a Királyi Légierő felderítője voltam. Tudja, aki egyszer beszállt egy buliba, nehezen tud kimászni belőle. Valakik azt gondolták, hogy kelet-dél, Afrika-Ázsia egyre megy. Ha boldogultam Ázsiában, Afrikában is boldogulok.

- Na és maga?

- Ekkor még csak arról volt szó, hogy segítsék kitalálni valamit. Hát... segítettem. Ráböktem a térképen egy pontra, és azt mondtam, hogy ez az!

- Ejha! És mi volt az a pont?

- Porto Silva.

- Eeegen... És miért éppen az?

- Mert itt „süllyedt” el a Hikari-maru az orrunk előtt. Azonkívül Porto Silva ideális kikötőnek látszott. Kicsi a forgalma, de mégis van. Aztán egy hirtelen mozdulattal meghosszabbítottam a

vonalat - természetesen képzeletbeli vonalról van szó -, amely a hajó elsüllyedésének a helyéről Porto Silvába vezetett. És mit gondol, mi volt a következő állomás?

- A Ngolo.

- Úgy van. A Ngolo-tó. És mellette a „Macskacápa”, amely azokban a napokban kezdte meg működését. Porto Silvából egyébként az a pont is könnyen elérhető, ahol a Hojo-maru zátonyra futott.

Gordon bólintott, és rám mosolygott:

- Most már nem is csodálkozom, hogy festéket találtunk a „Macskacápa” raktárában. Tehát Vega barátunk a dél-afrikaiaknak dolgozik. Ki gondolta volna?

- Várjon csak, várjon, Philip! Ne siesse el a dolgot! Hadd meséljem tovább. Szóval alapos gyanú merült fel, hogy Pretoria az említett módon kijátssza az üzemanyag-embargót, és megsérti Angola szuverenitását.

- Le kellett volna leplezni őket!

- Igen. Csakhogy ez még nem jelentette volna az olajcsapok elzárását is. Ha fel is számoltunk volna egy bázist, ezzel csak fokozott óvatosságra és nagyobb leleményességre kényszerítettük volna őket. Éppen azt latolgattuk, hogy mit kellene tennünk, amikor becsapott a bomba.

- Újabb tankhajó?

- Ha még csak az lett volna! Egy bizonyos nyugatnémet atomerőmű vállalat megrendelt egy napon régi és megbízható francia partnerétől egy egész sereg alkatrészt, valamint jó néhány kilogramm dúsított urániumot és plutóniumot. A megrendelés körülményeit jól ismerjük, hiszen mindkét fél évek óta legális kapcsolatban áll egymással. A franciák, miután megkapták a megrendelést, becsomagolták az árut - csomagolás alatt természetesen az idevágó előírásoknak megfelelő fém- és ólomládákat értek - s értesítették a németeket, hogy Marseille-ben átvehető, vagy ha úgy akarják, ők is átszállíthatják Hamburgba. S most figyeljen, Philip! A németek csodálkozva telekeztek vissza, hogy nem egészen értik, miről van szó, hiszen ők nem rendeltek semmit. Szándékoznak ugyan kisebb tételben urániumot dúsíttatni, de csak a következő hónapokban. Párizsban ekkor még nem gondoltak különösebb bajra; azt hitték, valamiféle ügyintézési vagy komputerhiba történt; felültették egy emberüket a hamburgi gépre, hogy tisztázza a helyzetet; vigye magával a megrendelőlapokat és az ilyenkor szükséges iratokat. A pasas el is repült, és csak akkor kezdett gyanakodni, amikor kiderült, hogy a megrendelőlapok eredetiek ugyan, de senki sem tudja, hogyan történt a megrendelés. Magyarán, valaki hozzájutott a megrendelőlapokhoz. És a francia szakember ekkor elkövetett egy óriási hibát. Ahelyett hogy azonnal értesítette volna a cégét, megelégedett azzal, hogy a vállalatot nem érte semminemű kár, és elmerült a St. Pauli örömeiben. Három nap múlva került csak elő, illetve bukkant fel Párizsban, amikor a dolog már visszafordíthatatlanná vált.

- Hogy az ördögbe?

- Közben ugyanis valaki a német cég nevében kifizette az áruért járó összeget, és a marseille-i hatóságok engedélyével hajóra is rakatta. S mivel az okmányok rendben voltak, a kikötői hatóságok szabad utat biztosítottak neki.

- Ez is japán volt?

- Német. A Bad-Godesberg.

- Tehát német tulajdonú hajó.

- Igen, csak hogy egy libériai cég bérelte ki, ráadásul meglehetősen nagy összegű kauciót tett le érte, és előnyös biztosítást is kötött. A Bad-Godesberg ezután nyomtalanul eltűnt. Azaz, valami nyoma mégiscsak maradt. Nem messze a dán partoktól viharba került, és elsüllyedt. A többit nem folytatom. A biztosító nem fizetett semmit, a kaució nagyjából fedezte a hajó árát. A libériai cég pedig felszívódott. Hát ennyi.

- És maguk?

- A csoportra gondol? Képzelterhet, hogy mit éreztünk. Most már aztán igazán nem babra ment a játék. Az olaj még csak-csak, de a nukleáris energia már nem játékszer. Főleg, ha illetéktelen kezekbe kerül. Ekkor a Nemzetközi Atomenergia Ügynökség is közbelépett, és mi szabad kezet kaptunk.

- Arra gondoltak, hogy az olaj és a Bad-Godesberg eltűnése ugyanazoknak a műve?

- Mi másra gondolhattunk volna? Dél-Afrikának ugyanolyan szüksége van reaktoralkatrészre és dúsított uránra, mint olajra. És a módszer is azonos volt. Nem tehattünk mást, mint hogy felvegyük az elénk hajított kesztyűt.

- Na és felvették?

- Természetesen. Először is kerestetni kezdtük a Bad-Godesberget, de nem találtuk. Nyilván más néven és hamis papírokkal vidáman hajózott a tengereken. Ekkor az Ügynökség határozott lépésre szánta el magát: az ENSZ távközlési szerveivel egyetértésben műholdas megfigyelést léptetett életbe, úgy, hogy még egy egér sem juthatott be tengeri úton észrevétlenül Dél-Afrikába.

- Nem egészen értem, hogy ez mire volt jó.

- Kényszerítettük őket, hogy szárazföldön kísérleljék meg az alkatrészeket és plutóniumot bejuttatni az országba.

- Igen... De még mindig nem értem.

- Feltételeztük ugyanis, hogy más lehetőségük nem lévén, mivel a tengert nem járhatják örökké, a Bad-Godesberg, vagy ami lett belőle, valahol az angolai partokon kirakja az árut, ott, ahol egyébként a festéket tárolják. Érti már?

- Úristen! A „Macskacápa”-ba?

- Vagy a környékére. Ez volt a legbiztosabb tippünk. És alighanem itt kapcsolódott be a dologba a maga kollégája, Gary Hamilton.

- Szörnyű - suttopta.

- Hamilton nyilván drótot kapott valakitől, hogy mi készül, mert sajnos, mint később kiderült, még az Ügynökségből is szivárognak ki információk. Nos, Hamilton elutazott a „Macskacápa”-ba, a többit pedig...

- Maga... tudott erről? - kérdezte felháborodottan.

- Dehogyan tudtam - tiltakoztam. - Honnan tudtam volna? Bár a szerencsétlen jobban tette volna, ha nem száll be ebbe a buliba. Túl forró ez egy újságírónak.

- Gary szerette a forró helyeket.

Legszívesebben rávágtam volna, hogy tessék, most aztán megkapta, amit keresett, de természetesen türtöztettem magam. Halottakról jót vagy semmit, ráadásul volt barátjuk előtt. Pedig isten a megmondhatója, mennyire utáltam az olyan kotnyeles firkászokat, mint ez a Hamilton

is, akik képesek megöletni magukat, csak hogy valami szenzációval traktálhassák a szenzációkba különben már réges-régen belefáradt olvasóikat.

- Az Ügynökség utasítására a csoport operatív tervet dolgozott ki - folytattam. - Bár a terv kidolgozása nem ment minden zökkenő nélkül, már csak azért sem, mivel bármennyire is furcsának hangzik, a csoport végrehajtó részlegének tagjai nem ismerik egymást személyesen.

- Micsoda hülyeség!

- Ahogy vesszük. Erről különben magának nem szükséges tudnia, vegye úgy, hogy csak kicsúszott a számon. Az ilyesfajta konspirációnak is megvannak az előnyei. Például én is csak az egyik főnököt ismerem. No de menjünk sorjában. Többszöri egyeztetés után végül is kirajzolódott előttünk a terv. Először is adva volt a kirakodó- vagy átrakóbázis, amelyről joggal tételeztük fel, hogy a „Macskacápa”-ban vagy annak a közelében van. Első lépésként fel kellett derítenünk a „Macskacápa”-t. Megtudtuk, hogy a hotel irányítását a polgárháború után bizonyos Emilio Vega vette át, akinek a tisztességéhez nem férhet kétség. Bár portugál, angolainak vallja magát, fegyveresen is részt vett a felszabadító háborúban, és élvezi Luanda feltétlen bizalmát. Vegát tehát eleve tisztázottnak tekintettük.

- Ez tehát annyit jelent, hogy ha a „Macskacápa”-ban van a lerakat, ezt Vega tudta nélkül létesítették?

- Úgy van. Éppen ezért, amikor jó két hónappal ezelőtt a „Macskacápa”, azaz Vega a Cook-irodával közösen meghirdette a Ngolo-parti, horgászattal egybekötött nyaralást, a csoport egyik embere leutazott ide, és körülnézett.

- Mint vendég?

- Alighanem. Sokat én sem tudok. A megbízott feltűnő mozgást tapasztalt a hotel körül. Legalábbis ez állt az első és egyúttal utolsó jelentésében.

- Több jelentést nem küldött?

- Nem. Nyomtalanul eltűnt.

- Mit beszél?

- Soha többé nem bukkant elő. Ez pedig csak annyit jelenthet, hogy eltették láb alól.

- Úristen! Akárcsak Garyt!

- Pontosan. És van egy olyan megmagyarázhatatlan érzésem, hogy ő is ott van, ahol a maga Hamilton barátja volt.

- A Ngolóban? Úristen!

- Alighanem. Nyilván lebukott, és megölték.

- És ezt csak ilyen egyszerűen mondja?

- Mit tehetnék? Nekem a saját bőrömre kell vigyáznom, ha ez egyáltalán lehetséges. Na és persze nem árt, ha néha a magáéra is odafigyelek. De folytatom. Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy jól tippeltünk a „Macskacápa”-t illetően, és a hely sokkal veszélyesebb annál, mint gondoltuk, a csoport vezetője a legtehetségesebb, mondhatnám első számú ügynökét állította rá az ügyre. Megbízta, hogy a legközelebbi turnussal utazzék a „Macskacápa”-hoz, és lásson munkához.

- Csak így, egyszerűen?

Kénytelen voltam mosolyogni a naivságán.

- Dehogyan. Tanultunk az első esetből, sőt nem lennék meglepve, ha a főnökök már Gary Hamilton eltűnéséről is értesültek volna!

- Lehetetlen! Hiszen én sem tudtam róla!

- Kedvesem, maga lebecsüli az apartheid-csoport képességeit. Először is az első számú ügynökünk szuperügynök, akihez képest James Bond egy halk sóhajtás az alkonyi égen. Legalábbis én így hallottam.

- Jó, jó, de kicsoda az illető?

- A Karvaly.

- Karvaly?

- Csak ennyi?

- Ennyi. Többet én sem tudok róla.

Elhűlve nézett rám, és láttam rajta, nem akar hinni a fülének.

- Ember, maga azt akarja nekem bemesélni, hogy nem ismeri azt az embert, akivel együtt dolgozik egy ügynök?

- Pedig így van. Valóban nem ismertem.

- Akkor mi szükség volt magára?

- Hogy biztosítsam őt.

Egyre kétségbeesettebben nézett rám, és egyre céklábbá vált az arca.

- Maga tréfál velem? - kérdezte reménykedve.

- Ugyan már, miért tréfálnék? Különben nincs ebben semmi érthetetlen. Figyeljen csak ide. A terv szerint a Karvalynak kell megtalálni a hasadóanyagot és lebuktatni az egész hálózatot. Ezért a csoport vezetése a „Zavaros víz” koncepciót alkalmazta.

- Micsodát?

- Azonnal megmagyarázom. A maga Hamilton barátjával együtt eltűnt a mi ügynökünk is. Nem tudtuk hová, és azt sem tudtuk, milyen körülmények között. Továbbá fogalmunk sem volt róla, nem árulta-e el küldetését, mondjuk, a halála előtt.

- Gondolja, hogy... Úristen!

- Nekünk mindenre gondolnunk kell! Megtörténhetett, hogy elkapták, megkínózták, és kiszedték belőle mindent. Ezért feltételeztük, hogy az ellenfél tudomást szerzett arról, hogy dolgozunk az ügynökön.

- Ha már idáig jutottak, nem lett volna egyszerűbb felszámolniuk a bázist?

- Kétségkívül. Csakhogy, ne feledje, a nehezen megszerzett alkatrészek és a plutónium itt van valahol elrejtve. Arra pedig minden körülmények között szükségük van. Nyilván úgy döntöttek, hogy az első adandó alkalommal elszállítják. Addig viszont meg kell próbálniuk kiszűrni és megsemmisíteni a mi csoportunk ügynökeit. Gondolom, ez lehetett a tervük.

- Na és ezután?

- A Karvaly útra kelt. Nem tudom, mikor és hogyan, de ez most nem is érdekes. Annyi azonban bizonyos, hogy minden óvintézkedés ellenére kiszivárgott a dolog. Dél-Afrikában

pontosan tudták, hogy a Karvaly elindult, és azt is tudták, hogy a Karvaly az apartheid-csoport legvakmerőbb és legképzettebb ügynöke. Csak éppen azt nem tudták, hogy kicsoda.

- Maga? Maga lenne az? - és remegni kezdett a keze az izgalomtól.

Karjára fektettem a tenyerem, hogy megnyugtassam.

- Ördögöt. Az vagyok, akinek mondom magam: Leslie L. Lawrence. Hát nem érti? Nekem kizárólag az a feladatom, hogy biztosítsam a Karvalyt, ha tudom, és főleg vonjam magamra a figyelmet. Magyarán, tegyek úgy, mintha én lennék ő, miközben ő nyugodtan dolgozhat. Ha úgy tetszik, én legyek a céltábla, amire lőnek.

- Ember! És maga ezt... ezt... elvállalta?

- Amint látja.

- Maga... egy eszeveszett örült!

- Valószínűleg.

- És ezt csak így mondja?!

- Ha egyszer elvállaltam. Különben vállaltam én már ennél cifrább dolgokat is.

Hitetlenkedve rázogatta a fejét, és megtörölgette a homlokát.

- Tisztára örült! Hogy valaki szántszándékkal dugja a fejét a hóhér bárdja alá, és ráadásul más helyett! Hát ez már meghaladja az én képzelőerőmet!

- Azért ne tartson valami védtelen áldozatnak - mosolyogtam rá szelíden. - Tudok én magamra vigyázni, ha úgy hozza a sors. De folytatom, mert múlik az idő. Szóval a Karvaly megérkezett, és megérkeztem én is. Én nem tudtam, hogy ki Ő, de ő pontosan tudta, hogy ki az, akit az ő biztosításával bíztak meg.

- Még mindig nem értem, sőt vakuljak meg, ha valaha is megértem, hogy mire volt jó ez a nagy titokzatoskodás. Miért nem ismerhette maga őt?

- Nézze... A titkosszolgálatok régi és ezerszer kipróbált módszerek szerint dolgoznak. Ilyen esetben az a legjobb, ha a csalimadár nem ismeri az ügynököt. Így viselkedik a legtermészetesebben. Higgye el, azok minden lépésünket figyelték, és megpróbáltak rájönni a kapcsolatunkra. Ha valaki sokat van együtt valakivel, vagy éppen ellenkezőleg... ennek mindnek megvan a trükkje. De ha nem ismerjük egymást, nehéz rájönniük, hogy egy kalap alatt üldögélünk.

Újra elvörösödött, majd elfehéredett a szája széle.

- Ez esetben...

Tudtam, mi megy végbe benne, és sajnáltam is egy kicsit érte.

- Ez tehát annyit jelent - mondta, és kihúzta magát -, hogy magának úgy kellett viselkednie, mintha maga lenne a Karvaly. Vagy legalábbis egy ügynök. Különben az egésznek nem lett volna sok értelme.

- Úgy van.

- Ha tehát magáról azt hitték... meg voltak győződve, hogy az apartheid-csoport ügynöke, akkor, nos... alighanem meg vannak győződve arról is, hogy akivel maga legtöbbször együtt van, az is ügynök. Jól mondom?

- Nézze - igyekeztem tompítani egy kissé a dolog élet. - Azért nem ilyen egyszerű a helyzet. Azt hiszem, valóban úgy gondolják, hogy én vagyok a Karvaly.

- De nem biztosak benne...

- Hát...

- Ez esetben arra gyanakszanak, akivel maga a leggyakrabban van együtt... azaz rám.

- Nézze...

- Ön tehát, hogy így fejezzem ki magam, feláldozott engem a maga ügye oltárán. Létezik egy Karvaly, akiről senki nem tudja, hogy kicsoda, létezik maga, és létezem én, aki ugyanúgy lehetek az ő szemükben a Karvaly, mint akár maga.

- Nagyjából igen, de...

- Tehát ugyanakkora életveszélyben vagyok, mint ön, aki önként vállalta... Úristen!

Nem tehettem mást, mint bölcsen hallgattam.

Megkoccantotta a poharát a kanálával, aztán nagyot sóhajtott.

- Bár szerintem rettenetes neveletlenség valakit a beleegyezése nélkül... - s elcsuklott a hangja.

- Ugye érti, mire gondolok?

- Inkább Gary Hamiltonra gondoljon - bátorítottam.

- Ne féljen, nem lépek vissza - mondta ingerülten, és az asztal lapjára dobta a kezében forgatott mokkáskanalat, - Elvégre maga valóban többször figyelmeztetett... csak éppen az igazságot hallgatta el előlem.

- Az igazságot?

- Magát azért küldték, hogy tegyen úgy, mintha maga lenne a Karvaly, maga pedig a felelőség és az életveszély jó részét átpasszolta rám... De hagyjuk! Ha így alakult, mit tehetek?

- Még visszaléphet - mondtam.

- Ugyan mitől?

- A neheze még hátravan.

- Csakugyan?

- Csakugyan.

- Mondja, tudja maga egyáltalán, hogy ki a Karvaly?

Haboztam egy pillanatig, aztán bólintottam.

- Tudom. Közben rájöttem.

- *Ők* is tudják?

- Nem hiszem.

- Tehát rám is gyanakodhatnak... még mindig.

Hallgattam.

- Azt is tudja, kicsodák azok az *ők*?

- Azt is tudom.

- Azt is tudja, mi volt az a... rettenetes játék az injekciós tűkkel?

- Azt is.
- És hogy... miért ölték meg Sanderst, Sandersnét, Deweyt és...
- Azt is.
- Nem tudta volna megakadályozni?
- Talán.
- Igen vagy nem?
- Mondtam már, hogy talán. Nem biztosan.
- Miért nem tartóztatta le *őket*?

Éreztem, hogy rettenetes vihar dúl a lelkében, és minden erejét megfeszítve megpróbálja megérteni az álláspontomat. Halkra vettem tehát a hangom, és igyekeztem nagyon józanul a lelkére hatni. És nagyon őszintén.

- Nézze csak, Gordon. Ne higgye, hogy én érzéketlen tuskó vagyok, aki kap egy feladatot, és eközben füttyül életre, halálra. Azt hiszi, nekem mindegy, hogy emberek haltak meg körülöttem, és én kénytelen voltam eltérni? De hát mit tehettem volna?

- Például letartóztatta volna *őket*!

- Csakhogy ezzel nem sokat értünk volna. Nekünk az egész hálózat lebuktatása a célunk, és az, hogy csalhatatlan bizonyítékokat tárjunk a világ elé. Mire mentünk volna, ha elkapunk néhány, egyébként kiválóan képzett dél-afrikai ügynököt? Nekünk megdönthetetlen bizonyítékokra van szükségünk... a festékre, a hajókra és ami talán még ennél is fontosabb: a reaktoralkatrészekre és a plutóniumra. Azok pedig ott vannak valahol a „Macskacápa” környékén. Nem érti? Meg kellett várnom, hogy ők lépjenek! Csapdát kellett állítanom, amelybe nemcsak az ügynökök esnek bele, hanem... de erről később. Kénytelen voltam addig feszíteni az idegeiket, amíg elveszítik a fejüket, és hibát hibára halmoznak.

- És... gondolja, hogy ez megtörtént?

- A csapda nyitva, és *mindannyian* bele fognak sétálni.

- Mikor?

- Ma este. Néhány óra múlva.

Gondterhelten bámult maga elé, aztán megvakarta a fejét.

- Feltehetek még egy utolsó kérdést?

- Hát persze.

- Csak azért hozott magával, hogy... hm... megvédelmezzem, vagy tényleg segíthetek valamin?

- Tényleg segíthet, méghozzá nagyon sokat.

- Ezért vagyunk itt Porto Silvában?

Felvettem a mellettem lévő székre akasztott válltáskámat, kivettem belőle egy távcsövet, és átnyújtottam neki.

- Fogja! Nézzen a tengerre!

Csodálkozva kézbe vette, majd azt tette, amit mondtam: szeméhez emelte, és fürkészni kezdte vele a vizet. Pár másodpercig lehetett csak a szeme előtt, s máris izgatottan felkiáltott.

- Hé! Ez meg mi az ördög?

- Hajó, mi?

- Nem is egy, hanem kettő! A „Bad-Godesberg” átfestve?

Elvettem tőle a messzelátót, és magam is belenéztem, aztán visszatettem az asztalra, és megráztam a fejem.

- Egészen biztosan nem. Ezek yachtok, az pedig szállítóhajó volt.

Komor képpel tanulmányozta az arcomat, végül csak kibökte:

- Oda akar menni?

Bólintottam.

- És... velem?

Újra bólintottam.

- Ez is az izé... a csapda része?

- Az.

- És... feltétlenül szükséges?

- Azt hiszem, igen.

A levegőbe bámult, majd újra vissza rám.

- És... gondolja, hogy élve megússzuk?

- Van rá bizonyos esélyünk.

- Mennyi?

Kicsit aggasztott a habozása, ezért ridegebben válaszoltam, mint szerettem volna.

- Nem túl sok. Százalékot is akar?

Végigszaladt a vörös hullám az arcán, aztán megszorította a karom.

- Igaza van, Leslie. Gondolom, ezért is nem mondja meg, hogy kicsodák *ők*.

- Ezért. Nem tudom, mi történik ott a hajón. Jobb, ha minél kevesebbet tud.

- Annál kevesebbet árulhatok el, igaz?

- Valahogy úgy.

Most, hogy vége szakadt a beszélgetésünknek, furcsa és nem kimondottan kellemes csend ereszkedett közénk. Alapjában véve meg tudtam érteni az álláspontját. Igazán nem könnyű elébe futni a halálnak, még akkor sem, ha mindvégig fennáll a lehetőség, hogy az utolsó pillanatban kitérjünk előle. A halpiac zsvivaja körülölelt bennünket, és a feltámadó szél a tenger sós ízét sodorta felénk. Minden az élet szépségét és örömét hirdette, kivéve azt a két hajót a látóhatár szélén.

A kisfiú úgy bukkant fel előttünk, mintha egy láthatatlan varázsgömbből lépett volna ki: az egyik pillanatban még nem volt sehol, a másikban pedig már ott mosolygott velünk szemben.

- Megvan a csónak, senhor - lihegte -, Senhor Santillana az üdvözetét küldi.

Intettem Gordonnak, aki nehézkesen feltápászkodott az asztaltól.

- Senhor Santillana feltöltötte benzinnel a tartályt... és azt üzeni, hogy minden oké. És így mutatta az ujjával - s felemelte a hüvelykujját, ahogy a repülők jelzik, hogy készen állnak az indulásra.

- Hát akkor gyerünk! - mondtam, és búcsút intettem az utánunk bámuló kreol asszonynak.

Visszaintett, és mintha bánat csillogott volna a szemében.

47.

A kisfiú addig nézett utánunk, amíg csak el nem veszünk a tengerről felszálló délutáni párában. A kikötő palmafáinak csak a csúcsa látszott, és a néha-néha szétfosló párafelhők mögül kibukkantak a portugálok elhagyott, bezsaluzott szemű villái.

Leállítottam a motort, és szembefordultam a mogorván maga elé meredő Gordonnal.

- Itt a stukkerja?

- Hol lenne?

- Oké. Fogja az enyémet is.

- Minek?

- Tegye, amit mondok. Tessék, itt a szája. A magáét csak hagyja ott, ahol van, az enyémet pedig erősítse a térde alá.

- Hová? - kérdezte, mint aki rosszul hall.

- Hátul a lába szárára, a térde alá. Meg tudja csinálni?

- Persze, de nem értem...

- Figyeljen... Lehet, hogy elkapnak bennünket. Viselkedjék úgy, mintha ártatlan turista lenne.

- És ha megtalálják a stukkeromat?

- Pisztolya turistának is lehet.

Összeráncolta a homlokát, és hitetlenkedve megrázta a fejét.

- Az az érzésem, hogy maga túl könnyen veszi a dolgot. Mintha hülyének nézné őket.

- Gondolja?

Lehajoltam, és felhúztam a nadrágszárát.

- Megengedi?

Felszíjaztam a pisztolyom a lábára, és elégedetten láttam, hogy nem is nagyon dudorodik ki a nadrágja alól.

- Nézze... - nyögte keservesen, és mintha kicsit rekedtebb lett volna a hangja, mint egyébként, és a vörös hullámok is elmélyültek az arcán. - Én benne vagyok a buliban... de nem kellene megbeszelnünk mégis, hogy szükség esetén mit csináljak? Valami haditervre gondoltam.

- Milyen haditervre?

- Mit tudom én! Hiszen azt sem tudom, hogy mit akar csinálni. Legkevesbé pedig, hogy én mit akarok! Lábamra szíjazta ezt a rohadt stukkert, de nem mondta meg, hogy mikor lőjek vele. Hogy az ördögbe segítsék, ha azt sem tudom, mi fog történni!

Nem akartam még jobban megrémíteni, így hát barátságos vigyort erőltettem az arcomra.

- Ha ez magát megnyugtatja, én sem tudom. Fogalmam sincs róla, hogy kik vannak a hajókon, például. Milyen haditervet találhattam volna ki? Az a legfontosabb, hogy elkapjanak bennünket.

- Maga megőrült!?

- Persze. Csak nem most, hanem akkor, amikor hagytam magam rábeszélni erre a rohadt ügyre!

Ahogy kicsúszott a számon, már borzasztóan meg is bántam. Gordont azonban nem sújtotta le, inkább felvidította. Kihúzta magát, megigazította a térde alá kötött pisztolyt, és szinte hetykén nézett velem szembe.

- Hát, ha így áll a helyzet, akkor csak rajta! Bizonyos apokrif iratok szerint az Isten különösen kedveli a gyengeelméjűeket.

S a ködfüggöny fölé emelkedő fabóbiták mintha helyeslően bólogtak volna.

Egyszerre csak egy hevesebbnek tűnő szellőkés széttépte a ködrongyokat, és messzire fújta őket. A hullámok csendesen csacsogtak a rocsó alatt, s a felvert tajték hosszú fehér utat húzott mögénk.

- Úszni, remélem, tud?

- Tengerben még nem próbáltam - mondta mogorván, és le nem vette volna a szemét a lassan egyre nagyobbra növő hajóról. Néhány száz méterre tőlünk hófehér yacht himbálódzott a hullámokon; csukott kabinablakai vakító fénnel verték vissza a napsugarakat. Amint a közelébe értünk, leállítottam a motort, rögzítettem a kormányt, és mint akinek semmi más dolga nincs, elővettem a távcsöveget.

Amit láttam, nem keltette fel különösebben az érdeklődésemet. Olyan hajó volt, amelyet ezerszámra láthat bárki, aki veszi magának a fáradságot, hogy végigkutyagolja azt a néhány ezer kilométernyi tengerpartot, ami Athéntól Stockholmig húzódik. Minden kikötőben minden talpalatnyi helyet az ilyesfajta luxusyachtok foglalják el; esténként fehér szmokingos urakkal és estélyi ruhás hölgyekkel a fedélzetükön, akik módszeresen, de valami makacs magabiztossággal isszák halálra magukat, amíg csak a hajnal fel nem izzik az égen. Csak a kikötői rendőrségek a megmondhatóí, hányszor végződik az ilyen vidám tengeri házibuli hosszú és mélységes csenddel. Hányszor akadt a keresőháló vagy csáklya fehér szmokingba vagy diszkrétén dekoltált nagyestélyibe.

Az előttünk ringatózó hajó fedélzetén azonban nemhogy házibuli nem volt, hanem úgy tűnt, egyáltalán nincs is senki. A fedélzet korlátján sirályok ültek, és fekete, golyóforma szemükkel kíváncsian vizsgálgattak bennünket.

Gordon arcán végigfutottak a jól ismert hullámok, és idegesen simogatta lábszárára kötött fegyverét. Én meg, mintha csak véletlenül tenném, felálltam a kormánypadra, és most már állva bámultam távcsövön keresztül a hajót.

Már-már azt hittem, tévedtem, amikor a korlát felett egy szakáll keretezte arc bukkant fel.

- Hé! Mi az ördögöt csinálnak itt, mi? Akarnak valamit?

Letettem a távcsövet, és felnéztem rá.

- Helló. Hogy van?

Kerek tengerészsapkát viselt; hosszú lobogó szalaggal és egy felirattal, amit ilyen messziről szabad szemmel nem tudtam elolvasni.

- Az ördögbe is, ember, tűnjenek el innen! Hallják, amíg szépen mondom!

- Mondja, lehet erre horgászni?

A tengerészsapkás káromkodásfélét morzsolt szét a fogai között, aztán felénk köpött.

Ebben a pillanatban szőke, rövidre vágott hajú női fej bukkant fel mellette, aki egyetlen mozdulattal leseperte a sapkát a matróz fejről. A korláton ülő sirályok felrikoltottak, és átszálltak a hajó másik, nyugodtabb oldalára. A tengerész a nő felé fordult, mondott neki valamit, aztán eltűnt a szemünk elől. A szőke viszont továbbra is ott maradt, és kerek lencsibabaszemekkel lenézett ránk.

- Helló, fiúk! Mi az ábra magukfelé?

- Szörnyű a szárazság - mondtam.

- Ott a tenger.

- Aha. Csak túl sós. És nincs benne jégkocka.

Felnevetett, mély, turbékoló nevetéssel.

- Akarnak egy italt szódával és sok-sok jégkockával?

- Ha lehetne, inkább sok-sok italt, egy kis szódával és némi jégkockával.

Díjazta a szövegemet, mert felém kacsintott, és felemelte a karját.

- Várjatok, fiúk, mindjárt ledobom a létrát.

Eltűnt, majd pillanatokon belül visszatért, és a rákövetkező másodpercben már le is hullott a kötélhágcsó az orrunk elé. Úgy fordítottam a csónakot, hogy az orrán lévő kötelet a horgony láncához erősíthessem, ezután lehajítottam a saját macskánkat is. A szőke közben eltűnt a korlát mellől, csak a kötélletra lógott hívogatóan.

Oldalba böktem Gordont, és intettem, hogy másszon előre. A skót nagyot fohászkodott, de aztán csodák csodájára úgy megindult felfelé, mint ügyes kis majom a pálmafán. Amikor áttette a lábát a korláton és leugrott a fedélzetre, én is utánaindultam.

Egészen addig nem is volt semmi baj, amíg el nem értem a korlátot. Megkapaszkodtam benne, és éppen azon voltam, hogy leugorjak a skót mellé, amikor észrevettem a fekete csajt is.

Valamivel magasabb volt, mint a szőke, vékonyabb is; szemöldökét felvonta, amikor meglátott bennünket, de nem mondhatnám, hogy különösebben meghökkent volna. Mindössze annyit tett, hogy szájához emelte a poharát, amiben néhány jégkocka úszott barna színű lé tetején.

A fogadtatás nem lett volna se hideg, se meleg, ha egyetlen pici apróság nem zavart volna bennünket. A két hölgy ugyanis meglehetősen lengén volt öltözve; a szőkén összesen egy arany karóra és két hosszan lelógó fülbevaló képviselte a csomagolást.

A feketén még annyi se.

Bölcsen hallgattunk, amíg a szőke el nem készítette a piát. Odajött hozzánk, és kezünkbe nyomta a poharakat.

- Mi a baj, fiúk? Nem láttatok még csinilányokat gönc nélkül?

A fekete hátat fordított, felállította a nyugagyát, majd visszafordult felénk, és mintha csak egy viktoriánus ötőrai teán lenne, illedelmesen megbiccentette a fejét:

- Helló!

- Helló!

- Én Minny vagyok... téged hogy hívnak?

- Bocsánat... Leslie-nek.

- Hát téged, cicus?

A vörösképű bágyadtan a mellére bökött.

- Engem?

- Persze hogy téged, te buta.

- Gordonnak - nyögte -, azaz Philipnek.

- Philip - ismételte a fekete elgondolkozva. - Olyan katonásan hangzik. Nem vagy katona, szivi?

- Ugyan... dehogy - hörögte a skót. - Illetve... izé... volt a családunkban egy illető, aki... izé... dudás volt.

- Hát ez igazán angyali - mosolygott a szőke, és belekortyolt a poharába. - Őt is Philipnek hívták?

- Hát, ami azt illeti - nyögte Gordon, és segélykérően nézett rám. - Nem... Emery bácsinak.

Felemeltem a poharam, és a lányokra köszöntöttem.

- Az afrikai vizek tündéereire!

Gordon egyetlen nyeléssel eltüntette a méregerős keveréket, én pedig elindultam, hogy visszategyem a kiürült poharakat egy kis asztalkára, miközben el kellett haladnom a fekete mellett. Ő rám nevetett, meleg, kellemes nevetéssel; csak a szemei maradtak furcsán mozdulatlanok és enyhén üvegesek.

Minden valószínűség szerint csontrészeg volt, akárcsak a barátnője.

- Ki volt az a fekete szakállú, barátságatlan fiú, aki az előbb ráköpött a kalapomra? - kérdeztem.

- Ó, az Jimmy volt - mondta a fekete, és hosszú, karcsú lábaival a szék mellett fekvő öngyújtója után kotorászott. - A derék Jimmy. A rohadt Jimmy.

Felemeltem az öngyújtót, és tüzet adtam neki.

- Maguké a hajó?

Megsimogatta a mellét, és a tökrészegek kacérságával nézett a szemembe.

- Úgy nézek ki, picinyem, mint akinek ilyen hajója van?

- Akkor kié?

- Hé! Judy! Megmondjuk nekik?

A szőke a korlátnak dőlt, és nagyot ásított.

- Hát, ha már itt vannak...

A fekete bólított, és lemondóan legyintett.

- Nagy titok, picinyem, de nem a miénk a bárka. Mi csak, hogy úgy mondjam, alkalmazottak vagyunk - és mélyről bugyborékolva felnevetett.

- Aha. Gondolom, nyaralgatnak.

- Nyaralगतunk, és... Mire vagy még kíváncsi, picinyem? De miért nem iszol? Ott az üveg, keverj magadnak. Jól mondom, Judy?

- Oké, Minny - mondta a szőke.

Letettem a poharam a jégkockák mellé, és egyelőre óvakodtam újabb adagot önteni magamba. Gyanítottam ugyanis, hogy a derék, rohadt Jimmy előbb-utóbb visszatér, és esetleg nem veszi jó néven be nem jelentett látogatásunkat.

- Jimmyé a hajó? - makacskodtam.

A szőke felnevetett, miközben táncot jártak telt mellei a korlát előtt.

- Jimmynek hajó? Ó, az még nálunk is csóringerebb. A hajó Mr. Kenningtoné. Mr. Kennington... Vigyázz, picinyem!

Villámgyorsan megfordultam, de egy leheletnyit elkéstem. A nekem szánt kemény ütés elkerülte ugyan a tarkóm, de a vállamat nem. Egy pillanatig úgy éreztem, mintha villám csapott volna belém, s a kezem használhatatlanul lógott a testem mellett. S mivel védeni sem tudtam magam, a következő, félerős egyenes az államon csattant.

A fekete kiabálni kezdett; valaki a nyakamra lépett, és egy hegyes cipőorr az oldalamba fúródott. A vesembe nyilalló fájdalom kifújta a bénaságot a kezemből, és amikor a láb másodszor is belém rúgott, elkaptam, kissé felemeltem és megcsavartam. Óriási zuhanással dőlt mellém az ipse, én pedig szép nyugodtan elmarkoltam a nyakát. Hörgött, forgott és rugdalózott alattam egészen addig, amíg csak egy kemény horoggal el nem csendesítettem.

Feltápázkodtam, hogy Gordon után nézzek, de amikor elszállt a fájdalomszülte köd a szemem elől, beláttam, hogy feleslegesen strapáltam magam. A skót a hasán feküdt, alighanem ájultan, felette két óriásira nőtt, gorillaképű legény állt, mindkettőjük kezében revolver csillogott, s amikor tántorogva felálltam, az egyik éppen akkor szabadította meg a skótot a magnumától.

Nyugodtan maradtam, hiszen mit tehettem volna mást. Lábam mellől ekkor tápázkodott fel Jimmy, nagyokat nyögve és káromkodva.

- Mi újság, Jimmy? - kérdeztem, és feléje nyújtottam a kezem. - Valami baleset érte? Segíthetek?

Felhorkant, és rám vetette magát. Sajnáltam egy kicsit, de hát tekintélyt kellett szereznem a többiek előtt. Még röptében behúztam neki kettőt, és amikor tántorogva földet ért, lazán gyomron vágтам. Úgy csuklott össze, mint egy krumpliszák.

Az a gorilla, aki eddig is engem figyelt, felém bökött a pisztolya csövével.

- Hagyja már, ember! Maradjon nyugton, mert kilyukasztom a bőrét!

Gordon közben magához tért, felült, és csodálkozva nézett a föléje tornyosuló gorillákra.

- Nahát! Kérem... ez igazán nevetlen dolog, így bánni a vendégekkel... És a pisztolyom! Adja vissza a stukkeromat!

- Mi az ábra? - mordult rá Gorilla I.

- Nem nyugszik a fiúka - mondta Gorilla II.

- Lecsapjam újra? - így Gorilla I.

- Talán legjobb lenne végérvényesen kicsinálni - morgott Gorilla II. közönyösen, és egykedvűen nézte a négykézlábra álló skótot. - De mit szól hozzá Mr. Kennington?

Ugrásra készen álltam, hogy ha Gordont nagyobb veszély fenyegetné, közbevetessem magam.

Gordon felemelkedett, tántorogva a lábára állt, és hunyorogva engem keresett. Felemeltem a kezem, és feléje intettem.

- Oké, Philip, minden oké!

Bánatosan elmosolyodott, aztán bólintott. Hallottam, hogy Jimmy ismét mocomogni kezd mellettem, ezért úgy fordultam, hogy bármelyik pillanatban leüthessem, ha túl fickósnak érezné magát. Gorilla I. a revolverével oldalba bökte a skótot.

- Nyomás, pajtikám. Be a vízbe! - és a fejével mutatta, hogy mit kíván.

- Ott... a csónakunk - mondta a skót, és a hajó szemben lévő oldalára pislantott.

- Ide figyeljen, miszter - mondtam, és amennyire csak lehetett, távolabb húzódtam tőle. - Mi nem akarunk maguktól semmit. Szépen szállunk a csónakunkba, és már itt sem vagyunk.

- A csónak marad - dűnnyögte unottan. - Háromig számolok: egy, kettő...

Mielőtt még a hármat is kimondhatta volna, óriási ugrással átvetettem magam Jimmin, az italos asztalkán, a nyugágyon, és őszintén szólva nem túl udvariasan elkaptam a fekete csaj nyakát. Úgy tartottam magam elé, mint a pajzsot, vagy mint túsukat a kirabolt bankból távozó terroristák.

- Hagyja abba, Mikulás! Ha valamit csinál, megölöm a lányt!

A fekete meg sem mozdult a kezeim között; alighanem még élvezte is a helyzetet. Mindenestre kénytelen voltam szorosán átölelni, és éreztem, amint feszes fenéke kényelmesen belefészkelte magát az ölembe.

A gorillák összenéztek, aztán mintha varázsütésre tennék, leeresztették a pisztolyukat.

- Oké, oké - mondta az egyik békülékenyen. - Vihetik a csónakjukat!

- Gordon! - kiáltottam a skótra. - Kapja el a másikat!

Soha nem hittem volna, hogy ilyen gyorsan képes reagálni. A következő pillanatban meglódult, és mielőtt a gorillák feleszmélhettek volna, a szőke lány Gordon karjaiban feküdt, engedelmesen tűrve, hogy a skót a torkára tegye a tenyerét.

Gorilla I. éppen megvakarta füle tövét a stukkerja csövével, amikor a lejáró felől harsány hang hasított a csendbe:

- Hé! Mi az úristen történik itt?

Kidugtam a fejem a fekete válla mögül, és egy alacsony, pocakos, szőke szakállú férfit pillantottam meg, amint paprikavörös képpel, csípőre tett kezekkel, lihegve megindult felénk.

- Mi az úristen történik itt, Bell?

A gorilla, aki az előbb a stukker csövével vakargatta a fejét, tisztelettudó képet vágott.

- Idegenek vannak a hajón, Mr. Kennington. Ez a két hapsi idepofátlankodott, és éppen a csajokkal heteygetek, amikor Jimmy szólt, hogy...

- Átkozott barmok! - dühöngött a pasas, és ingerülten toppantott a lábával. - Átkozott barmok! Maguk meg másszanak elő, az istenfáját neki!

Mindent egy lapra téve, kibújtam kellemesen langyos pajzsom fedezékéből, és néhány lépést tettem feléje.

- Engedje meg, hogy megmagyarázzam, Mr. Kennington.

- Maga ismer engem? - kapta fel a fejét.

- Személyesen még nem volt szerencsénk. Újságírók vagyunk, és...

Elkomorult az arca, és sötét felhő vonult át a homlokán.

- Utánam szaglászna?

- Ugyan dehogy!... A barátommal rocsózgattunk, és észrevettük a hajóját. A hölgyek voltak olyan szívesek, és meghívtak egy italra.

- Hm. Meghívták magukat egy italra. Megkapták?

- Mit?

- Az italt, haver.

- Meg, de...

- Akkor tűnjenek el! És ti is! - ordította a lányok felé.

A fekete lebiggyesztette a száját; üveges pillantásával engem keresett, és amikor vagy másfél méternyire az orra előtt nagy nehezen megtalált, ernyedten felemelte a kezét, és búcsút intett.

- Pá, picinyem!

Aztán meztelen fenekét riszálva eltűnt a hajó belsejébe vezető csapóajtó mögött.

- Fényképezőgép volt náluk? - kérdezte Kennington Gorilla I.-et, mikor a lányok eltűntek a nyílásban.

- Csak egy stukker.

- Hol van?

- Itt van, uram.

- Oké. Dobja a tengerbe.

A következő pillanatban Gordon magnuma eltűnt a hullámok között.

A köpcös pasas az oldalkorlátnak támaszkodott, és elgondolkodva nézett ránk.

- Szóval azt állítják, fiúk, hogy nem utánam szaglászna?

Bólintani akartam, de Gordon megelőzött.

- Egy szóval sem állítottam. Sőt!... Ha sokat gatyázik, olyan cikksorozatot írok magáról, hogy belegebed! Ha jól tudom, válasz előtt áll, és...

- Gordon! - ordítottam rá kétségbeesetten, de már olyan piros volt a feje, mint a cékla, és tapasztalatból tudtam, hogy ilyenkor aligha használ a figyelmeztetés.

- Nem gondolja, hogy sokba kerülne magának, Kennington? - rikácsolta magából kikelve. - Ha megtudja a felesége, hogy tyúkokkal hetyeg a hajóján, és főleg milyen szerelésben...

- Elnézést, Mr. Kennington - vágtam közbe, és megpróbáltam menteni a menthetetlent. - A barátom kissé elvetette a kalapácsot. Természetesen eszünkben sincs cikket írni magáról.

- Naná, hogy van! - bögte Gordon.

A köpcös odaballagott az asztalkához, felvette az üveget, és nagyot húzott belőle.

- Bell!

- Uram?

- Kísérje a fickókat egy kabinba, és zárja rájuk az ajtót! Aztán majd meglátjuk, vagy megveszem őket, vagy leküldöm a tenger fenekére.

Gorilla I. hozzánk lépett, és a fejével mutatta, hogy másszunk le a falépcsőkön a hajó belsejébe. Lehet-e egy ilyen szívélyes invitálásnak ellenállni?

48.

- Ezt aztán jól megcsinálta! - támadtam a céklaképűre, mikor becsukódott mögöttünk az ajtó. - Már majdnem elengedett bennünket!

- Hiszen maga akarta, hogy kapjanak el, nem?

- Én csak fel akartam kerülni a fedélzetre. Most viszont inkább az izgat, hogyan kerülünk le róla. Remélem, megvan még a stukkerom?

Feltette a lábát az egyetlen ágy szélére, és feltúrta a nadrágszárát.

- Parancsoljon.

Lecsatoltam 38-asomat, és a zsebembe dugtam.

- Ki ez a Kennington?

- Mogyorókirály.

- Micsoda?

- Földimogyoróban utazik. Ő az USA legnagyobb mogyorótermelője, és ráadásul valami szakszervezeti muksó.

- És mi a helyzet a válásával?

- Valamilyik kollégától hallottam, bár, őszintén szólva, nem nagyon érdekelt a dolog. Az ilyesmi nem tartozik rám. Alighanem túl sokat kér a kicsike... Ha jól emlékszem, néhány milliócskát.

- Szóval maga ezt emlegette?

- Hát... erre céloztam.

- Gratulálok. Tudja, mikor fog ez elengedni bennünket?

Nem válaszolt, csak szomorúan bámult maga elé.

- Mi a fenének kellett felmérgecsíteni? A pisztolyát sajnálta?

- Azonkívül fejbe is csapott az az állat.

Az ajtóhoz léptem, és lenyomtam a kilincset. Természetesen zárva volt.

- Megpróbáljam szétlőni a zárat?

Legszívesebben a fejemmel vertem volna szét, amiért ökor módjára belesétáltam a világ legprimitívebb csapdájába. Ha törik, ha szakad, két-három óra múlva Porto Silvában kell lennem.

- Ide figyeljen - fordultam megszeppenve üldögélő kíséremhez -, ha nem tévedek, Kennington rövidesen meglátogat bennünket... Azt szeretném...

Ebben a pillanatban nehéz léptek zaja hangzott fel a folyosón; kulcs csikordult, óvatosan kitérült az ajtó, és Gorilla I. kíséretében a mogyorókirály lépett be rajta. Úgy tűnt, nehezen tudja megemészteni a történeteket. A kajüt falának támasztotta a hátát, miközben Gorilla I. az ajtónál maradt, és nehogy tévedés essék, revolverét hanyagul ránk szegezte.

- Oké, fiúk - kezdte a pasas, és megsimogatta szőke szakállát -, nem is tudom, mit kezdjek magukkal. Igazán csoda, ahogy rám találtak. New York óta a nyomomban járnak?

Méltóságomon alulinak tartottam, hogy válaszoljak, és Gordon is sértődötten a falat bámulta a mogyorókirály feje felett.

- Oké, oké - folytatta békülékenyen. - Sajnálom, fiúk, de nincs más megoldás.

- Mint micsoda?

- Kábé egy hónap múlva kimondják a válast. Addig sajna a vendégszeretetemet kell hogy élvezzék, báránykáim. Nekem se telik benne nagyobb örömöm, mint maguknak, de beláthatják, nem dobhatok ki csak úgy pár milliőcskát az ablakon. Ha az a bárcás megtudja, hogy Minnyvel lovagolom a hullámokat, az utolsó rohadt centet is legombolja rólam. Hát, hapsikám, ez a nagy helyzet! Ha kimondták a válast, és megszabadulok attól az eszelős tyúktól, kirúgom magukat! Áll az alku?

- Természetesen - bólintottam és felálltam, hogy belecsapjak felém nyújtott tenyerébe. Gorilla I. szeretetteljesen ránk vigyorgott, de azon nyomban le is fagyott a képéről a vigyor, amikor megrántottam Kennington karját, bal kezemmel pedig kihúztam a stukkeromat, és a mogyorókirály fejéhez szorítottam.

- Csak egy mozdulat, Bell, és olyan lesz a gazdája feje, mint a zuhanyrózsa... Gyerünk befelé, picinyem! Philip, vegye el tőle a mordályt!

Gorilla I. csikorgó fogakkal tűrte, hogy Gordon lefegyverezze és a kajüt sarkába terelje.

Kennington meg sem próbált védekezni; szép lassan lecsücscent az ágy szélére, és elismerően csóválta meg a fejét.

- Az istenit! Jól átverték! Hogy a francba csinálták?

Az idő egyre múlt, és nekem semmi kedvem sem volt előadást tartani válogatott trükkjeimről.

- Figyeljen ide, Kennington. Bármennyire is tetszetősnek tűnhet az ötlet, eszünk ágában sem volt magát hajszozni.

- Igazán?

- Valóban a hölgyek hívtak meg egy italra. Ezenkívül nincs szándékunkban riportot írni önről, és egyáltalán nem óhajtunk beavatkozni a magánügyeibe. Világos?

- Az, de...

- Egyetlen kívánságunk, hogy nyugodtan elhagyhassuk a hajóját. Oké? eltűnünk, és soha többé nem fog hallani rólunk.

- És ha mégis?

- Nem szokásunk mások magánügyeiben turkálni. Meg kell bízni bennünk.

Lehajtotta a fejét, és gondolkodott egy sort.

- Oké - mondta végül. - Megbízom.

- Szépen felmegyünk a fedélzetre, beszállunk a csónakba, maga pedig visszakapaszkodhat a kötélhágcsón.

- Oké - morogta. - De ha tényleg nem rám vadásznak, akkor mi a fenéért rohannak annyira. Rendezhetnék egy holdfényes partyt a fedélzeten. Láttam, hogy Minny le nem veszi a szemét magáról. Tudja, én általában nagylelkű vagyok a barátaimhoz.

- Sajnálom, Mr. Kennington, de nem fogadhatjuk el a meghívását. Mindenesetre sok szerencsét a válásához.

- Oké, fiúk - morogta, és feltápáskodott. - Bell, gondolom, itt marad?

- Aha.

Elővette zsebéből a kajüt kulcsát, és amikor már odakinn voltunk, saját kezével zárta be az ajtót.

Végimentünk a folyosón, és felmáztunk az alig néhány fokból álló lépcsőn, amely a fedélzetre vezetett. A lányok nem voltak sehol, egyedül Jimmy halálra vált arca bámult szembe velünk.

Stukkeromat Kennington fejéhez szegeztem, Gordon pedig célba vette az előbb még békésen söprögető pasast.

- Nyugalom, Jimmy - emelte fel az ujját Kennington. - Csak lekísérem az urakat.

Jimmy kezében megmerevedett a seprű; csak tátogott hangtalanul.

Kennington előremászott, mi pedig utána. Jimmy fekete szakállal keretezett arca úgy lebegett felettünk, mintha egy próféta bámult volna le ránk az égből.

Amikor már mindhárman a csónakban kuporogtunk, kezébe nyomtam a kabin kulcsát.

- Szabadítsa ki Bellt. És viszlát. Kösz a piát!

Ötpercnyi száguldás után éppen úgy magasodott az újabb hajó az orrunk előtt, mint az előbb Kenningtoné. És, mint kezdetben amazon, ezen sem látszott élő lélek.

- Mi legyen a stukkerjával? - kérdezte mogorván Gordon. - Nem köti a harisnyámra?

Végignéztem rajta, és elégedetten láttam, hogy még mindig véres az arca és jókora búb van a fején, ahol Bell vagy a haverja megsimogatta a fegyver agyával.

- Nyugi - súgtam, mert ebben a pillanatban felbukkant egy fej odafenn. - Helló! Van ott valaki?

- Mi kéne?

- Van elsősegélyládájuk?

- Van, persze. Mi az ábra?
 - A barátom megsebesült, és alighanem én is. A ládát meg a parton hagytuk.
 - Oké. Jöjjenek fel!
- Másfél perc múlva a fedélzeten voltunk.

Magas, vékony, szőke hajú fiatalember fogadott bennünket, vízhatlan gumikabátban. Aranykeretes szemüvegén vízcseppek ültek, és éppen olyan diákos volt a külseje, akárcsak a társáé, aki ebben a pillanatban bukkant fel a hajó gyomrából.

- Hé! Maguk kicsodák?
- Hajótörtek - mondta a szemüveges, majd hozzátett még valamit egy ismeretlen nyelven, amire az sietősen megfordult, és eltűnt a mélyben.
- Hollandok? - kérdeztem.
- Ühüm.
- Diákok?
- Miből találta ki?
- Hát... nem is tudom. Olyan diákos a képe.

Szégyenlősen elvigyorodott, majd elismerően felkiáltott:

- Ember! Magát aztán alaposan pofán verték! Honnan az ördögből pottyantak ide?
- Onnan - és a távolban ringatózó másik hajóra mutattam.

Kérdezni akart még valamit, de ebben a pillanatban visszatért a haverja egy mentőládával, másik két, a tinédzserkorból éppen hogy csak kinőtt fiatalember kíséretében. A szemüveges kinyitotta a ládát, a többiek pedig úgy álltak körül bennünket, mintha ritka tengeri szörnyek lennének, akik éppen az imént akadtak a horgukra.

- Hol az ördögben pakolták meg így magukat? - kérdezte az egyik frissen jött.
- Odaát - mutattam a hajóra.

Gordon felszisszent, amikor a szemüveges jódot öntött a fejére.

- A csajok miatt?
- Aha. Honnan tudják?
- Távcsővel szúrtuk ki őket. Imádnivalóak, nem? Különösen a fekete.
- A szőke se kutya - mondta egy másik, és jóízűt cuppantott hozzá. - Különben honnan jönnek?
- Porto Silvából.
- Angolaiak?
- Ugyan... Turisták vagyunk, Angliából. Hallott már valamit a „Macskacápá”-ról?
- Hát... azon kívül, hogy cápa, nemigen.
- Van egy kis hotel nem messze Porto Silvától. Azt hívják „Macskacápá”-nak.
- Értem. Eszerint ott laknak?

- Van ott egy nagyon klassz kis tó is - folytattam. - Azt mondják, igazi horgászparadicsom.

- Remélem, kipróbálta - morogta a szőke, miközben beragasztotta Gordon fejét.

- Hát, ami azt illeti, nemigen volt rá időnk. Furcsa dolgok történnek újabban arrafelé.

A szemüveges hozzám lépett, és benzines vattával kengetni kezdte a szám szélét.

- Csak nem száradt ki a tó?

- Ó, azt nem. Csak nem szeretném, ha kinyírnának.

Megállt kezében a vatta.

- Mit beszél?

- Történt az utóbbi napokban egy s más. Valakik nagy bajban lehetnek. Képzeljék, három tagot nyírtak ki két nap alatt. Az egyik ráadásul egy csaj volt.

A fiúk közrefogtak bennünket, mint csirkék a kotlóst, és visszafojtott lélegzettel lesték a szavaimat.

- Istenem, igazi krimi - mondta az egyik. - Azt mondja, hogy kinyírtak három tagot? Megáll az ember esze! És a hatóságok?

- Hol van ott hatóság! A tulaj telefonált Lobitóba vagy hova, de mindedig a fülük botját sem mozgatták. Nyilván megvan nekik is a saját bajuk.

A szemüveges megcsóválta a fejét.

- Nahát. Gennyes egy história. Maga szerint mért csinálták ki őket?

Széttártam a karom, miközben leragasztotta a szám szélét.

- Ki tudja? Mindenesetre valami bűzlik nekem a tó körül. Talán holnap már megjönnek a zsaruk Luandából, és alaposan körülszimatolnak. Az az érzésem, hogy más is van ott, nemcsak horgászparadicsom.

A legény összecsatlantotta a mentőládát, és elégedetten nézett végig rajtunk.

- Hát ez kész. Aztán vigyázzanak, nehogy megint túl közel menjenek a pipikhez!

- Köszönöm - mondtam. - És őrizzenek meg jó emlékezetükben! Hátha bennünket is kinyíffantanak a „Macskacápa” kísértetei.

Búcsút intettünk, lemásztunk a csónakba, és begyújtottam a motort. Tiszteletkört húztam a hajó köré, és még mielőtt Porto Silvának fordítottam volna a hajó orrát, újra integetni akartam. Csakhogy akkor már nem volt senki a fedélzeten.

49.

Félúton lehettünk a part és a hajók között, amikor Gordon felmordult.

- Mondja - fordult felém. - Biztos benne, hogy tudja, mit csinál?

- Miért kérdi?

- Mert egyre inkább az az érzésem, hogy maga bedilizett!

- Valóban?

- Valóban! Tudna egyáltalán valami magyarázatot adni arra nézve, hogy miért csináltuk, amit csináltunk?

- Mire gondol?

- Mi a fenére gondolhatnék! Erre az egészre! Először is látogatást teszünk egy hajón, ahol két tökrészeg, meztelen kurva valami lópisivel itat bennünket, a hapsijaik hülyére vernek, egy idióta gorilla vízbe dobja kedvenc pisztolyomat, ráadásul egy mogyoróbuzi bezár a kajütjébe. Maga szerint ezt kellett csinálnunk, hogy valami istenverte barmok belesétáljanak a maga csapdjába?

Szemem sarkából rálestem, és láttam, hogy olyan vörös a feje, amilyennek csak ritkán láttam.

- Nézze - mondtam, komolyra fordítva a szót. - Elismerem, hogy a látszat ellenem szól.

- A látszat! Hahaha!...

- Nem minden úgy történt, ahogy szerettem volna, de történhetett volna rosszabbul is.

- Naná! Ha az a Kennington nem olyan hülye, azóta már a cápák zabálnák a beleinket!

Szó, ami szó, az utóbbi félórán több társadalmi réteget zuhant a stílusa.

- Higgye el, minden a legjobb úton halad. Ma este vége a komédiának!

- Ajánlom is - dörmögte, és megtapogatta a fejét. - Ámbár van egy olyan érzésem, hogy magát az örültekházába kellene csukatni. Elöttem titkolózik, azoknak meg kifecseg mindent. A dögvész se tud magán eligazodni!

A kisfiú még mindig ott ült a parton, míg az árusok már letakarították asztalaikat. A délután lassan estébe hajlott. Tudtam, hogy a trópusokon szinte pillanatok alatt zuhan le az éjszaka, ezért nem volt vesztegetni való időm. Aprópénzt nyomtam a gyerek markába, és megbíztam, hogy vigye a csónakot Santillana csónakkikötőjébe. Elindítottam a motort, és intettem a skótnak, hogy pattanjon fel mögém. Savanyú képpel kuporodott az ülésre, és nagyot fohászkodott.

- Úristen! Mikor fogok már megszabadulni magától!

Pár száz méternyire lehattünk csak a „Macskacápá”-tól, amikor levettem a gyújtást, és neki-támasztottam a motort egy fának.

- Itt van, amire annyira áhítozott - mordultam rá.

- Mi a fene? - kapta fel a fejét.

- A nagy leszámolás! Néhány perc, és szembenézünk Sanders, Hamilton és Sandersné gyilkosával.

Nagyot nyelt, és összeszorította az öklét.

- Komolyan mondja?

- Annyira komolyan, hogy nagyon kérem, jól figyeljen rám. Nincs fegyvere, de ez most talán nem is olyan nagy baj. Maradjon a nyomomban, és tegye, amit mondok. Világos?

- Napok óta mást sem teszek - morogta.

- Adja isten, hogy minden úgy legyen, ahogy kiszámítottam.

- És ha nem úgy lesz?

- Maradjon a nyomomban, és csinálja, amit mondok. Most pedig indulás!

Végigfutottunk a parkon; futás közben kezembe vettem a revolveremet. Csendes szellő fújdogálta a lombokat; fenn a magasban békésen csipogtak az éjszakára készülődő madarak. A tó tükre sejtelmesen csillogott a holdfényben, és a néhai Sanders széke hívogatóan terpeszkedett a kinyúló ágak alatt.

Megkerültük a tavat; ügyet sem vetve arra a néhány sétálóra, akik hangosan kacagva alighanem fogócskát játszottak a fatörzsek között. Ami azt illeti, fogócskára készültünk mi is, még hozzá nem is akármilyenre!

Kettesével vettem a lépcsőfokokat, és elégedetten hallottam, hogy Gordon ott liheg a sarkamban. Tulajdonképpen nem volt nagy szükségem rá, mégis kellemes érzés volt, hogy ott tudhatom magam mögött.

- Hé! Hová? - suttogta, amikor felérkeztünk az első emeleti folyosóra.

- Nyugi. Jöjjön csak mögöttem.

Megszámoltam az ajtókat, aztán megálltam az egyik előtt, és számra tettem az ujjam. Gordon óvatosan a falhoz húzódott, én meg lenyomtam a kilincset. Előretartottam a pisztolyt, és beléptem a sötét szobába. Annak ellenére, hogy az ajtó nem volt bezárva, nem tartózkodott odabenn senki. Felkattantottam a villanyt, és gyorsan körülnéztem. Néhány ruhadarab, azonkívül semmi. Mintha valami hatodik érzék vezérelt volna, az éjjeliszekrénykéhez léptem, és egy gondosan összehajtogatott pizsama alól bakelit nyelű 38-as Smith és Wesson pisztolyt kotortam elő. Gyorsan golyót löktem a csöbe, és a mögöttem ágaskodó Gordon kezébe nyomtam.

- Itt a fegyvere, fogja!

A skót megmarkolta a stukkert, és az ágyra mutatott.

- Kié a szoba? Csak nem.

- Erre most nincs idő - kaptam el a karját. - Gyerünk a szomszédba!

Kiviharzottunk a folyosóra, és megpróbáltunk ugyanígy bejutni a másik szobába is. Csakhogy az zárva volt, hiába nyomogattam a kilincset.

- Hátha odabenn van - suttogta Gordon.

Válasz helyett nekivettem a vállamat az ajtónak, és nyomtam, ahogy csak tudtam. A skót elkáromkodta magát mögöttem.

- Vigyázzon, maga pancser! - förmedt rám, félretolt, és egyetlen hatalmas, jól irányzott rúgással szinte kitépte az ajtót a keretéből.

- Így kell ezt csinálni - morogta elégedetten. - Nem látott még valamirevaló krimtit?

A falhoz lapultunk, és vártuk, hogy nem nyílik-e valahol ajtó. A folyosó azonban néma maradt, még a megszállott fürdőző sem füttyörészett a zuhanyozóban.

- Befelé! - intettem a skótnak.

Kattant a villany, és a szobát halvány, gyenge fény töltötte be. A csillár nyolc körtéjéből mindegyike egyetlenegy égett, a többi gondosan kicsavarták. Az ágyon szépen összehajtván virágos női hálóing hevert.

Csodálatos, mondhatnám korrekt rend volt a szobában. Olyan, amilyennek egy rendszerető fiatal nő szobájában lenni kell. A függönyök szárnyai fáradtan meglebbentek, ahogy a huzat megemelte őket, és a lisszaboni csipkéken keresztül benéztek ránk a csillagok.

Gordon egyszerre csak felhördült, és megragadta a karom.

- Úristen! Odanézzen!

Lassan megfordultam, és odanéztem. A skót eltátotta a száját, és remegett a keze, ahogy a sarokba mutatott.

Pedig, őszintén szólva, nem sok minden volt abban a sarokban, ami ekkora felindulást okozhatott volna.

Leszámítva talán Miss Webster árván hagyott tolókosiját.

- Ez... ez... micsoda? Megölték? - és úgy remegett a hangja, akárcsak az előbb a keze.

- Gyerünk! - kiáltottam rá, és kirobbantam a folyosóra. - Fel a másodikra!

- Hova? - lihegte, és úgy dobogott mögöttem, mint az idegenlégió különleges, dobogásra kiképzett alakulata. - Kihez?

- A betegszobába! Nyomás!

Felrohantunk a lépcsőfeljárón, és ahogy az utolsó lépcsőt is átugrottam, megtorpantam.

- Csak akkor lőjön, ha... Eh! Különben gyerünk!

Amíg a betegszoba felé nyargaltunk, felötlött bennem a gondolat, hogy talán Vegát is hívnom kellett volna, vagy a dokit, de hát, ha jól számoltam, a dokival úgyis találkozom...

Lassan, olyan lassan, hogy szinte óráknak tetszett, lenyomtam a kilincset, és a hangtalanul nyíló ajtó résén át belestem a szobába.

Dewey betegszobája meglehetősen furcsa képet mutatott. Az egész helyiséget hosszában kifeszített lepedő osztotta ketté, nyilván azért, hogy az olvasólámpa fénye ne zavarja a beteget. A Dewey őrzésére kijelölt legényt nem láttam sehol, de azért a szoba mégsem volt üres.

Az ágyon, ahol a bokszolónak kellett volna feküdnie, Vega és Dos Santos doki ültek, miközben Manuel előttük térdelt, és éppen azon volt, hogy egy vékony, barátságosan csillogó műanyag kötéllel összekötözze a kezüket.

Őszintén szólva már ez a látvány sem nyerte meg a tetszésemet. Az pedig még kevésbé, hogy Miss Webster, a kedves, szeretetre méltó, mozgássérült Miss Webster a szoba közepén állt, és kezében tartott revolverével biztosította Manuel hátát.

Gordon felmordult, én pedig villámgyorsan kitértam az ajtót.

- Dobja el a fegyverét, Webster! A játszmának vége! Azonnal dobja el!...

Manuel kezében megállt a kötél, majd le is ejtette a padlóra, miközben feje fölé emelte mindkét karját.

Miss Webster rám nézett, leeresztette a kezét, és ő is a padlóra csúsztotta a fegyverét.

- Jó estét, Lawrence - mondta, és elmosolyodott. - Vagy inkább óhajta, hogy Karvalynak szólítsam?

Gordon szemrehányóan nézett rám, de nem szólt egyetlen szót sem.

- Oldozza el őket! - förmedtem Manuelra.

Az óriás lehajolt, és kezdte kibogozni a doki és Vega kötelékeit, miközben Gordon felemelte Webster elhajított pisztolyát.

- Ki gondolta volna? - motyogta elhűlve. - Éppen Miss Webster... De hát...

Fölényesen elmosolyodtam, és az ajtófélfának dőltem.

- Tanulja meg, Philip, hogy a látszat néha csal. Méghozzá igen alaposan. Így van, Webster?

Miss Webster kidomborította ingerlő kebleit, és tudj isten, valahogyan ismét csak melegem támadt tőle. Hosszú szőke haja a vállára omlott, és őszintén be kellett ismernem, aligha láttam még életemben vonzóbb és nőiesebb nőt.

Azokban azonban, amiket ezután mondott, viszonylag kevés volt a nőieség.

- Még meggondolhatja a dolgot. Karvaly - sziszegte, és szép arca eltorzult a gyűlölettől. - Milliókat kap, ha elintézi őket. Még ma éjszaka odaát lehetünk és...

Megráztam a fejem, és figyeltem, ahogy Vega és a doki lassan megszabadulnak a kötelékeiktől.

- Maga idióta! Menthetetlen és tökkelütött idióta! És még én... Még éreztem valamit maga iránt.

Valami megmozdult a lelkem mélyén, valami eddig elfojtott, bizonytalan érzés, amely azt súgta, hogy talán még szeretni is tudnám, sőt talán még jobban is, mint a többieket. Talán...

- Alaposan átvert minket, kisasszony - dörmögte a doki, és elismerően csóválta meg a fejét. - Ki az ördög gondolta volna, hogy egy gyönyörű lány, tolókcocsiban!...

Webster arcán gúnyos mosoly terült szét.

- Maguk? Magukat akkor verem át, amikor akarom. Maguk soha nem érik el a fehér ember szellemi színvonalát. Nekem egyetlen ellenfelem volt csak maguk között: Mr. Lawrence, a Karvaly! És roppantul sajnálom, hogy végül is menthetetlennek bizonyult. Elszalasztotta a nagy lehetőséget...

- Gondolja? - kérdeztem, és én is elmosolyodtam.

- Persze, kedvesem - mondta, és felém küldött egy ragyogó pillantást. - Csak nem képzeli, hogy belesétálok egy ilyen primitív csapdába. Grogorio!

Az ajtó felé fordultam, de már késő volt.

Koppanva hullott kezemből a revolver a földre, akárcsak Gordonéból.

Az ajtóban ugyanis ott állt Grogorio, a szálló pincére, és ránk szegezte géppisztolyát.

Miss Webster odalépett hozzám, és megveregette a vállam.

- A kocka ismét fordult, kedvesem. Látja, még a maguk híres csoportja is csődöt mondhat! Ejnye, ejnye, Karvaly! Remélem, ezt az utolsó, végzetes tévedését nem írják bele a nekrológjába.

- És ha elfogadom az ajánlatát?

Szomorúan megrázta a fejét.

- Már késő, Karvaly. Egy hírszerzőnek akkor kell átállnia, amikor ő van felül. Akit sarokba szorítanak, sosem lesz megbízható ember. Pedig, higgye el, sajnálom magát, őszintén sajnálom.

Ahogy a szemembe fűrődött a szeme, többet is láttam benne, mint sajnálatot.

- A játszmának tehát vége. Küldetésünknek eleget tettünk. Maga pedig oda kerül, ahova annyira vágyakozott

- Vagyis a Ngolo fenekére?

- Sajnos, Manuel majd gondoskodik róla, hogy könnyű és gyors halála legyen. Akárcsak az úgynevezett Santos dokinak. Mi az ön neve tulajdonképpen?

- Semmi köze hozzá - mondta a doki sötéten.

Webster megvonta a vállát.

- Nekem így is jó. Remélem, illő módon meggyászolják majd Luandában. Esetleg ki is tüntetik a halála után. Tudja, mit? Magát még csak nem is sajnálom... Manuel!

- Igen?

- Ő is a Karvaly mellé kerül.

- És a többiek?

- Neked csak rájuk legyen gondod, megértted!?

- Igenis, hadnagy.

Hallgatott egy kicsit, majd felvette a földről a fegyverét.

- Mikor jött rá, hogy én vagyok, akit keres? - fordult hozzám.

- Nem volt egyszerű - vontam meg a vállam. - De nem is túl bonyolult. Mindenesetre ügyes volt azzal a tolókokcsival. Gratulálok.

Elpirult, és megrendült a szája.

- Tudja... Volt néhány álmatlan éjszakám maga miatt.

- Igazán? Csak nem sejtette, hogy tudom, kicsoda?

Gúnyosan elhúzta a száját.

- Ugyan, mit képzelsz? Engem még soha nem kapott el senki.

- Hát akkor?

- Nem is tudom. Rosszul esett, hogy azzal a holland ribanccal tölti az éjszakáit. Azt hiszem, mi jobban megértettük volna egymást.

Dos Santos gúnyosan felkacagott, és a földre köpött:

- Te mondod másra, hogy ribanc?

Miss Webster összerándult, mintha korbács sújtotta volna, s szinte követhetetlenül villámgyors mozdulattal Dos Santos arca felé kapott. A doki felkiáltott, és összegörnyedt. Aztán én is felkiáltottam, és éreztem, hogy szorongatni kezdi a gyomrom a hányinger, ahogy a doki szeme elé szorított ujjai közül vér csörgött a padlóra furcsa, fehér váladékkal keveredve.

Felemeltem az öklöm, hogy rávessem magam, de Grogorio ordítása magamhoz térített.

- Vissza! Vagy szitává lövök mindenkit.

Webster lassú mozdulattal nadrágjába törölte az ujját. Arcán már nyoma sem volt érzelmenek, kemény és rezzenéstelen volt, mintha fémből kalapálták volna.

- Elérkezett az idő, Karvaly! Fecskendőt, Manuel!

Az óriás az üres ágy mögé nyúlt, előhúzott egy aprócska fekete táskát, kinyitotta, és kivett belőle egy fecskendőt.

- A Karvaly kapja az elsőt - mondta Webster. - Aztán sorban a többiek. Nem kockáztathatunk. Éreztem, hogy gombóc gyűrődik a torkomba, és óriási izzadságcseppek kezdenek gyöngyözni a homlokomon, ahogy Manuel felém közeledett. Gordon halkan morgott mögöttem; talán imádkozott.

Manuel felemelte a tűt, és összehúzott szemekkel kereste a helyet, ahol legkönnyebben belém szúrhatná. Végül a derekam táján állapodott meg a tekintete, és ekkor úgy éreztem, mintha megállt volna a levegő.

Gordon felnyögött, Vega csuklott egyet, aztán halk pukkanás hallatszott, mintha felfújт papírzacskót durantottak volna el. Manuel kezében megállt az injekciós tű, és rémülten az ajtóra meredt. Webster villámgyorsan felemelte a revolverét, de a következő pukkanás kitépte a kezéből.

Grogorio eleresztette a géppisztolyát, és szép csendben lecsusszant az ajtófélfá mellé. Fejét félrebillentette, mintha csak elszunyókált volna. Egyedül a homloka közepén vöröslő aprócska folt mutatta, hogy nem a fáradság a ludas abban, amiért cserbenhagyta gazdáit.

Manuel felordított, elejtette a tűt, és a szobát kettéosztó lepedőre meredt.

- Nézze, hadnagy! Nézze!

Valamennyien a lepedő felé fordultunk. A szoba elválasztott részében, valahol a sarokban gyenge olvasólámpa égett, és a közte és a lepedő között álló alak kontúrjait felrajzolta a lepedőre, mint óriási vetítövászónra.

A felnagyított sötét árnykép azonban nem embert formázott, hanem egy óriási madarat. Fejét lehajtotta, szárnyait szétfeszítette, és vérszomjas tekintettel nézett a távolba, arra, amerre a Ngolo-tó, a horgászparadicsom feküdt.

- Úristen! - suttopta Webster, és arca elé kapta a kezét. - Ez... ki?

Hidegen elmosolyodtam, és a vászon felé mutattam.

- A játszma ezzel valóban véget ért. Bemutatom az apartheid-csoport első számú ügynökét. Karvaly, lépjen elő!

A lepedő meglebbent, és előretartott revolverrel kísértált mögüle a kis púpos Warren.

50.

Vega Dos Santos dokit vette gondozásba, míg én Gordon és Warren segítségével ártalmatlanná tettem Manuelt. Az óriás inkább a halált választotta volna, mint hogy ellenségei kezébe kerüljön, ezért megkísérelte magába döfni a tűt. Hárman is csak komoly erőfeszítéssel tudtuk legyűrni, végül is a műanyag zsinórral az ágyhoz kötöttük. Miss Webster beszívta az ajkait, és egyetlen szót sem volt hajlandó kiejteni többé. Úgy tűnt, még mindig reménykedik valamiben.

Éjfél felé járhatott az idő, amikor megérkeztek az ejtőernyősök. Vezetőjük óriási termetű fekete férfi; még Manuelnál is legalább egy fejjel magasabb volt. Ekkor már a hallban toporogtunk, és az emeleti lejáróból kíváncsi fejek kukucskáltak le ránk. Az egész szálloda zsongott; szinte tapintani lehetett a feszültséget.

- Pedrosa százados vagyok - mutatkozott be a terepszínű ruhába öltözött katona. - Senhor Lawrence?

Előreléptem, és kezet nyújtottam neki.

- Luandából üdvözlök - mondta, és elmosolyodott. - Különböző az akció teljes sikerrel járt. Hatan vannak, valamennyit elkaptuk. Egyikük megsebesült, de nem súlyosan. Önök?

- Egyedül Dos Santos...

- Úristen! Az őrnagy!... Komoly a dolog?

- Valaki... beleszúrt a szemébe. Szerencsére nem találta el jól a szemgolyóját.

- Si. Ami magát érdekl, azt is megtaláltuk. Ott vannak a fémládák a tó fenekén. Egész teherautónyi cuccot hoztak magukkal a déli fiúk, amivel ki akarták emelni. Őszintén szólva, soha nem láttam még ilyen dolgokat... és...

Nyílt az ajtó, és libasorban, fejük fölé kulcsolt kézzel hat férfi vonult be rajta. Legelől a szemüveges, aki tapaszt ragasztott rám és Gordon fejére, utána szép sorjában a többiek.

Gordon, aki most is mögöttem állt, nagyot sóhajtott, és megszorította a kezem.

- Csípjen meg, Lawrence. Úgy érzem, hogy szép lassan megbolondulok!

51.

Csendes és kellemes délelőtt volt; igazán horgászatra termett. A Ngolo vize lágyan fodrozódott előttünk, és úgy tűnt, egyáltalán nem bánja, hogy néhány órával ezelőtt végérvényesen megszabadították gyilkos terhétől. Az alumínium ládák úton voltak Porto Silva felé, hogy hajóra rakják és megfelelő helyre szállítsák őket.

Mary szorosan mellettem ült, és rátette a tenyerét a kezemre. Dos Santos „doki” fekete kötést kapott, és miután kiderült, hogy szerencsére nem történt komoly baja a szemének, láthatóan mérsékelt lelkesedéssel játszotta a félszemű kalóz szerepét. Warren a horgait igazgatta, aztán szokásához híven egyszerre csak felszívódott.

A tóra néztem, és igyekeztem összeszedni a gondolataimat. Ekkor már tudtam, hogy nyugodtan elmondhatok mindent, hiszen előbb-utóbb úgymint nyilvánosságra kerül az ügy.

A madarak barátságosan csiviteltek a fejünk felett, és a nádasból halk csobbanás hallatszott, ahogy Warren - vagy hívjam inkább Karvalynak? - bedobta a horgait.

Fogaim közé vettem egy fűszálat, és lassan beszélni kezdtem. Elmondtam, hogy kezdődött az egész; beszéltem az elsüllyedt és dél-afrikaivá festett tankhajókról, az elloptott reaktoralkatrészekről, a plutóniumról, a dúsított uránról, az Atomenergia Ügynökség közbelépéséről és az apartheidellenes csoport tevékenységéről. Egyszerrel mindazt elmondtam még egyszer, amit Gordonnak már elmeséltem, mielőtt látogatást tettünk volna a Porto Silva előtt horgonyzó yachtokon. Csendben hallgatták, egyikük sem szakított félbe. Mary néha-néha megszorította a

kezem, és csodálkozással vegyes büszkeséggel bámult a képembe. Úgy látszik, nehezen szokott hozzá a gondolathoz, hogy egy eleven „szupermannel” hozta össze a végzete.

- Szóval a Karvaly elindult a Ngolóhoz, és utánarepültem én is. Nem ismertem személyesen, és ennek kétségkívül voltak árnyoldalai is. Bármennyire is így tudtuk természetessé tenni a konspirációt, őszintén szólva, nem könnyű együttműködni valakivel, akiről fogalmunk sincs, hogy kicsoda. Mindenesetre az volt a fontos, hogy rám gyanakodjanak és ne őrá. Hogy amíg engem kergetnek, ő nyugodtan dolgozhasson.

- Hülye és öngyilkos módszer... Legalábbis szerintem - morogta Gordon.

- Ahogy vesszük. Lehet, hogy igaza van, lehet, hogy nincs. De, hogy megnyugtassam, a csoport se mindig ezt a taktikát alkalmazza. Ez csak egy a sok közül, és... hát, most éppen erre került sor. Egyszóval Luandában csatlakoztam a turistákhoz, miután mindenféle formaságot elintéztem, mert az, gondolom, valamennyiük előtt világos, hogy az angolai kormány beleegyezése nélkül egyetlen lépést sem tehettem volna. Csatlakoztam horgászbótjaimmal együtt, amiket frissiben vásároltam Londonban, mert mondanom sem kell, hogy alig konyítok valamit a halfogáshoz.

- És a rákokhoz? - kérdezte rosszmájúan a skót.

- Ó, azokhoz sokkal többet. Bár bogarász vagyok, vonzódok az ollósokhoz. Csoda tudja, miért. Nos, ahogy megérkeztem, azonnal elkezdtem töprengeni a dolgon. Nem volt sok esélyem rá, hogy a Karvaly leleplezze magát előttem, hiszen éppen az volt a feladata, hogy bármilyen körülmények között is megőrizze az inkognitóját. Gondolkodtam egy sort, aztán arra az elhatározásra jutottam, hogy megpróbálom a „hülyegyerek” trükköt alkalmazni.

- Az meg mi a fene? - kottyantott közbe Gordon.

- Meglehetősen primitív trükk, de néha beválk. Arra az egyszerű lélektani szabályra épül, hogy minden hírszerző azt hiszi magáról, hogy ő a legkülönb. Ezért aztán ha a másik hibát követ el, fel sem tételezi róla, hogy szándékosan csinálja. Nem tudom, értik-e?

- Azt hiszem, igen - mondta Vega.

- Nos, arra gondoltam, hogy nem sok időt adok az ellenfélnek. Azt ugyanis tudtuk, hogy a „Macskacápa”-ban kell lenniük a dél-afrikai ügynököknek.

- Honnan a fenéből tudták? - elégedetlenkedett a skót.

- Nézze csak... Az ugye világos, hogy a tankhajókat csak Porto Silva közelében festhették át, tehát a festéket is itt kell őrizniük valahol. Nem is beszélve a nukleáris alkatrészekről. S mivel feltételezésünk szerint ezeket is a „Macskacápa” környékén rejtették el, biztosak voltunk benne, hogy néhány emberük itt lapul valahol, és vigyáz a cuccra, amíg a többiek érte nem jönnek.

- Azt is tudták, hogy a tóba süllyesztették?

- Konkrétan nem. De felmerült az ötlet, hogy esetleg elásták, vagy kerestek valami egyéb rejtékhelyet: mondjuk, egy jókora barlangot. Nem ismertük jól a környéket, ez az igazság. Mindenesetre valószínűnek tartottuk, hogy az ügynökök a turisták közé keveredve próbálják megakadályozni, hogy valaki is rábukkanjon a bázisukra.

- No de miért?

- Az álruhás és faodúkból bujkáló kémek ideje lejárt. Sokkal biztonságosabb az emberek között, mint, teszem azt, egy nádkunyhóban. A turisták között igazán szabadon mozoghattak. De volt ennél egy sokkal lényegesebb szempont is. A hírszerzők nemcsak azt a feladatot

kapták, hogy vigyázzanak az alkatrészekre, sőt az egész átrakóbázisra, hanem azt is, hogy kapcsolják ki a Karvalyt. Illetve ne csak egyszerűen likvidálják, hanem tegyenek meg mindent a Karvaly megszerzéséért. Ha a Karvaly átállna az oldalukra, egyetlen csapással több kövér legyet is ütné a dél-afrikai titkosszolgálat. Kikapcsolná egyik legnagyobb ellenségét, ráadásul mindenről értesülne, ami az apartheid-csoporton belül történik. Ezért aztán Pretoria nem akárkiket dobott át a Ngolo partjára.

- Istenem, ki hitte volna?

- Van Moewe hadnagy, azaz Miss Webster az egyik legkiválóbb dél-afrikai hírszerző. Eddig még fényképet sem tudtunk szerezni róla. Kundela pedig...

- Azaz Manuel...

- Igen. Simon Kundelát két évvel ezelőtt távollétében halálra ítélte a luandai kormány, mert gyilkosságok tömegét követte el a déli határokon... Egyszóval megérkeztem, és tudtam, hogy ők is itt vannak, akárcsak a Karvaly. A függöny tehát felment: kezdődhetett az előadás.

Nem tudom, emlékeznek-e a három nappal ezelőtti reggelre. Ugyanilyen szép, kellemes idő volt, mint ma. Gondosan kiválasztottam azt az időpontot, amikor a legtöbben reggeliztek a teraszon, és botjaimmal a vállamon elindultam a tóhoz. Tudtam-e előre, hogy követni fognak? Őszintén szólva, fogalmam sem volt róla. Mindenesetre valahogy el kellett kezdenem a munkám, és úgy döntöttem, hogy ez lesz az első lapom, amit kijátszok. S mint később kiderült, a lehető legeslegjobb lappal jöttem elő.

Szépen kivonultam a partra, és igyekeztem a leghülyebben viselkedni. Úgy, ahogyan egy valamirevaló horgász soha nem viselkedne. Olyan szánalmas módon dobáltam be a készségemet, hogy már magam is szégyelltem. Azt akartam, hogy azoknak, akik figyelnek, egészen biztosan feltűnjék a dolog. Hiszen Vega elsősorban *versenyzői képesítéssel* rendelkező horgászoknak hirdette még a turnust, teletűzdelve szépen díjazott horgászversenyekkel; joggal hitték tehát, hogy aki tisztességes szándékkal érkezett, legalább a készségét normálisan be tudja dobni. Fogadok, hogy Van Moewe hadnagy és Kundela mesterei a pecázásnak. Nem úgy, mint én, sajna. Kint voltam hát a parton, és olyan ügyetlenkedésbe kezdtem, hogy pirult tőle a fülem. Füttyültem a szellőre, mindenre, csak azon igyekeztem, hogy minél jobban összekeverjem a zsinórjaimat. Mit mondjak, erőltettem a „hülyegyerek” taktikát.

Életemben így még nem vált be „primitív” húzás. Miss Webster és Manuel, azaz Moewe és Kundela beugrottak a cselnek. Meg voltak ugyanis győződve róla, hogy lelepleztek. Azt hitték, olyan sürgősen indítottak útnak Londonból, hogy nem volt idejük megtanítani a pecázásra. Ez a feltételezésük aztán, mint látni fogják, végzetes hibának bizonyult.

Tehát pecázgatni próbáltam, miközben felbukkant előbb Mary, csodálatos bikinijében és még csodálatosabb horgász-szakértelmével. Mit gondolt, amikor látta, hogyan szerencsétlenkedem?

- Ó - mondta könnyedén -, őszintén szólva, először azt hittem, valami új orsót próbál ki. Aztán amikor közelebb mentem... emlékszik, hogy elkértem a botját, és bedobtam?

- Persze.

- Akkor láttam, hogy tök amatőr. A világ legaranyosabb amatőre.

Megszorította a karom, és én biztos voltam benne, hogy mindenki látja, még Dos Santos is a fél szemével. Gyorsan megköszörültem hát a torkom, és folytattam.

- Hogy még tovább fokozzam a hülyeségem, azt hazudtam, hogy a svájci világbajnokságon harmadik lettem.

- Ne haragudjon, de egy szavát sem hittem. Azt gondoltam, csak előttem akarja megjátszani magát.

- Egyszerűen csak azt akartam, hogy ha netalántán maga is azok közé tartozna, akiket keresek, még feltűnőbb legyen a dolog. Maga azonban, ahelyett hogy továbbra is kitüntetett volna a kérdéseivel, egyszerűen elment fürdeni.

- Gondoltam, előbb-utóbb úgyis utánam eszi a fene!

- Ami ezután következett, némiképpen meglepett. Mr. Warren ugyanis majdhogynem leütött. Egyszerűen dührohamot kapott a pecázásomtól... Ez aztán, bármennyire is furcsának tűnik, tovább vitt egy lépéssel. Abban ugyanis biztos lehettem, hogy a púpos Warren nem a dél-afrikaiak embere. Hogy miért? Mert azok semmiképpen nem viselkedtek volna így. Nekik kerülniük kellett a feltűnést, beleolvadni a tömegbe, nem kockáztatni semmit. Ezek szerint Warren vagy közönséges örült, értem alatta, hogy dilis, vagy pedig az én emberem, azaz a Karvaly.

- Nem értem - morogta Gordon. - Miért kellett neki ez a cirkusz?

- Mert tudtomra akarta adni, hogy velem nem kell törődnöm. Nem árulta ugyan el magát, de érezte, hogy nem az ő emberük.

Annak a bizonyos afférnak, amint maguk is tudják, volt egy sereg tanúja, többek között ön is, Mr. Gordon. Sőt Monika Webster is, akit Warren magára hagyott a tolókkocsijában. Mondanom sem kell, hogy szándékosan. Warren ugyanis nem zárta ki azt a lehetőséget, hogy a béna lány is benne lehet a buliban. A mi kis jelenetünk után úgy döntött, hogy még örültebbnek mutatja magát, és megfélekedezik védencéről. Így Webster egyedül maradt a parton.

- És Manuel?

- Igen. Most bújjunk egy pillanatra az ő bőrükbe. Moewe és Kundela úgy határoztak, hogy a lány kitolatja magát valakivel a tóhoz, és ügyel rá, hogy nem ólálkodik-e valaki túlságosan közel a vízbe sülyesztett ládákhoz, Kundela, azaz Manuel pedig elrejtőzik, és az embereket figyeli. A horgászokat, fürdőzőket s a többi. Megpróbálják kiszűrni a csoport embereit, és természetesen elsősorban a Karvalyt. Manuel is végignézte, hogyan szerencsétlenkedem a horgászszerszámaimmal, és mivel tapasztalt csirkefogó, azonnal rájött, hogy aligha vagyok az, akinek mondom magam. S ami a fő, azt is meghallotta, hogy azt mondom Miss Nautának, harmadik lettem a svájci világbajnokságon. Több sem kellett Kundelának... Úgy érezte, itt van élete nagy fogása, és már el is kapta a Karvalyt. Meg sem fordult az agyában, hogy kelepce is lehet a dologban, nyilván... hát, hogy is mondjam, eléggé élethűen játszhattam a hülyét.

Gordon jelentősegteljesen megköszörülte a torkát, de hallgatott.

- Mivel nem volt módja azonnal kapcsolatba lépni Websterrel, hiszen neki nem volt szabad mutatkoznia senki előtt - amint tudják, „gyomorrontással” feküdt a „Macskacápá”-ban -, egyedül kellett döntenie. S szerencsémre Kundela óriási hibát követett el.

- Várjon csak egy pillanatra, Lawrence - ráncolta a homlokát Vega. - Maga szerint Moewe és Kundela tudták, hogy az apartheid-csoport ideküldte a Karvalyt. Erre megjelenik egy kétbalkezes balfácán a Ngolo partján; összevissza dobálja a horgait, és ők ketten tüstént felfedezik benne a szuperkémet. Nem túlzás ez?

- Egyáltalán nem. Először is csak Kundela fedezte fel, és ez volt a szerencsénk. Ha Moewe és Kundela nem válnak szét, talán be se jön a húzásom. „Webster kisasszony” sokkal tapasztaltabb, mint Kundela, akit alighanem csak testőrszerepre szántak a megbízói. Neki meg sem fordult a fejében, hogy átverhetik.
- Tehát itt követte el az első hibát
- És közvetlenül utána a másodikat. Az lett volna ugyanis a kötelessége, hogy amint „leplezett” engem, jelentse a dolgot Moewének. Csakhogy a lány fenn ült a partoldal tetején, ő maga pedig a nádasban kuksolt, és senki előtt nem mutatkozhatott. Ekkor elhatározta, hogy önállósítja magát, és szerez egy kis meglepetést a főnökének. Annál is inkább, mivel Pretoriában meglehetősen rosszul állt a szénája.
- Hát ez sikerült!
- Kundela tudta, hogy a dél-afrikai titkosszolgálat meg akarja szerezni a Karvalyt. Nyilván arra számított, hogy busás jutalom üti a markát, ha ő hozza össze az üzletet. Ezért úgy döntött, hogy rám lő.
- De hát mi az ördögért?
- Roppant egyszerű: Kundela figyelmeztetni akart. Azt akarta, hogy mikorra megkezdődnek a „tárgyalások” köztem és köztük, már meg legyen puhítva. Tudjam, hogy ők nem viccelnek. Mivel a nádas igen közel volt hozzám, rá kell jöjjenek, hogy szándékosan nem nyírtak ki. Csakhogy Kundela a saját csapdájába esett.
- Meglátták, amikor magára lőtt.
- Úgy van. Mr. Sanders, vagy talán Sandersné is, észrevették. Kundela nem ismerte a terepet a Ngolo körül, ezért figyelmen kívül hagyta, hogy felülről, megfelelő szögben, be lehet látni a nádas belsejébe. A Sanders házaspár pedig fenn állt egy halom tetején, és mindent látott.
- Ismerték Manuelt, illetve Kundelát?
- Nem tudom. Talán látták Miss Websterrel együtt. Akárhogyan is, Sandersék nem óhajtottak profitálni az ügyből; ellenkezőleg, legszívesebben letagadtak volna mindent.
- Igen... De nem lehetett.
- Kundela a lövés pillanatában észrevette, hogy figyelik. Mondhatnám úgy is, hogy találkozott a tekintetük, amiből természetesen rájött, hogy alighanem élete legnagyobb hibáját követte el.
- Brrr - borzongott össze Mary, és a negyven fok meleg ellenére még közelebb bújott hozzám.
- Sandersék őszintén megrémültek. Ők, akik fél életüket a profiboks-branchban gengszterek között töltötték, pontosan tudták, mit jelent szemtanúnak lenni. Aki olyat lát, ami nem tartozik rá, New Yorkban alá is írta vele a halálos ítéletét. Ezért, ahelyett hogy sokat töprengtek volna, nyakukba szedték a lábukat, és elhúzták a csíkot a szálloda felé.
- Attól tartottak, hogy Kundela a helyszínen kinyírja őket?
- Alighanem. Mindenesetre jobbnak látták a „Macskacápá”-ban kivárni a fejleményeket. Tehát: Sandersék futottak a „Macskacápá” felé, ahogy csak bírtak.
- És maga?
- Őszintén szólva zavarban voltam, és fogalmam sem volt róla, hogy mi történhetett. Elvégre a golyókat Miss Websternek is szánhatták, nemcsak nekem. Nem igaz? Ami pedig Moewét

illeti, tökéletesen elaltatta a gyanakvásomat. A tolókosci is hatásos szernek bizonyult. Azonkívül Miss Webster egyénisége.

Mary észrevétlenül belecsípett a karomba, akkorát, mint egy félkilós keresztes pók.

- Egyszóval nehezen tudtam elképzelni róla bármi rosszat: kitűnően alakította a szerepét. Mesteri módon visszaélt az érzelmeinkkel.

- Akárcsak a megbízói.

- Hát persze. Egyre megy. A kérdésre azonban ott, Miss Webster mellett, még nem tudtam válaszolni. Kire lőhettek? Rám vagy rá? És szándékosan lőttek-e mellénk, vagy pedig egy pancser amatőrködött a nádasban? Sok idő akkor nem volt a töprengésre; egyedüli és ésszerű húzásnak az tűnt, hogy bekukkantsunk a nádszálak közé. És ekkor mi is elkövettünk egy hibát.

- Világos. Elkaptuk Warren.

- Ahelyett hogy segítettünk volna neki, megakadályoztuk, hogy Kundela után menjen, mégpedig azonnal, a lövés után. Warren csak néhány lépésnyire lehetett Kundelától, viszont voltak mások is körülötte; ezért nem tudhatta, ki lőtt. Lőhetett volna maga, Philip, és Mary is. Warren nem látta Kundelát, és azt sem tudta, kire lőttek. Éppen elindult volna a menekülő Sandersék után, amikor maga, Philip, elkapta és leütötte.

- Őszintén sajnálom - morogta a skót.

- Hagyja csak, én biztattam magukat a hajtóvadászatra. Képzeljék csak magukat Warren helyébe. Majd felrobbant a dühtől, amikor feltartóztattuk. Mi vele vacakoltunk, a merénylő pedig elhúzta a csíkot.

- Hát... megértem.

- Térjünk vissza Kundelához. Amikor rájött, hogy leleplezték, egyszeriben elvesztette a fejét. Nem tudott másra gondolni, csak arra, hogy ki kell nyírnia a szemtanúkat. Ha lebukik, vége. Még ha megúszná is valahogyan az angolai letartóztatást, odahaza szigorúan megbüntetnék, ha bebizonyosodna, hogy fegyelmetlensége miatt hiúsult meg a dollármilliókba kerülő akció.

- Mit gondolhatott vajon Moewe?

- Miss Webster? Sokkal dörzsöltebb, mint Kundela, és alighanem az idegei is drótkötélből vannak. Amikor eldőrdült a lövés a nádasból, azonnal tisztában volt vele, hogy testőrének a keze van a dologban. Bizonyára alaposan ismerte az emberét, és gyanította, hogy a túlzott becsvágy vitte Kundelát a kísértésbe. Amikor aztán Sandersék meneküléséből rájött, hogy Kundela lebukott, megfordult előtte a világ. Ezernyi ötlet futhatott át rajta, de gondolom, egy sem bizonyult megnyugtatónak. Csak abban bízhatott, hogy sikerül megölnie Kundelát, mielőtt még az bármit is elárulhatna az angolaiaknak. Igen ám, de ha megöli, mi lesz vele? Hiszen ő „béna”, és az egész terv erre épült. Még ha kapna is egy másik ápolót Manuel, azaz Kundela helyébe Vegától, nem tehetne semmit, hiszen állandó ellenőrzés alatt állna. Annyira, mintha egy detektív tartózkodna mellette.

Kétségkívül fogas probléma volt, és percek alatt döntenie kellett. Moewe hadnagy azonban nem az az asszony, aki nem használ ki minden kis lehetőséget. Elhatározta, amennyire csak lehet, fedezi Kundelát, és megpróbálja elterelni róla a gyanút. Méghozzá saját magán keresztül. Értik? Ez volt az igazi nagy húzása.

- Azt akarja mondani, hogy...

- Pontosan. Moewe végső kétségbeesésében megjátszotta, hogy merényletet követtek el ellene; vízbe akarták fojtani. És mi valamennyien be is ugrottunk neki. Persze mondanom sem kell, hogy óriási kockázatot vállalt ezzel a műmerénylettel, és végül is katasztrófába sodorta vele a vállalkozásukat.

- Hogy az ördögbe?

- Bár erre csak később jöttem rá, most már természetesnek tűnik, hogy Moewének kapcsolatot kellett tartania azzal a kommandóval, amelyik a tengeren várakozott, hogy alkalmas időpontban fedélzetére vegye a plutóniumot és az alkatrészeket.

- Rádió?

- Éppen ez az. Ehhez azonban nagy teljesítményű és súlyos készülékre lett volna szükség. Azonkívül egy jó hosszú antennára.

- Amit bárhol elrejthettek...

- Ez igaz, csak hogy hol? A szobákban veszélyes lett volna, hiszen Moewe nem lehetett biztos benne, hogy a takarítószemélyzet nem bukkan-e rá. S ez vonatkozik az alkalmazottak házára is. Annak pedig, hogy valami természet adta rejtkehelyet keressenek neki, kicsi volt a valószínűsége. Hiszen ott is bárki megtalálhatta volna.

- Hát akkor?

- Egyszer, hangsúlyozom, még nem akkor, feltettem magamnak a kérdést, hogy én mibe tennék egy adó-vevőt, ha azt szeretném, hogy állandóan velem legyen. És persze egy hosszú antennát is. Táskába? Ki az az örült, aki egész nap bőrönddel vagy utazótáskával jár. Nagyobb feltűnést keltene vele, mintha ott cipelné a feje tetején!

- Úristen! - kiáltott fel Gordon. - A kocsi!

- Ez az - mosolyogtam. - A tolókkocsi. És nem is téved, kedves Philip. A kocsi beépítve az adó-vevő, és ha óhajtja, a szállodában megmutatom magának a kihúzható teleszkópos antennát is.

- Akkor viszont valóban igaza lehet, hogy Moewe óriási kockázatot vállalt önkéntes fürdőjével.

- Olyannyira, hogy el is romlott a készüléke. Arról nem is beszélve, hogy amíg a kocsit pecáztuk kifelé a vízből, le is leplezhettük volna. Csak hogy egyikünk sem a kocsira figyelt, hanem Websterre. A rádió viszont vizet kapott, és felmondta a szolgálatot.

- Tehát megszakadt az összeköttetése...

- Fel sem tudták venni a kapcsolatot. A kommandó megérkezett a Porto Silva-i öbölbe, de hiába hívta Moewe hadnagyot, nem jelentkezett, és ő sem hívta őket. El sem tudták képzelni, mi történhetett, de mivel az volt a megbízatásuk, hogy várjanak, hát vártak. Mindenesetre a Webstert ért baleset kissé megkavarta az állóvizet a fejemben. Nem voltam benne biztos, hogy nem neki szánták-e mégiscsak a golyókat? Hogy bele akarták fojtani a vízbe, ez utóbbi feltételezésemet látszott megerősíteni. De mi az ördögért akarnák Webstert kinyírni? Megvallom, még az is megfordult a fejemben, hogy nem ő-e a Karvaly, de aztán gyorsan el is vettem a képtelen ötletet. Egy béna lány nem lehet a Karvaly. Abban pedig - sajnos - nem kételkedtem - főleg azután, hogy amint bizonyára emlékeznek rá, még egy fecskendőt is beleszúrtam - hogy Miss Webster, azaz Moewe mozgássérült. No de menjünk tovább. Ahogy Webstert kihalásztuk, kerestem magamnak egy masszív fát, hogy a menekülő Sanders házaspár után kukucskáljak. Mintha valami azt súgta volna, hogy érdemes a nyakam épségét kockáztatni.

- Mi az ördögöt látott rajtuk?

- Rajtuk semmit. Láttam viszont valakit, aki üldözte őket. Szép nagydarab fickó volt, és a mozgása akár Manuelra is emlékeztethetett, amire persze csak később jöttem rá, hiszen Manuelt akkor még nem ismertem. Warrent viszont határozottan felismertem. Ő volt a negyedik a „Macskacápa” felé menekülők sorában. Elöl a Sanders házaspár, nyomukban az ismeretlen, mögöttük pedig Warren. Lemásztam a fáról, és megpróbáltam összerakni a cserepeket. Egy sosem látott, magas pasas rám lőtt: Sandersék észrevették; ő is tudja, hogy meglátták, ezért üldözőbe vette a szemtanúkat, hogy kinyírja őket. A kis púpos pedig ott loholt a nyomukban, és nyilván valamilyen módon be akart szállni a buliba. Valamit azonban nem értettem. Tudják, mit?

- Én semmit nem értettem volna a maga helyében!

- Az volt a feltűnő, hogy valamennyien túlságosan *messze* voltak már a Ngolótól. Értik? Egyikük sem taszíthatta Webstert a vízbe! Mi pedig mindhárman együtt voltunk. Tehát: vagy van *még* egy ismeretlen, aki ki tudja, hol rejtőzik vagy...

- Vagy?

- Miss Webster saját maga kormányozta bele a kocsiját a tóba, amit végül is könnyedén megtehetett, hiszen csak ki kellett engednie a féket a partoldal tetején. A bibi csak az volt, hogy nem értettem az indítékát. Mindenesetre a gyanú már ott fészkelődött bennem, ha halványan is.

Ezután, amint emlékeznek rá, elindultunk hazafelé.

Útközben Mr. Gordon furcsa kérdéseket tett fel, amiktől kénytelen-kelletlen arra következtettem, hogy ön, kedves Philip, valamit megsejtett abból, ki vagyok. Természetesen nem arra gondolok, hogy kitalálta jövetelem pontos célját, egyszerűen csak logikusan következtetett. Rájött, hogy ügyesen kérdezek, és aligha csak egy ártatlan horgász vagyok. Mit tehettem volna egyebet, elő kellett ráncigálnom a már jó előre elkészített sztorit, ami megnyugtatja. Így hangzott el a „Crabus Maximus” története.

- Amit végül is eszemben sem volt elhinni.

- Pedig rosszul tette, kedves Philip, nagyon rosszul. A „Crabus Maximus” ugyanis létezik, vagy legalábbis létezett. És azok a bizonyos leírások sem hamisak. Lehet, hogy éppen itt hűsöl valahol az orrunk előtt. Persze beláthatja, hogy nem mondhattam el az igazságot; hiszen azt sem tudtam, maga kicsoda.

- Ennek ellenére lelkipurdalás nélkül kitett Kundela tüinek.

- Kundela tüinek valamennyien ki voltunk téve. Maga viszont olyan hetykén járkált a magnumával, hogy öröm volt nézni. Elég sok fejtörést okozhatott Moewének és Kundelának... Legalábbis azt hiszem. De menjünk ismét csak egy kicsivel tovább! Próbáljunk belebújni újra Moewe és Kundela bőrébe. Miss Nauta hazatolta Miss Webstert... és bár nem voltam jelen, el tudom képzelni, mit kaphatott Kundela. Azt hiszem, jól következtetek, ha arra gondolok, hogy Moewe halállal fenyegette meg, ha nem hozza rendbe, amit elrontott. S most már Moewe hadnagy is belátta, hogy a rendbehozatal egyetlen módja a szemtanúk kinyírása.

- Szemtanúkat mondott?

- Igen. Mrs. és Mr. Sanderst.

- Gondolja, hogy Mrs. Sanders is látta, amit a férje látott?

- Alighanem. Vagy ha nem is, a férje biztosan elmondta neki. Ha hallották volna, milyen kétségbeesetten próbálta megakadályozni, hogy Sanders kettesben maradjon velem.

- Félt Kundela bosszújától.

- Úgy van. Valószínűleg megpróbálta rávenni Sanderst, hogy utazzanak nyomban el, a férfi azonban megmakacsolta magát. Talán túlságosan is bízott benne, hogy ez nem Amerika, és főleg nem New York. Talán elhalványult benne a régi idők emléke, és elvesztette jó szimatát. Mindenesetre habozott, és ez lett a veszte.

- Stop, Lawrence! - szólt közbe Vega. - Csak azt nem értem, hogy Sanders miért éppen önt szúrta ki? Sokkal célszerűbb lett volna nekem elmondani, amit látott, vagy akár a Cook-embernek is, nem gondolja?

- Roppant egyszerű. Mi ugyanis egy asztalnál ültünk, és mivel Sanders egyformán bizalmatlan volt mindenkire. Illetve...

Dos Santos felnevetett, és rácsapott a karomra.

- Mondja ki csak nyugodtan, Leslie, nem sértődünk meg érte. Mr. Sanders, hát... hogy is mondjam, nem vonzódott különösképpen a színesekhez; akár négerek, akár hinduk, akár keverék afrikaiak legyenek is. Ha már kiválasztott valakit, hogy tanácsot kérjen tőle, világos, hogy fehér emberhez fordult. Inkább leharapta volna a nyelvét, mint hogy egy afrikaitól kérjen tanácsot vagy segítséget egy másik afrikai ellen. Így van?

- Tökéletesen.

- Akkor akár folytathatja is.

- Nos, Sanders elhatározta, hogy elmondja nekem, amit látott, és tanácsot kér, mit csináljon. Csakhogy megzavarta valami vagy inkább valaki. Feltűnt egy régi „ismerős”, Dewey, aki ráakaszkodott, és nem is tudta lerázni magáról. Dewey egyre ölelgette, és a régi időkről mesélt neki.

- Na és?

- Képzeljék csak magukat Kundela és Moewe hadnagy helyébe. Eddig csak két szemtanúval kellett számolniuk. Nem tudom, észrevették-e, hogy elhallgattam mindenki elől, kivéve önt, kedves Philip, hogy mit láttam a fáról. Moewének tehát fogalma sem lehetett róla, hogy megpillantottam Kundelát, amint Sandersékat üldözi, ha világosan nem is ismertem fel. Most azonban megváltozott a helyzet. Kundela, aki a nagyteremben a füstfüggöny mögül kétségbeesetten figyelte a történeteket, még kétségbeesettebben látta, hogy Sanders és Dewey összeölelkeznek, mint régi jó barátok. Kundela ekkor odajött hozzám, és megpróbálta kiszagolni, elmondott-e nekem valamit Sanders. S mivel úgy érezte, hogy nem, egyelőre kihúzott a kinyírandók listájáról. Annál is inkább, mert Karvalyként is számításba jöhettek. Manuel, azaz Kundela megköszönte, hogy kihúztuk a gazdáját a vízből, és igyekezett eláztatni előttem Warrennt. Feltehetően arra gondolt, hátha ráharapok a cselre, és a kétségkívül gyanúsán viselkedő Warrenra szálllok rá.

- Moewe és Kundela még csak nem is gyanakodtak a pu... Mr. Warrenra?

- Egyáltalán nem. Ugyanabba a vakságba estek, mint én Miss Websterrel kapcsolatban. Fel sem tételezték, hogy egy, hogy is mondjam csak, testileg nem kifogástalan felépítésű férfi lehet a keresett szuperman.

- No és Dewey?

- Sanders felkísérte az emeletre tiltakozó feleségét, és magára hagyta a szobájában. Előtte persze randevút beszélt meg velem a kertben. Csakhogy amikor lefelé jött a lépcsőn, a félig részeg Deweybe ütközött, aki nem hagyta lerázni magát. Sanders erre úgy döntött, hogy inkább kísértal a bokszolóval a parkba, és ott majd valamilyen ürüggyel magára hagyja. S ezzel a gesztussal aláírta Dewey halálos ítéletét.

- Azt hitték, hogy elmondott neki mindent.

- Igen. A szituáció kétségkívül gyanús volt, Sanders és Dewey régi ismerősök, látszólag baráti viszonyban vannak egymással, és éjszakai sétát tesznek a parkban. Miről beszélhetnek egyáltalán? Akármiről is, Sanders biztosan megemlíti régi barátjának a délelőtti történeteket. Konklúzió: Deweyt is ki kell nyírni.

- Stop! Most meséljen valamit Kundela tüiről. Miért éppen injekciós tűkkel dolgozott?

- Roppant egyszerű. Miért választotta volna a bizonytalanabb revolvért, amikor bárkinek a közelébe férközhetett? Még Sandersnak is, hiszen a bokrok között könnyedén a nyomába tudott szegődni. Azonkivül Kundela korábban valóban kórházi ápoló volt, és alighanem beteg vonzalmat érzett a tűk iránt. Mindenesetre kegyetlen fegyver, főleg nyílméreggel töltve.

- A meglepetések estéje tehát megkezdődött... Izé. - Mary újra belecsípett a kezembe, ezért aztán elhallgattam, hogy mi is randevút beszéltünk meg a parkban. - Igyekeztem, hogy Sanders nyomára bukkanjak. Helyette azonban Kundela és Moewe tujébe futottam bele.

Éreztem, hogy Mary keze megrendül, és Vega is kerekre nyitotta a szemét.

- Magát elkapták?

- Ahogy mondja. Röviddel azután, hogy Sanderst megölték, amiről persze én akkor még mit sem tudtam. Miss Moewe kendőt szorított az arca elé, és injekciós tűt nyomott az oldalának. Ezzel egy időben aztán ajánlatot is tett.

- Magának?

- Nem. A Karvalynak. Azt hitték, én vagyok. Utánaéztek a múltamnak, mindent tudnak rólam: még a „Crabus Maximus”-t is... amit valóban kerestem már egyszer-kétszer. S ezen az alapon azonosítottak a Karvallyal. Ajánlatot tettek, hogy néhány lepedőért álljak át az ő oldalukra. Aztán adtak egy rövid gondolkodási időt.

- Mennyit?

- Kerek negyvennyolc órát.

- Ezt nem értem.

- Pedig nagyon is érthető. Mégsem voltak száz százalékgig biztosak benne, hogy én vagyok a Karvaly, bármennyire is mutatták. Arra gondoltak, hogy ez alatt az idő alatt megbizonyosodhatnak róla, szükségük van-e rám. Ha nincs, még mindig marad az injekciós tű.

- Brrr - rázkódott össze Mary.

- Maga csak ne tegyen úgy, mintha ártatlan lenne! - fordultam hozzá tréfás szemrehányással. - Alaposan megkevert akkor éjszaka, összevissza beszélt, és egyáltalán úgy viselkedett, mintha óriási zavarban lenne.

- Hát, ami azt illeti...

- Akárcsak Gordon. Kivont stukkerral mászkált a fák alatt, ugyanakkor Sanders nem volt sehol. S miután Manuel is ott tologatta Webster kisasszonyt, törhettem a fejem, hogy mi zajlik a parkban.
- Ami engem illet, én csak Warrennal voltam elfoglalva, sajnós.
- Maga kiszúrta magának a Karvalyt, aki egyre idegesebb lett, mivel maga mást sem tett, mint a munkáját akadályozta. Már-már arra gondolt, hogy megkér rá, vakarjam le magát róla, de aztán mégsem tette.
- És miért, ha szabadna tudnom?
- Mert maga is lehetett volna a dél-afrikaiak embere. Akkor pedig a figyelmeztetés felhívta volna a figyelmet rá. Így viszont bármennyire is zavarta a munkáját, legalább elterelte róla a gyanút. A maga erőszakossága miatt mindenki sajnálni kezdte, és ez végül is a malmára hajtotta a vizet.
- Ó, hogy a fene egyen meg! - vörösödött el a skót.
- Ezek után röviddel felfedeztük a halott Sanderst. Őszintén szólva megrendített a dolog, hiszen most értettem csak meg igazán, hogy gátlástalan bűnözőkkel van dolgunk, akik semmitől sem riadnak vissza. A kedélyes kis horgászkirándulásnak vége szakadt, és kezdetét vette az igazi embervadászat. Azt is tudtam továbbá, hogy Mrs. Sanderst és Deweyt ugyanaz a veszély fenyegeti, mint Sanderst.
- Deweyt is?
- Persze. Épp az imént mondtam, hogy Dewey is halálos veszélybe keverte magát. S ekkor döbbsen belém a felismerés, hogy azóta alighanem már - Dewey is halott. Igyekeztem megszabadítani Warrent a maga ölelő karjaitól, kedves Philip, aztán berohantam a nagyterembe, ahol az a látvány fogadott, amire számítottam: Dewey az asztalon feküdt *holtan*, és...
- Holtan? - hördült fel Gordon.
- Igen. Sajnós nagyon hamar meggyőződhettem róla. Olyan halott volt, hogy halottabb már nem is lehetett volna. Ekkor ötlött fel először bennem a gondolat, hogy csapdát állítok az egész bandának.
- Úristen! Kezdem érteni!...
- Az első dolgom az volt, hogy kicsit elrendezzem Dewey körül a terepet. Azt a látszatot kellett keltenem, hogy Kundela hibát követett el; a fecskendő kiesett Deweyből, és a mérge nem ölte meg. - Értik? Senhor Vega, akit, hogy úgy mondjam, az ágyából húztam ki, nem nagyon igyekezett meggyőződni róla, hogy Dewey kómában van-e, vagy halott.
- Nem voltam éppen a helyzet magaslatán... - morogta Vega.
- A csapda tehát kész volt. Még mindig ketten maradtak, akik tudhattak róla, hogy mit csinált Kundela a parton: Mrs. Sanders és Dewey. Csakhogy délelőtt óta sokat romlott a helyzet, annak ellenére, hogy Sanders meghalt. Dewey ugyanis, ahelyett hogy elpatkolt volna, erős őrizet alá került. Idő kérdése volt csupán, hogy mikor nyitja ki a száját. A Moewe és Kundela feje felett lebegő veszély nemcsak hogy nem múlt el, hanem még fokozódott.
- Lawrence - nyögte Gordon elismerően -, maga egy zseni!
- Nana! Csak várja ki a végét, akkor dicsérjen... Ezután már csak az volt a feladatom, hogy minél hihetőbbé tegyem számukra a Dewey felől fenyegető veszélyt. Fenn kellett tartanom a

látszatát annak, hogy az exbokszoló él. Ehhez viszont szükségem volt az angolai hatóságok közreműködésére.

- Úgy érte, hogy kapcsolatba lépett Luandával?

- Nem. Ha ezt tettem volna, veszélybe sodortam volna egész küldetésemet: Moewe és Kundela azonnal kiszúrták volna, hogy idegenek érkeztek a „Macskacápá”-ba, és leléptek volna. Ehelyett inkább felhívtam Vegával Lobitót, és kértem egy orvost a súlyosan beteg Dewey mellé. Megvallom, ezzel ismét csak óriási kockázatot vállaltam.

- Úgy gondolja, hogy Dos Santos doki le is buktathatta volna magát?

- Hát... mindenesetre a veszély fennállt. A következő volt ugyanis a helyzet: sejtettem, hogy a lobitói egészségügyi központ értesíti a fővárost, ha megtudja, mi történt a „Macskacápá”-ban. Csak remélhettem, hogy Luandában megértik, mire megy ki a játék, és nem sietnek túlságosan gyorsan a segítségemre. Ehelyett küldenek valakit, egy „dokit”, aki belemegy a játékba, és úgy tesz, mintha Dewey valóban nem halt volna meg.

- Nem lett volna egyszerűbb Senhor Vega-t is beavatni a dologba?

- Honnan tudhattam volna, hogy Senhor Vega mégiscsak nem a dél-afrikaiak embere-e? Ne feledje, egy átrakóbázist kerestünk, és erre a legmegfelelőbbnek a „Macskacápá” mutatkozott. Egyedül Paolo, a szálloda detektívje tudott a dologról, akiben végül is kénytelen voltam megbízni. Mindenesetre kommandó helyett egyetlen embert küldtek, illetve kettőt: Dos Santos dokit és a kísérelőjét.

- Eszerint maga, kedves doki, annyira doki, mint én!

Dos Santos elmosolyodott, és Gordonra kacsintott.

- Gondolja? Meglepődne, ha megmutatnám az okleveletem? Lisszabonban végeztem az orvosi egyetemem.

- Akkor meg hogy az ördögbe...?

- La luta continua - mondta a doki. - A harc folytatódik.

Dos Santos elhallgatott, és én újra visszavettem a szót.

- Dos Santos doki tehát elindult, de én azért nem lehettem egészen biztos benne, hogy minden úgy történt-e, ahogy elképzeltem. Magam akartam fogadni, hogy felkészítsem a Deweyvel való találkozásra. Dewey ekkor már a hűtőkamrában pihent Sanders mellett, hiszen a meleg miatt lehetetlen volt odafenn őrizni. A dokival való találkozást azonban... bizonyos körülmények miatt lekéstem, és gondolhatják, hogy a hideg futkosott a hátamon, amikor megtudtam, hogy a helikopter már régen leszállt, és a doktor a beteggel foglalatokodik. A beteggel, aki nem létezett, és főleg Dewey szobájában, ahol nem volt senki! Kicsit tartottam a dokival való találkozótól, de aztán minden a legjobban alakult. Dos Santos, azaz Gonzales őrnagy mosolyogva közölte, hogy mindent megtesz a beteg gyógyulása érdekében. Ezzel kész is volt. Tudtam, hogy Dos Santos doktor a szövetségesem. Most pedig térjünk vissza egy kicsit Mrs. Sandersra. Volt valami az egész ügyben, ami nem hagyott békén: úgy a bőröm alá fészkelte magát, mint a kullancs. Az ugyanis, hogy nem vagyok-e egy végzetes tévedés áldozata. Tegyük fel, hogy Sanders és Dewey halálának semmi köze sincs a dél-afrikaiakhoz és az én ügyemhez. Nem hagyhattam figyelmen kívül azt a tényt sem, hogy Sanders szoros kapcsolatban állt amerikai gengszterekkel, akárcsak Dewey. Simán el tudtam volna képzelni, hogy Sanderst és Deweyt is valami régi buli miatt küldték át a másvilágra. Értik, milyen veszélyes lett volna számunkra, ha valóban így történt volna a dolog? Én is és valószínűleg a Karvaly is

rálltunk volna egy hamis nyomra, amely sehova se vezet. Legjobb esetben is elkaptunk volna néhány amerikai nehézfiút, míg a mi embereink és velük együtt az alkatrészek is kicsúsztak volna a kezeink közül. Ezért kellett meggyőződnöm arról, hogy nem valami régi sérelem nyert-e megtorlást az éjszakai parkban.

- Na és meggyőződött?

- Többé-kevésbé. Mrs. Sanders kitűnő színésznő, és nehezen engedi magához közel az embereket. Ennek ellenére úgy gondoltam, hogy nem tudja, ki ölte meg a férjét. Sanders ugyanis aligha mondta el neki, kit látott a nádasban.

- Miért olyan biztos ebben?

- Azt hiszem, Sanders úgy gondolta hogy jobb, ha egyedül ő tudja, amit tud. Ez még a régi amerikai beidegződés. Aki nem tud semmit, annak nem is lehet baja.

- Csakhogy *azok* nem tudhatták, hogy Mrs. Sandersnak nem mondott el semmit.

- Úgy van. Ezért aztán az egész titkolózás nem ért egy centet sem. Sandersné őszinte volt hozzánk, de később... amikor rájött, hogy nem a régi fiúk keze van a dologban, nyomozni kezdett a saját kontójára. Kemény kis asszony, hiszen tudják. Elhatározta, hogy maga számol le férje gyilkosával.

- Nem értek valamit, Lawrence... Miből gondolta Mrs. Sanders, hogy a gengszterek számoltak le a férjével, és ha így van, később miért változtatta meg a véleményét?

- Nézze csak, Philip... Sandersnét alighanem Dewey halála kavarta meg, hiszen a bokszoló ott sem volt a paron, és biztos lehetett benne, hogy a férje egyetlen szót sem említett neki a délelőtti történetből. Akkor viszont miért ölték meg Deweyt a férjével együtt? És egyáltalán, véletlen volt-e Dewey váratlan felbukkanása? Joggal sejthette, hogy valakiknek elszámolnivalójuk lehet a férjével, és Dewey is valamiképpen ennek az elszámolásnak az eszköze.

- Akkor viszont miből jött rá, hogy mégsem így áll a helyzet?

- Az injekciós tűkből.

- Hogy az ördögbe?...

- Azonnal megmagyarázom. Amikor Mrs. Sanders megtudta, hogy a férjét is, Deweyt is egy-egy tüvel ölték meg, megzavarodott. Jól ismerte a New York-i alvilágot, és elképzelhetetlennek tartotta, hogy ilyen módszerekhez folyamodjanak. Hangtompítós revolver, lefűrészelt csövű puska, esetleg drót vagy rugós kés, de injekciós tű?... Semmi esetre sem vall Amerikára! Ezután határozta el, hogy magánnyomozásba kezd, és maga intézi el a gyilkost vagy gyilkosokat. Ő maga mondta, hogy az élete már véget ért; mit sem ér a férje nélkül. Akkor én ezt úgy értelmeztem, hogy meg akar halni. Pedig egyáltalán nem erről volt szó. Azt akarta a tudomásomra hozni, hogy még a halála árán is megbosszulja Sanderst. S ekkor értettem meg, - hogy hiába is próbálnám megvédeni, úgysem sikerülne. Vagy ő, vagy *azok*. És a mérkőzés kimenetele aligha lehetett kétséges!

- A fecskendőket is ők rejtették Dewey szobájába?

- Természetesen. Már amikor megtaláltuk a táskát, tele fecskendővel, biztos voltam benne, hogy embereink meg akarnak szabadulni a bűnjelektől... vagy legalábbis egy részüktől. Mivel Kundelának nem okozott nehézséget kinyitogatni az ajtókat - esetleg Grogorio kulcsmásolatot is szerzett neki -, elrejtett egy táskára valót Dewey szobájában, a többiekében pedig egyet-kettőt. Nem tudhatták ugyanis, hogy nem érkezik-e váratlanul néhány profi Luandából, akik lezárják a terepet és átkutatják a szobákat. Így aztán félniük sem kellett, és tű is maradt náluk

elég. Ha bárki is házkutatást rendelt volna el, a gyanúsítottak köre meglehetősen széles lett volna; már ha a tük birtoklása alapot adhat a gyanúsításra. Értik, ugye, mire gondolok?

- Természetesen - mosolyodott el a „doki”.

- Mondja, Leslie - nézett rám sértődötten Gordon -, az a sok hadova, amit éjszakánként lenyomott nekem, csak átverés volt? Máig sem értem, hogy miért vesztegette rám a drága idejét!...

- Ugyan, Philip... egyszerűen szükségem volt a maga segítségére. Képtelen vagyok gondolkodni, ha valaki nem tesz fel kérdéseket, vagy nem kell legyűrnöm mások ellenvetéseit. Nem tudom, érti-e, mire célzok? Szükségem volt valakire, akivel kérdezz-felelek formában feldolgozhattam az egészet. Sokkal többet segített nekem, mint gondolja!

- Kösz - morogta savanyúan.

- Ott folytatom, amikor másnap reggel kivonultunk a tóhoz, hogy rekonstruáljuk az eseményeket. Emlékeznek rá, hogy valaki úgy fejbe vágott, csak úgy csattant?

- Maga pedig nekiesett Manuelnak... Az ördög vigye el az egészet! Nem tudta, hogy Kundela volt, azaz Manuel... vagyis... A fene egye meg, már egészen belezavarodom!...

- Akkor nem láttam, ki ütött le. Természetesen Kundela volt, és tudják, miért?

- Nos?

- Mert majdnem belebotlottam, amikor a bokrok között megkísérelte megjavítani Moewe tönkrement rádióját. Képzeld csak el, mekkora lehetett a rémülete, amikor néhány lépésnyire a rádiótól megálltam és nézelődni kezdtem. Fejbe vágott, aztán úgy tett, mintha semmiről sem tudna. Persze volt annyi ideje, hogy rákaparjon a rádióra egy kis földet. Kundela most sem mulasztotta el az alkalmat, hogy ne rúgjon egyet Warrenon. És higgyék el, éppen ez tette gyanússá. Milyen érdeke fűződik hozzá, ha ártatlan, hogy a Karvalyt, azaz Warrent bemószerolja? Értik? Erre tett rá még egy lapáttal maga, kedves Philip, aki nem tudván ellenállni őseberi ösztöneinek, ismét csak rátámadt a Karvalyra, és adott neki egyet.

- Én marha - morogta a skót, és végigszaladtak az arcán a piros hullámok.

- Ekkor találtuk meg a hullát a vízben - sietett a segítségére a doki, hogy mentse a helyzetet.

- Igen. És engedjék meg, hogy visszatérjek Gary Hamiltonra. A csoport nem ismerte Hamiltont, és azt sem tudjuk, hogy ő honnan szerzett tudomást a Ngolo-ügyről. Mindenesetre szagot kapott; megérkezett ide, és valahogyan kiderítette, hogy az ellopott nukleáris berendezések a víz alatt vannak. Felöltött egy békaemberruhát, hogy felderítse, mi az ábra, miközben azok, akik a tavat őrizték, elkapták, és kinyírták. Egyelőre nem tudok többet.

- Gondolja, hogy Kundela tette?

- Lehetséges, bár az az érzésem, hogy a rejtekhely őrei turnusonként váltották egymást. Erről alighanem Grogorio tudna többet mondani.

- Garantálom, hogy beszélni fog - dűnnyögte Dos Santos doki.

- Tudtam, hogy Hamilton halála nem tartozik szorosan az ügyünkhöz, és el is különítettem tőle.

- Most jön a festék a hullakamrában - morogta Vega, és elfintorította az orrát.

- Iszonyatos szerencsénk volt, hogy Grogorio nem vette észre a különben jól becsomagolt Deweyt. Ha észreveszi, nyomban összedől a gondosan felépített csapdám.

- Ezért lőtt be az ajtón a Karvaly?

- Dehogy - ráztam meg a fejem. - A Karvaly nem is tudott a csapdáról. Viszont kiderítette, hogy a kamrában van a festék, amit a hajók átmázolására használnak. Úgy gondolta, ez a legjobb megoldás, hogy figyelmeztessen. A többiek úgysem értenék, miről van szó. Mint ahogy nem is értették, úgy van, Senhor Vega?

- Így - bólintott a szállodás. - El nem tudtam képzelni, mi az ördögért csempészték azt a rohadt festéket a borsóm helyére.

- Azonkívül a Karvaly még valami másra is fel akarta hívni a figyelmemet: arra ugyanis, hogy a többi cucc nincs a „Macskacápá”-ban.

- Akkor ő már tudta?

- Hogy a Ngolo fenekén van? Persze hogy tudta.

- Honnan... az ördögből?

- Nézze... neki nem volt más dolga, mint hogy a nukleáris alkatrészeket keresse, és hogy... maga elől bujkáljon, kedves Philip.

- A rohadt életbe - morogta a vörösképű.

- Moewe és Kundela el voltak foglalva saját hibáik korrigálásával, azonkívül velem. A Karvaly tehát nyugodtan dolgozhatott a műszereivel.

- Micsodáival?

- Sose hallott még arról, hogy vannak olyan műszerek, amelyek kimutatják a radioaktivitást?

- Hogy az ördögbe ne hallottam volna! Azt hiszi, csak maga járt iskolába?

- Bocsánat... Csak megkérdeztem. Gondolom, maguknak is feltűnt, hogy Warren, azaz a Karvaly állandóan magával hordja a horgászfelszerelését egy zöld vászontokban... Tehát...

- Ebben voltak a műszerei! - horkant fel Vega.

- Természetesen. Warren reggeltől estig a környéket járta, és megpróbálta megtalálni a rejtekhelyet. S ez végül sikerült is neki. Mint ahogy felfedezte a festéket is a hűtőkamrában. Most már tudjuk, hogy a raktározás gondja Grogorióra hárult, akiben ön feltétlenül megbízott.

- Együtt harcoltunk a felszabadító háborúban - morogta keserűen a szállodás.

- Nyilván nem tudott ellenállni a pénznek, amit a dél-afrikaiak ígértek neki. Különben nem volt nehéz dolga, hiszen majd mindennap bement Porto Silvába friss élelmiszerért. Ott aztán felpakolták a festéket a kocsijára, befuvarozták a maga raktárába, és Grogorio még arról is gondoskodott, nehogy véletlenül festékköret kerüljön zöldborsó helyett az asztalra.

A festéket tehát felfedeztük, és rám most már „csak” az a feladat várt, hogy megkeressem a dél-afrikai ügynököket. Ehhez azonban kellett még egy alapos beszélgetés magával, kedves Philip, valamint egy találkozás *velük*.

- Mit beszél? Újra megfenyegették?

- Meg bizony. És előrébb hozták a határidőt Továbbá fel akartak bérelni, hogy öljem meg Deweyt, és esetleg a Karvalyt is.

- Örültség! Hát nem azt hitték, hogy maga a Karvaly!?

- Igen, csak hogy nem voltak biztosak benne. Egyik percben meg voltak róla győződve, a másokban pedig megingott a hitük. És tudják, miért?

- ?

- Mert a tervemnek megfelelően szép lassan kezdtek kikészülni az idegeik. Dewey élt, ráadásul őrizet alatt, és bármelyik percben magához térhetett. Mrs. Sanders is élt, és úgy tett, mintha nemigen szándékozna elhagyni a szobáját. Ugyanakkor az alkatrészeket is őrizniük kellett volna. Nem beszélve arról, hogy a rádiót még mindig nem sikerült megjavítaniuk, és képtelenek voltak felvenni a kapcsolatot a tengeren várakozó kommandóval. Azonkívül én sem viselkedtem úgy, amiből egyértelmű következtetést vonhattak volna le. Amennyire biztató volt ez a már-már hisztérikus hangulatuk, annyira veszélyes is, hiszen bármelyik pillanatban elveszíthették a fejüket, ami beláthatatlan következményekkel járhatott volna. Legalábbis számomra.

- Mondjuk, magába szűrják a tút?

- Mondjuk.

- Végül is nem merték megtenni.

- Nem, mert már csak a legutolsó szalmaszálba kapaszkodhattak: abba, hogy mégiscsak én vagyok a Karvaly, és sikerül jobb belátásra bírniuk, ami természetesen megváltoztatta volna a helyzetet. Ha megölöm Deweyt, ők meg Sandersnét, ők nyertek.

- Akkor már tudta, hogy kicsodák?

- Csak sejtettem. Lassan szaporodtak a bizonyítékok, amelyek egyenként nem voltak ugyan döntőek, együttesen azonban már sokat nyomtak a latban.

- De mégis... hogyan jött rá, hogy Webster és Kundela körül nincs valami rendben?

- Tulajdonképpen az elejéről kellene kezdenem: amikor Webster belezuhant a tóba. Végiggondoltam a dolgot ezerszer is, és egyre inkább gyanússá vált néhány mozzanat. Valaki lőtt a nádasból; Sandersék elmenekültek; az illető üldözte őket; őután pedig Warren futott. A merénylő tehát nem maradhatott Webster közelében. Akkor viszont ki lökte a vízbe? Persze elképzelhető lett volna, hogy a merénylőnek társa is van. Mondom, ez még nem volt bizonyíték, de tápot adott a gyanakvásra. Arról nem is beszélve, hogy Webster kísérője, őrangyala és testőre azon a napon beteget jelentett.

- Lehetett volna véletlen egybeesés is.

- Természetesen. De még ugyanezen az estén a nagyteremben, amikor Manuel odajött hozzám, észrevettem valami furcsa dolgot.

- Mi az ördögöt?

- Először is nem látszott olyannak, mint aki elrontotta a gyomrát. A gyomorrontásos betegnek napokig fehér a nyelve. Manuelé pedig olyan piros volt, mint az enyém vagy a magáé.

- Gyerekség, Leslie. Ez nem bizonyíték.

- Persze. Csakhogy amikor mellettem ült, felcsúszott a kabátja ujja, és észrevettem a kezén egy törzsi jelet. Egy tetoválást, amelyet mintha valamikor megpróbáltak volna eltüntetni.

- Úgy érti, hogy... Ne haragudjon, de ez nem egészen világos.

- Minden törzsnek megvan a maga jele, amelyet a gyermek testére tetoválnak. Ne mondja, hogy nem látott még ilyet!

- Dehogynem.

- Hát akkor? Mielőtt útnak indultam volna, utánanézttem néhány apróságnak. Tudja, mindig igyekszem alaposan felkészülni, ha elvállalok valamit. Napokig ültem a British Museumban, és az afrikai tetoválásokat tanulmányoztam. Őszintén szólva magam sem tudtam, hogy miért.

Talán azért, mert Ázsiában magam is foglalkoztam ilyenekkel, talán mert van egy hatodik érzékem. Ki tudja? Mindenesetre végignézttem vagy ezer törzsi jelet.

- Na és?

- Manuel azt állította, hogy Cabindából, a vilik törzséből származik. Csakhogy a viliknek nincs ilyen törzsi jelük, sem másnak, aki Cabindában lakik. Azonkívül ők az arcot jelölik meg, nem a kezét. Erre világosan vissza tudtam emlékezni.

- Hát akkor mi az ördög volt a kezén?

- Ez volt a kérdés. Bármennyire is törtem a fejem, nem tudtam visszaemlékezni a British Museum valamennyi jelére. Arra pedig nem volt idő, hogy adatokat kérjek Londonból. Később aztán mégiscsak sikerült megbizonyosodnom a dolgról.

- Hogy a fenébe?

- Majd arra is sor kerül. Tehát ez a törzsi jel is gyanússá tette Manuelt. Miért hazudja, hogy vili és Cabindából való, ha nem a vilik jele van rátetoválva? De menjünk tovább! Amikor elkaptak a parkban, és kétszer is az oldalához nyomták az injekciós tűt, az, aki beszélt velem, kendőt vagy valami szövetfélét nyomott az arca elé. Az akcentusát azonban nem tudta eltüntetni. Angolul beszélt, de nem tisztán. Egészen biztos voltam benne, hogy nem angol és nem amerikai. Továbbá angolai sem lehetett, hiszen a portugál-angol akcentust könnyen meg tudtam volna különböztetni. Következésképpen Manuel sem lehetett. Emlékeznek, főleg maga, Philip, amikor eljátszattam magával és Miss Nautával ezt a jelenetet? Kíváncsi voltam, hogy kinek a kiejtése hasonlít kendőn keresztül leginkább arra, amit a parkban hallottam. Sőt Gordont meg is interjúvoltam ismerőseink akcentusával kapcsolatban.

- Emlékszem. Mondtam is, hogy alighanem az enyém a legrondább valamennyiünk között.

- Csakhogy a magáé jelentősen különbözött attól, amit kerestem. Aztán volt még egy elfojtott, idegen nyelvű káromkodás is, amelyet úgyszintén nem sikerült megfejtenem. Egészen addig...

- Mi az ördög... - rázta meg elismerően a fejét a „doki”.

- ...ameddig nem végeztem el a próbát Miss Nautával is.

- Csak nem akarja azt mondani, hogy Miss Nautát vette gyanúba?

- Őszintén szólva, megfordult a fejemben. Szerencsére nem tartott soká. Mindenesetre tény, hogy Miss Nauta kiejtése megegyezett azzal, amit az ismeretlentől hallottam. Ráadásul amikor megkértem, hogy mondjon valami csúnyát, de nem angolul, kísérteties pontossággal ugyanazt az elfojtott, ismeretlen nyelvű káromkodást hallottam...

- Hihetetlen!

- Pedig így van. Megmondaná, Mary, hogy milyen nyelven szitkozódott?

- Természetesen hollandul, de maga biztatott fel rá! Becsületszavamra nem szoktam...

- Persze hogy nem. Én erőltettem. Ettől viszont olyan világosság gyulladt a fejemben, mintha jupiterlámpákat gyújtottak volna benne. Értik? Annak, aki hozzám beszélt, holland volt az anyanyelve, vagy valami hasonló. És tudják, kinek az angol kiejtése hasonlított Miss Nautáéra?

- Websteré, ha nem tévedek.

- Úgy van. Annak idején még csodálkoztam is, hogy mennyire hasonlít az ausztráliai angol a holland anyanyelvűek angolságára. Már akkor rájöhöttem volna, hogy tévedek. Miss Webster akkor volt ausztráliai, amikor én.

- De holland sem!

- Dél-afrikai viszont igen! A dél-afrikai telepesek nyelve, az *afrikaans* ugyanis holland eredetű. A múlt század holland ültetvényeseinek, a búroknak a nyelve. Moewe hadnagy ugyanis búr, és az anyanyelve sem angol, hanem afrikaans. Na, mit szólnak hozzá?

- Hát... lenyűgöző a logikája, kétségkívül.

- Ekkor már biztos voltam a dolgomban. Ennek ellenére mégsem tehettem meg, hogy lekapcsoljam őket. Még azon az áron sem, hogy Mrs. Sanders életét veszélybe sodrom, bár biztos voltam benne, hogy Sandersné lesz a következő áldozat. Megbízatusunk szerint nekünk egy egész kommandót kellett lépre csalnunk, hogy a világ közvéleménye egyértelműen meggyőződhessek Pretoria viselt dolgairól. S ezért új tervet dolgoztam ki. Most, hogy már tudtam, kik az ellenfelek, könnyebben mozoghattam. S ekkor következett a szafari. De előtte még Miss Webster lábába szúrtam egy üres fecskendő, mintha véletlenül tenném, őszintén szólva kicsit megzavart, hogy Websternek szeme sem rebtent a szúrástól, mintha valóban béna lenne. Ekkor meginogtam, de már nem fordulhattam vissza.

- Eltérítette az autóbust.

- Kénytelen voltam vele. Minden körülmények között fel kellett keresnem a varázslót, illetőleg valakit, aki ért a törzsi jelekhez. Meg akartam bizonyosodni róla, hogy jól következtettem-e, amikor a Kundela kezén lévő tetoválást Dél-Afrikából származónak gyanítottam.

- Na és?

- Igazam volt. Ilyesfajta törzsi jelet nem használnak Angola területén, csak Dél-Afrikában. Az öreg varázslótól, Don Felipétől tudom, ő pedig ifjú éveiben keresztül-kasul bejárta a kontinenst. Ami a terepjárót illeti, azért kellett eltérítenem, hogy amennyire csak lehet, vigyázni tudjak Mrs. Sandersra. Nekem mindenképpen a varázslóhoz kellett mennem, és el kellett intéznem, hogy Sandersné is oda jöjjön, ha akar, ha nem.

- Szeretném tudni, hogyan csinálta?

- Szakmai titok - mosolyogtam rá. - A varázsló falujában azonban furcsa dolgok történtek. Alighogy meggyőződhettem róla, hogy Don Felipe, azaz a varázsló érti a dolgát és ismeri Afrika összes törzsi jelét, kigyulladt a falu raktára és boltja, valamint von Mehlembockot hasba szúrták. Mondanom sem kell, hogy Kundela, azaz Manuel öltözött a varázsló ruhájába, amit ügyesen kilopott Barba kunyhójából. Mivel mindenféle turisták csellengtek, nehezen tudta volna észrevétlenül elkapni Sandersnét. Elhatározta hát, hogy összegyűjti őket egy helyre. S erre mi sem alkalmasabb, mint egy alapos kis tűzvész. Az emberi természet már csak olyan, hogy ha tüzet lát, tüstént odarohan: vagy segíteni, vagy gyönyörködni benne.

- Ezt értem... De...

- Várjon csak egy percre. Kundela felvette a varázsló ruháját, és éppen benzinnel locsolgatta a raktár falát, amikor az unatkozó Mehlembock felfedezte. Nem ismerte ugyan Manuelt - neki az egyik fekete olyan, mint a másik -, mégis veszélyes lehetett, hiszen felfedezte a gyűjtögetést. Kundela gyorsan leszúrta; aztán egy szál gyufa, és a ház máris égett!

- Nem félt tőle, hogy Sandersné is visszasiet az égő házhoz?

- Sandersné más kérdés. Ő ugyanis meg volt győződve róla, hogy Gordon a férje gyilkosa. Magát kereste, kedves barátom. Őszintén szólva meg is rémültem, hogy kinyírják egymást.

- Hogy az ördögbe... miből gondolhatta... - hebegett vérvörösen a skót.

- Emlékszik, hogy magára bízam Mrs. Sanderst? Hogy ne veszítse szem elől, és védelmezze, ahogy csak tudja. Nos... őszintén szólva, biztos voltam benne, hogy a tapasztalt és... hm... dörzsölt asszony észreveszi magát, és azt fogja hinni, hogy őutána mászkál, következőképpen ki akarja nyírni. Így egy csapással két legyet is ütöttem. Feltételeztem, hogy a maga jelenléte elriasztja a merénylőket, Mrs. Sanders pedig nem keresztezi az útjaimat külön kis detektív-díjével. Kizárt dolog volt, hogy Sandersnét egy égő kunyhóval el lehetett volna téríteni a céljától. Azon igyekezett, hogy elkapja magát. S ezt valahogyan Kundela vagy Moewe is megszagolta.

- Aztán kinyírták az asszonyt...

- A maga minden igyekezete ellenére, kedves Philip. Sajnos túlságosan is el voltam foglalva; előbb a varázslóval, később pedig Mehlembockkal. Néhány körülmény pedig ismét csak megzavart. Persze ekkor már biztos voltam benne, hogy Webster és Manuel az embereim, csakhogy, mint már említettem, fellépett néhány zavaró körülmény.

- Csak nem én? - kérdezte nyugtalanul a szállodás.

- Például ön is, senhor Vega. Nem tudtam elképzelni, hogy mi az ördögöt akar azokkal az állítólagos füstjelekkel. Igazán nem vagyok itthon Afrikában, de azt azért nem hiszem el, hogy a füstjelek világos nappal a falutól egészen a „Macskacápá”-ig ellátzanak. Arról nem is beszélve, hogy a száraz fának alig van füstje. Nem tudtam másra gondolni, mint hogy... hogy is mondjam csak... nem tartotta be az utasításaimat. Egy kis fegyelmeztelenség, Senhor Vega, ennyi az egész.

Lehajtotta a fejét, majd szótlánul bólintott.

- Furcsa módon Miss Webster is megerősítette ezt a véleményemet, amikor elmondta, hogy ön már jóval előbb megérkezett a motorján, mint ahogy velem találkozott.

- Si. Elismerem, hogy hibát követtem el - morogta kedvetlenül.

- Kundela és Moewe, miután megölték Mrs. Sanderst, utolsó kétségbeesett kísérletet tettek, hogy jobb belátásra bírjanak. Kundela valószínűleg lemondott róla, hogy megjavítsa a tönkrement rádiót, és belátta, hogy a kommandóval nem tudják felvenni a kapcsolatot. Sandersnét ugyan megölték, de még mindig ott volt a bokszoló, aki bármelyik pillanatban beszélhetett. Sőt legutolsó találkozásunkkor ezt éreztettem is velük. Azt mondtam, hogy a doki szerint Dewey állapota javul, és bármikor magához térhet. A kommandókapcsolat tehát kiesett, és arra is kevés volt az esélyük, hogy Deweyt elhallgattathassák. Ezért ismét alig leplezett ajánlatot tettek: vagy velük tartok, vagy engem is kinyírnak. Közben azonban összevissza hazudoztak mindent. Például azt, hogy Senhor Vegát látták az erdőben injekciós tűvel a kezében, és azt, hogy röviddel ezután felhangzott egy női sikoltás.

- De hiszen ez lehetetlen - kapta fel a fejét a skót -, nem sikoltott ott senki!

- Ez egy picit engem is megzavart... Ugyanis von Mehlembock is hallott egy sikoltást, amikor Kundela leszúrta. Később aztán rájöttem, hogy valóban sikoltott valaki, csakhogy nem Sandersné. Az ő sikoltása különben sem hallatszott volna el odáig...

- Csak nem Moewe?

- Nem. A varázsló segédje megijesztett valakit. Hosszadalmas lenne elmagyaráznom, de útitársaink közül valaki meg akarta rémíteni szíve hölgyét. Ártatlan vicc - ízlés dolga... A varázslósegéd beöltözött egy leopárd bundájába, és megijesztette a hölgyet. Az ő sikoltását hallotta von Mehlembock.

- Gondolja, hogy Manuel, azaz Kundela ott az erdőben komolyan gondolta, hogy leszámol velünk?

- Azt hiszem, igen. S alighanem Gordon mentette meg az életünket.

A skót kihúzta magát, és piros hullámok futottak végig az arcán.

- Ezután már valóban az utolsó felvonás következett. Miután virágnyelven nemet mondtam Moewének és Kundelának, biztos voltam benne, hogy még azon az estén lecsapnak Deweyre. Még azon az áron is, ha a „Macskacápa” valamennyi turistáját le is kell gyilkolniuk, rólunk nem is beszélve. S ebben a kedélyes kis gyilkolászásban természetesen számítottak Grogorio segítségére. Minden rendben is lett volna, csakhogy nekem elsősorban a kommandóra volt szükségem, nem rájuk. Úgy okoskodtam tehát, hogy ha ők nem tudják értesíteni a kommandót, nekem kell megtennem.

- Óriási - nyögte Gordon.

- Ezért kellett látogatást tennünk a tengeren. Szerencse, hogy magát is elhívtam, Philip. Maga nélkül alighanem beletörött volna a bicskám.

- Azért Kenningtonnál meglehetősen hülyén viselkedtem.

- Nem tesz semmit, Philip. Sőt akkor kifejezetten jól is jött, hogy egy kicsit véres a képünk. A kommandófiúk azonnal elhittek mindent, hiszen valószínűleg végignézték, amint Kenningtonék összeverték bennünket.

- Kennington is a maguk embere?

- Nyavalyát! Nincs semmi közünk hozzá. Merő véletlen, hogy őt látogattuk meg először. Emlékszik, maga szemrehányást tett nekem, hogy a kommandó hajóján óvatlanul kikotygom, mi történik a „Macskacápa”-ban. Pontosan ezt kellett tennem, ha partra akartam csalni a fiúkat. Ekkor már alighanem ők is kitalálták, hogy Moewe valamilyen oknál fogva nem tud összeköttetést létesíteni velük, ezért nekik kell lépniük. És még azon az estén léptek is.

- Maga értesítette az angolai hatóságokat?

- Gonzales őrnagy, azaz Santos doki volt szíves elvégezni helyettem.

- Azt még nem mondta el, miből jött rá, hogy Mr. Warren a Karvaly - fordult hozzám a skót.

- Pedig nagyon egyszerű. Lehet, hogy szakmai titkot árulok el vele, de isten neki! Nem kell nagy fantázia hozzá, hogy rájöjjön az ember, a fedőneveket bizonyos tulajdonságok ismeretében adják. Az, hogy Warrenból Karvaly lett, szintén nem véletlen. Az viszont, hogy felfedeztem, miért, merőben véletlen volt. Emlékszik, Philip, amikor Sanderst megtaláltuk és körülálltuk a tavacska partját? A hold fenn ragyogott az égen, s valamennyiünk árnyéka a kavicsra vetődött... Akkor egyszerre csak a bokrok közül kilépő Warren árnyékára esett a tekintetem. S tudja, mit láttam? Egy madarat. Egy óriási Karvalyt. Mr. Warren testtartása bizonyos körülmények között a karvalyéra emlékeztet...

Hallgattunk néhány másodpercig, és éppen ismét szóra akartam nyitni a számat, hogy megkérdezzem, hogyan csalta be Kundela Vegát és a dokit Dewey szobájába, s hová tűnt Paolo és Dewey „ápolója”, amikor hirtelen szétnyílt a nádas, és Warren bújt ki belőle. Szeme fölé ernyőzte a kezét, és felénk kiáltott:

- Nem jönnek pecázni? Annyi a hal, hogy nem bírom kiráncigálni őket. Istenemre mondom, valóságos horgászparadicsom!

52.

A holdtányér fenn világított az égen, földi testvére pedig lenn fürdött a tavacska vizében. Mary hozzám bújtt, és mutatóujját az oldalamba bökte.

- Most, hogy már mindennek vége, talán jut egy kis időd rám is... Elvégre előttünk még az egész nyaralás, sok-sok horgászversennyel. Holnap bemegyünk Porto Silvába; és veszek neked valami normális felszerelést. Oké?

Savanyúan bólinthattam, mert észrevette, és közelebb bújtt hozzám.

- Nem kell megijedned, azért nemcsak pecázunk, hanem... - s a fülemhez hajolt, és súgott valamit.

Ezért a „nemcsak”-ért maradtam még két hétig a „Macskacápá”-ban, és a rotterdami nagymamára mondom, nem is bántam meg.

VÉGE